

WENDY WEBB

LANETLİ KİŞİ

#1
AMAZON.COM
BEST
SELLER

Çeviren: Selin Özkan

Otantik

GEÇMİŞİN ÜSTÜNÜ ÖRTTÜĞÜ SIRLAR AÇIĞA ÇIKIYOR.

Soğuk bir kış gününde Tess Bell, Superior Gölü kıyısındaki Wharton kasabasında yer alan eski aile evine geri döner. Her şey bıraktığı gibi kalmıştır, aile evinde eskiyen, yalnızca zamandır. Tess Bell ise kendisi adına zamanı başa sarmak arzusundadır. Yeni işi için evde bir tadilat başlatır.

Tadilat esnasında evin bir odası konuşmaya başlar. Huzursuzluk çatının altına inerken, sesler geceyi tırmalamakta, parkelerde çarpık figürler gezinmektedir. Hayali olan "oda - kahvaltıya" onlar da dahildir. Aklını kaybedecekmiş gibi olan Tess Bell konuşan odada kepenkleri kapalı bir sanat stüdyosu bulur. Stüdyoda merhum büyükbabası, ünlü ressam Sebastian Bell'in nesiller boyu saklanan tabloları onu karşılamaktadır.

Kötülük kilit tutar mı?

Uğursuz fırça darbelerinin can verdiği tuvaler bir yağmanın eşiğinde. Gerisinde kalmak bir seçenek değil eşiğin.

Lanetlenmiş kış saati işlemeye başladı!

Amazon listelerinin en çok satan yazarı Wendy Webb, kan dondurucu bir gerilim romanıyla huzurlarınızda...

T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI

02 127 480

@otantikkitap

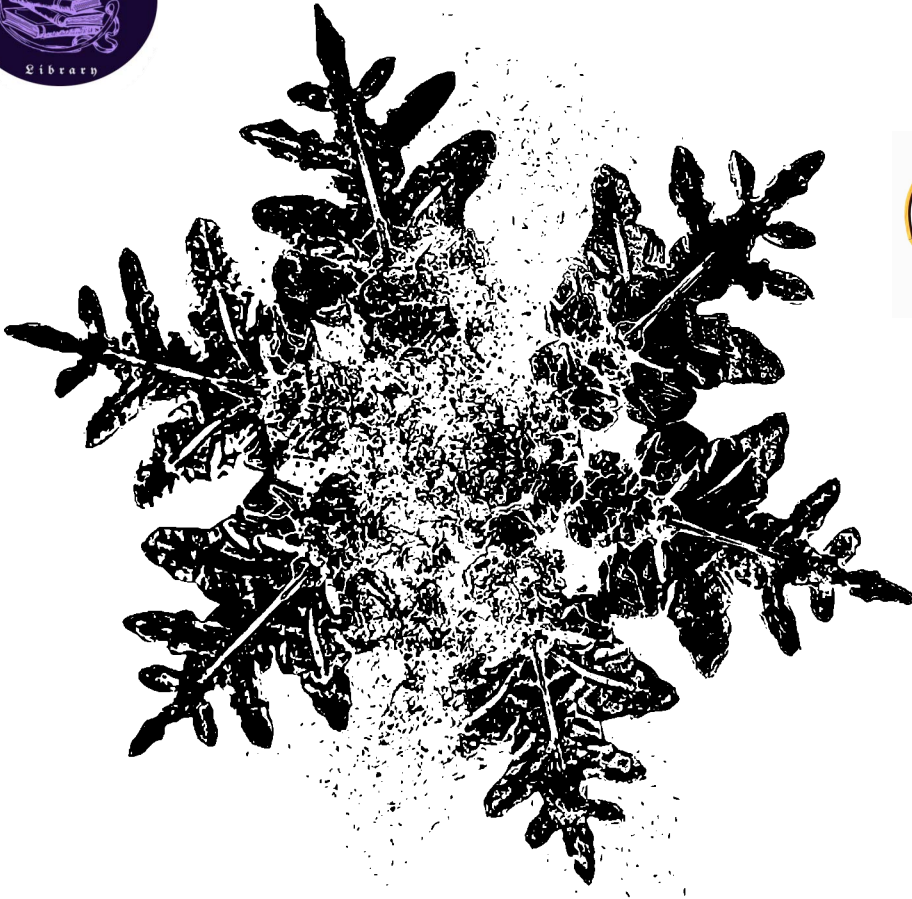
ISBN 978-625-6770-21-8

9 786256 770218

LANETLİ KIŞ

WENDY WEBB

Düzenleme
Ny.özlem

Otantik

Ninova

1.Baskı
İstanbul
Mart 2024

Otantik Kitap #93

Kart Göz #3

The Stroke of Winter
Lanetli Kış

Wendy Webb

Genel Yayın Yönetmeni: Agâh Ensar Can
Yayın Koordinatörü: Çağla Fulya
Çevirmen: Selin Özkan
Editör: Saniye Ezgi Akyıldız
Son Okuma: Elif Tesbihçi
Kapak Tasarım: Damon Freeman
İç Tasarım ve Kapak Uygulama: Gülnur Ermiş

ISBN: 978-625-6770-21-8

Baskı ve Cilt: Meteksan Matbaacılık
Beytepe Köyü Yolu, No 3. Çankaya/Ankara
Matbaa Sertifika No : 46519

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, **Amazon Content Services LLC**'den Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

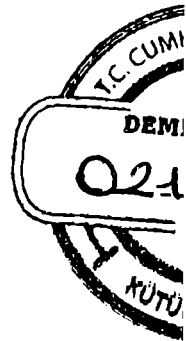
2024 Otantik Kitap
Eserin Türkçe yayın hakları anlaşmalı olarak
Otantik Kitap'a aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek
alıntı yapılabilir.

Yayıncı Sertifika No: 62779
Otantik Kitap: İkitelli Organize Sanayi
Mahallesi, Hürriyet Bulvarı, Deparko Sanayi
Sitesi, 1/38, Kat: 7, 34490.
Başakşehir - İSTANBUL
0212 706 40 30
info@otantikkitap.com

LANETLİ KIŞ

WENDY WEBB

Çeviren: Selin Özkan

/

Biricik Yengem, Mary Gallegos'a...

GİRİŞ

Ressam uyanmıştı, başı zonkluyordu. Atölyesinin zeminine uzanmış, giysileri etrafında nemli bir karışıklık oluşturmuştu, parmaklarının arasında hâlâ bir fırça tutuyordu.

Kendini zorlayarak oturdu, bulanık gözlerini ovuşturunca oda netlik kazanmaya başladı. Camların ardından hafif, tozların uçuşturduğu belli eden bir güneş ışığı içeri sızıyordu. Yan yatmış boş bir şarap şişesi, hemen yanında da parçalanmış bir bardak vardı. Ahşap zemin boya lekeleri ile kaplıydı, renkler birbirine karışarak bir mozaığe dönüşüyordu.

Neler oluyordu? Elinde tuttuğu fırçaya baktı, parmaklarının arasından yavaşça döndürdü. Kırmızı, siyah çizgileri vardı. Fırçayı alev almışçasına elinden fırlattı.

Zar zor ayağa kalktı ve etrafında döndü. Bu neydi? Buraya nasıl gelmişti? Neden buradaydı? Atölyeye geldiğini hatırlamıyordu. Gelmezdi de. Özellikle de olanlardan sonra resimle işi bitmişti. Bunu tamamen kabullenmişti. Ama buradaydı işte.

Elini saçlarının arasından geçirdi, zihninde geriye doğru giderek bir önceki günü hatırlamaya çalıştı. Salmon Bay'deki Boat Club'ta arkadaşıyla öğle yemeği yemişti. Evet. Onu hatırlıyordu. Wharton'a geri dönmüştü. Evet. Virajlar ve dönemeçler. Sonra ne olmuştu? Öğleden sonra verandada kitap okumuş muydu? Bir şişe şarap açmıştı. Evet, şimdi hatırlamaya başlıyordu. Güzel bir gün olmuştu.

Peki ya akşam yemeği? O akşam ne olmuştu? Hiçbir şey hatırlamıyordu. Kafası tamamen bomboştu.

Başı zonklarken inledi. Aspirin. Aspirine ihtiyacı vardı. Ağzının içinde bir fare ölmüş gibi hissediyordu. Banyodaki musluktan bir bardak su almak için odanın karşısına geçti, elleri titriyordu.

İşte o zaman tuvalleri gördü. Dört taneydiler. Ya da beş miydi? Gerçekten de hepsini bir gecede mi resmetmişti? Olamazdı.

Daha iyi görmek için gözlerini kıstı. Yaklaştıkça midesi düğümlendi, yavaş adımlarla ilerledi. Çamur bir zeminde ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Resimlere odaklandı, neye baktığını fark ettiğinde göz bebekleri büyüdü. Manzaranın korkunçluğu buzlu gölden gelen bir dalgaymışçasına ona çarptı. Ne yapmıştı?

Oh, hayır! Yüce Tanrı'm, hayır.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Kar hiç beklemediği bir anda geldi. Amethyst Bell, bulutsuz bir aralık günü Salmon Bay'den Wharton'a doğru giderken, görüşü sıfıra indiren bir fırtına tarafından bastırıldı. Kar, lapa lapa yağıyordu; uluyan rüzgâr, öfkeyle yan taraftan arabayı kırbaçlıyordu. Amethyst yolu bırak, arabasının kaputunu dahi göremiyordu. Yolda herhangi bir şey olabilirdi. Bir geyik. Bir köpek. Bir insan.

Salmon Bay'e satın almak için gittiği tatil süslemelerine sessizce bir lanet okudu. Tam da gününü seçmişti.

Yolun bu kesimi normal koşullarda bile tehlikeliydi; göl tarafında dik ve kayalık bir uçurum vardı ki yıllar içinde fazlasıyla kazaya şahit olmuştu. Bölge hakkında birçok yerel efsane de vardı. Wharton'daki insanlar orada kötülüğün bir örtüsünün bulunduğunu, sinsi bir siren şarkısıyla sürücülerini tehlikeli bir şekilde kenara çeken tehditkâr bir enerjinin havada dolaştığını söylüyorlardı.

Ancak Amethyst o eski hikâyeleri umursamıyordu. Ailesinin Wharton'daki yazlık evine gidip gelirken bu yolu yüzlerce kez kullanmıştı. Her geçişinde ensesindeki tüyler diken diken olsa da hiçbir zaman içinde arabayı uçuruma doğru sürme dürtüsüne sahip olmamıştı.

Havadaki tuhaflığın artmasıyla akla yatkın bir tür tehlikede olduğunu biliyordu, peri masallarındaki bir tehlikenin değil. Etrafta arabasını güvenle kenara çekebileceği bir benzin istasyonu, mağaza

ya da dinlenme tesisi gibi herhangi bir yer yoktu ve acilen arabasını bir yerde durdurmak istiyordu, durdurmak zorundaydı.

Etrafı beyaz bir çarşafı çevrilmiş gibiydi. Ancak bu kar fırtınasında yola yakın bir yere park etmek başka birinin onu göremeyip arkadan çarpabileceği anlamına geliyordu. Yoldan çok uzaklaşırsa da uçurumdan düşebilirdi. Daha iyi bir seçeneği olmadığından hafızasını gözleri yerine kullanarak, yavaşça ilerlemeye devam etti. Burada bir dönemeç, şurada bir düz yol. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları ağrıyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre sonra, Wharton'a doğru aşına olduğu o keskin sağ dönüşü yaptı ve tuttuğunu bile fark etmediği nefesi verdi. Sonunda kendi sokağının köşesine döndüğünde büyük bir rahatlama hissi onu sardı. Arabasını garajına park etti ve kalbi hızla atarken alnını direksiyona dayadı. Başarmıştı. İyiydi.

Polis sirenini duyduğunda başını hızla kaldırdı ve bir devriye arabasının beyazlığın içinde kaybolan mavi-kırmızı ışıklarını görür gibi oldu. Araç uçurumun olduğu tarafa doğru gidiyordu. Birinin uçurumdan düşmüş olabileceği fikriyle ürperdi.

Amethyst alışveriş poşetlerini kapıp arabanın kapısını açarak rüzgâra doğru adım attı. Ayakları karın içine gömüldü. Derinliği en az 15 cm olmalıydı, belki de daha fazla. Buzla karışmış kar tanelerini, gözlerini onların şiddetine karşı korumaya çalışıp hızlıca evinin kapısına doğru giderken yüzüne saldırdı.

O anda aklına gelen bir şeyle irkildi. Amethyst, efsanevi Superior Gölü fırtınaları hakkındaki hikâyeleri dinleyerek büyümüştü; insanların fırtınanın kör edici beyazlığında yolunu kaybettiği, kendi bahçelerinde kaybolup ahırlarından evlerine giden yolu bulamayı ve donarak öldüğü hikâyeler... O talihsiz ruhları düşünerek, kendini evinin yan kapısında durduğu için minnettardı.

İçeriye girdi ve lambanın düşmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. İç çekerek çantalarını mutfak masasına koydu. Bu kadar şiddetli bir fırtınada elektriğin kesilmiş olması şaşırtıcı değildi. Ancak ana kattaki tüm panjurların açık olduğunu fark etti ve dışarıdaki karın

mavimsi rengi evin odalarını aydınlatıyordu. Buralarda kış hiçbir zaman tamamen karanlık olmazdı. Kar geceyi aydınlatırdı.

Amethyst ya da çocukken adını doğru telaffuz edemeyip "Amethyst" dediğinden beri herkesin ona seslendiği haliyle Tess, oturma odasına doğru ilerledi ve şöminenin yanına geçti. Akşam yemeğinden sonra biraz ateşin tadını çıkarabileceğini düşünerek sabahtan odunu ve çalıyı içine yerleştirip hazırlamıştı. Şöminenin üzerindeki kutudan uzun bir çakmak aldı, iyi ki tedbirli davranıp önceden her şeyi hazırlamıştı. Çakmağı çaktı ve ateşi kuru dallara dokundurdu. Dallar çıtırdayıp alev aldı ve dakikalar içinde alevi odunlara da yayıldı. Ateş yavaşça yanmaya başladı ve odayı yumuşak bir parıltı ile aydınlattı.

Tess, ana katta dolaşarak yüksek tavanlı, koyu ahşap işçiliğiyle dekore edilmiş ve orijinal ahşap zeminli oturma odasında mumlar yakmaya başladı. Şöminenin önünde büyük bir kanep ve ikili koltuk vardı, aralarında da dev bir puf bulunuyordu. Sehpaların üstünde dağılmış halde duran kitaplar vardı.

Anne ve babasının yıllar önce bir kütüphane ve çalışma odasına dönüştürdüğü odaya girdi, ardından kocaman bir Steinway piyanonun odak noktası olduğu müzik odasına geçti. Büyük yemek odasına ve içinde büfesi bulunan on kişilik yemek masasına bayılıyordu, büyükannesi ve büyükbabasına ait kristal bardak takımlarının öğleden sonra güneşte parlayıp, odanın her yerine ışık prizmaları saçmasını da...

Ancak evin kalbi mutfaktı. Hâlâ devasa bir AGA sobası, yanında fazlasıyla kullanılmış iki koltuğun yer aldığı şöminesi, tüm duvarı kaplayan pencerelerin önüne yerleştirilmiş ahşap masası, nesiller boyu sevilerek kullanılmış yemek kitapları ve demir çubuklardan sarkan bakır tencereleri vardı. Bulaşık makinesi, devasa paslanmaz çelik buzdolabı ve kalabalık bir aileyi beslerken işe yarayan ikinci fırınlı ocak gibi modern güncellemeleri de vardı.

Çok geçmeden ana kat aydınlandı. *Bu pek de kötü olmadı*, diye düşündü Tess. Hatta oldukça hoş görünüyordu.

Peki şimdi ne yapmalıydı? Tess bir battaniye aldı ve oturma odasına geçti; ön verandaya ve bahçeye bakan köşe penceresinin yanındaki koltuğa kıvrıldı. Bacaklarını altına çekti ve karşısındaki beyazlığa doğru baktı. Kar öyle yoğun ve tipi şeklinde yağıyordu ki neredeyse tamamı verandada birikiyordu. Yarın uzun bir süre bu yığının kürekle temizleyerek geçireceği kesindi.

Telefonun çalmasıyla düşüncelerinden aniden uzaklaştı. Ahizeli, ağır tabanlı, eski tip çevirmeli bir telefon, oturma odası ile mutfak arasına inşa edilmiş bir raftaydı, çalınca insanı yerinden sıçratsın diye konulmuş gibiydi. Yerinden kalktı ve telefonu cevaplamak için odanın karşısına geçti.

“Alo?”

“Selam, Tess. Ben Jim.”

Jim Evans yan komşularıydı ve tepenin birkaç blok aşağısında yer alan küçük bakkal dükkânını işletiyordu; bu sezonda Wharton'da açık olan bir avuç işletmeden biriydi. O ve eşi Jane, altmışlarında belki de daha yaşlı olmalarına rağmen sanatsal, bohem tarzı yanında uzun mesafe kayakla geçirdikleri keyifli yaşamları sayesinde Tess'in kırklı yaşlarına daha yakın duruyor gibiydiler. Tess, o yaşa geldiğinde bu ikisi kadar formda olmayı umuyordu.

“Jim! Kar hakkında ne düşünüyorsun?” dedi.

Jim kıkırdadı. “Araba yerine kayak takımlarımı yanıma almış olmayı dilerdim,” dedi. “Belki eve daha hızlı gidebilirdim. Dükkânı kapatıyorum da, bir şeye ihtiyacın olup olmadığını merak ettim.”

Tess'in içi bir anda ısındı.

“Çok teşekkür ederim ama sanırım her şeyim var,” dedi, buzdolabındaki yemekleri hatırlayarak.

“Elektriklerin kesildi mi?” diye sordu. “Jane bizim elektriklerin yaklaşık bir saat önce gittiğini söyledi. Görünüşe bakılırsa şehrin bizim tarafı tamamen karanlığa mahkûm olmuş gibi duruyor.”

“Evet, benim de kesildi,” dedi, başını sallayarak. “Ama şömineyi yaktım ve bir sürü mumum var, yani iyiyim.”

“Tamam,” dedi. “Yarın sabah karı temizlemene yardım etmek için gelirim. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeter.”

Tess ona teşekkür edip vedalaştı. Ahizeyi yerine koydu ve gü-lümsedi. Bu tür komşuluk, Wharton'a kalıcı olarak taşınmanın en güzel avantajlarından biriydi. Onu ailesinin buradaki geçmişine geri götürdü. Derin Wharton köklerine.

Tess, kendini bildi bileli büyükannesini ziyaret etmek için Wharton'a gelirdi ama ataları daha Wharton'ın kendisi yeniyken bu evi inşa etmişlerdi. Tess'in babası ve amcası burada büyümüş-tü, aynı şekilde onların babaları ve dedeleri de.

Büyükannesinin on yılı aşkın bir süre önceki vefatının ardından, Tess ve ailesi burayı bir tatil evi olarak kullanmışlardı. Ancak Tess'in ebeveynleri, burada yıllarca kar kuşları gibi yaşadıktan sonra, birkaç yıl önce kalıcı olarak Florida'daya taşınmışlardı. Yani Tess ve yakın-da yirmi iki yaşına basacak olan oğlu Eli, bu günlerde evi kullanan tek kişiydiler.

Yüzyıl önce inşa edilen ev, tozlu yeşil kaplamalı, önünü tamamen kaplayan bir veranda, bir kule ve derin bir çatısı olan gösterişli, Kraliçe Anne tarzında* idi. Tess, çocukluğunu evin sonsuz köşelerini ve çatlaklarını keşfederek geçirmişti.

Evin ana bölümünde beş yatak odası, yedi şömine ve altı banyo vardı. Ev, Fransızca “Güzel Hayat” anlamına gelen ve aynı zamanda soyadlarına bir gönderme olan “*La Belle Vie*” olarak biliniyor, Wharton'daki tepenin üzerindeki limana bakan bir konumda bulunuyordu.

Bu yeri bir pansiyona dönüştürmek mükemmel bir fikir gibi görünüyordu. Tess, Wharton'da geçirdiği zamanı her zaman sevmiş-ti; aynı şekilde garson olarak başlayıp bir şef olarak devam ettirdiği konaklama sektöründeki kariyerini de. Akşam yemeği vermeyi ya da tüm hafta sonu boyunca insanları ağırlamayı seviyordu. Whar-

* Karaliçe Anne Tarzı: İngiliz mimarisinde Barok ya da 19. yüzyılın son çeyreği ile 20. yüzyılın ilk yıllarında popüler olan Britanya Kraliçe Anne Rönesansı tarzına verilen isim.

ton'daki bu evde bir pansiyon işletmek, bunların tümünü birleştirmesine olanak tanıtacaktı. Böyle bir şeyi neden daha önce düşünmediğini merak etti.

Ebeveynlerinin coşku dolu onayıyla Tess, yaz sonbahara dönerken eşyalarını topladı ve La Belle Vie'ye taşındı. Yeni bir kesit. Yeni bir hayat.

İlk yapması gereken şey yerleşip evi misafirler için nasıl düzenleyeceğini kararlaştırmaktı. Bir zamanlar kapısı süngülenerek kapatılmış büyük bir oda vardı. Dışarıya bakan pencereleri siyaha boyanmıştı. Tess arka bahçeden bakınca içinde tek, büyük bir odası ya da bir dizi küçük odası olduğunu düşünüyordu, ancak içini hiç görmemişti.

Neden kapatıldığını tam olarak bilmiyordu. Öylece kapatılmıştı işte. Büyükannesi kışın evin tamamını ısıtmanın çok pahalı olduğunu, bu yüzden arka tarafı kapattığını söylemişti. Ama bu Tess'e hiç mantıklı gelmemişti. Tess'in ebeveynleri, büyükannesi ve büyükbabası vefat ettikten sonra evi miras aldıklarında, kışın ısıtmak bir sorun yaratmamıştı çünkü yıl boyunca burada kalmıyorlardı. Her halükârda o taraf kapalı kalmıştı. Onun planı, orayı açıp çürüyen yerler, küf, olmamasını umduğu kemirgenler, yeniden yapılandırma gibi her şeyiyle başa çıkmak ve misafirler ana evde konakladığında o kanadı kendisi için kullanmaktı. Bir kral dairesi.

Köşe penceresinin önündeki koltuğuna geri döndü ve karı izledi, aylar önce evden birkaç sokak ötede ter alan Wharton'daki en muhteşem pansiyon Harrison's House'un sahibi, aynı zamanda çok eski arkadaşı Simon Granger ile yapmış olduğu bir konuşmayı düşündü. Simon ve Tess tüm yazlarını ailelerinin evlerinde geçirmiş, birlikte büyümüşlerdi. Büyükannesinin on yıl önce vefatının ardından Simon, Harrison House'u bir pansiyona dönüştürmüştü.

"Geç bile kaldın," demişti Simon, Tess *La Belle Vie* hakkındaki planlarını kendisine anlattığında. "Kışın ev senin olacak, eğer diğer akıllı salim insanlar gibi Hawaîi veya Palm Springs'e kaçmazsan tabii. Yaz ve sonbaharda ise misafirler sayesinde hayatını kazanabilirsin.

Sevdiğin bir yerde yaşayacak aynı zamanda da geçimini sağlayacak-sın. Benim gibi. Mükemmell!”

O da aynı fikirdeydi, mükemmeldi. “Hayatını kazanmak” misafirleri için hazır olduğu anda, kendi müşteri kitlesini oluşturan kadar Simon onları kendisine yönlendirecekti. Simon'un pansiyonu her zaman tamamen dolu olurdu o nedenle her zaman insanları geri çevirmek zorunda kalıyordu. Onun tavsiyesiyle gelenler, Tess'e karşılayabileceği tüm işi hatta daha fazlasını sağlayacaktı.

Sonbaharda Simon ve eşi Jonathan, Tess'i, ailesinin oldukça eski mobilyalarını yatak odası takımları ve aynalar gibi, evin dönemini daha iyi yansıtacak hoş ve zarif parçalarla değiştirmek için antika alışverişe götürdüler. Misafirlerin kalacağı ana bölüm neredeyse tamamlanmıştı, yatak odaları eskiden kalma muhteşem süslü yatak odası takımları, ilginç ve narin vitray lambalar ve geçmişte kadınların yatmadan önce kullandığı gümüş saç fırça takımları gibi dokunuşlarla döşenmişti.

Şimdi evin kapatılan kısmıyla başa çıkma, kendi sığınağını yaratma zamanı gelmişti. Tess bunu yapmak için en mükemmel zamanın kış olacağını düşünüyordu. Pencere kenarına tekrar yerleşip dışarıdaki karın birikmesini izlerken projeye başlama zamanının geldiğini biliyordu. İlk adım o kanadın kapısını açmaktı. Ama bu düşünce kafasında her belirlediğinde, midesinde bir sıkışma hissediyordu. İçindeki bu isteksizliğin sebebi neydi?

*Düzenleme
Ny.ozlem*

İKİNCİ BÖLÜM

Tess ateşin önünde bir sıcak su torbası ısıtmış ve şu anlık yatak odası olarak kullandığı odaya çıkarmıştı. Burası evdeki en muhteşem yatak odasıydı ve Tess kendini bildi bileli büyükannesine aitti.

Yatağın kıvrımlı, sarmallarla oyulmuş işlemeli, ağır ahşap bir başlığı ve ayaklıkları vardı. Şifonyerin üstü pembe bir mermerle kaplıydı ve yillanıp matlaşmış bir aynası vardı. İki komodinin de benzer mermer üstlere sahipti ve her birinde toz pembesi vitray cam gölgeli bir lamba bulunuyordu. Gerçekten çok hoştu. Tess, bu mobilyaları kendisi için yeniden düzenlemeye hazırlandığı süite taşınmalı mı yoksa her zaman durduğu odada mı bırakmalıydı, emin olamıyordu. Henüz karar verememişti. Bu eşyaları kendisi için istiyordu ama onları taşımak da bir şeyleri ihlal ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Buz gibi odadaki yatağında kıvrılıp sıcak su torbasıyla ısınan Tess örtüyü etrafına çekti. Uzun bir gün olmuştu. Uyku hızla geldi ama gece boyunca kalmayacaktı.

Kırt, kırt, kırt...

Tess bir sıçrama ile uyandı. İşte yine aynı şey olmuştu. Tırmalama sesleri. İlk kez birkaç hafta önce duymuştu ve o zamandan beri ara sıra işitiyordu. Her gece değil ama her zaman geceleyin. Asla gün içinde değil.

Ses, evin arka tarafına açılan kilitli kapının ardından geliyordu.

Yataktan çıkıp komodinin üzerinde hâlâ biraz batarya ömrü kalan telefonunu kaptı. Saat 03.47'ydi. İç çekti. Güne kendini hazır

hissedecek kadar uykusunu almamış olsa da yeniden uykuya dalmayacak kadar uyumuştı. Telefonunun el feneri özelliğini açarak odayı aydınlattı. Koridorda sessizce ilerleyip kapalı kapıya yaklaştı, kulağını kapıya dayayıp dinledi. *Kırt, kırt, kırt...*

“Git buradan!” diye bağırdı Tess, kapıyı yumruklayarak. “Git! Defol!”

Kırt, kırt, kırt...

Hep üç defa.

“Burası benim evim!” diye haykırdı, Tess. “Git buradan!”

Kırt, kırt, kırt...

Bu bir tür istila olmalı, diye düşündü. Bir rakun ya da sincap ailesi belki. Ya da tanrı korusun, bir sıçan ailesi. Yarasa olduklarını düşünmek bile istemiyordu. Daha büyük bir hayvanın olsaydı tırmalamadan fazlasını duyardı muhtemelen. Bazı küçük yaratıklar başına bela olmuşlardı, o kadar.

Kendiliğinden çekip gitmelerini umuyordu. Evin bu kısmının nesiller sonra ilk defa gün ışığı almasından ya da işçilerin kapıyı açmak için gelmelerinden dolayı hayvan veya hayvanların korkup kaçacaklarını düşünüyordu. Ama şimdi kapının arkasındaki şey her ne ise, evin ana bölümüne de sıçramadan önce onunla ilgili bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Böyle bir soruna daha ihtiyacı varmış gibi.

Tess, bununla ilgili Jim'le sabah konuşması gerektiğiyle ilgili zihinsel bir not aldı ve odasına geri dönerek örtülerin altında kıvrıldı. Gözlerini kapattı ve tırmalama seslerine sebep olan şeyin ne olduğunu ve onu evinden nasıl çıkarabileceğini düşünerek sesleri dinledi.

Uzun bir süre sonunda uyuyakaldı.

Rüyasında, gecenin köründe, Wharton'da yürüdüğünü gördü. Ama ana caddelerde değil. Arka sokaklar, binaların arkasındaki boşluklarda. Arka bahçelerden geçerek. Pencerelelerden içeri, dışarıda birinin gezindiğinden habersiz, mutlu bir şekilde toplanan ailelerin

iyi aydınlatılmış evlerine bakıyordu. Sisli ve serin bir geceydi. Tess, rüyasında bu serinliği hissedebiliyor ve dudaklarında sisin tadını alabiliyordu. Kendi yüksek, neredeyse saldırgan nefesini duyabiliyordu.

Şimdi sokaklardaydı, insanların restoran ve bar önlerinde toplandığını, gelip gittiklerini izledi. Gece eğlencesi! Güzel olsa gerek. Kapı çerçeveleri ve ağaçların arkası gibi onu görünmez kılacak yerlerde durmaya çalışıyordu.

Sokakları, yüzlerin bulanık ve belirsiz bir şekillerini taradı, ta ki bir yüz netleşene kadar. Genç bir kadın, barın birinden çıkıyordu. Tess onu birkaç sokak boyunca takip etti, yaklaştıkça yaklaşıyordu, kadın bir arkadaşıyla buluşana kadar. Bir erkek. İkisi kucaklaşıp gü-lüştüler. Tess de güldü.

Kollarını birbirlerine dolayıp sokağı geçtiler, Tess ise olduğu yerde durmaya devam etti. Bu güzel ikiliyi köşeden dönüp kaybolana kadar izledi. Sonra döndü ve suya doğru ilerledi, kaldırımlardaki adımlarının sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Amethyst, kar küreme makinesinin sesiyle uyandı. Gözlerini açtı ve önceki gece gördüğü rüyanın etkisi geçene kadar belirsiz bir şaşkınlık içinde odaya bakındı. Son zamanlarda tuhaf rüyalar görüyordu ama dün gece gördüğü rüya kuşkusuz en tuhaf olanıydı, diye düşündü. Rüyasında sokakları izleyen bir hayvan olduğu hissine kapılmıştı. Bir kurt. Ya da bir dağ aslanı.

Gerindikten sonra yataktan çıkıp pencereye yürüdü ve perdeyi çekti. Gökyüzü, yalnızca büyük bir kar fırtınasının ardından gelen kristal parlaklığında bir maviye bürünmüştü. Wharton, beyaz bir çarşafı kaplıydı. Kar her yerdeydi; çatılarda yığılmış, kaldırımları silmiş, sokakları geçilmesi imkânsız bir hale getirmişti. Komşusu Jim'i gördü, üstünde parkası, şapkası ve eldivenleriyle şimdiden dı-

şarı çıkmış, kar küreme makinesini yavaşça otoyola iterek arkasında temizlenmiş bir yol bırakıyor ve karları havaya fırlatarak yan tarafa uçuruyordu. Tess, sokak boyunca aynı şekilde evlerinin önünü temizleyen diğer insanları fark etti. Kar küreme araçları henüz gelmemişti; Salmon Koyu tarafından gelmeleri gerekiyordu, yani muhtemelen önce orayı temizlemekle meşgullerdi.

Tess bir kot ve kazak giyerek yüzüne biraz su çarpmak ve dişlerini fırçalayıp saçını taraklamak için banyoya uğradıktan sonra aşağı kata, koridordaki dolaba doğru gidip çizmelerini aramaya başladı. Dalgın bir şekilde, koridor ışığını açtı; çalışıyordu! O uykudayken elektrikler gelmiş olmalıydı.

Mukluklarını* dolabın arka taraflarından çıkarıp giydi; bunlar, bölgenin yerli halkı olan Ojibwe tarafından yüzyıllar önce mükemmelleştirilen bir teknikle geyik derisinden yapılmış ve bugün hâlâ kullanılmaktaydı. Bu çizmeler, panduf kadar rahattı ve modern insanların yapabileceği herhangi bir şeyden daha sıcak tutuyordu. Wharton ve Superior Gölü'nün kuzey sahili boyunca çoğu insan bunları giymeyi tercih ediyordu ve bölgedeki birçok butikte satılıyorlardı. Parkasını da giydi ve ön kapıyı açtı.

Buz gibi soğuk hava, Tess'in yüzüne bir tokat gibi çarptı, cildini uyuşturup neredeyse yanmasına neden oldu ve âdeta nefesini kesti. Parkasını sıkıca kapatıp eldivenlerini aradı ve ön verandada karın içinden merdivenlerin olduğu tarafa doğru yürüdü. Yeni düşen kar en az altmış santim yüksekliğinde olmalıydı ve verandayı kaplamış haldeydi. Garaja giden kaldırımın tam olarak nerede olduğundan ya da garajda bir küreği olup olmadığından emin değildi. Olduğu yerde durdu, amaçsızca, ne yapacağını tam olarak bilemeyerek etrafa bakındı.

Jim onu gördü ve selam vermek için elini kaldırdı. Makinesini kapatıp Tess'i garaj yolunun sonunda karşıladı. Yüzü kırmızıydı, kirpikleri ve kaşları karla kaplı olmasma rağmen ifadesi bir çocu-

* Bir çeşit bot.

ğunki kadar neşeliydi. Donmuş dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı.

“En son ne zaman bu kadar çok kar yağdı hatırlamıyorum,” dedi. “Kar motoru çalıştığı için çok mutluyum. Bu kışın sert olabileceğine dair söylentiler duymuştuk, su samurları ve kalın kürkleri hakkında bazı yorumlar vardı, bu yüzden kasım ayında bu bebeği tamir ettirmiştim her ihtimale karşı. İyi ki de yaptırmışım! Karı halletmek için genelde bir kürek yeterdi ama bugün değil!”

Tess gülümsedi. “Bu durum hoşuna gidiyor.”

“Tabii ki!” Jim neşeli bir şekilde yanıtladı. “Hava eksi on derece olmalı. Hatta rüzgârın etkisiyle, eksi otuz. Wharton'da asla böyle havalar olmazdı. İnsanı canlı hissettiriyor, değil mi?”

“Öyle de denebilir tabii,” dedi Tess, gülerken dişlerinin bile soğuktan etkilendiğini hissederken. Gözünü garajına çevirdi, kapısının yükselen karla dolduğunu gördü. “Jim, sanırım benim bir küreğim yok.”

Başını salladı. “Buna şaşırmalı mıyım? Sizin için burası uzun süredir yalnızca yazları kullanılan bir ev; ihtiyacınız olacağını düşünmediniz muhtemelen.” Kar makinesine vurdu. “Endişelenme. Senin garaj yolunu ve kaldırımını temizlerim. Johnson adındaki çocuk gibi, sokak boyunca ellerinde kürekle gezinip insanların sundurmalarını ve merdivenlerini temizleyen birkaç genç gördüm. Onlardan birini çağırır, senin işini de halletmelerini sağlarım,” dedi.

Tess'i bir rahatlama duygusu kapladı. İyi komşulara sahip olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü. Ne kadar şanslı olduğunu farkındaydı.

“Harika, teşekkür ederim,” dedi. “Ama bir şartım var. Benim meşhur hasat güvecimden büyük bir tencere yapacağım. Sen ve Jane sonra bana gelin. Salatam, şarabım ve hatta buzdolabında biram bile var.”

Jim kaşlarını kaldırdı. “Meşhur hasat güveci mi? Anlaştık! Dün gelirken bizim dükkândan birkaç baget almıştım, öyleyse biz de onları getiririz.”

“Mükemmel,” dedi Tess, eve geri dönmek üzere dönerken. Ama sonra aklına gelen bir düşünceyle yeniden arkasını döndü. “Ah! Bakkal dükkânı. Bugün açacak mısın?”

Jim olumsuz anlamda başını salladı. “Şehirde herhangi biri herhangi bir şeye ihtiyaç duyduğunda, beni veya Mavis'i aramaları gerektiğini bilir,” dedi, mağaza müdürüne atıfta bulunarak. “Kışın işleri böyle yürütüyoruz. Kötü hava koşullarında dükkân kapanır ancak insanların sıkıntıya düşmeyeceklerinden emin olduktan sonra elbette. Bir şeye ihtiyaç duyduklarında, Mavis ya da ben mağazaya inip onlar için açabiliriz,” dedi.

Jim neşeyle kar motorunu kullanmaya geri dönerken, Tess ön verandasına doğru yürümeye başladı. İçeri girdiğinde çizmelerini çıkardı ve onları, parkasıyla birlikte girişte bıraktı. Evin içinde dolanırken üşüdüğünü hissetti. Oturma odasındaki büyük radyatöre dokundu, buz gibi soğuktu.

Tess içini çekti ama aslında bu durum şaşırtıcı değildi. Bu ev, hayatı boyunca kış aylarında çok nadir kullanılmıştı. Ve Wharton, olağanüstü ılıman kış aylarıyla ünlüydü, o yüzden La Belle Vie'deki ısıtma sistemi kimsenin listesinde üst sıralarda yer almıyordu. Kazan ve radyatörlere muhtemelen bakım gerekiyordu. Anne babasını arayarak, son yıllarda kimin tamire geldiğini hatta daha önce hiç tamire gelen biri olup olmadığını sormayı aklının bir kösesine yazdı. En kötü ihtimalle, Jim'e sorardı, o gelip duruma göz atabilecek bir tamirci tanıyor olmalıydı. Tess boruların tamamen değişmesi ya da daha kötüsü, yeni bir kazan takılması gerekmeyeceğini umuyordu. Bu planları dışında gelişen bir masraftı.

Hem oturma odasındaki hem de yemek odasındaki şömineleri yakarak çalışma odasına, *kendi çalışma odasına*, doğru gitti ve içeri girerek ağır, antika masada duran defteri açtı. Evin misafir karşılamaya hazır hale gelmeden halletmesi gereken işlerin bir listesini tutmaya başlamıştı.

Evin ana bölümünü ilgilendiren işlerin tamamını halletmişti: Antika mobilyalar, halloldu. Yeni nevresim takımları, halloldu. Or-

yantal halılar, halloldu. Şömineler kontrol edildi. Tesisat kontrol edildi. Isıtma ve kemirgenlerin kontrolünü listesinin en altına yazdı. *Ev Sahibi Süiti* adlı ikinci bir listesi vardı. Ancak henüz herhangi bir madde içermiyordu. Tess, bir kısmından diğerine geçmesini sağlayacak kilitli ve görünüşe göre tamamen kapatılmış olan kapıyı kırdığında karşısında ne bulacağından hâlâ emin değildi.

Not defterini kapadı ve güvecine başlamak için mutfığa doğru giderken telefon çaldı.

“Anne!” Arayan oğlu Eli'ydi. Telefondaki sesini duyduğunda kalbi düğümlendi.

“Merhaba, tatlım!” dedi, elinden geldiği kadar sesini neşeli tutmaya çalışarak.

“Fırtınayı duydum,” dedi. “İyi misin? Isınman için gereken her şey var mı? Elektrikler ne durumda? En azından kullanabileceğin bir kürek var mı? Umarım şarap vardır yoksa bu gerçekten epik boyutta bir felaket olacak.”

Tess kıkırdadı. “Evet, tatlım, ben iyiyim. Yan komşumuz Jim kar makinesiyle garaj yolunu temizliyor, kasabadan bazı çocuklar da merdivenleri ve ön verandayı temizlemeye gelecekler. Isıtma biraz sorunlu ama her odada şömine var, o yüzden şu an için çok endişelenmiyorum,” dedi.

“Mutfak şöminesini mutlaka yak,” diye hatırlattı Eli, ciddi bir tonda. “Boruların donmasını veya daha kötüsü, patlamasını istemeyiz.”

“İyi fikir,” dedi, bu olasılık Tess'in aklına bile gelmemişti. Oğlu her zaman ayakları yere basan biri olmuştu. “Dışarıda Jim ile konuşuyordum, eve şimdi girdim. Yavaşça odaları dolaşıp şömineleri yakmaya başlıyordum. Minneapolis'te de havalar böyle değil, değil mi?”

“Yalnızca hafif bir kar yağışı var,” dedi Eli. “Sizinki gibi soğuklar yok. Neler oluyor? Wharton'da hava asla bu kadar soğuk olmazdı.”

“Sorma! Tuhaf gerçekten. Tabii ki, Jim'in hayalleri gerçek oldu. Sanırım tüm kasabayı kar motoruyla temizlemeye niyetli.”

Eli kıkırdadı. “Pekâlâ. Sadece bir kar yığını altında donup kalma-

diğından emin olmak istedim. Evin arka tarafının tadilatına başladın mı?" diye sordu.

Tess'in içi titredi. Neden bu projeyi her düşündüğünde bir huzursuzluk hissi onu kaplıyordu? "Henüz değil, tatlım. Ön yarısını ayarladım. Simon'la bulduğumuz mobilyaları görmelisin. Gerçekten harikalar."

"İyi öyleyse, kapıyı açma zamanı geldiğinde haber ver. Birkaç arkadaşımı getiririm, hafta sonu boyunca ihtiyacın olan her şeye yardımcı oluruz. Badana. Tesisat. Yıkım. Cesetlerin imhası. Her türlü," dedi.

Tess güldü. "Kulağa harika geliyor. Biliyorsun, bunun bir aile işine dönüşmesini istiyorum, o yüzden burada senin de hissen var."

"Biliyorum, anne," dedi Eli, sesi yumuşadı. "İhtiyacın olan her şey için buradayım. Kendine dikkat et."

Vedalaştıktan sonra, Tess ahizeyi yerine koydu ve gözlerinden akan yaşları sildi. Ancak çok geç kalmıştı. Onu neredeyse kaybettiği günden beri üstesinden gelmeye çalıştığı keder etrafım sarıverdi. Hayatının aşkını, oğlunu.

Bir cuma günü öğleden sonra saat 4.17'de gelmişti telefon. Bu ayrıntı nedense hafızasına kazınmıştı. Fakat hastaneye gidişini, aracını park edip onun yoğun bakımdaki odasına gelişini hatırlayamıyordu. Hatırlayabildiği tek şey, onun yanı başında oturup elini tutuyor oluşuydu.

İş çıkışı karşıdan karşıya geçerken sarhoşun biri arabasıyla biricik oğluna çarpmıştı. İş arkadaşlarıyla sadece birkaç saniye daha konuşmuş ya da daha erken oradan ayrılmış olsaydı, belki biraz daha yavaş veya hızlı yürümüş olsaydı, o kavşakta o sürücü ile karşılaşmayacaktı. Veya sürücü bir saniye daha geç ya da erken direksiyon başına geçmiş, hatta belki de hiç araba kullanmamış olsaydı, Eli yürüdüğü esnada o kavşakta bulunmayacaktı. Sonuç olarak, sürücü direksiyon başında, Eli da kendi yolunda ilerlemiş ve mükemmel bir zamanlama ile çarpışmışlardı.

Tess'e göre bu durum bir kaza değildi. Olayın mükemmel simetrisini düşünmeden edemiyordu. Sarhoş bir sürücü direksiyon başına geçiyor. Oğlu işten çıkıyor. Eli yolda yürürken araba ona doğru geliyor. İkisi de tam olarak o anda karşılaşılıyorlar.

Eli'ya yardım edecek herhangi bir şey yapma ihtiyacıyla çaresizce çırpınıyor ancak elinden hiçbir şey gelmiyordu. Makineler bipledi, hemşire kontrole geldi.

Bu, onun çocuğuydu. Onu her gün güldüren, ona bir şeyi sevmenin gerçekte ne demek olduğunu öğreten çocuktü.

Elbette ailesini ve arkadaşlarını da seviyordu ancak Eli doğduğunda, o güzel çocuğa karşı hissettiği sevginin sonsuzluğu karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

Oğlu yanında oturmaya devam ederken çantasından telefonunu çıkardı ve eski kocası Matt'i aradı. Eli'nin babasıyla boşanalı on yıldan fazla oluyordu. Eski eşi şimdilerde yeni karısıyla Las Vegas'ta yaşıyor olsa da, Eli'yı en az onun kadar şiddetle seven, harika bir ebeveyn olmaya devam etmişti.

Matt telefona cevap verdi, sesini duyduğu anda Tess'in boğazı düğümlendi.

"Matt..." demekten başka bir şey söylemeyi başaramadı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sorun ne?" dedi Matt, neredeyse fısıldayarak.

Konuşmaya zorlanıyordu. "Eli hastanede. Bir araba ona çarpmış." Bunları söylüyor olduğuna inanamıyordu.

"Durumu ne kadar kötü?" diye fısıldadı Matt.

Tess, "Yoğun bakımda," diye boğularak cevap verdi.

"Pekâlâ," dedi Matt, boğazını temizleyerek, kontrolü ele almaya hazırlanıyordu. Korktuğu anlarda hep böyle yapardı. "İlk uçakla oraya geliyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eli'in hastanede yattığı süre boyunca Matt ve Tess sessizce birbirlerine destek olmuşlardı. Matt misafir odasına bilgisayarını kurmuş mümkün olduğunca çalışmış, Tess ise bedenlerini olduğu kadar ruhlarını da beslemek için yemekler yapmıştı.

Matt eskiden yaptığı gibi Tess'i her gün yürüyüşe çıkmaya ikna etmiş, onu evden biraz olsun uzaklaştırmaya çalışmıştı. Tess onun yürüyüş yapmayı ve konuşmayı ne kadar sevdiğini unutmuştu. Oradan buradan konuşurken sorunlarıyla yüzleşip, problemin kaynağına inme imkânı bulduğu için Matt buna bayılırdı. Tess, tekniğin işe yaradığını da itiraf etmek zorundaydı. Tek başına bu durumla yüzleşmiş olsaydı, muhtemelen şu an içinde bulunduğu kâbusa kapılmış, saçma sapan düşüncelerde boğuluyor olurdu. Ama Matt yanında olduğu için birlikte her gün evden çıkmışlar, Minneapolis mahallesinde yürüyüş yaparak Minnehaha Creek'e inip sahil boyunca ağaçlık bir yolda ördeklerin geçişini izlemişlerdi.

Tess, eski kocasıyla bu kadar uzun bir aradan sonra tekrar bir arada olmanın, nefes almak kadar doğal hissettirdiğini fark etmişti. Eski yaralar, içten içe duyulan bir nefret duygusu ortaya çıkmamıştı. Aradan çok zaman geçmişti. Biricik oğulları hayatı için savaşırken geçmişte ayrılmalarına neden olan olayların hiçbir önemi yoktu.

Ve yirmi üç günün ardından, Eli eve dönmeye hazırdı. Tess ve Matt hastaneye yetişmek için sabırsızlanmışlardı. Oğulları o kadar zayıf, o kadar çelimsizdi ki böylesine kısa bir sürede eski halinin ya-

rısı kadar kalmıştı. Bacağı alçıda, kolu ise askıdaydı. Kaburgaları ve köprücük kemiği kırılmıştı. Bacağında bir çatlak vardı ve ciddi bir kafa travması vardı. Oğullarının bulunduğu durum karşısında gözle görünür bir şekilde sarsılmış olan Matt, Eli toparlanana dek bir süre daha burada kalacağını söylemişti.

Tess kendine, hep birlikte geçirdikleri haftaların oldukça harika olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Üç hafta boyunca ailece bir nevi evcilik oynamışlardı. Birlikte akşam yemekleri yemişler, filmler izlemişler, bahçede güzel öğleden sonraları geçirmişlerdi. Eli yavaş ama istikrarlı bir şekilde toparlanmış, bir rehabilitasyon terapistiyle çalışarak her gün biraz daha güçlenmişti. Tess, hepsi için yoğun bir minnettarlık duyuyordu.

Bu bir başlangıç olabilir miydi? Matt ona bakmazken suratını tarayarak, onun duygularını anlamaya çalışmıştı. O da böyle hissediyor muydu? Tess birçok kez konuyu ele almak istemiş ancak her seferinde söyleyecekleri dilinin ucuna geldiğinde bir şey onu durdurmuştu.

Bunun olabileceğini düşünmek o kadar da çılgınca değildi. Evet, o evliydi ve ülkenin diğer ucunda bambaşka bir hayat sürüyordu. Belki bu korkunç durum ailesini tekrar bir araya getirebilir, Matt yıllar önce onları terk ettiğinde hepsinin neler kaybettiklerini anlamasını sağlayabilirdi. Bu küçük olasılığa tutunmuştu.

Ancak bu olasılık gerçeğe dönüşmemişti.

Eli neredeyse tamamen iyileştiğinde Matt artık kendi hayatına geri dönme zamanının geldiğini söylemişti. Bu, Tess'e bir tokat gibi çarpmıştı. Tekrar paramparça olmuş hayatlarını birleştirip yeniden birlikte yaşama hayali sona ermişti. Bir kez daha. İçten içe, bunun böyle olacağını hep biliyordu ama yine de bu olasılığa sarılmıştı.

Ve böylece Matt, gitme planlarını yapmıştı. Sonunda eve dönüş yolculuğu için kapıdan çıkıp gittiğinde Tess, kendinden küçük bir parçanın yeniden yer altına çekildiğini hissetmişti. Tıpkı ilk defa onu terk ettiğinde olduğu gibi. Matt ve Eli ile aile olarak bir arada

olmak, aslında istediği hayat buydu, hatta on yıl boyunca ayrı oldukları sürede bile.

Ancak bu, elde edebileceği bir hayat değildi. Yaşadığı hayal kırıklığı ve keder Tess'i çok etkilemişti, hatta ilk seferinde olduğundan daha fazla... Hatta bu defa, her şey onu daha derinden yaralamıştı.

Eski kocasını uğurlamak için sarıldığında, ona son kez veda etmişti. Matt, üçünün bir arada olduğu, Tess'in tüm kalbiyle sahip olmak istediği bu hayata sahip olabilirdi. Ama istememişti. Bu kadar basitti işte. Ve sonunda Eli da kendi hayatına ve evine geri dönecek kadar güçlendiğinde, Tess hayatında yeni bir sayfa açma vaktinin geldiğini biliyordu.

Eli'nin geçirdiği kaza ve sonunda boşandığını kabullenmesi, yaşamına eleştirel bir gözle bakmasına neden olmuştu. Tess, yalnızca hayattaydı, yaşamıyordu. Sürükleniyordu sadece. Gerçekten keyif aldığı bir şey yapmıyordu. Bir catering şirketinde aşçı olarak çalışıyordu fakat bu işten giderek bıkmaya başlamıştı. Daha fazlasını istiyordu. Farklı bir şeyler. Daha tatmin edici bir şeyler.

İşte o zaman La Belle Vie'yi bir pansiyona dönüştürme fikri aklına gelmişti. Hâlâ yemek yapma ve konukseverliğe olan sevgisini kullanabilirdi, hem de bu defa bunu kendisi için yapıyor olabilirdi.

Tüm bunların mantığına yatması, onu bu işi yapmaya ikna eden şey olmuştu. La Belle Vie'yi bir pansiyona dönüştürmek mükemmel bir fikirdi. Değil mi?

Akşamın ilerleyen saatlerinde Tess, büyük, kalın kesim mutfak masasının başında durmuş, yahnisi için et kesip sebze doğruyordu. Şömine ateşinden yükselen alevler yükselirken telefonundan açtığı Rönesans müziği ve soğuk bir şarap eşliğinde çalışmaya devam ediyordu. Mükemmeldi. Tess için bundan daha iyi pek az şey olabilirdi. Onu yemek pişirmek kadar rahatlatan başka bir şey yoktu.

Mükemmel bir menü planlamak, malzemeleri almak ve yalnızca doğrama gibi ritmik bir işlem bile tüm endişesini ve korkularını silip atmasına yetiyordu. Her şeyi bir araya getirmenin yaratıcı yönü, tariflerden saparak yeni ve kendine ait bir yemek oluşturmak ona hayat veriyordu. Özellikle de Eli'nin iyileşme sürecinde buna çok ihtiyacı olmuştu.

Son birkaç aydır, gelecekteki misafirleri için akşam yemeğinden önce verandada servis edebileceği atıştırmalıklar da dâhil olmak üzere, kahvaltı tarifleri derlemeye başlamıştı.

Ama bu gece, her şey Jim ve Jane'e servis edeceği akşam yemeği ile ilgiliydi. Onun meşhur hasat güveci. Kendi tarifiydi, favori yemeklerinden biri olan Fransız soğan çorbasını yaparken, içine biraz da biftek atılsa tadının nasıl olacağını merak ettiği bir akşam ortaya çıkmıştı. Sonra yavaş yavaş gelişmiş, farklılaşmış ve sonunda Eli'nin "steroidli Fransız soğan çorbası" adını verdiği bir yemeğe dönüşmüştü.

Tess bu defa tarifinde dana budu kullandı çünkü elinde yalnızca o vardı, ancak zaten herhangi bir dana eti iş görürdü. Etin çatalla kolayca parçalanabilir hale gelmesi için güvecin iki saatten fazla pişmesi gerekiyordu.

İşe favori tenceresine biraz zeytinyağı ve biraz tereyağı koyarak başladı. Onlar erirken içine biraz sarımsak ve ince kıydığı üç büyük soğan ile doğranmış havuç ve kereviz ekledi. Soğanlar karamelize olana dek hepsini yaklaşık otuz dakika kadar soteledi.

Ardından sıra ete geldi. Küçük parçalar halinde doğradığı etleri una bulamak için plastik bir poşetten yardım almış, hepsini iyice karıştırmıştı. Onları da tavaya ekledikten sonra üzerine biraz kekik serpererek tüm malzemeler iyice birbiriyle karışana dek kavurdu ve son olarak üzerine bir şişe koyu bira döktü. Tess, yemeği bir süre kaynamaya bıraktıktan sonra etin ve sebzelerin üstünü geçecek kadar et suyu ekleyip tencerenin kapağını kapatarak yemeğin altını kıstı. Saate bir göz attı. Jim ve Jane gelmesine daha çok vardı, bu süre güvecin o muhteşem kıvamını alması için yeterliydi.

Buzdolabında yemeğe eşlik edecek salata malzemeleri ve İsviçre peyniri olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir eksiğinin olmadığını teyit ettikten sonra, kullandığı araç gereçleri hızla yıkadı ve çalışma alanını temizledi. “Mutfakta arkayı toplayarak ilerle,” derdi her zaman büyükannesi.

Tess, kadehini yeniden doldurdu ve evin arka tarafın tadilatında atacağı adımları planlamak için çalışma odasına gitmek üzereyken bir ses duydu.

İlk başta çok zayıftı. Gerçekten bir ses duyduğundan bile emin olamamıştı. Tess, müziği kapattı ve daha dikkatli dinledi. Evet, işte oradaydı, kırt, kırt, kırt. Mutfak kapısından geliyordu. Yine mi bu? Şimdi başka bir yerden daha tırmalama sesi geliyordu, dış kapıdan mıydı? Tess homurdandı. Ancak bu, gece duyduğu tırmalamanın aynısı değildi. Bu farklıydı. Pencereye baktı. Güneş gökyüzünde alçaktı, kar yığınlarının üzerinde parılıyordu. Bahçede ya da garaj yolunda herhangi bir şey görmüyordu, ta ki aşağıya bakana dek. Beyaz bir köpek kapının yanına sokulmuş, titriyordu. Başını yukarıya kaldırmış, gözlerinde yalvaran bir ifadeyle ona bakıyordu.

Dışarıda hava eksi on derece olmalıydı. Sokak hayvanlarını eve alma alışkanlığı yoktu ama... Bu köpek doğaya karşı tek başına bırakılırsa donup ölecekti.

Tess’in kapıyı açmasıyla soğuk hava evin içine doldu. Köpek öylece orada duruyor, titriyor ve gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

“İçeri gel,” dedi Tess, olabildiğince yumuşak bir tonda. “İçeriye girebilirsin. Haydi, gel ve ısın.” Ses tonunun sakinleştirici bir havası vardı.

Hayvan ayağa kalktı ve yavaşça mutfaka doğru ilerledi. Tess nefesini tuttu, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu; saldırgan mıydı acaba? Ama köpek yanan ateşi fark edip titreyen bacakları üzerinde sürünecek ilerledi ve büyük bir iç çekişle şöminenin önüne yerleşti. Çıkarıldığı ses, eklemleri ağrıyan, yaşlı ve yorgun bir adamın inlemesine benziyordu. Belki de tam olarak öyleydi.

Tess köpeklerle büyümüşü ancak Eli doğduktan sonra evde hiç köpekleri olmamıştı. Matt'in alerjisi vardı ve o gittikten sonra sorumluluklarını artırmak için hiçbir zaman tam anlamıyla doğru zamanmış gibi gelmemişti. Ama hayvanları seviyordu ve anaç biriydi.

Köpeğin dışarıda, tek başına bu fırtınaya karşı cesurca karşı koymaya çalıştığını düşününce kalbi sızladı.

Dolaptan bir kâse çıkarıp suyla doldurdu ve nazikçe hayvanın önüne yerleştirdi.

"Birkaç yudum al, olur mu?" dedi. "Susamış olmalısın," ama köpek kııııldamadı. Koca başını patilerinin üzerine koydu ve gözlerini yumdu. *Muhtemelen ısınması gerekiyor*, diye düşündü Tess. Hayvana baktı. Tasmaı yoktu. Beyaz tüyleri fazla karışmamıştı ama biraz sevgi ve bakıma ihtiyacı var gibi görünüyordu. Sırtı boyunca uzanan hafif kızıl tüyleri olduğunu fark etti. İçleri pembe, sivri kulakları vardı ve burnu uzundu. Bir Alaska kurdu ya da beyaz Alman çoban köpeğine benziyordu hatta beyaz bir kurt bile olabilirdi ama Tess emin olamadı. Yaklaşık otuz kilo ağırlığında olduğunu tahmin etti. Zayıf değildi ama fazla kilolu bir köpek olmadığı da kesindi. Peki, şimdi ne yapmalıydı? Tess, koridora doğru ilerleyip Jim ve Jane'in numarasını çevirdi.

"Merhaba, Tess!" dedi Jane, neşeyle. "Biz de halk radyosunda bir programı dinliyorduk. Akşam yemeği için bir şeye mi ihtiyacın var? Hâlâ gelmemizi istiyor musun?"

"Evet, kesinlikle hâlâ gelmenizi istiyorum! Yemeği ocağa koydum bile. Başka bir şey için arıyorum. Bir ziyaretçim var gibi görünüyor. Belki de bir misafir," dedi Tess.

"Öyle mi?" diye sordu, Jane. "Uzaktan gelen biri mi?"

Tess gülümsedi. "Tam olarak emin değilim. Mutfak kapımı tırmalayan bir köpek. Donmak üzereydi ve şimdi mutfaktaki şömine-min önünde yatmış, uyuyor."

"Akıllı köpek. O muhteşem şöminenin önünde kim kıvrılıp yatmak istemez ki?" Tess, Jane'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

“Sadece sen veya Jim buna benzer köpeği olan birini tanıyor musunuz, merak ettim. Tüyleri tamamen beyaz, yaklaşık otuz kilo gibi görünüyor. Bir Alaska kurdu ya da çoban köpeği olabilir.”

“Bana tanıdık gelmedi ama Jim'e de bir sorayım,” dedi Jane.

“Hayatım, büyük beyaz köpeği olan birini biliyor musun? Bir Alaska kurdu ya da çoban köpeği? Sokakta gezen bir köpek Tess'in kapısına gelmiş,” diye seslendi Jane.

“Wyatt Templeton'un Alaska kurtları var ama bildiğim kadarıyla hiçbiri tamamen beyaz değil.”

“Duydun mu?” diye sordu Jane.

“Evet,” dedi Tess. “Peki başka kimse aklınıza gelmiyor mu?”

“Merhaba, Tess,” şimdi konuşan Jim'di, görünüşe göre karısından telefonu almıştı.

“Elinde kayıp bir ruh var, öyle mi?” diye sordu Jim.

Tess uyuyan köpeğe göz attı. Derin nefesler alıyor, fırtınadan kurtulduğu için minnettar gibi görünüyordu. “Harika bir köpek, evet,” dedi. “Mutfak kapımın önünde beliriverdi. Yani, ona benzeyen bir köpeği olan kimseyi tanımadığınızdan eminsiniz?”

Jim cevap vermeden önce duraksadı. “Aklıma gelen biri yok,” dedi. “Ama akşam yemeğe geldiğimizde bir fotoğrafını çekip bizim dükkânın ilan panosuna asarım. Bu köpeği arayan biri varsa, mutlaka haberimiz olur.”

“Harika,” dedi, Tess. “En azından bir planımız var gibi duruyor.”

“Şimdi köpek mamasına ihtiyacın olacaktır,” dedi Jim. “Ben markete inip bir paket alırım senin için. Bir de tasma.”

Köpek maması! Tess'in aklına gelmemişti. Bu tüylü ziyaretçinin ne zamana kadar evinde kalacağını bilmiyordu ama burada olduğu sürece biraz yiyeceğe ihtiyacı olacaktı, elbette. Eğer fırtınada kaybolmuş bir köpeği olsaydı, onu bulan kişinin ona aynı naziklik ve sevgiyle yaklaşmasını isterdi.

“Sen bir meleksin, Jim,” dedi Tess. “Çok teşekkür ederim. Her şey için.”

“Komşular böyle zamanlar için var. Hem zaten mağazaya inip etrafı kontrol etmeyi düşünüyordum. Boruların donmadığından emin olmak gerek. Bu sırada bir paket köpek maması almak hiç sorun olmaz. Kaç gibi orada olalım istersin?”

Tess, ocaktaki saate göz attı. Yahninin en az doksan dakika daha pişmeye ihtiyacı vardı. “Saat dörde ne dersin? Erken bir akşam yemeği olur.”

“Mükemmel.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yahni yavaşça pişmeye devam edip odayı soğan, kekik ve et suyu kokusuyla doldururken, Tess de öğleden sonra kalan zamanını süitinin yeniden inşası ile ilgili fikirlerini not ederek geçirdi. Köpek, ateşin önünde derin bir uykuya dalmıştı. Tess onun ne kadar süre dışarıda, fırtınada kaldığını merak etti. Bu zorlu rüzgârlar ve buzlardan korunmak için çalılıkların altına veya binaların yanına sığınışını hayal etti. Onun dışarıda tek başına olduğunu düşünmekten hoşlanmamıştı.

Kısa bir süre sonra saat dört oldu ve Tess, Jim ile Jane'in yan kapıyı tıklattığını duydu. Köpek uyandı, tam olarak saldırgan olmasa da uyarıcı bir tonla birkaç kez alçak sesle havladı. Tess, kapıyı açmak için odanın karşısına doğu giderken, köpek birden ayaklandı ve hızlıca onun önüne geçerek dış dünya ile arasına siper oldu.

“Sorun yok,” dedi ona, Tess. “Sadece Jim ile Jane.” Onlara daha fazla havlamayacağından ya da daha kötüsü ısıracığından korkarak kapıyı açtı. Ama köpek kımıldaman durmaya devam etti, sessiz bir koruyucu gibi.

Tess misafirlerine, “Gelin, içeri gelin!” dedi.

Onlar da merhabalar ve sarılmalar eşliğinde hızlıca içeri girdiler. Jim elinde bir paket köpek maması ve başka bir çanta daha taşıyor, Jane ise bagetlerle bir şişe şarabı elinde tutuyordu. İkisi de kenarlarını süsleyen Norveç desenli yün parkalar, kulak korumalı yün şapkalar ve büyük yün eldivenler giyiyorlardı. Kuzeylilerin özü.

“Paltolarınızı buraya asabilirsiniz,” dedi Tess, kapıdaki askılara işaret ederek, “Ve çizmeleriniz orada kalabilir.”

Misafirleri paltolarını çıkarıyor ve köpek de mutlulukla onların etrafında dolanıyorken, Tess şarabı açıp herkes için birer bardak doldurdu.

“Şu iri delikanlıya bir bakın,” dedi Jim, köpeğin kulaklarını okşayarak. Köpek kulaktan kulağa gülümsüyormuş gibi duruyordu. “Sen nerelerden geldin bakalım?”

“Bir sokak köpeği olmadığı kesin,” dedi Jane, köpeğin sırtındaki tüylerde elini gezdirerek. “Çok güzel bir köpek. Ve durumunu düşününce oldukça iyi görünüyor.”

Jim, köpek mamasını tezgâha koydu. “Bir kâse var mı?” diye sordu.

Tess, dolaptan büyük taş bir kap getirdi, içine yeterince mama doldurarak su kabının yanına koydu.

“İşte sana güzel bir akşam yemeği,” dedi köpeğe. Köpek, bir an bekleyip yemeği kokladıktan sonra hemen birkaç lokma aldı.

Jim cep telefonunu cebinden çıkardı ve köpek yemeğini yerken birkaç fotoğraf çekti. “Bunları dükkâna asarım ama bu delikanlıyı kasabada daha önce hiç görmedim. Kışın etrafta pek az kişi kalırız, bu yüzden insan herkesi ve evcil hayvanlarını yakından tanımaya başlıyor.”

“Özellikle de sen. Bakkal dükkânı işlettiğin için hepimizi görüyorsun,” dedi Tess, her ikisine de bardaklarını uzatarak, sonra kendi bardağını aldı ve havaya kaldırdı. “İyi komşulara! Kaldırımı temizlediğin için sana ve veranda ile merdivenleri temizleyen çocuklara teşekkür ederim.”

Üçü de bardaklarını tokuşturdu. “Hiç önemli değil,” dedi Jim. “Memnuniyetle yardım ederiz! Komşuluk budur işte.”

Tess, kalın kesim mutfak masasının üstüne yerleştirdiği ahşap tabağın üzerine peynir, kraker, incir ve üzümünden oluşan bir seçki hazırlamıştı. İnsanlar her zaman bir şekilde bu mutfak masasına

doğru yönelirlerdi, aile toplantılarında aşçı ocağın başında meşgulken hep onun etrafında toplanırlardı. Şimdi de aynı şekilde hepsi şöminenin çitirtisinin eşliğinde ve AGA'nın sıcaklığını yaydığı alanda dikiliyorlardı.

Köpek birkaç kez dönüp çevresini kontrol etti ve memnun bir iç çekişle ateşin yanına kuruldu.

Tess komşularına baktı ve gülümsedi. Jim, saçları hâlâ tozlu sarı rengini korumuş, formda ve hareketli biriydi. Mavi gözleri birçok duygu barındırıyor ve nazik bakıyordu. Maceraya atlamaya hazır tarzda giyinen biriydi, yanından hiç ayırmadığı İsviçre çakısının takılı olduğu kemeriyle karşısına çıkacak her tür uzun doğa yürüyüşüne hazır görünüyordu. Wharton'a gelen turistleri, pahalı doğa malzemeleri satan mağazalardan alınmış yepyeni kot gömlekleri, tertemiz kot pantolonları ve pırıl pırıl yürüyüş botları veya su ayak-kabılarından hemen tanıyabilirdiniz. Jim ise doğanın ta kendisiydi, bu hayat tarzını en üst seviyede yaşıyordu.

Jane, Tess'in Kuzeyli şıklığı olarak tanımlayacağı bir tarza sahipti, her zaman ilginç, gümüş sallantılı mücevherler takar, giysileri sürdürülebilir malzemelerden yapılmış olurdu. Yaz mevsiminde geneldei keten, kışın pamuk ve yün kazakları tercih ederdi, genelde yumuşak toprak renkleri, keten, beyaz ve koyu mavi tonlarında giyinirdi. Kalın saçları kısa, asimetrik kesimli, tamamen beyazdı ve ona çok yakışıyordu.

"Bu güveç inanılmaz kokuyor," dedi Jane, elindeki olgunlaştırılmış rokfor kaplı krakeri ısırarak.

Sohbet koyulaştıkça konu konu açmaya başladı, süregelen kar fırtınası ve dolayısıyla kimin kimi kurtardığı ve kimin borularının patladığı gibi. Birçok kış göçmeni, Wharton'da yıl boyunca yaşayan komşularına ev anahtarlarını bırakma alışkanlığı edinmiş ve bu komşular da onların evlerini kontrol edip, baharda geri döndüklerinde bir sel felaketiyle karşılaşmamalarını sağlamaya çalışırlardı.

"Üzgünüm, içerisi biraz serin," dedi Tess. "Sanırım kazanım bo-

zuldu.” Jim’e döndü. “Onu tamir edebilecek birini tanıyor musun? Kısa sürede gelebilecek biri? Belki yarın?”

“Sanırım tanıyorum,” dedi Jim. “Wyatt Templeton. Alaska kurt köpekleri olan adam. Ona ulaşır, seni aramasını söylerim.” Jim dik-katlice Tess’e baktı. “Pilot ışığını kontrol ettin, değil mi?”

Tess başını salladı. “Onun ne olduğunu ve nereden kontrol edildiğini bile bilmiyorum, yani... Hayır.”

“İnip hızlıca bir kontrol edeyim,” dedi Jim. “Belki sorunu basit bir şekilde halledebiliriz.”

Jim hızlı adımlarla arka merdivenden aşağı indi. Bir an sonra mutfığa geri döndü ve başını sallayarak, “Maalesef,” dedi. Cebinden telefonunu çıkarıp bahsettiği adamı aradı ve sabah ilk iş buraya gelmesini için anlaştı.

Harika, diye düşündü Tess. Bir şey daha halloldu.

Güvecini karıştırdı. “Sanıyorum hazır sayılırız,” dedi. Salatayı buzdolabından çıkardı ve tabaklar, kâseler ve çatal-bıçak takımlarıyla birlikte mutfak masasına koydu. “Yemek odası yerine mutfakta yeriz diye düşündüm. Hemen yanımızda şömine ve AGA ile daha rahat ederiz dedim.”

“Mükemmel,” dedi Jane, peynir tabağını kaldırarak. Jim bagetleri kesme tahtasına koydu ve masaya şarabın yanına yerleştirdi. Tess, bagetten üç parça kesip herkesin tabağına birer dilim koydu, yanına bir kepçe dolusu sıcak güvecinden ekledi, sonra her şeyin üstünü küp şeklinde kestiği İsviçre peyniriyle süsledi.

“Bu kesinlikle harika görünüyor,” dedi Jim, bir kaşık dolusu peynirli güveci ağzına atmadan hemen önce. Gözlerini kapattı. “Aman tanrım.”

Tess kıkırdadı. Yeniden arkadaşlarını akşam yemeğine davet ediyor olmaktan çok mutluydu. Uzun zamandır Matt ve Eli dışında kimseye yemek pişirmemişti.

Yemekten sonra Tess, içkilerini önceden şöminesini yakıp ısıttığı oturma odasında almalarını önerdi. Misafirleri onu buz gibi kori-

dorda takip ederken Jane, “Daha önce sizin evin bu bölümünü hiç görmemiştim,” dedi.

“Gerçekten mi? Hemen yan evde yaşıyor olduğunuzu düşününce bu biraz şaşırtıcı,” dedi Tess ancak bir an düşündükten sonra mantıklı gelmişti. Jim ve Jane, Wharton'a taşınalı henüz on yıl gibi bir süre olmuştu ve büyükannesi öldükten sonra ailesi tatillerde burayı pek kullanmamışlardı. Eli, arkadaşlarıyla daha fazla vakit geçirmek istediği bir yaşa gelmiş ve ebeveynleri de Florida'daki evlerinde kalmayı tercih eder olmuşlardı; bu süreçte Wharton'a yalnızca ara sıra gelip gitmişlerdi.

Jane, salonlarına girdiklerinde derin bir nefes aldı, şöminede parlayan ateş tüm ahşap işçiliğini aydınlatıyordu. “Çok güzeller,” dedi Jane, şömine rafı boyunca elini gezdirerek. Ev gerçekten güzel özelliklere sahipti, bu orijinal ahşap işçiliği ve oymalı şömine rafı gibi. Tess, Jane'in burayı hayranlıkla izleyişine bakarken eve ilk defa bakıyormuş gibi yeniden göz gezdirdi. Evdeki ahşapları cilalamak, hepsinin üstündeki yıllanmış tozları temizleyerek onların eski güzelliklerini geri getirmek ve şimdiki gibi parlamalarını sağlamak için fazlasıyla emek harcamıştı. Şimdi ise bunları bir başkasının gözünden görmek, onun gururlandırmıştı. *Sürekli gözünüzün önünde olan bir şeyin, çok güzel olsa bile, değerini unutmak çok basit*, diye düşündü. Olağanüstü olan bile sıradanlaşıyor, hatta bayağı hale geliyordu.

“Şöminenin üzerindeki tablo,” dedi Jane, gözlerini kısarak tabloya birkaç adım daha yaklaştı. “Bu senin dedenin eserlerinden biri, değil mi? Bir Sebastian Bell'i resmini nerede olsa tanırım. Bu da senin babanın çocuk hali, değil mi?”

“Evet,” dedi Tess, “Yanındakiler de amcam ve büyükannem.”

Jane haklıydı; Tess'in dedesinin kendine has bir tarzı vardı. Wharton'daki hayattan kesitler resmetmişti; göl, uçurumlar, feribotlar, plajlar, vahşi yaşam, yerliler gibi. Kendi hayal dünyasını suluboya ve yağlı boyayla birleştirmiş, tanıdık görüntüleri tablolar haline getirmişti. Bir sanat eleştirmeni Sebastian'ın tarzını “Kuzey

İzlenimciliği” olarak tanımlamış, ardından işleri böyle anılmaya devam etmişti.

“Denizkızı Koyu'nda Piknik” adlı bu tabloda aile sahilde, dertlerden uzak, göl tüm genişliği ile önlerinde pırlanta gibi parlıyorken resmedilmişti. Babası Indigo ile amcası Grey, küçük birer çocuklardı, ellerinde kova ve küreklerle oyun oynuyorlar, aralarında yükselmeye yeni başlayan bir kumdan kale bulunuyordu. Anneleri Serena, yanında bir piknik sepeti ile plaj örtüsüne oturmuştu. Üstünde beyaz, pamuklu kumaştan bir elbise giyyordu, ayakları ise çıplaktı ve dalgalı kahverengi saçları sırtına yayılmış görünmeyen bir esintide hafifçe savruluyordu.

Ancak bu sahil resminde, dedesinin birçok tablosunda olduğu gibi ürkütücü bir yan vardı. Bu tabloda su neredeyse canlı gibi resmedilmişti. Dalgaların içinden kötücül yüzler beliriyor, su dolambaçlı kollarını kıyıdaki kayalara kadar uzatmış, tamamen habersiz görünen aileyi kuşatarak dev bir dalgayla hepsini bir anda onları sarmalamak istiyor gibi duruyordu.

Eserlerinin tümü böyleydi, son derece normal gibi görünen bir an resmediliyor ancak hep gözden uzakta, pusuda bekleyen bir tehlike olduğu hissini veriyordu. Tess, büyükbabasını hiç tanımamıştı ama dünyayı böyle gören bir adamın nasıl bir karakteri olduğunu hep merak etmişti.

Kasabadaki sanat galerisi, WhartonScapes, onun eserlerinin başkalarını ve çerçeveli sanat reproduksiyonlarını sergiliyordu ancak orijinal tabloları ülke genelinde ve hatta dünya genelindeki müzelerde sergileniyordu. Geçen yıl, fırtınalı bir gecede gölün öfkesini tüm dehşetiyle resmettiği, ünlü tablolarından biri olan “Kızgın İç Deniz” adlı eseri, açık artırmada 7 milyon dolardan fazla bir fiyatla satılmıştı.

Bu paranın sadece bir kısmı aileye geliyordu. Tess'in büyükannesi, eşinin vefatından birkaç yıl sonra Sebastian Bell Sanat Vakfı'nı kurmuş, onun aracılığıyla her yaştan ressama sanat bursları sağlıyor-

du. Son bir yıldır Eli, Tess'in babasının vakfı yönetmesine yardım ediyordu ve Indigo sonunda dizginleri bırakıp emekli olduğunda görevi devralacaktı. Indigo, torununu iyi yetiştirmişti. Eli, her şeyin üstesinden gelecek kadar yetenekli olması dışında işe karşı büyük bir ilgi duyuyordu.

Indigo, ağabeyi Grey'in Wharton'un geleneksel Dört Temmuz kutlaması sırasında ortadan kaybolmasının ardından, ebeveynlerinin servetini miras almış, bu gelirin büyük bir kısmını ve devam eden yıllarda elde ettiği diğer gelirlerle birleştirerek vakfa yatırım yapmıştı. Hepsinden sonra geriye kalan kısmı ise Tess ve oğlu Eli için bir güvence fonuna yatırmıştı ancak bu fona yalnızca hayatlarını çalışarak kazanmaları halinde erişim sağlayabileceklerdi. Bir kısım ise Tess, altmış beş yaşına geldiğinde aktif hale gelecek olan emeklilik hesabına yatırılmıştı.

Tess, tüm bunlara yalnızca gerektiğinde kullanabileceği bir destek olarak görüyordu. Bu durum, ona ve Eli'ya, tıpkı Indigo'ya olduğu gibi sadece hayatlarını sürdürebilmek için hoşlanmadıkları bir işte çalışmak zorunda kalmadan, gerçekten zevk aldıkları kariyerlere yönelme olanağı tanımıştı. Tess, ne kadar şanslı olduğunu biliyordu ve Eli'ı da bu farkındalığa sahip olacak şekilde yetiştirmişti.

Tess bu gelir sayesinde La Belle Vie'deki tadilatlarını finanse edebiliyordu ama bilseydi Sebastian Bell'in de parasının bu şekilde harcandığından memnun olacağını düşünüyordu. En azından öyle düşünmek istiyordu.

"Bu eseri yakından görmek harika," dedi Jane, tabloyu inceleyerek. "Şu fırça darbelerine bakın. Başka resimler de var mı?"

Tess olumsuz anlamda başını salladı. "Bu evle birlikte geldi. Her zaman burada asılı duruyordu. Anlaşılan büyükbabam bu resmi çok seviyormuş ve satmak istememiş. Ailemin Florida'daki evlerinde bir tane daha var, o kadar. Elimizde ona ait eser pek bulundurmuyoruz," dedi.

"Hayır, onlar Modern Sanat Müzesi'nde sergileniyor," dedi Jim, tabloya bakarak. "İnanılmaz marifetliydi, değil mi?"

“Keşke onun yeteneklerinden birazını miras alabilmiş olsaydım,” dedi Tess. “Ama, maalesef.”

“Ah, ben böyle düşünmüyorum,” dedi Jim. “Az önce sunduğun akşam yemeği bile başlı başına bir sanat eseri gibiydi.”

Bu sözler Tess'in içini ısıttı. Çok hoş bir iltifattı. Ve söylediklerinde bir bakıma haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Yemek yapmak yaratıcılık gerektiren bir işti. Doğru zamanda doğru yemeği sunmak, misafirlerinin seveceğini bildiği yiyecekleri seçmek, onları kendi tarzında hazırlamak. Herkesin mutlu olduğundan emin olmak. Misafirperverlik bir sanattı. *Onun tuvali de yemek masasıydı. Pek farklı sayılmaz,* diye düşündü.

Jane konuşmaya başlayarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Bir tür güvenlik sistemin var mı? Yani, evi misafirlere açtığın zaman için. Eminim kimsenin kolayca içeri girip bu başyapıtı çalıp kaçmasını istemezsin.”

Tess başını salladı. “Ailem birkaç yıl önce Florida'ya taşındıktan sonra burada kalıcı olarak birileri yaşamayacağı için babam müzelerin kullandığı türden bir güvenlik sistemi taktırmıştı. Tablo çerçevesi duvara vidalandı, yani kolayca çıkarılamaz. Ama birinin ona dokunması hatta çok yaklaşması halinde, alarm tetikleniyor ve polise çağrı düşüyor.”

Bu tablo, Tess kendini bildi bileli La Belle Vie'nin şöminesi üzerinde asılı duruyordu. Ama alarmla korunuyor olsa bile, ilk misafiri gelmeden resmi buradan taşıma konusunu babasıyla konuşması gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jane ve Jim gittikten sonra Tess, köpeği dışarı yürüyüşe çıkarmak için giyindi. Başta kapının dışına adım atmaktan çekinmişti, belki içeri geri alınmayacağını düşünüyordu. Ama Tess, Jim'in getirdiği tasmadan onu biraz çekiştirerek evden çıkmaya ikna etti ve kısa süre sonra köpek dikkatlice eşiği geçerek gecenin içine adım attı.

İlk başlarda tasmayı çekip duruyordu ama sonra yürüyüşün ritmine alıştı ve Tess'in yanında yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Neredeyse tamamen temizlenmiş karlı sokaklarda yürüdüler. Kar yığınları kaldırım kenarlarında yükseliyordu. Wharton'ı daha önce hiç böyle karla kaplı görmemişti. Büyülü bir kış diyarına benziyordu, tamamen farklı bir kasabaydı sanki. Evlerin birçoğunda parlak ışıklar yanıyordu ve Tess, yemek masalarında veya oturma odalarında vakit geçiren aileleri görebiliyordu. İçerideki sakin ev hayatlarına bir pencereden bakmak insanın üstünde rahatlatıcı bir etki bırakıyordu.

Hava hâlâ insanı donduracak kadar soğuktu ama Tess, en sıcak tutan ceketini ve botlarını giymişti. Yanaklarını acıtan soğuk ona canlılık veriyordu, en azından şu an için. Birlikte evin köşesinden döndüklerinde köpek, onu evin kapısına doğru çekmeye başladı. Yeniden içeri girebilecek olduğunu fark ettiğinde gözle görünür bir şekilde rahatlamıştı. Mutfakta girdiklerinde Tess, parkasını ve botlarını çıkardı, sonra köpeğin karlı ayaklarını silmek için bir havlu getirdi. Köpek, nazıkçe patilerini sırayla kaldırarak iş birliği yaptı.

“Sana sürekli 'köpek' diye hitap edemem,” dedi ona, tatlı yüzü gülümserken. Soğuk tüylerini okşadı. “Bana geldiğinde neredeyse donmuştun ama donuk bir köpek için pek de güzel bir isim değil. Peki ya Snowstorm'a* ne dersin?”

Köpek kuyruğunu salladı. “Snowstorm,” dedi tekrar, kulaklarının arkasını kaşıyarak. “Uslu köpek, Snowstorm. Ya da sadece Storm” nasıl?” Tess, ona gülümsedi. “Evet, bu isim sana yakıştı. Storm.”

Tess, Jim'in köpeğin fotoğraflarını dükkâna, dükkânın ve kasabanın web sitelerine koyacağını biliyordu. Köpeğin nerede olduğunu düşünüp endişelenen bir ailesi varsa, bu fotoğrafları görmelerini umuyordu, elbette. Ancak içten içe, köpeğin ait olduğu yerin burası olmasını diliyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ev giderek soğumaya başlamıştı. Jim'in önerdiği adam, kaloriferin tamiri için sabah gelecekti, yani bir soğuk geceyi daha atlatması gerekiyordu. Tess, boruları dış duvara bağlı olduğu için gece boyunca donmalarını önlemek adına mutfak ve banyo lavabosunu bir damla su akacak kadar açtı. Ardından her iki lavabonun alt dolaplarına önceden, gün içinde bodrumdan getirip yerleştirdiği pilli ısıtıcıları çalıştırdı. Fazla olmasa da yeterince ısı sağlayacaklardı, en azından Tess'in her zaman bir yangın tehlikesi olarak gördüğü elektrikli olanlardan çok daha güvenliydiler.

Yapabileceği her şeyi yapmak zorundaydı, donmuş veya patlamış borular hafife alınacak şeyler değildi ve sabah veya daha da kötüsü, gecenin bir yarısı bununla uğraşmak istemiyordu.

Ardından dışarıdaki yığından biraz odun alarak taşıyıcıya koydu ve hemen arkasından gelen Storm'la birlikte odunları yatak odasına taşıdı.

“Tüm bu telaş sadece sıcak kalmak için... Kendimi eski çağlardaki yaşıyor gibi hissediyorum,” dedi köpeğe. “Belki sonra bir de sabun yaparım. Turşu kurarım.” Kendi espri girişimine güldü.

* Snowstorm : Bu kelime İngilizcede “kar fırtınası” anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

** Storm : Bu kelime İngilizcede “fırtına” anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

Yatak odasına geldiğinde Tess, şömineyi yakmaya başladı ve ateşin sıcak ışığı odanın karanlığında parladı. Pijamalarını giydikten sonra yorganın altına yerleşerek haberleri izlemeye başladı.

Daha Jim ve Jane gelmeden elektrikli battaniyesini açıp bırakmıştı, bu yüzden odasındaki hava buz gibi olmasına rağmen yatağı sıcacıktı.

Tess, kumandaya uzanırken Storm, bir anda yatağa atladı ve kendi etrafında birkaç kez döndükten sonra tüylü kuyruğunu burnunun üstünde yatağa kıvrıldı.

“Sanıyorum burada havalar bir köpek gecesi olacak,” dedi Tess, havanın ne kadar soğuk olacağını belirtmek için insanların kullandığı bir köpek, iki köpek veya üç köpek gecesi gibi bir tabire atıfta bulunarak. Kumandayı alıp televizyonu açtı.

İlerleyen günlerde neler beklemesi gerektiğini görmek için hava durumunu kontrol ederken, daha fazla soğuk ve kar geliyordu, “Aman ne güzel,” diye homurdandı Tess, köpek bir anda başını havaya kaldırdı, kulakları dimdik oldu. Genzinden hafif bir hırıltı çıkardı ardından birkaç defa hafifçe havladı.

O da duymuş olmalı, diye düşündü, Tess. Tırmalama sesini. Demek ki sesleri duyan yalnızca kendisi değildi.

Yataktan atlayıp kapalı kapının olduğu yerde durdu ve gırtlığının derinlerinden gelen bir hırlama sesi çıkardı.

“Gidip bakmak ister misin?” diye sordu Tess, yataktan çıkarken.

Tess, ışığı yakıp odanın kapısını açtı. Köpek aceleyle dışarı koştu. Tess de hemen arkasından gidiyordu. Tıpkı düşündüğü gibi Storm, koridorun sonundaki kapatılmış kapının önünde durdu ve uzun, yüksek bir şekilde havlayarak kapıya patileriyle vurmaya başladı. Tess ne yapması gerektiğinden emin olamasa da bir şeyi biliyordu: O kapının ardında gerçekten bir şeyler vardı. Hayal görmüyordu. Storm’un böyle davranmasının başka bir açıklaması yoktu. Yalnızca o şeyin bir rakun olmadığını umuyordu.

Ama sonra, karmaşa başladığı kadar hızlı bir şekilde bitti. Storm

sessizleştii, kafasını yana eğdi ve kapının ardındaki sesleri dinlemeye başladı. Birkaç dakika boyunca yüksek alarında, dikkatlice kapıyı dinlemeye devam etti. Ardından sanki "gitti" demek istiyormuş gibi Tess'e baktı. Sonra döndü ve yatak odasına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı ama Tess onun yatak odasına geri girmediğini fark etti. Arkasını dönüp Tess'e doğru baktı ve onun gelmesini bekledi.

Tess, "Geliyorum," dedi, buz gibi koridorda geceliğinin içinde titreyerek.

Odasına geri döndüğünde, ateşe birkaç odun daha atarak canlandırdı. Storm, yataktaki yerine geri dönüp az önceki pozisyonda kıvrılmıştı bile ama bir yandan dikkatle onu izlemeyi de ihmal etmiyordu. Koridordan yayılan soğuğa karşı yatak odasının kapısını kapattı ve odasındaki banyodan bir havlu alıp kapının altındaki açıklığa sokuşturdu. Şöminesinden gelen sıcaklığı odasında tutmak ve kapalı kapının ardındaki şey her ne ise, onu da dışarıda tutmak istiyordu.

Tuhaf, rahatsız edici rüyaların hâkim olduğu bir gece daha. Bu durum devamlı hale gelmeye başlamıştı ve rüya her zaman aynıydı. Tess, Wharton sokaklarından yürüyordu. Etrafta dolanıyor, pencerelerden içeri bakıyordu. İnsanları karanlık ara sokaklarda takip ediyor, göl kenarında takılarak öfkeli suların kayalıklara çarpmasını izliyordu. Bu defa gördüğü rüyada kendini siyah kanatlar üzerinde uçuyormuş gibi hissetmişti.

Aniden yatağının çarşafına dolanmış, sıırıslıklam saçları kafasına yapışmış, geceliği terden neredeyse ıslanmış halde uyandı. Komodindeki su bardağına uzandı ve dirseği üzerinde kalkarak bardaktan koca bir yudum aldı. Bir göz attığında saatin henüz dört olmadığını gördü. Bu da mı tekrar eden bir şey haline gelmişti? İç

geçirerek yeniden örtülerin altına girdi, kendini şömineye bir odun daha koyamayacak kadar yorgun hissediyordu.

Ertesi sabah, Tess kahvesinden ilk yudumunu almıştı ki telefon çaldı. Çoktan Storm'la yürüyüşe çıkmış, ona kahvaltısını vermişti, şimdi de mutfak masasına geçip sabah haberlerini izlemek üzereydi. Telefona cevap vermek için kendini oturduğu yerden kalkmaya zorladı.

“Merhaba, Tess ile mi görüşüyorum?”

“Evet, benim. Siz kimsiniz?”

“Ben, Wyatt Templeton. Jim Evans, bozuk bir kazanınız olduğunu söyledi. Tamir için bu sabah gelecek olan kişi benim. Saat dokuz uygun mu diye sormak için aramıştım.”

Tess saate baktı, saat neredeyse dokuz olmuştu bile.

“Elbette,” dedi ve kahvesinden bir yudum alarak. “Ben gün içinde evdeyim. Jim, bugün gelebileceğinizi söylemişti. Sizin için uygun olan herhangi bir zamanda uğrayabilirsiniz. Ana yolun hemen yanındaki yan kapıyı kullanabilirsiniz. Genelde orası kullanılıyor.”

“Tamamdır,” dedi Wyatt. “Görüşmek üzere,” dedi ve telefonu kapattı. Tess, bu onarımın çok masraf çıkarmamasını umuyordu ama bu adamı tavsiye eden kişi Jim olduğundan, ona güvenebileceğini düşünüyordu; hem evine alabileceği biri olduğuna hem de işini düristçe yapacağına dair.

Masaya geri oturdu ve o gün yapması gerekenleri düşündü. Isıdan sonra, yapılması gereken ilk şey, evin arka kanadındaki kemirgen sorunuyla ilgili biriyle iletişime geçmekti, dün akşam Jim'e bu konudan bahsetmeyi unutmuştu ve bu kapatılan kapıyı açıp tam olarak neyle uğraştığını görmesine izin verebilecek bir yıkım ekibi bulmaktı. Projenin bu kısmını, tam olarak anlamadığı nedenlerden ötürü hep ertelemişti ama artık bununla başa çıkma vakti gelmişti. Belki Wyatt denilen adam, ona bu konularda yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirdi.

Birkaç dakika sonra Storm, bir anda mutfak şöminesinin yanın-

daki yerinden fırlayıp Tess daha çalındığını duymadan kapının önüne koşturdu. Kapı camlarını örten perdelerin arkasında bir erkek silueti görebiliyordu, gelen kişinin kazanı tamir edecek olan adam olması gerektiğini düşündü.

Kapıyı açmak için odayı geçti ve Storm, koruyucu bir şekilde, onunla kapının ardındaki Wyatt'ın arasında duruyordu. Kapıyı açınca soğuk hava içeri hücum etti.

“Merhaba,” dedi adama ve onu içeriye davet etti. “Bu kadar kısa zamanda geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Yardım etmekten memnuniyet duyarım,” dedi, parkasını çıkarırken. “Ben, Wyatt.”

Storm, adamın etrafında dönerek onu kokladı. Wyatt, bir elinde taşıdığı alet çantasını yere koyarken diğer eliyle köpeğin sırtındaki tüyleri okşadı.

“Benim evdeki köpeklerimin kokusunu alıyor olmalısın,” dedi Wyatt, Storm deli gibi onu koklamaya devam ederken. Ardından bakışlarını Tess'e çevirdi. “Jim dün gece bu beyefendinin birden kapınızda belirdiğini söyledi,” dedi, köpeği kastederek. “Köpeğin bana ya da tanıdığım birine ait olup olmadığını sordu ve şimdi onu görünce, size cevabın hayır olduğunu net bir şekilde söyleyebilirim. Daha önce bu köpeği kasabada hiç görmedim.” Ceketini askılardan birine astı ve çizmelerini çıkarmaya başladı ancak Tess, onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Ayakkabılarınız ayağınızda kalsa daha iyi olur,” dedi. “Bodruma ineceğiz ve orası oldukça kirli.” Wyatt, “Anladım,” dedi, mutfak zeminine basmadan önce ayakkabılarının tabanlarını dikkatlice pas-pasa silerek.

“Kahve ister misiniz?” diye sordu Tess. “Daha yeni yaptım.”

“Harika olur,” dedi Wyatt, mutfak masasına dayanarak. Tess, kahveyle uğraşırken adamı daha yakından inceledi. Üstünde yıllanmış bir kot ile gri bir tişörtün üzerine giydiği siyah-beyaz kareli flanel gömlek vardı. Saçları siyahtı ve kısıp kesilmişti, gözleri ise

dikkat çekici bir gri-yeşil renkteydi. Tess, daha önce böyle gözler gördüğünü sanmıyordu. Akran gibi görünüyordlardı.

Ona kahvesini uzattı ve kendi bardağını da yeniden ağzına kadar doldurdu.

“Pekâlâ, kazanla ne gibi bir sorun yaşıyoruz?” diye sordu ve dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı.

“Tam olarak emin değilim,” dedi. “Yalnızca yaklaşık yirmi yıl önce büyük annemin yeni bir kazan taktırdığını biliyorum. Bu son fırtınalardan önce havalar oldukça sıcaktı, o yüzden pek kullanma ihtiyacı hissetmedim.”

Wyatt gülümsedi. “Sanırım kimse henüz ısıtıcılarını kullanmamıştı. Hatta kazanını yakmak için hâlâ ilk donu bekleyen birini tanıyorum. Yani sizinki hiç çalışmıyor, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Tess. “Radyatörler buz gibi. Jim pilot ışığını kontrol etti ama sanırım sorun bundan kaynaklanmıyor.”

“Yalnızca boşaltılmaları gerekiyor olabilir,” dedi. Tess'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki sözlerini açıklamaya devam etti. “Yani radyatörlerin içini ara sıra temizlemek gerekebiliyor. Birkaç yılda bir tekrarlanması yeterli oluyor. Biriken sıkışmış hava basıncını dengelemek gerek. Böyle bir işlemin daha önce yapılmış mı, biliyor musunuz?”

Tess, başını olumsuz anlamda salladı. “Hiç sanmıyorum.”

Wyatt kahvesini bitirip işi başındaki bir adam edasıyla bardağı masaya koydu. “Pekâlâ, neyle uğraştığımızı bir görelim.” Alet çantasını yerden aldı ve etrafa bakındı. “Bodrum kapısı ne tarafta?”

Tess, küçüklüğünden beri onu hep ürküten o bodruma gitmekten pek mutlu değildi ama adamı aşağıya yalnız gönderip etrafta rahatça gezinmesine de izin veremezdi.

Eski ahşap merdivenlerin üstündeki ışığı açtı. Bu, yalnızca basamaklardan oluşan, aralarında tahtaların olmadığı türden bir merdivendi, yani yukarı çıkarken kolayca ayağınız takılıp düşebilirdiniz. Tess, çocukken burada defalarca düşmüştü.

“Dikkat edin, bu merdivenler tehlikeli,” diye uyardı.

Adam başını olumsuz anlamda salladı. “Sorun değil. Wharton evlerinin eski merdivenlerine alışığım.”

Merdivenleri inerken Storm da hemen arkalarından geliyordu, Tess aşağıdan gelen küf kokusunu ve nemi hissetti. Havaya nesillerdir asılı kalan tozla beraber buraya her indiğinde hissettiği o kötülük hâkimdi.

Sıra halinde dizilmiş metal aflarda, eski boya kutuları, bahçe gereçleri, aletler gibi akla gelecek her türlü ıvır zıvır bulunuyordu. Bir kürek. Bir kürek sapı. Bir çift büyük budama makası, hepsi yıpranmış ve tozla kaplanmış haldeydi. Büyükannesi bahçeyle uğraşmayı bayılırdı ama belki ki yıllardır kimse buraya ayak basmamıştı. Özellikle de Tess, büyükannesi vefat ettikten sonra burayı hiç kullanmamıştı.

“Aslında bu bodrum oldukça iyi durumda,” dedi Wyatt.

“Gerçekten mi?” Tess burun kıvrıdı.

“İyi bir temizliğe ihtiyacı olduğu kesin ama onun dışında her şey sağlam görünüyor.” Wyatt kazanın olduğu yeri gördü. “İşte burada,” dedi, koca canavara doğru başını sallayarak.

“Birbirinizi tanıyor gibi duruyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Tess.

“Çok yakından,” dedi ve gülümsedi. “Ben tamir işleriyle uğraşırken burada beklemek zorunda değilsiniz, tabii eski ısıtma ünitelerine karşı özel bir ilginiz varsa, o başka.”

Tess gülümsedi ve rahatladı. “Bir şeye ihtiyacımız olursa, mutfaktayım,” dedi ve yeniden merdivenlerden yukarı çıktı.

Wyatt işini bitirdikten sonra bir daha kahve isteyebilir diye düşünerek yeniden makineyi çalıştırdı. Ardından mutfak sandalyelerinden birine oturdu ve beklemeye başladı.

Tess'in düşünceleri dağınıktı. Özellikle de bu adam hakkında düşünürken, sonuçta yıllar içinde Wharton ve buraya yirmi daki-

kalık feribot mesafesinde bulunan Ile de Colette adasında yaşayan farklı tip insanları gözlemleme şansı yakalamıştı.

Birçok turist toplumunda olduğu gibi, burada da yalnızca yazlıkları bulunan yazlıkçı tip insanlar vardı. Kendi ailesi de dâhil olmak üzere buradaki birçok insan oldukça lüks zevklere sahipti, bu yüzden Jim'in bakkal dükkânı her zaman İngiltere, Fransa ve İtalya'dan getirtilmiş peynirlerle; şarküteri, organik ürünler ve taze makarnayla doluydu. Yerel olarak yetiştirilen sebzeler ve bölgedeki insanlar tarafından yapılan reçel ve turta gibi şeylerin yanında, bir tarif için marine edilmiş enginar kalbi, nar taneleri veya bir bebek patlıcan konservesi gibi ihtiyacınız olabilecek garip şeyler de satılıyordu. Birçok mağaza da yazlıkçılar, ev sahipleri ve turistler için pahalı, trendi giysiler, yerel üretim takılar ve seramikler gibi ürünler stoklardı.

Ve bir de yıl boyunca burada sürekli olarak yaşayan tipte insanlar vardı. Bazıları zanaatkar, yazar, müzisyen, ressam, şef ve diğer yaratıcı tiplerdendi ve bir şekilde kendilerini burada bulmuşlar sonra da bölgenin sanatsal atmosferi nedeniyle bir daha gitmemişlerdi. Diğerleri, arkadaşı Simon gibi, turist ticaretine hizmet eden işletmelerin sahipleriydiler. Yine de burayı asıl hayatta tutanlar Wharton'da veya Colette'de doğup büyümüş olan insanlardı. Topluluğun omurgası olarak yaşamlarını sürdürmeye çalışıp sokakları temizleyen, feribotları işleten ve lüks evlerde bozulan şeyleri tamir eden tipte insanlar. Tess, Wyatt'ın da bu gruptan biri olduğunu düşündü.

Eğer bir işi nasıl yapacağını, nasıl düzelteceğini veya nasıl ele alacağını bilmiyorsa bile o işi bilen birini mutlaka tanıyor olurdu. Bu tip insanlar, hep birlikte, Wharton'ı hayatta tutuyorlardı.

Kısa bir süre sonra Wyatt'ın merdivenlerden yukarı geldiğini duydu. Kapıyı yüzünde bir gülümsemeyle açtı.

“Her şey tamam,” dedi, “Tahmin ettiğim gibi, radyatörlerinizi boşaltacağım. Bu yeterli olacak gibi duruyor.”

“Öyle mi?” dedi Tess. “Bu iş uzun sürer mi, yoksa...?”

Wyatt başını olumsuz anlamda salladı. “Çok basit bir işlem. Radyatörlerdeki hava basıncını hafifletmek ve fazla havanın kaçmasına izin vermek için bir vana çevirmekten ibaret. Sıcak su kullanarak ısıtılan evlerde yaygın bir durum.”

“Harika!” dedi Tess. “Şimdi yapabilir misiniz? Zamanınız var mı?”

“Tabii ki,” dedi Wyatt, alet çantasını karıştırıp içinden küçük bir anahtar çıkardı. Yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle elindekini Tess’e göstermek için havaya kaldırdı. “Tek ihtiyacım olan bu.” Etrafa baktı. “Evinin diğer ucundan başlayıp mutfığa doğru geleceğim,” açıkladı. “Her oda ısınsın istiyor musunuz? İsterseniz bazılarını kapatabiliriz. Boş yere neden bütün evi ısıtalım ki, değil mi?”

Tess’in aklına bu hiç gelmemişti. Bu fikri kafasında evirip çevirdi. “Pekâlâ, ana katın tamamını ısıtalım,” dedi, “Ama üst katta belki sadece benim yatak odamı ve banyomu?”

“Güzel bir plan gibi duruyor,” dedi Wyatt.

“Gelecek misafirlerim olduğunda, ısıtıcıyı kolayca açabilir miyiz?” diye sordu Tess. “Oğlum tatil zamanı buraya gelecek, belki de daha önce.”

“Hiç sorun yaratmayacaktır,” dedi Wyatt. “Bir odanın ne kadar hızlı ısındığına şaşıracaksınız.”

Tess ona gülümsedi. “Pekâlâ, hadi yapalım!”

Wyatt işe koyuldu ve yaklaşık bir saat sonra mutfığa geri dönmüş, oradaki radyatörü boşaltıyordu. Tess, gerçekten de basit bir işlemmiş, diye düşündü.

“Şimdi de üst kata geçelim,” dedi. “Hangi odanın sizinki olduğunu ve oğlunuz için hangi odayı ısıtmak istediğinizi gösterebilir misiniz?”

Tess sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve Wyatt’ı arka merdivenlerden çıkararak yatak odasına doğru yönlendirdi. Uzun zaman

önce, henüz bir çocukken büyükannesinin ona verdiği tavsiyeye içinden şükrederek.

“Tatlım, her sabah kalkar kalkmaz yatağını topla,” derdi büyükannesi, Serena. “Böylece, güne bir şey başararak başlamış olursun. Küçük bir şey belki ama sonra onun üzerinden güne devam edebilirsin.”

Bu yabancının düzensiz ve yapılmamış yatağını görsün istemezdi. Tess tam olarak nedenini bilmiyordu ama onun böyle bir manzara görmesi çok samimi, fazla kişisel olurdu gibi hissediyordu. Şu anki halinde yatağı, evini dönüştürmeyi amaçladığı pansiyondaki herhangi bir yatak kadar düzgünce toplanmış görünüyordu.

Yatak odası ve banyodaki işlem tamamlandıktan sonra Tess radyatörlerden gelen ısıнын çıkardığı sesi duyabiliyordu. O sırada bu adamla halletmesi gereken diğer işler hakkında konuşabileceğini fark etti.

“Şey... Kısa bir süre içinde tamamlanması gereken birkaç başka projem daha var, onlara da bir bakabilir misiniz? Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz ya da en azından kimin yardım edebileceğini söyleyebilirsiniz.”

Wyatt gülümsedi, kapı çerçevesine yaslanarak eliyle saçlarını geriye doğru taradı. “Tabii ki,” dedi. “Ne tür projeler?”

Tess, kapıdan içeri adım attı. “Size göstereyim.”

Koridor sonundaki kapatılan kapıya doğru ilerlediler.

Düzenleme
Ny.ozlem

ALTINCI BÖLÜM

Tess, “Bu kapı, ikinci kattaki arka tarafa açılıyor,” dedi, kapının önünde durarak. “Eve misafir kabul etmeye başladığımda burayı suit olarak kullanmayı düşünüyorum.”

“Ah, burayı bir pansiyona mı dönüştürüyorsunuz?”

Tess başını salladı. “Düşündüğüm bu, evet,” dedi. “Yaza hazır olmasını umuyorum ama renovasyon sürecinde nelerle karşılaşım bilemiyorum.”

“Yani, içerisinin ne durumda olduğunu bilmiyorsunuz?”

Tess hayır dercesine başını salladı. “Ben evin o kısmına hiç geçemedim,” dedi. “Kendimi bildim bileli bu kapı kapalı. Büyükannem, ısıtma masrafları ya da evin bakımının zor olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti, sonra annem-babam evi miras aldıklarında bu kapıyı pek de umursamadılar. Burayı yalnızca tatillerde kullanıyorduk, yani umursamalarına gerek de yoktu.”

Wyatt ahşap kapının üzerinde elini gezdirdi. “Kapı kolu bile yok,” dedi, “Demek ki tamamen kapalı, sadece kilitli değil.” Arkasına dönüp Tess’e baktı. “Kırabiliriz ama bu güzel antika kapıya yazık olur.” Kapı çerçevesine ve menteşelerine dokundu. “Tamamen yerinden sökebiliriz. İçeri girmenin başka bir yolu var mı? Pencere gibi?”

Başını salladı. “Bir oda var, kış bahçesi veya sera gibi kullanılıyordu sanırım. Bu kısmın hemen dışında kalıyor ve üç tarafında büyük pencereleri var. Ama onlar da kapatılmış.”

“Hımm,” dedi Wyatt, kapıya bakmaya devam ederek. “Düşündüm de bu evin yaşını doğru tahmin ediyorsam, o pencereler de neredeyse yüz yaşında olmalılar. Belki daha da eski. Onları da kırmak istemezsiniz. İçeriye girmek için en kolay yol muhtemelen bu kapı olacaktır.”

“Asıl isteğim, renovasyon sonunda, evde misafirlerim olduğunda bu kapıyı kilitleyebilmek,” dedi Tess. “Şey demek istemiyorum yani...” Sözleri kesildi.

“Ah, anladım,” dedi Wyatt. “Çatınızın altında kalan, hiç tanımadığınız kişilerden korunmaya ve kişisel alanınıza ihtiyacınız var.”

İkisi birlikte arka merdivenlerden inip, yeniden mutfığa geldiler.

“Bir fincan kahve daha?” diye teklif etti, Tess. “Ya da su? Biraz sodam da var.”

“Suyu harika olur aslında,” dedi Wyatt.

Mutfak masasına doğru işaret ederek, “Lütfen, oturun,” dedi Tess, buzdolabını açıp iki soda alırken. Birini Wyatt'a uzattı ve masada ona katıldı.

“Kapıyı sizin için açabilirim,” dedi düşünür gibi görünerek, sudan bir yudum aldı. “Sorun olmaz. İhtiyacınıza göre renovasyona yardımcı olabilecek bir ekibim de var. Tabii, eğer benimle çalışmaya devam etmek isterseniz.”

“Çok sorun yaratmış olmam değil mi?” dedi. “Boş vaktiniz olabileceğini umuyordum ama...”

“Kesinlikle,” dedi, gülümseyerek. “Wharton'da kışın işler çok yavaşlıyor, o yüzden bolca vaktim var. Ve siz evin o kısmına hiç geçmediğinizi söyledikten sonra o kapının arkasında ne var görmek için ben de biraz sabırsızlanıyorum açıkçası.”

Tess, söylemek üzere olduğu şeyi bildiği için biraz huzursuzlandı. “Kapıyı açmadan önce bilmeniz gereken bir şey daha var,” dedi. “Yardım istediğim diğer proje oydu. Size daha önce bahsetmeye çalışmıştım.”

“Öyle mi? Nedir peki?”

Tess, derin bir nefes aldı. "Sanırım orada bir hayvan yaşıyor," dedi yeniden huzursuzlanarak.

Wyatt, gözlerini iyice açarak "Bir hayvan mı? Bunu da nereden çıkardınız?" diye sordu.

Tess, Storm'a baktı. "Geceleri oradan gelen tırmalama sesleri duyuyorum," dedi. "Ve dün gece, Storm da çok huzursuzlaştı ve o kapının önünde gidip hırlamaya başladı."

"Pekâlâ," dedi Wyatt, başını sallayarak. "Köpekler anlar. Şüphesiz. Etrafta gezinen bir kemirgen var. Belki birkaç tane. Nasıl bir sestir? Fare gibi mi? Öyleyse, çözümü o kolay."

Tess, olumsuz anlamda başını salladı. "Emin değilim ama her ne ise, bir fareden daha büyük gibi duruyor. Ya da sıçan. Bir sincap ya da Tanrı korusun, bir rakun bile olabilir diye düşünüyorum."

"Ne zamandır duyuyorsunuz? Tırmalama sesini yani."

"Kış bastırdığından beri," dedi. "Buraya eylülde taşındım, o zaman hiç ses yoktu ta ki, emin değilim, belki kasımın sonlarına doğru duydum ilk kez. Yani sadece birkaç hafta oluyor. Ama her gece değil."

"Sadece geceleri mi?"

Başını salladı. "Evi açıp renovasyonlara başlamamdan kaynaklanan bir durum olduğunu düşündüm. Zamanla kendiliğinden gider diye umuyordum ama..."

"Bazen içeri giren hayvanlar, geldikleri yoldan geri çıkıp evden gidebilirler," dedi Wyatt. "Özellikle şimdi evde bir köpek olduğu düşünülürse. Hayvanlar köpeğin kokusunu alıp burada durmak istemeyeceklerdir. Ancak..." Sözlerine devam etmeden önce duraksadı.

"Ancak, ne?" diye sordu Tess.

"Eğer içerideki bir rakunsa, hatta birkaç sincapsa bile kısa bir süre içinde büyük zararlar vermiş olabilirler," dedi. "Bu kapıyı bugün açmalı ve neyle uğraştığımızı görmeliyiz. En geç yarın."

Tess'in gözleri büyüdü. "Bugün mü?" diye ciyaktı. Yine, o ka-

pıyı açmayı her düşündüğünde midesinde beliren o rahatsız edici his ortaya çıkmıştı. “Bu biraz fazla hızlı olmaz mı?”

Wyatt başını sallayarak “Hayır,” dedi. “O hayvan yüzünden orada büyük maddi hasar almış olabilirsiniz.” Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. “Hemen gidip birkaç telefon görüşmesi yapayım. Salmon Bay’de rakun, sincap, hatta duyduğuma göre bir ayı dâhil her türden hayvanı evden uzaklaştırma konusunda uzmanlaşmış birini tanıyorum. Onları insanca yöntemlerle yakalayıp ormana geri salıyor.”

“İçerideki şeyin bir ayı olduğunu...”

“Yo, hayır. Bir ayının evinizde kış uykusuna yattığından şüpheliyim,” diyerek güldü. “Ama eğer bir rakunsa, bu sizin için en kötü senaryo demek oluyor. Köşeye sıkıştırıldığında özellikle bir köpek tarafından, saldırabilirler ve kuduz taşıyor olabilirler. Bu çocuğun,” dedi Storm’a bakarak, “Oraya yaklaşmasını istemezsiniz. Dışarı çıkarmak için işini bilen birini bulmanız gerekecek. Sammy’deki adamımı arayacağım. O şeyi yakalayıp buradan çıkardıktan sonra, içeri nasıl girdiğini de keşfedebiliriz.”

Tess, onu yolcu etmek için ayağa kalktı. “Peki, sizce bugün halledebilir miyiz?”

Wyatt başını salladı ve parkasını giydi. “Adamımın boşluğuna bağlı. Ama dediğim gibi, kışın işler yavaşlar, o yüzden bugün halledebilirim derse şaşırmam.”

Tess, kapıyı kapatarak Wyatt’ın eskimiş kamyonuna binip alet çantasını arka tarafa atmasını izledi. Pekâlâ, diye düşündü. Kapı açılıyor.

Tess, Storm’un tasmağını taktı ve sıkıca giyindi. Soğuğa rağmen canı uzun bir yürüyüş yapmak istiyordu. Biraz kasabada dolanıp Storm’un etrafı koklamasına izin verdikten sonra eve dönmeye karar verdi. Bakkal dükkânının önünden geçerken pencereden Jim’e el

salladı ve Wharton'ın bağımsız kitapçısı, Just Read It'in sahibi Beth St. John'a selam vererek yukarı doğru yol almaya başladı.

Evinden birkaç blok uzakta olduğu bu yerden, La Belle Vie'nin, camları yıllar önce kapatılan arka odasını görebiliyordu.

Ancak şimdi o camlardan biri kapalı değildi.

Tess, diğerleri hâlâ kapkara dururken bu cama yansıyan güneş ışığını açıkça görebiliyordu. Bunu daha önce fark etmemişti. Evin arka tarafına en son ne zaman gitmişti? Hatırlamıyordu.

Birden pencerede bir gölge gördü. Bir hareket, karanlık bir şey. Nefesini tuttu. İşte yine oradaydı. Bir figür.

Demek doğruydı. İçeride gerçekten bir şey vardı. Işık yansımasından kaynaklanan bir göz yanılması olabilir miydi?

Adımlarını hızlandırdı, yansımayı gördüğü yere, evin arkasına doğru hızla yürüdü. Tıpkı beklediği gibi. Pencereleden birinin taltaları sökülmüştü.

Tess, olduğu yerde öylece durdu. Oraya bakmaya devam ediyor, düşündükçe midesinde hissettiği sıkışmalar çoğalıyordu. Bir rakun bunu yapabilir miydi? Onların baca kapaklarını aldığını, çatı kaplamalarını çektiğini ve hatta içeri girmek için çatı kiremitlerini kırmayı bile başardığını duymuştu. Pencereye doğru gözlerini kısarak baktı. Kırık görünmüyordu. O şey her neyse, içeride sıkışıp kalmış ve dışarı çıkmak için bir şekilde kepenekleri açmaya çahşmış olabilirdi. Wyatt'ı aramalıydı. O haklıydı. Bu işin bugün hallolması gerekiyordu. Bu sorunu çözmeden evde bir gece daha geçirmek istemiyordu.

Bu durum yalnızca kendisi ve Storm için değil, içeride yiyecek veya su olmadan sıkışıp kalmış hayvan için de tehlikeliydi. Daha önce böyle düşünmemişti. Ertelemek, içerideki şey için yavaş bir ölüm anlamına geliyordu ve Tess bunu kaldıramazdı.

Hızla eve girerek Storm'un tasmaını çıkardı. Wyatt'ı aramak için koridora doğru ilerledi ama daha ulaşmadan telefon çalmaya başladı.

Arayan Wyatt'tı. "Merhaba, Tess. Salmon Bay'daki adamım öğleden sonra iki gibi eve uğrayabileceğini söyledi. Fazla mı hızlı olur?"

"Hayır!" dedi, düşündüğünden daha yüksek bir sesle. "Az önce yürüyüşe çıkmıştım ve arka pencerelerden birinin kepeneklerinin çıkarılmış olduğunu fark ettim."

Wyatt, bir an sessiz kaldı. "Daha önce böyle değildi yani, öyle mi anlıyorum?"

"Benim fark ettiğim kadarıyla değildi hayır. Kendimi bildim bileli, bu pencereler karanlık, içeriden kapatılmış haldeydiler."

"Anladım," dedi. "Yanımda kapıyı çıkarmama yardım edecek birini daha getireceğim ve neyle uğraştığımızı göreceğiz. Sammy'deki adamım bazı tuzaklar ve diğer ekipmanlar getirecek. En kısa sürede bu sorunu çözeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedi.

Tess duvardaki saate göz attı. Birkaç saat daha bekleyecekti. Bu renovasyonu aylardır planlıyordu ama projeyi ertelemek için hep bir bahane bulmuştu. Ve şimdi, nedenini hatırladı.

Çocukluğuna dönüp bu evde geçirdiği yaz tatillerini ve bayramları düşündüğünde, o kapıya dair içinde her zaman bir huzursuzluk hissi belirmiş olduğunu fark etti. Arka merdivenleri kullanırken hep acele eder ya da hiç kullanmayıp direkt ana merdivenleri tercih ederdi. Tess'e göre o kapı her zaman biraz da olsa şeytani bir şeyler barındırılmıştı. Onu hissedebiliyordu ancak büyükannesi ve daha sonra ebeveynleri, bunu hep bir çocuğun hayal gücü diye nitelendirir, konuyu reddederlerdi.

Onu huzursuzlandıran şeyin yalnızca o kapı olmadığını fark etti. Bu sabah bodruma indiklerinde de kendini nasıl da rahatsız hissettiğini hatırladı. Ama oldukça eski evlerde böyle hissetmek normaldi, değil mi? Bodrumlar pek de davetkar sayılmazdılar. Genellikle inşası bitmemiş, rutubetli, tuhaf kokan ve eski sandıklar, antika oyuncaklar, eski zamanlardan kalma anılar gibi genç çocukları korkutacak şeylerle dolu olurlardı. Bu tür bodrumlarda geçmişin parçaları

içerideki havaya karışmış olurdu. Ne kadar çok çaba sarf ederseniz edin, geçmişin izlerine rastlamaktan kaçınamazdınız. Ve o geçmişte saklı kalmış sırlardan da.

Tess aynı zamanda fark etti ki yıllar geçtikçe hissettiği o çocukça korkular tıpkı diğer tüm çocukluk korkuları gibi geçip gitmişti. Yağının altında yaşayan bir öcü yoktu. Aynalar bilinmeyene açılan kapılar değillerdi ve içlerinde adlarını üç kez tekrarladığınızda karşınızda beliren hayaletler barındırmıyorlardı. Canavarlar dolaplarda pusuya yatmıyordu. Gece duyduğu sesler eski ısıtıcılardan geliyordu ya da yaşlanmış evlerin kemiklerini dinlendirmek için şekerleme yaparken çıkardığı seslerden ibaretti. Tabii, şimdi aynı korkular su yüzüne çıkmıştı, tıpkı bu evde büyürken geçirdiği günlerin anılarının ortaya çıkıyor olması gibi. Çalışma odasında oynanan masa oyunları. Akşam yemeğinin ardından dinlenen müzikler. Arka bahçede oynadığı oyunlar...

O kapı ya da ardındaki şey ile ilgili korkması gereken bir şey yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Wyatt ve ekibinin gelmesi sonsuza dek sürüyor gibiydi. Yoksa hiç gelmeyecekler miydi? Isıtıcılar sesli bir şekilde havadaki soğuğu kırkarken Storm, oturma odasında elindeki kitaba konsantre olmaya çalışan Tess'in ayaklarının dibine kıvrıldı.

Sonunda, köpek başını kaldırıp kulakları dikelmiş bir halde havladı. Birden ayağa kalkıp mutfığa doğru yol alamadan başlamadan önce Tess'e küçük bir bakış attı. O da hemen arkasından ayaklandı. Birkaç dakika sonra kapı çaldı.

Tess kapıyı açıp Wyatt'ı ve yanında getirdiği iki adamı aceleyle içeri davet etti, hepsinin soğuktan yüzleri kıpkırmızı kesilmiş, elleri kolları alet edevatla doluydu. Biri katlanmış metal bir tuzak taşıyordu, diğerinin elinde ise bir katlanır merdiven vardı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Tess, kapıyı arkalarından kapatırken.

"Tess, seni Grant ve Hunter ile tanıştırayım," dedi Wyatt, yanındaki adamları işaret ederek. "Grant, Wharton'da hemen her işle ilgilenir, Hunter ise kemirgen istilasıyla ilgilenmek için Salmon Bay'den gelmesini beklediğimiz kişi."

"Hunter* mı?" dedi Tess, önünde duran kızıl-kahverengi saçlı, iri yarı adama bakarak sırtıttı. "Tam yerinde bir isim."

Adam güçlü bir kahkaha attı, gözleri parlıyordu. "Sanırım öyle.

* Hunter : Bu kelime ingilizcede Avcı anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

İşim âdeta benim kaderimmiş, değil mi?” Hafif İskoç ya da İrlanda aksanı, sözlerinin kulağa bir müzik gibi gelmesini sağlıyordu. Tess, hangisi olduğunu tam kestirememişti ama her halükârda ona çok yakışıyordu. Bu adama hemen ısınmıştı. Onu Wharton’a getiren şeyin ne olduğunu merak etti ama hikâyesinin herkesle aynı olduğunu düşündü, turist olarak gelmiş sonra da burada kalmaya karar vermiş olmalıydı.

“Evi istila eden şey her ne ise onu buradan alıp doğaya geri salacağız,” diye açıkladı, geniş bir sırıtmayla. “Siz hiç endişelenmeyin.”

Adamın işini severek yaptığı kesin, diye düşündü Tess.

Diğer adam, Grant, daha sessiz, çok daha içine kapanık biriydi. Daha yaşlıydı ve rahatsız görünüyordu. Neredeyse rahatsız. Saçları sarı, kahverengi ve gri karışımı, belirsiz bir rengi vardı, ince yapılıydı ve gergin gözüküyordu. Fiziksel güç gerektiren bir işte çalıştığı belli oluyordu. Yüzü derin çizgilerle doluydu, sanki hayatının bir döneminde zor bir yaşamı olmuş gibiydi. Ama koyu kahverengi gözleri Tess’in hemen fark ettiği bir iyilik ve derinlikle doluydu. “Sessiz sular derin akar,” diyen büyükannesini duyar gibi oldu.

Herkes montunu asarken Wyatt konuşmaya devam ediyordu.

“Tamam!” diyerek ellerini birbirine vurdu. “İlk iş kapıyı çıkarmak. Tek yapmamız gereken menteşeleri yerinden sökmek olacak diye düşünüyorum ama duruma göre bakacağız.”

Hunter elini kaldırdı. “Bundan önce, yukarıdaki diğer oda kapılarının kapalı olduğundan emin olmalıyız. Ve,” diye Tess’e dönerek devam etti, “Merdivenin altında veya üstünde bir kapı var mı? Kapıyı çıkardıktan sonra hayvanın arka odadan kaçıp evin ana kısma geçmesini istemeyiz.”

Tess, bir an düşündü. “İkinci katta arka merdivene açılan bir kapı var, onu kapatabiliriz. Ancak korkarım ön merdivenler tamamen açıkta.”

Hunter gözlerini kısarak, “Tamam, bunu halledelim. Merdivenin önüne orayı kapatıp hayvanın aceleyle kaçışını engellemek için bir-

kaç kutu veya mobilya taşımamız gerekebilir. Genelde benden kaçamazlar ama her zaman bir ihtimal vardır,” diyerek göz kırptı.

Tess gülümsemeden edemedi. Geçenlerde Simon ile antika avcılığı için çıktıkları bir gezi sırasında satın aldığı eski sandıkları hatırladı. “İhtiyacımız olan şey ne biliyorum. Koridorun sonundaki üçüncü yatak odasında antika sandıklar var. Onlar işimizi görecektir.”

Ekiptekiler aletlerini toparlayıp arka merdivenlerden yukarı çıkmak üzere ilerlediler, Tess de Storm’la tam onları takip edecekti ki Wyatt onu durdurdu.

“Siz Storm’la burada kalmak isteyebilirsiniz,” dedi Wyatt, Storm’un başını okşayarak. “Kapıyı çıkarıp içerideki durumu değerlendireceğiz. Hunter, orada bir hayvanın olup olmadığını kontrol edip, varsa da türünü belirlemek için ne yapıyorsa onu yapacak. Giriş çıkış noktalarını tespit edecek. Sizin Storm’u burada, kapıları kapatabileceğiniz bir odada tutmanız en iyisi olacaktır. İsteyeceğiniz son şey, öfkeli ve korkmuş bir rakun kapıdan fırladığında bu köpeğin etrafta olması olacaktır. O sert bir çocuk ama rakunların nasıl kavga ettiğini gördüm, pek hoş bir tablo değil,” dedi.

İyi bir nokta, diye düşündü Tess, Storm’un bir rakunu kovalamaya başlaması veya daha kötüsü, bir rakunu köşeye sıkıştırması halinde nasıl bir kaosun ortaya çıkabileceğini düşünerek. “Pekâlâ,” dedi, “Ben onunla mutfakta kalırım. Siz yukarı çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar burada bekleriz.”

Wyatt ona gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. “Kapının arkasında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyor musunuz?”

Başını salladı. “Tuhaf ama evet. Yani bir hayvan istilasıyla karşılaşmayı istemem elbette ama bir yandan da orada ne olduğunu çok merak ediyorum.”

“Kapıya herhangi bir zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağım,” dedi. “Yeniden kapatıp kilitleyebilmeyi istediğinizi biliyorum,” dedi Wyatt.

“Tanrı yardımcınız olsun,” dedi, kıkırdayarak. İhtiyacı olabilirdi.

Tess, Wyatt'ın ardında kapıyı kapattı, onların koridor boyunca, alet kutuları, hayvan tuzağı ve tüm ekipmanlarıyla dolandıklarını duyabiliyordu. Odanın sonundaki yemek odasının kapısını da kapatmaya karar verdi, her ihtimale karşı.

Ve şimdi, biraz daha beklemeye devam etmesi gerekiyordu. Tess, içini çekerek koltuklardan birine gömüldü. Storm da aksiyonun bir parçası olmayı diliyormuş gibi iç çekti. Ama kulakları havada, neler olup bittiğini dikkatlice dinliyordu.

Bir saat boyunca, Tess alt kattan gelen patırtıları ve belirsiz konuşmaları dinledi. Midesi düğüm olmuş bir halde oturmuş, yukarıda neler olup bittiğini öğrenmek için can atıyordu. Acaba kapıyı çıkarabildiler mi? Bir hayvan buldular mı?

Ateşin önünde yatan Storm, birden ayağa kalkarak kulaklarını dikildi. Kapıdan kapıya devriye gezerek mutfakta dolaşmaya başladı.

Yukarıdan gelen yüksek bir gürültü evi sarsarken, Storm olduğu yerde durdu. Sırtındaki tüyler dikeldi. Dudaklarını geriye çekerek dişlerini ortaya çıkardı. Köpek, arkadaki merdivenlere bakıp bir kurt gibi hırıliyordu. Ciddi, ölümcül bir uyarı verir gibi.

Gürültü devam etti. *Pat, pat, pat.*

Tess, sandalyesini geri itti ve yavaşça ayağa kalktı, bir yandan Storm'u izlemeye devam ediyordu. Hayvanın bu gergin tavrı nefesini kesmişti. Her an saldıracak gibi duruyordu. O anda, bu köpeği aslında tanımadığını fark etti. Yanına geleli yalnızca birkaç gün olmuştu. Ona saldırır mıydı? Ama bu düşünce aklından geçer geçmez hemen reddetti. Bir şekilde, içten içte köpeğin onu korumaya çalıştığını biliyordu. Bunu içinde hissediyordu.

“Sorun ne?” diye sormayı başardı.

Belli ki Hunter, o sesleri çıkaran şeyi bulmuştu. Tess, o şey her ne ise, artık yakalanmış olduğunu umuyordu. Hayvanın etrafa çok zarar vermemiş olmasını da. Bunca zaman içeride kalmışsa etrafta yapması gereken temizliği düşünemiyordu bile. Bu düşünceyle mi-

desi sıkıştı. Sonra merdivenlerde ayak sesleri duydu. Birisi aceleyle aşağı geliyordu.

Kapı açılıp Wyatt içeri girerken Storm yanından uçarak geçip hızla yukarı doğru havlayarak koşmaya başladı.

“Hey!” dedi Wyatt, köpek tarafından neredeyse devriliyordu.

Tess nefesini tuttu ve bir an için Wyatt'ın gözlerine kilitlendi. Ardından köpeğin peşinden hızla merdivenlere koştu, Wyatt da hemen arkasından geliyordu.

Koridordan koşarak, artık açık olan kapıya doğru ilerlediler. Storm, derinden gelen alçak bir hırıltıyla içeri koştu.

“Hey, koca adam. Sakin ol,” dedi Hunter, Storm'a bakarak. Tess, kapı girişinde durup köpeğin adamın tepkisine karşılık verip sakinleşerek odayı taramasını izledi.

“Buradaki hayvanı yakalayabildiniz mi?” diye çekinerek sordu. “Yoksa hâlâ serbest mi?” Bunları söylerken, gözü tuzağa takıldı. İçi boştu. Midesi bulandı.

“Storm,” diye karanlığa seslendi. Köpek yeniden belirdi ve onun yanına doğru geldi. Ancak kulakları dik, sırtındaki tüyler ise dikili halde durmaya devam ediyordu. Şu anda bir şey avlamıyor olabilir ama hazırda bekliyor, diye düşündü Tess.

“Etrafta bir hayvan yok,” dedi Hunter. “Odanın her yerini kontrol ettim. İçeri herhangi bir şeyin girmiş veya çıkmış olma ihtimali yok. Gelin bir de siz bakın, isterseniz göstereyim.”

Tess, Wyatt'a bir bakış attı. O da sorun yok dercesine başını salladı.

Derin bir nefes aldı ve hayatı boyunca kapalı kalmış kapının eşinden içeri girdi.

“Gördüğünüz gibi,” diye başladı Hunter, el fenerini köşelere ve tavana doğru tutarak, “Burada hiçbir giriş noktası yok...”

Hunter açıklamaya devam ediyor ancak Tess artık onu dinlemiyordu. Büyülenmişçesine ilk kez gördüğü bu yere bakıyordu.

Büyük, geniş bir odaydı, içinde çok eşya yoktu. Üç tarafı pence-

relerle çevriliydi, biri hariç tüm pencereler kapatılmıştı. Tess, köşeye eklenmiş bir oda ya da bir cumbaya benzeyen bir uzantı olduğunu gördü. Belki bir banyoydu? Ya da bir giyinme odası?

Güneş alan pencereden içeri sızan tozlu bir ışık huzmesi dışında odanın geri kalanı karanlık ve griydi. Etrafta bazı şekiller vardı ama Tess tam olarak ne olduklarını çıkaramıyordu.

İşte oradaydı, açılmış o pencere. Tess panjuru gördü, pencereyle aynı boydaydı, düzgünce yerleştirilmiş halde yerde duruyordu. Nasıl orada olabilirdi? Bu panjuru kim açmıştı? Bir rakun tarafından çekilip çıkarılmış olmadığı kesindi.

Belki de yanıyordum, diye düşündü. Belki de o pencere hep açıktı.

Adımları yankılanıyordu, üşüyen kollarını ovuşturdu.

Işık düğmesine bastı ancak hiçbir şey olmadı. “Buraya biraz daha ışık verebilir miyiz?” diye arkaya doğru seslendi. “Elektrik kesilmiş olduğu için açamayabiliriz, peki pencereler? Bu panjurları kaldıracabilir miyiz?” Bugün hava açıktı, masmavi, bulutsuz bir gökyüzü ve güneş odayı anında aydınlatırdı. Bu odanın sakladığı sırları görmek istiyordu.

Grant, hızlıca başıyla onayladı. “Bunları kolayca çıkarabiliriz,” dedi, panjurlardan birine dokunarak. “Çerçevenin üstündeki bir kancaya tutturulmuşlar.” Yanında getirdiği merdiveni kaparak bir pencerenin altına taşıyıp üzerine çıktı ve kancalardan birini çıkarmayı başardı. Panjuru çıkarmak için biraz uğraşması gerekmişti ama sonunda onu kaldırabildi. Wyatt panjuru ondan alarak yere koydu. Diğer pencerelerle de aynı şekilde uğraştılar ve kısa bir süre içinde gün ışığı içeriye aydınlattı.

Tess’in karanlıkta gördüğü soyut şekiller, güneşin odayı aydınlatmasıyla netleşti. Uzun, boya damlalarıyla kaplı, aşınmış ahşap bir masanın üzerinde tüpler, küçük kaplar ve birkaç bez duruyordu. Etrafa saçılmış boya fırçaları vardı. Bir pencere yanında, yerde bir şövale vardı. Kırılmış mıydı? Çökmüş bir kanep ve tekli koltuk du-

varın birine dayalı halde duruyordu. Sandalyeler ters çevrilmiş, orta sehpa yana devrilmişti.

Yerde biraz daha tüp ve boya kutusu vardı, bazıları ahşap döşemeye dökülmüş ve uzun zaman önce kurumuştı. Cam kırıkları güneşte parlıyordu. Etraf boş şarap şişeleri ile doluydu, açılmamış tozlu bir şişe ise hâlâ yanında şarap bardağıyla masanın üzerinde duruyordu.

Bir anda her şeyi anlamıştı. Elbette, burası Sebastian Bell'in atölyesiydi. Büyükbabasının paha biçilmez sanat eserlerini yarattığı yer.

Onu şövalede oturmuş, fırça elinde, dünyanın dört bir yanındaki galerilerde asılı duran tablolarına son dokunuşları yaparken hayal edebiliyordu. Burası, birçok kişiyi büyülemiş olan sihrin, sanatın gerçekleştiği yerdi. Tam durduğu yer.

Tess, büyürken bu evde geçirdiği bütün tembel yaz günleri ve serin geceler boyunca, büyükbabasının atölyesinin de burada olabileceğini akıl edemediğine inanamadı. Büyükannesi bundan hiç bahsetmemişti. Tess, hep büyükbabasının kasabada bir atölyesi olduğunu varsaymıştı. Galeride ya da belki sahildeki eski binalardan birinde. Su, ona her zaman ilham vermişti, bu yüzden oralarda bir sanat atölyesi veya çatı katı dairesi olma ihtimali Tess'e mantıklı gelirdi.

Neden burada, bu çatı altında bir atölyesi olduğundan haberi yoktu? Ancak Tess odaya göz atmaya devam edip üstünde düşündükçe, bunun pek de şaşırtıcı olmadığını fark etti. Sebastian Bell hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Atölyesinin nerede olduğunu, nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Onun tek torunu olmasına rağmen, sahne arkasına göz atma şansı hiç olmamıştı. Büyükbabasının nasıl bir adam, bir eş, bir baba olduğunu bilmiyordu. Nasıl bir büyükbaba olduğunu zaten bilemezdi, Tess'in doğumundan çok önce vefat etmişti. Onu, inanılmaz yeteneklere sahip bir sanatçı olarak, dışarıdan herhangi birinin tanıyacağı şekilde tanıyordu. Büyük göllerin en büyüğünden ilham alan, gölün öfkesinde güzellik, gölün

sakinliğinde ise kuşku gören bir adam olarak. En azından resimlerinden çıkartabildiği profil buydu.

Büyükannesi Serena ve babası, Sebastian Bell hakkında pek konuşmazlardı. Konuştuklarında ise ondan tarihteki ünlü bir kişiden bahseder gibi, dünyanın hayranlıkla baktığı büyük bir sanatçı, daha da önemlisi büyük bir adam olarak bahsederlerdi. Wharton'ın sevgili bir evladı. Sanatın büyük destekçisi. Wharton okullarındaki sanat derslerini sıkça ziyaret ettiği bilinirdi, gösterişle oraya gider ve genç resamlara tavsiyeler verirdi.

Büyükbabasından kaynaklı ailesini saran somut bir gurur perdesi vardı, bir saygı ve hayranlık hissi. Evet, ailenin bir üyesiydi ancak bir o kadar ulaşılmaz, o kadar dokunulmazdı ki onu burada, Tess'in büyüdüğü evdeki atölyesinde resim yaparken düşünmek, saklı bir hazine keşfetmiş gibi hissettiriyordu.

Ancak Tess bu düşünceyi kafasında evirip çevirdikçe, durumun daha çok bir tutarsızlıktan kaynaklandığını fark etti. O büyük adamı burada düşünmek gerçek dışıydı. Burası, Tess'in bebekleriyle oynadığı, günlüğüne yazdığı ve yaz tatillerinde tanıştığı erkekler hakkında endişeyle yatağında uzandığı evdi. Onun, Tess'in yatak odasına yalnızca birkaç adım uzakta bulunan bir yerde en büyük ilhamlarını tuvale aktardığını düşünmek? Kulağa gerçek gibi gelmiyordu. Bu âdeta, Picasso'nun evinizin bodrumunda resim yaptığını keşfetmek gibi bir şeydi.

"...bu yüzden içeriye bir hayvan girmediğinden eminim," diye devam etti, Hunter. Tüm bu süre boyunca konuşmaya devam etmişti.

Burada duralı ne kadar olmuştu? Birkaç saniye? Dakika? Bir ömür? Tess emin olamadı ama Hunter'ın sözleri onu kapıldığı büyüden çekip aldı. Birkaç kez gözlerini kırparak başını salladı.

"Yani, bana bir hayvanın içeri girip veya çıkabileceği bir yol olmadığını mı söylüyorsun?" dedi, sonunda.

"Hayır," dedi, kelimeyi uzatarak. "Bu odaya bir fare dahi giremez demiyorum. Eski evlerin hepsinde fare vardır. Bu herkesin başına

gelen bir durum. Işık kullanarak daha dikkatlice bakmam gerek elbette ama şu anda, fareden daha büyük bir şeyin içeri girmesine yol açabilecek bir delik veya çatlak görünmüyorum.”

Şöminenin yanma yürüdü, eğilip el fenerini bacanın içine doğru tuttu. “Baca kapatılmış,” dedi. “Bir sincap veya başka bir hayvan içeri girmiş olsa bile arkalarından girişi kapatacak hali yok. Bence odaya tek giriş yolu bu baca ve o da sıkıca kapatılmış durumda.”

“Emin misin?” diye sordu Tess. “Bütün bu girinti çıkıntılar? Hiçbir şey girip çıkamaz mıydı? Bu kapının ardından gelen sesler duydum. Wyatt sana bundan bahsetti mi? Tırmalama sesleri. Geceleri. Burada kesinlikle bir şey vardı.”

Hunter omuz silkti. “Ne diyebilirim bilmiyorum,” dedi. “Kesinlikle daha dikkatli bir bakış atacağım ama siz de görebilirsiniz, bu oda fazla karıştırılmamış görünüyor. Tabii, biraz...” diye kelimelerini dikkatlice seçti, “Dağınıklık var. Ama inanın bana, eğer buraya bir sincap veya rakun girmiş olsaydı, çok daha fazla hasar bırakırlardı. Bu çarşafılar yuva yapmak için parçalanmış olurdu, her şeyden önce. Bir erişim noktası olurdu. Gözle görülebilir bir delik gibi.”

“Peki, yarasalar?” diye sordu Tess, yüzünü buruşturarak.

Hunter olumsuz anlamda başını salladı. “Wharton'da pek yarsa olmaz, olanlarsa bu mevsimde kış uykusuna yatar. Eğer evde kış uykusunda olan yaralarının olsaydı, sadece bir tane değil, bir sürü olurdu. Ve onları hemen fark ederdik. Ya da kokularını alırdık.”

Bu düşünceyle gerildi. Hunter'la bir an göz göze geldiler ve büyükbabasına dair hayalleri paramparça oldu. Artık Tess'i endişelendiren daha gerçek ve somut şeyleri vardı. Karşısında duran adamın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Tess'in sırtı ürperdi. Eğer duydukları doğruysa, eğer bu oda bunca zamandır boşsa, tırmalama seslerini ne çıkartıyordu?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aniden Tess, herkesin evin bu bölümünden çıkmasını istedi. İstilacı hayvanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Storm ile duydukları tırmalama sesini ise konuşmayı bırak, düşünmek bile istemiyordu.

Diğer yandan bu adamların, bu yabancıların Sebastian Bell'in atölyesinde duruyor olmaları Tess'i rahatsız etmeye başlamıştı. Burası, sanat dünyasının çoğu için kutsal bir yerdi. Etraftaki terk edilmişlik hissi midesinin kasılmasına neden oldu. Açık kalmış boya kutuları, uzun zaman önce kurumuş boya lekeleri. Şövale yana devrilmiş duruyordu. Her yerde boş şarap şişeleri. Görünen o ki büyükannesi, Sebastian'ın ölümünden sonra etrafı temizlememişti. Hatta tam tersi, oda aceleyle kapatılmış gibiydi. Çöpe atılmamış boş şarap şişeleri? Kapıyı sonsuza dek kapatmadan önce biraz da olsa etrafı toplamamak? Peki ama neden?

"Eminim herkes birer bira alıp dinlenmek istiyordur," dedi Tess, titrek bir sesle. Kapıya doğru geri gidip daha sağlam bir zemine geçmeye çalıştı. "Mutfakta toplanalım öyleyse."

Bunu söyledikten sonra koridora, arka merdivenlere doğru ilerledi, kalbi hızla çarpıyordu.

Mutfağa girip buzdolabından bir şişe kapıp havaya kaldırdı. "İsteyen var mı?"

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Grant, geldiğinden beri ilk kez gülümsemişti.

“Maksat muhabbet olsun,” diye gülümsedi Hunter ve bir sandalye çekerek masaya oturdu.

“Onları içerken yalnız bırakmayayım,” dedi Wyatt, Hunter'a katılarak masaya geçti. “Ayıp olmasın.”

Tess, herkese birer bira uzattı ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Titreyen ellerle bir yudum aldı.

“Hepinize yardımlarınız için teşekkür ederim,” dedi, hepsine tek tek bakarak.

Wyatt birasından bir yudum aldı, tamamlanan iş hakkında düşünerek. “Kapıyı açmak çok da zor olmadı,” dedi. “Menteşeleri söktükten sonra, birkaç güçlü vuruş yetti.”

Grant, Hunter'a bakıp hafifçe gülümsedi. “Tüm şovun sorumlusu bu adamdı, ağır eldivenleri ve tuzaklarıyla...”

“Bir kaplan yakalamaya bile hazırды,” dedi Wyatt.

“Ve eğer oradan bir kaplan çıksaydı, hazır olduğuma şükrederdin zeki adam,” dedi Hunter, sesindeki kahkaha barızdı.

Tess, içinde yükselen korkuya rağmen gülümsemeden edemedi. Zihninin ön planına oturan bir düşünce, masadaki tüm kahkaha ve neşenin arka planda kaybolmasına neden oluyordu.

Tırmalama seslerini çıkaran şeyin ne olduğunu düşündü. Ve bu gece, kapı açıkken o şeye karşı güvende miydi? Kendisini, tırmalama sesleri karanlık evde yankılanırken yorganının altına saklanırken hayal etti.

“Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Wyatt'ın sorusu onu odaya geri getirdi. Tess, başını salladı. “Emin değilim. Sanırım temizlik, kesinlikle listenin başında geliyor. Ondan sonra neyle uğraştığımı tam anlamıyla görebileceğim.”

“Tess, misafirler geldiğinde orayı bir suit olarak kullanmayı düşünüyor,” diye diğerlerine açıkladı, Wyatt. “Açıklamamda sorun yok umarım.”

Tess, eliyle onun endişesini savuşturdu. “Hayır, yok. Planım bu, evet. Burayı bir pansiyona dönüştürüyor olmam bir sır değil.

En azından dönüştürmeye çalışıyorum diyelim. Ve o süiti düzene koymak için yardıma ihtiyacım olacağı kesin. Eğer beyler, sizin de vaktiniz varsa...”

Wyatt başını salladı. “Hayatım o kadar zengin ve dolu ki yapacak başka hiçbir şeyim yok. Bu yüzden, tuhaftır ama evet, vaktim var.”

Tess kıkırdadı. Bu adamdan hoşlanmıştı. Ona nasılsa, bir şekilde tanıdık geliyordu.

“Bu mevsimlerde Wharton çok sakinleşiyor,” diye ekledi Hunter. “Hayalet kasaba terimi kullanmak istemiyorum ama turizmle uğraşan bizler, kışın biraz oradan biraz buradan gelen işlerle hayatımızı devam ettirmeye çalışıyoruz.”

“Oradan biraz, buradansa hiç iş gelmiyor,” diye espri yaptı Grant, Tess'i şaşırtarak. Herkes güldü.

“Sanırım kendinize iyi kötü bir ekip buldunuz,” dedi Wyatt, bir gülümsemeyle.

“Alacalı bir ekip ama yine de bir ekip,” diye kükredi, Hunter.

“Şimdi alanı gördükten sonra ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Wyatt.

Tess, o kadar ileriye düşünmemişti ancak soru onun hayal gücünün çalışmasını sağlamıştı. Bir banyo olabileceğini düşündüğü ek küçük bir odası olan, kocaman bir odaydı. En azından banyo olmasını umuyordu, böylece tesisatı halihazırda yapılmış olacaktı. Boruların değiştirilmesi gerekebilirdi ama sıfırdan döşenmesine gerek olmayacaktı. Bu büyük bir artıydı. Belki pençeli ayaklı, derin bir küvet veya jakuzi eklemek için yer bile bulabilirdi.

Aklında, kendisi için bir tür stüdyo daire hayal etti. Odanın bir ucunu, belki şöminenin hemen yanını, yatak odası olarak kullanırdı ve diğer ucunuysa içine dolgulu bir kanepa ile ayak ucunda otoman olan bir tekli koltuk koyarak oturma odasına çevirirdi. Penceresi olmayan bir duvarı komple kaplayan kitaplıklarla süsleyebilirdi. Bir yere televizyonu koyar, belki küçük bir buzdolabı ve tabak çanak koyabileceği küçük bir dolap da eklerdi.

Zihnini zorlayarak odaya girdiğinde tam olarak ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir gardırop var mıydı? Yoksa, bir tane edinmesi mi gerekecekti? Çok zor olacağını sanmıyorum, diye düşündü.

Peki ya zemin? Tess ona pek dikkat etmemişti ama evin geri kalanı gibi ahşap olduğunu varsaydı. Yeniden cilalanması gerekebilirdi ki bu da zor bir işlem değildi.

Renkleri hayal etti. Sebastian Bell'in çocukları ve torunu için gri ile vurgulanmış Indigo ve ametist. Renkler halıyla duvarlarda, yastıklar ve yatak örtüsünde vurgulanabilirdi.

Her şey hızlıca yerine oturdu. Bir anda.

Wyatt'a gülümsedi. "Sanırım içeriyi nasıl döşeyeceğimi biliyorum," dedi. "Ancak yakından bakarsam biraz daha fikir sahibi olacağım."

Grant birasını bitirdi ve şişeyi masaya vurdu. Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Partiyi bölmek istemem ama Susan beni bekliyor," dedi. "Çocuklarla Zoom üzerinden akşam yemeği yiyeceğiz." Zoom kelimesini uzatarak söylerken gözlerini devirdi.

Tess saate baktı, neredeyse beş oluyordu. Bu kadar geç olduğunu fark etmemişti ama pencereden dışarı bakınca, gün batımının karlara yansıdığını gördü. Günün en sevdiği anıydı.

"Ben de kaçayım artık," dedi Hunter, son yudumunu alarak. "Salmon Bay'e karanlıkta geri dönmek istemiyorum."

Tess başını salladı. O yolu iyi biliyordu.

"Dinle," diye başladı Wyatt. "Tess ile önümüzdeki adımları konuşacağız. Size sonra geri döneceğim..."

Tess, onu durdurmak için elini kaldırdı. "Henüz parayı konuşmadık. Önce onu halledelim..."

Wyatt başını salladı. "Tabii ki. Hepsini hallederiz ama bunun bir servete mâl olacağını düşünmeyin."

"Biz ucuz işçileriz!" diye gürledi, Hunter. "Özellikle de bölgede iş yeri açacak komşumuz için. Kasaba insanları olarak birbirimize olabildiğince yardım etmeye çalışırız."

“Evet, kesinlikle,” dedi Grant, “Hem böylece sokaklarda başıboş dolaşmam da.”

Tess odada etrafına baktı ve gülümsedi. Bu, Wharton'ın hazinelerinden biriydi, komşunun komşuya yardım etmesi, topluluk ruhu. Neredeyse herkesin içselleştirdiği bir şeydi. Ancak az parayla ya da daha kötüsü, bedavaya yapmalarına izin vermezdi. Onların da söylediği gibi, hepsi kış aylarında zar zor geçinmeye çalışıyorlardı. Hepsi sine mutlaka ödemelerini yapacaktı.

“Buzdolabında her zaman bira olduğundan emin olmakla kalmayız sizin karnınızı da doyuracağım,” dedi Tess.

Wyatt kaşlarını kaldırdı. “Sizin harika bir aşçı olduğunuzu söylediler,” dedi. “Jim, dün akşam servis ettiğiniz yemeği dilinden düşürmedi.”

Tess gülümsedi. “Birilerine yemek yapıyor olmak eğlenceliydi. Bunun için uzun süredir fırsat bulamamıştım.”

Herkesle vedalaştıktan ve Hunter ile Grant'ı uğurladıktan sonra Tess, “Storm'u yürüyüşe çıkarmanın zamanı geldi,” dedi.

“Size yürüyüşte eşlik edebilirim?” diye sordu Wyatt. “Kışın bu zamanını çok seviyorum.”

Ne harika bir fikir, diye düşündü Tess. Ardından ikisi de palto, bot ve şapkalarını giyip heyecanla bekleyen Storm'un tasmağını taktılar. Üçü birden soğuğa doğru bir adım attıktan sonra Tess, arkalarından kapıyı kapattı.

Wharton'da kışın yaşanan günbatımları büyümlü zamanlardı. Günbatımı gökyüzüne mor ve pembe tonlarını yansıtarak, karı mavi bir renk tonuyla aydınlattırdı. Göl, derin ve koyu soğukluğuyla simsiyah görünüyordu ancak donmuş kıyıya karşı hâlâ cam gibi duruyordu. Kar, çam ağaçlarını süslüyordu. Her şey peri masallarındaki büyümlü bir sahneyi andırıyordu.

Göl kenarına inerken kasaba içinden yürüdüler. Evlerin birçoğunda ışık yoktu, kuşkusuz yazlıkçılara ait evlerdi, bunlar haricindeki evlerin tamamından ışık süzülüyordu. Tess pencerelerden içeri-

deki aileleri görebiliyordu. Bazıları akşam yemeği hazırlıyor, bazıları televizyonun önünde uzanıyor veya bir şeyler okuyordu. Kasabada-ki birçok işyeri bu saatten sonra kapalı olurdu ancak Flamingo'nun ışıkları hâlâ yanıyordu. Burası, kışın açık olan nadir restoranlardan biriydi, diğeri ise kahvaltı ve öğle yemeği alanında uzmanlaşan Frittata'ydı ama kışın yerlilere akşam yemeği de servis ediyordu.

LuAnn'ın pansiyonu ve lokantası her zamanki gibi kapalıydı, tıpkı LuAnn'ın Hawaii'ye yaptığı kış kaçamağı zamanlarında olduğu gibi. Ancak tepede, Harrison's House'un ışıkları parlıyordu. Just Read It adlı kasabanın kitabevinin önünden geçerken, sahibi Beth St. John onları pencereden görüp el salladı. Tess, kafenin de hâlâ açık olduğunu fark etti.

Göl kıyısına vardıklarında Tess, gölün tamamen donmuş olduğunu görünce şaşırdı. Gölün pek çok şekli, pek çok ruhu, pek çok rengi vardı. İle de Colette'in ünlü plajında su berraktı. Fırtınalı günlerde tehditkâr bir gri yeşil rengine bürünürdü. Güneşin suda elmas gibi parladığı günlerde ise derin bir mavi rengini alırdı. Kuzey ışıkları kış gecelerinde gökyüzüne yeşil, mavi ve mor ışınlar gönderirken gün, alacakaranlıkta ufuktaki mor günbatımı ve gölün farklı renkleri almasını sağlıyordu. Büyükbabasının bu yerden ilham almasına şaşmamak gerekti. Bu yer, bir sanatçının tuvali gibiydi.

"Twins Cities'de yaşıyordunuz, değil mi?" diye sordu Wyatt, sessizliği bozarak.

Tess başını salladı. "Evet ama yazları büyükannemi ziyaret etmek için Wharton'a gelirdim."

"Serena Bell," dedi Wyatt. "Harika bir kadındı."

Tess kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıyor muydun?"

Wyatt başını salladı. "Ben Wharton'da doğup büyüdüm," dedi, donmuş göle bakarak. "Babam bir doğa rehberiydi. İnsanları Redemption Adaları boyunca kano gezilerine çıkarırdı. Sanırım beni de aynı işe devam etmeye heveslendiren o oldu."

“Ah, yani senin asıl mesleğin rehberlik mi? İnsanların ısıtıcılarını tamir etmediğin zamanlarda yani?”

Wyatt onun bu sözüne güldü. “Evet, yazları öyle,” dedi. “Genellikle her yaz üç ya da dört gezi düzenlerim, insanları adalar arası geziye çıkarırım, tıpkı babamın gibi.”

Doğa rehberliği, ona yakışır bir iş gibi duruyordu. Ama Tess, onun her şeyi anlatmadığını hissediyordu. Wharton'daki insanlarda durum böyleydi anlaşılan, her zaman görünenden daha fazlası vardı.

“Peki, büyükannemle nasıl tanışmıştınız?”

“Kasabadan göz aşinalığımız vardı tabii ama birbirimizi asıl babamın bir gezisine yardıma gittiğimde tanımış olduk,” dedi, gözleri parlıyordu. “Liseyi yeni bitirmiştin, o kadar uzun zaman önceydi anlayacağınız. Geziyi o düzenlemişti. Bir ihtiyar kadın grubu.” Güldü, hatırlayarak. “Dört gece kamp yapmıştık. Harikaydı. Onların kampına yanaşacak ayının aklına şaşardım. Neyse ki ayılar akıllılık edip uzak durdular.”

Tess, bir anda bu adama yeni gözlerle bakmaya başladı.

“Hiç tahmin etmezdim,” dedi. “Büyükannem kano yapmayı biliyordu mu?”

“Tam bir şampiyondu.”

Tess, Serena'yla ilgili daha neler bilmediği merak etti. Gölün yanından döndüler ve eve doğru ilerlediler. “Akşam yemeğine ne dersin?” diye bir anda sordu Tess. “Evde var olan malzemelerle bir makarna yapabilirim.”

Birdenbire Tess, yüzünün kızardığını hissetti. Neden böyle bir şey sormuştu ki? Ne düşünüyordu? Adamı muhtemelen evde bekleyen biri vardı. Tabii ki vardı. Neden bu kadar ileri gitmişti? Aralarında süzülen tuhaf sessizliği hissetti. Evinin tamiratiyle ilgilenen biriyle arasında garip duygular gelişmesi isteyeceği son şeydi.

“Kusura bakma...” diye başladı, Tess.

“Makarna kulağa harika geliyor,” dedi Wyatt, onun endişelerini anında dağıtarak. “Çok memnun olurum.”

Tess gülümsedi. Demek sorusu çok da yersiz olmamıştı.

Tepedeki eve doğru yürürlerken yanındaki adama göz attı. Onun hakkında gerçekte ne biliyordu? Jim’in ısıtıcısını düzeltmesi için onu önermesi dışında. Eski evlerin tamiratından anlıyordu. Hatırladığı kadarıyla bir köpeği ya da köpekleri vardı ve Storm ile iyi anlaşıyordu. Az önce öğrendiğine göre de yazları doğa rehberliği yapıyordu ve muhtemelen uzman bir kano kullanıcısıydı. Başka türlü Superior Gölü'nün öngörülemeyen açık sularına bir grup insan götüremezdi. Bunun yanında bir de büyükannesini tanıyordu. Bu, bir adamla akşam yemeği yemek için yeterli bir nedendi, değil mi?

Tess, Wyatt hakkında başka neler keşfedebileceğini merak etti. Ve birden, bunun için fazlasıyla hevesli olduğunu fark etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sıcak mutfağına geri dönen Tess, dolaptan makarna çıkarıp evde ne tür malzemelerinin olduğuna bakmak için buzdolabına göz attı. Bir çift tavuk göğsü, parmesan peyniri, Hindistan cevizi sütü, yarım paket pastırma, biraz taze fesleğen, sebzeliğe biraz ıspanak ve tezgâhın üstünde de soğan ve domates vardı.

“TPID makarnasına ne dersin?” diye sordu.

“TPID nedir?” diye sordu Wyatt.

“Tavuk, pastırma, ıspanak ve domates,” dedi Tess, gülümseyerek.

Bu, Tess'in favori yemeklerinden biriydi; ağır krema içermeyen, fettuccini Alfredo'ya yaptığı eğlenceli bir dokunuş. Makarna suyunu kaynaması için ateşe koyduktan sonra Tess, tavada pastırmayı gevrek olana dek kızartıp kenara aldı ancak tenceredeki yağın bir kısmını tavada bıraktı. Soğan ile sarımsağı aynı tavaya alıp birkaç dakika soteledikten sonra tavukları ekledi. Tavuk pişmek üzereyken üstüne domateslere ve ıspanakları ekledi.

Tüm malzemeleri yana çekerek aynı tavaya zeytinyağı, tereyağı ve biraz daha sarımsak ekledi. Yağ ısınınca üstüne üç yemek kaşığı un koydu. Katı bir meyane elde edene kadar karıştırıp birkaç fincan Hindistan cevizi sütü ekledi ve her şey yoğun bir kıvam alana dek karıştırmaya devam etti. Son olarak eklediği parmesan, tüm malzemelerin üstünde eriyerek sosu peynirli bir şahesere dönüştürdü.

Karışıma pişmiş makarnayı da ekleyip üzerine pastırma serpiştirdi.

O, ocağın başındayken Wyatt mutfak şöminesine bir çift kütük daha atarak içkileri hazırladı.

Tess, yemeği servis ettikten sonra birlikte masaya geçtiler. Tess, eski kocası dışında en son ne zaman bir erkek için yemek pişirdiğini hatırlayamadı. En son ne zaman bir randevuya çıktığını da. Bir randevuda mıydılar? Olan şey bu muydu? Hayır, diye düşündü Tess. Bu bir randevu değildi. Masada oturan Wyatt'ı süzdü.

“Makarna harika gözüküyor,” dedi Wyatt, onun düşüncelerinden habersiz.

Akşam yemeği boyunca Wharton'ındaki hayatın kış mevsimindeki halinden bahsettiler, hangi işletmelerin açık olduğundan, hangi ailelerin genellikle kışı burada geçirdiğinden. Tess, Grant ve Hunter hakkında sorular sordu. Wyatt her ikisini de uzun yıllardır tanıyor ve birlikte çalışıyordu. Grant'ın üç yetişkin çocuğu olduğunu öğrendi, hepsi de eyalet dışında yaşıyordu. Hunter ise Salmon Bay'deki okulda çalışan bir öğretmenle evliydi.

Ekibi hakkında daha fazla bilgi edinmek ilginç olsa da, Tess'in düşünceleri tekrar üst kattaki odaya ve orada buldukları ya da bulamadıkları şeye doğru kaydı. Oraya geri dönüp bir kez daha göz atmak istiyordu.

“Arka odadaki elektriği açtırmak büyük bir sıkıntı olur mu?” diye sorduğunda makarnalarını bitirmek üzereydiler.

Wyatt başını salladı. “Bodrumda bir şalter olduğunu görmüş-tüm,” dedi, “Sadece düğmesini kaldırmak yetecektir. Serena'nın odayı kapattığında gücü kesmiş olabilir ama bundan daha fazlasını yapıp kabloları kestiğini sanmam.”

“Peki, hemen şimdi birlikte aşağıya inip kontrol edebilir miyiz?”

Wyatt, sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve önlerinde duran tabakları alıp lavaboya koydu. “Haydi gidelim,” dedi.

Tess, bodrum katının lambasını yaktı ve sallantılı merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Wyatt doğruca arka duvara yönelince

Tess, sigorta kutusunun orada olduğunu gördü. Daha önce bunu fark ettiğinden emin değildi.

Nerede olduğunu bilmem gereken bir şey, diye düşündü, kendi kendine kafasını sallayarak.

Burayı bir pansiyona dönüştürmeden evle ilgili her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Her zaman olduğu gibi, tüm değişkenleri düşünmeden bir şeyin içine dalma eğilimindeydi.

Wyatt kutuyu açtı ve bir süre inceledikten sonra birkaç anahtarı çevirdi.

“Bu işe yaramış olmalı,” dedi, Tess'e dönerek. “Gidip bir bakalım mı?”

Bir an sonra, ikinci kata çıkan arka merdivenleri tırmanıyorlardı. Gerçekten de Tess, kapalı kapının altından koridora ışık sızdığını görebiliyordu. Odaya girdikten sonra ışığı açmayı denediğini hatırladı. Düğmeyi açık bırakmış olmalıydı.

“Kapıyı geri takmışsınız,” dedi ona, gülümseyerek.

“Evet,” dedi Wyatt. “Çok kısa sürdü. Kolu yok, o yüzden itince açılıyor ama kolu geri takana dek kapının yerinde durmasını isteyeceğinizi düşündüm.”

Tess kapıyı iterek açtı. Elektriği açmanın sadece bodrumdaki şalteri çevirmek gibi basit bir işlemle çözülmesi içini rahatlatıyorsa da midesi, odanın düzensiz halini gördüğünde yeniden sıkıştı. Wyatt'ın da bunu gördüğünü düşününce utandı.

Kollarını açarak, “Neden büyükannem burayı böyle bıraktı ki?” diye sordu, bir cevap beklemeyerek.

Wyatt yüzünü buruşturarak omuz silkti. “Dürüst olmak gerekirse, bugün burayı ilk açtığımızda ben de aynı şeyi merak ettim. Büyükannenizi çok da iyi tanı mıyordum ama gerçekten, pek de onun yapacağı bir şey gibi durmuyor.”

Tess başını salladı. “Aynen, anlayamıyorum. Yani, odayı sonsuza dek kapatmadan önce en azından şu şarap şişelerini çöpe atamaz mıydı? Anlamıyorum.”

“Ona hiç sormadınız mı? Odayı neden kapattığını?”

“Hayır,” dedi Tess, başını sallayarak. “Tüm kış ısıtmanın fazla pahalı olacağı gerekçesi dışında bir şey bilmiyorum, ki bu pek de mantıklı değil çünkü hayatının son birkaç yılında kışları ailemle Florida’da geçiriyordu.”

Tess, bu evde geçirdiği yazları düşündü. Koridorda önünden geçerken biraz tuhaf hissetmesi dışında kapalı kapıyı umursamamıştı. Neden hiç merak etmemişti?

“Bu sizi rahatsız ettiğini görebiliyorum.”

“Evet,” dedi Tess. “Gerçekten ediyor. Kendimi anlamıyorum. Büyükanne soru bile sormadım. Babam da bundan hiç bahsetmedi. Ve diğer olanlar...” Sözleri odaya bakınırken yarım kaldı.

“Gürültüler.”

“Hunter burada hayvan olmadığını söyledi ama sana söylüyorum, geceleri tırmalama sesleri duyuyorum. Storm da duydu. Yani yalnızca ben değildim.”

“Sana inanıyorum,” dedi Wyatt. “Çılgınca. Ama Hunter haklı. Eğer burada bir hayvan olsaydı, buna dair kanıtlar görürdük. Kaba- ca tabirle, her yerde kakası olurdu.”

“Doğru! Ve o, bölgeyi tamamen kontrol etti, değil mi? Bu küçük alanı da?” Köşedeki küçük odayı işaret etti ve oraya doğru yürümeye başladı.

“Evet, her yeri kontrol etti,” dedi Wyatt. “Eminim oraya da bakmıştır.”

Kapı kapalıydı. Kolu denedi ve kapı açıldı. Ancak Tess, onu itip açmadan önce tereddüt etti. Bir tür dehşet derisine, gözeneklerinin içine kadar onu kaplamıştı. Odadaki hava bile onu uzak durması için uyarıyor gibiydi.

Omuzunun üstünden Wyatt’a baktı. “Çok tuhaf hissediyorum...”

Başını salladı. “Farkındayım. Garip ama ben de aynı durumdayım. Yine de kapıyı açmalısın. Eninde sonunda orada ne olduğunu görmek zorunda kalacaksın. Bir an önce aç bitsin.”

En azından yanımda biri de varken, diye düşündü Tess.

Tess, kapıyı nazikçe yavaşça itti. Ve dışarıdan görünenden daha büyük bir banyo ortaya çıktı. Oda karanlıktı, hiç penceresi yoktu ama duvarın birinin dibinde pençe ayaklı bir küvet gördü. Karşı duvarda ise geniş bir lavabo ve tezgâh. Tezgâhın üzerine resim malzemeleri saçılmıştı. Boya kutuları yerde duruyor, havlular ve fırçalar etrafa dağılmıştı. Muhtemelen boya için kullanılan bezler. Burası, Sebastian'ın fırçalarını temizlediği yer olmalıydı.

Işığı yaktı ve tavan lambası odayı aydınlatınca şaşkınlıktan nefesi kesildi. İçerideki her şey gri kahverengi tonunda bir renkle boyanmıştı. Zemin, tezgâhlar, lavabo, küvet, havlular, bezler. Bu da neydi böyle?

Tess, benzer şekilde şaşkın görünen Wyatt'a döndü.

“Boya herhalde, değil mi?”

Tess omuzlarını silkti. “Sanırım.”

Ancak o zaman Tess, küvetin arkasına dayalı bir şeyler olduğunu fark etti. Tuvaller. Üst üste yığılmış bir şekilde duvara dönük duruyorlardı. Hepsi boş tuvaller miydi? Birden nefesini tuttu. Onlar Sebastian Bell'in keşfedilmemiş tabloları olabilir miydiler? Dört veya beş taneydi, belki daha fazla. Bir servet değerinde olmalıydılar.

Wyatt'a bir bakış attı. O, tezgâhın üstündeki kaplara ve yerdeki havlulara bakıyor gibi görünüyordu. Tabloları fark ettiğini düşünmüyordu. Bir anda, odadan çıkma isteğiyle doldu.

“Pekâlâ, Hunter haklıymış sanırım,” dedi neşeli bir şekilde, ışığı kapatıp Wyatt'ı odadan çıkararak. “Burada da hayvan izi yok.”

Odaya son kez göz atarak banyo kapısını arkalarından kapattı. Tüm vücudu, az önce keşfetmiş olabileceği şeyin düşüncesiyle kaynıyordu. Bir sonraki adımının ne olacağını düşünmeye başlamıştı bile. Wyatt evden ayrıldığında, odaya geri dönecek ve bu tuvallerde herhangi bir resim olup olmadığına bakacaktı. Eğer tuvallerde şüphelendiği gibi, Sebastian Bell'in bilinmeyen eserleri varsa, hemen babasını arayacaktı.

Wyatt, onun önünden odanın karşısındaki kapıya doğru yürüdü, içeri girdiklerinde kapıyı yarı kapalı bırakmışlardı. Yüzünde anlaşılması güç, korkuya benzer bir ifade vardı.

Başını yukarı kaldırıp ona doğru baktı. "Tess," dedi.

Tess, odanın ortasında, olduğu yerde donup kalmıştı. İçten içe hep bildiği bir şeyin ortaya çıkmasını engellemeye çalışarak başını salladı.

Wyatt gördüğü şeyi onun da görebilmesi için kapıyı kapadı.

Tırnak izleri. Üç uzun tırnak izi.

ONUNCU BÖLÜM

Tess ve Wyatt ağızları açık, kapıya bakarak oldukları yerde kaldılar. Tess, gördüğü şeye inanamıyordu. Ama yine de oradaydı işte.

“Bu nedir?” diye fısıldadı Tess, sonunda. Daha yakından bakmak için kapıya yaklaştı ve elini gezdirip tırnaklarıyla izleri takip etti.

Demek ki hayal görmemişti.

“Bunlar yeni mi?” diye sordu, Wyatt'a bakarak. “Yani, taze mi? Duyduğum sesler bunlar mıydı?”

Wyatt başını salladı. “Emin değilim.” Ürkekçe tırnak izlerinin yanındaki tahta parçasına işaret etti. “Ayrıca bunun da ne olabileceğini bilmiyorum.”

Bir leke. Ahşabın damarından farklı, koyu bir leke. Wyatt elini uzatıp lekeli yere dokundu, ardından parmaklarına baktı. Parmaklarına bir şey bulaşmamıştı.

Boya olabilir miydi? Banyodaki lekelerle aynı görünüyordu.

Tess derin bir nefes aldı ve birden odadan uzaklaşıyormuş gibi hissetti. Etrafa ölüm sessizliği hâkim oldu ve Tess kendini belli belirsiz, Wyatt ile birlikte kapıdaki izlere bakarken gördü. Sanki Wyatt ile kendi bedeninin hemen üstündeymiş, aşağı bakıyormuş gibi hissediyordu. Tavanda, havada süzülüyormuş gibi. Aşağıdaki bedeninin hemen yanında dikilen koyu bir gölge vardı.

Ve olayın kendisi kadar ani bir şekilde bedenine geri döndü. Tess birkaç kez gözlerini kırıp Wyatt'a bakmaya devam ettikten sonra o odadan hemen çıkma isteğiyle doldu.

“Haydi,” diyerek Wyatt’ı kapıdan dışarı ittirip arkalarından kapıyı sıkıca kapattı.

Wyatt, “Tess...” dedi ancak o, aceleyle yandaki odaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Bunu itmeme yardım et,” dedi, bir yandan antika bir dolabı itmeye başlayarak ancak dolap kımıldamadı bile.

Wyatt içeri girerek kapının önünde durdu. “Ne yapıyorsun?”

“Bunu atölye kapısının önüne itmem lazım,” diye homurdandı, masif mobilyayı yerinden bir milim oynatarak.

“Bir dakika bekle,” dedi Wyatt, elini kaldırarak yavaşça Tess’in yanına yürüdü. “Sorun yok, önce bir nefes alalım.”

Tess ona baktı ve Wyatt, vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. O mu? Vahşi hayvan o muydu? Tess ne yapıyordu böyle? Birkaç derin nefes aldı.

“Bilmiyorum,” dedi, başını sallayarak. “Sadece, düşündüm ki...” Sözleri, etrafına yayılmış gibi görünen sisin içinde buharlaştı. Ya da zihnine.

“Tess, odada hiçbir şey yok,” dedi Wyatt sonunda. “İzler yeni yapılmış gibi durmuyordu.”

“Ama duydum...” Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne duymuştu?

Tekrar denedi. “Sadece odadayken içimde kötü bir his oluştu,” dedi, kelimeler ağzından yavaşça ve dikkatlice çıkıyordu. “O kapı açıkken uyuyabilecek miyim bilmiyorum.”

Wyatt’ın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı.

Onun hissettiği kopukluğu anlıyordu. Başta, kapıyı açıp odanın içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanmıştı. Şimdi ise uyuyabilmesi için kapının kapalı kalması gerektiğini söylüyordu. Kapalı ve önü bloke edilmiş.

O anda Tess, kapıyı hiç açmamış olmayı diledi.

Pandora'nın Kutusu.

Wyatt, etrafa bakındı. "Bu dolabı yerinden kımıldatamayız, en azından yardım etmeleri için Grant ve Hunter çağırmazsak," dedi. "Ama birlikte eski sandığı kapının önüne koyabiliriz. Önüne bir şey koymakta kararlıysan tabii."

Tess başını salladı. "Kararlıyım."

Birlikte sandığı kapının önüne ittiler ve Tess, bir iç çekişle sandığın üstüne oturdu. "Saçma olduğunun farkındayım. Eğer o odada bir şey varsa, kilitli bile olmayan bu kapıyı kolayca açarak sandığın üstünden tırmamp dışarı çıkabilir."

Wyatt sandığa baktı.

"Haydi, üzerine birkaç şey daha koyalım. Tencere, tava. Bir lamba. Üzerinden bir hayvan geçmeye çalıştığında gürültü yapacak bir şeyler."

Tess ona gülümsedi. "Bu çok iyi bir fikir."

Odalarda dolaşp *gürültü çıkarıcılar* topladılar, Tess'in kırılırsa umursamayacağı birkaç yeni lamba, bir gümüş kâse ve sürahi, demir döküm bir şamdan. Tümünü sandığın üzerine yığdılar.

"Mükemmel," dedi Tess. Bu görüntü karşısında kan basıncının düştüğünü, midesinin rahatladığını neredeyse hissedebiliyordu. Bir hayvanın ya da herhangi bir şeyin, odadan çıkıp bu engeli bir şey yere düşmeden ve onu uyandırmadan geçmesine imkân yoktu. Ve sadece o değil, Storm da bir şey odadan çıkmayı başardığı anda onu duyabilirdi.

Etrafa bakındı. Storm neredeydi? Bir anda, elektriği kontrol etmek için bodruma indiklerinden beri onu görmemiş olduğunu fark etti. Sonra Storm'u fark etti. Arka merdivenlere odaklanmış, koridorun sonunda bir yerde çömelmiş duruyordu. Sırtındaki tüyleri havada, kulakları dikkatle dikilmişti. Tehditkâr bir şekilde alçak sesle hırıliyordu.

Tess, Wyatt ile göz göze geldi. Adam, bilmiyorum dercesine omuz silkti.

“Merhaba, oğlum,” dedi Wyatt, biraz fazla neşeli bir tonda. “Sorun ne?”

Wyatt, Storm'a doğru ilerledi ancak köpek ona dönüp bir kere havladı. *Yaklaşma*. Wyatt, olduğu yerde kaldı.

Tess ile Wyatt, Storm'un arka merdivenlerde birine ya da bir şeye hırlayışını izlediler. Tess'in vücudu korkuyla titredi. Derken Storm, birden havlayarak ve hırlayarak, hızla merdivenlerden aşağı atıldı.

Tess, onun peşinden gitmek istediğine pek emin değildi.

“Haydi,” dedi Wyatt, onu kolundan tutarak. “Neyin peşinden gittiğini görmemiz lazım.”

Neler oluyordu? Kapıyı açarak bir şeyin evin içinde serbest kalmasına mı neden olmuştu? Köpeğin garip davranışlarını açıklamak için aklana gelen tek şey buydu. Adamlar kapıyı açtıktan sonra bir hayvan, muhtemelen kapıyı tırmalayan da oydu, onlara fark ettirmeden kaçarak ana eve girmeyi başarmıştı. Sonuçta, başından beri Hunter'ın da korktuğu şey bu değil miydi? Ve belli ki korkulan da olmuştu.

Ancak Tess, bu olasılık zihninde dönüp dururken bile doğru olmadığını farkındaydı. Bu evde bir hayvan yoktu. Olsaydı, Storm onu saatler önce kokusundan, çıkardığı seslerden bulmuş olurdu.

Peki şimdi neye havlıyordu? Neyi kovalıyordu?

Tess, Storm'un mutfaktaki arka kapının önünde durup hırladığını gördü.

“Ne var orada oğlum?” diye temkinli bir şekilde yanına yürüyerek fısıldadı. Pencereden dışarıdaki beyazlığa doğru baktı. Etrafta gezinen biri yoktu. Ya da bir şey. Wyatt'a bakarak omuz silkti.

“Etrafı kontrol edeceğim,” dedi Wyatt, paltosunu askıdan alarak. Kapı tokmağına uzandığında, Storm tekrar hırlamaya başladı. Bu defa daha saldırganca.

Wyatt, kapıyı açar açmaz Storm koşarak dışarı çıktı. Wyatt peşinden gitti, Tess de hemen arkalarındaydı, paltosunu alamaya bile zamanı olmamıştı. Soğuk yüzünü ve kollarını delerek kazağının altına işledi. Ama umurunda değildi. Yalnızca garaj yolundan aşağı inip etrafı koklayan Storm'a bakıyordu.

Wyatt hemen köpeğin arkasındaydı. Tess'e döndü. "Herhangi bir şey görmüyorum," dedi. "Her şey normal görünüyor."

"Karın üzerinde iz olup olmadığına da bakalım," dedi, garaj yolundan ön verandaya giden kaldırım boyunca yürüyerek.

Olağan dışı bir şey yoktu. Tess'in günün erken saatlerinde bıraktığı ayak izleri. Grant, Hunter ve Wyatt tarafından bırakılan izler. O kadar çok iz vardı ki içlerinde yeni olan varsa bile hangisi olabileceğini kestiremiyordu.

Tess, Jim'in evinin penceresinden baktığını fark etti. Adam onlara el salladı. Bir an sonra, evinin yan kapısından dışarı çıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

"Buraya gelebilir misin?" diye karşılık verdi, Tess. "Sana bir şey sormam gerek."

Jim üstüne palto giymeye bile gerek görmemişti, kaldırımından geçip onun garaj yoluna geldiğinde Tess, ayağında yalnızca ev terlikleri olduğunu gördü. Bu duruma gülümsemeden edemedi. Hava sıfırın altındaydı. İşte, gerçek bir kuzeyli!

O zamana dek Storm tehdidin, tabii gerçekte bir tehdit vardysa, ortadan kalktığından emin olmuştu. Yeniden eski, dost canlısı haline bürünmüş, Wyatt'm yanında duruyordu. Ancak Tess fark etmişti ki köpek eve geri dönmeden önce garaj yolunu ve kaldırımını gezinmiş, her yeri dikkatlice kokladığından emin olmuştu.

Tam olarak ne arıyordu?

Tess, Jim, Wyatt ve Storm'u hızlıca mutfığa soktu ve arkalarından kapıyı kapattı.

“Neler oluyor?” dedi Jim, Storm'un kulaklarını kaşıyarak. “Bu çocuk sanki ev yanıyormuş gibi havlıyordu.”

“Sana sormak istediğim şey de bu,” dedi Tess ve ardından ekibin günün erken saatlerinde kapalı kapıyı nasıl açtığını anlattı.

“Duyduğum tırmalama seslerini ve Storm'un tepkisini göz önüne aldığım da, bir hayvanın odadan fark edilmeden kaçıp bir şekilde evden çıkmış olabileceğini düşündüm ya da...” Kelimeleri etraflarını saran gerçekdışı olayların kasvetinde dağıldı. Aslında hiç de öyle düşünmüyordu. Ama yine de Jim'in bunu doğrulayacağını umuyordu. Belki de bu durumu anlamlı kılacak bir şeyler görmüştü.

Fakat Jim başını salladı. “Evin etrafında herhangi birini veya bir şeyi görmedim,” dedi. “Yine de, köpeklerin tepkilerine güvenirim ve bu çocuk size bir şeyin yolunda gitmediğini anlatmaya çalışıyordu.”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Wyatt. “Sadece o şeyin ne olduğunu bilmiyoruz.”

Tess iç geçirdi. Sonra aklına bir fikir geldi. “Jim, sizde güvenlik kamerası var mı?”

Jim başını salladı. “Mağazanın etrafına bir sürü yerleştirdim ama burada, evde mi? Hayır, yok. Hiç gerek duymadık.”

Tess, evin ön kapısı ve yan kapıları için kamera almayı aklının bir köşesine yazdı.

Sonra üçü, bir süre daha başka konular hakkında sohbet etmeye devam ettiler ancak Tess, konuşulanları gerçekten dinlemiyordu. Yaşanan şey tam olarak neydi, bilmiyordu. Zihnini aynı anda birçok yöne kayıyordu ve Tess hiçbirinden hoşlanmamıştı.

Emin olduğu tek şey, odaya geri dönmek istediğiydi. Tırnak izleri, Storm'un gösterdiği tepkiler gibi yaşanan tüm tuhaflıklara rağmen, aklı daha dünyevi bir şey ile meşguldü. O tuvallerin büyükbabasının keşfedilmemiş tabloları olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

Ama aynı zamanda, geceleyin o odada tek başına keşfe çıkma

fikri midesini sıkıştırıyordu. Storm ile beraber içeri girmiş olsa bile oda, tek başına içeri girmek için fazla garip ve rahatsız edici enerjiyle doluydu.

Bir Wyatt'a bir de Jim'e baktı ve içeride milyonlarca dolar değerinde sanat eserlerinin yığılı olduğu bir odaya girmesi için hangisine güvenebileceğini merak etti. Bu adamları gerçekten tanımıyordu. Onlar arkadaş canlısı yabancılardı ve bir gün gerçek dostları olmalarını umuyordu. Ancak her ikisine de bir servetle ilgili güvenme riskine giremezdi. Keşfedilmemiş Sebastian Bell tablolarının orada öylece duruyor olma ihtimali düşüncesiyle güvenebileceği tek kişinin Eli olduğuna karar verdi. Ve o burada değildi. Odaya yalnız gitmek zorundaydı. Ama gün ışığında.

“Pekâlâ, artık eve dönmeliyim,” dedi Jim, Tess'in koluna dokunarak. “Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedersen beni ara. Saat kaç olursa olsun. Jane ve ben yalnızca birkaç adım uzağındayız.”

Tess onu kendine doğru çekerek sarıldı. “Teşekkür ederim,” dedi.

Başını salladı. “Her zaman. Gelecek hafta bize akşam yemeğine gelmeye ne dersin?”

“Çok isterim,” dedi, Tess.

Ardından ev terlikleriyle karlı garaj yolunda ayağıml sürüyerek gitti.

“Pekâlâ, bir dolu boş şey yaşadık,” dedi Wyatt, bir mutfak sandalyesini çekip içine gömülerek. “Elimizde hiçbir cevap yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Tess, omuz silkerek. “Şu anda aklımda çok şey var, neredeyse mantıklı bir düşünce dizimi bile oluşturamayacak haldeyim.”

“Anlayabiliyorum,” dedi Wyatt. “Çizikler. Lekeler. Storm'un garip davranışı.”

“Bunların yanı sıra,” dedi, “O kapıyla ve ardındaki odayla ilgili hep tuhaf şeyler hissetmişimdir. Şimdi oranın açılmış olması kafamızdaki soru işaretlerinin çoğaltmak dışında bir işe yaramadı.”

Wyatt saate göz attı. “Bunu söylemek istemezdim ama gerçekten artık gitmeliyim,” dedi. “Köpekler akşam yemeklerinin neden geciktiğini merak ediyor olmalı.”

Elbette, diye düşündü Tess. Wyatt'ın başka işleri vardı. Ama onun gitmek üzere olduğu düşüncesi midesinin derinlerinde bir yerin kassılmasına neden oluyordu. *Keşke gitmese*, diye düşündü.

Wyatt az önce konuşurlarken çıkardığı ceketini yeniden sırtına geçirirken Tess, “Jim köpeklerin olduğundan bahsetmişti,” diye yeni bir sohbet konusu açmaya çalıştı. “Ne tür demişti? Sanırım Alaska kurduydı.”

Wyatt gülümsedi. “Doğru. Bir tanesi siyah-beyaz. Diğeri kırmızı-beyaz. Luna ve Maya. Uslu kızlar. Onları beş yıl kadar önce beraber evlat edindim.”

“Bir ara buraya getirsene,” dedi Tess. “Onları görmeyi çok isterim.”

“Elbette,” dedi Wyatt, gülümseyerek. Fakat Tess, o gülümsemenin yüzünde belirlediği hızla kaybolduğunu gördü. “Burada gece tek başına kalabilecek misin?” diye sordu. “Oldukça ürkmüş görünüyordun.”

Tess bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Geçirdiği tuhaf günün ardından yanında birinin olmasını içtenlikle diliyordu. Ancak bunu Wyatt'a açıkça söyleyemezdi. O yüzden yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

“Tabii ki,” dedi. “Burada arkamı kollayan bir korumam var.” Storm'a baktı, artık sakinleşmiş, şöminenin önünde kıvrılmış yatıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Wyatt, bakışlarını olması gerekenden daha uzun süre Tess'in üstünde tutarak. Aramızda bir şeyler geliyor, diye düşündü Tess. Bir an. Onları çevreleyen hava bile elektriklenmiş gibiydi.

“Akşam yemeği için teşekkür ederim,” dedi Wyatt, sonunda.

“Harikaydı. Jim'e bundan bahsetmeyi unuttuğuma inanamıyorum. Senin yemeklerini bütün kasabaya öve öve anlatıyor.”

Tess güldü. “Her zaman. Mutfağımın kapısı her zaman açık.”

Wyatt, kapı çerçevesine yaslandı. “Gerçekten gitmek istemiyorum. Bunu söylememeli miydim? Bu noktada bunu söylememem yanlış mı? Bu konularda oldukça acemiyim. Bu şey her neyse. Ortada bir şey var mı ki? Yoksa yok mu? Ben fazla varsayımda mı buluyorum?” Güldü. “En azından fazla konuştuğum kesin.”

Tess ona doğru ilerledi ve kollarını onun boynuna doladı. Hızlıca yanağına bir öpücük kondurdu, yüzlerinin bir anlık temasıyla heyecanlandı.

“Ben de acemiyim. Bu olan şey her neyse. Ya da olmayan. Belki birlikte işin içinden çıkabiliriz,” dedi.

Wyatt gülümsedi. “Yarın seni arayabilirim.”

“Evet, arayabilirsin.”

“Ya da bu gece, ilerleyen saatlerde.”

“O da olabilir.”

“Tamam o zaman,” dedi Wyatt ve kapıyı açtı. Dışarı çıkıp yürümeye başladı ama omzunun üstünden ona baktı. “Herhangi bir şey olursa, olacak demiyorum ama olursa beni ara. Saat kaç olursa olsun. Burada tek başına bir rakunla savaşmanı istemem.”

Ve bir an sonra gitmişti. Tess kapıyı kapatıp kilitledi ve pencereden Wyatt'ın kamyonuna binişini izledi. Kamyonu çalıştırdı, bir süre bekledikten sonra garaj yolundan geri çıkarak karanlık sokakta kayboldu.

Bu adamla ilgili ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Aralarında gelişen şey her ne idiye, bununla ilgili tam anlamıyla dürüst ve açıktı. *Güzel bir nitelik*, diye düşündü. Oyun oynamayan bir adam.

Tess boş mutfağa döndü, gün boyu yaşadığı koşturmanın ardından şimdi daha da boş görünüyordu.

Kendine bir kadeh şarap doldurdu ve ateşin yanındaki koltuğa yerleşip arka merdivenlere doğru baktı. Ne tuhaf bir gün olmuştu. Önce, odanın büyükbabasının atölyesi olduğunu keşfetmesi. Neden bu kadar dağınık bırakıldığı konusunda yaşadığı kafa karışıklığı. Küçük banyo ve içindeki tuvaller. Her yerin lekeli oluşu. Ve sonra, o korkunç çizikler. İçerideki şey her ne ise dışarı çıkmak için hunharca bir çaba harcamış gibi.

Ama odada hiçbir şey yoktu.

Tess, bunu zihninde tekrar tekrar döndürdü ve o tuvallerin içinde ne olduğunu öğrenme isteğinin bu geceki korkusuna üstün gelip gelmeyeceğini merak etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tess, favori eski komedi dizisinden birkaç bölüm izleyerek aklını boşalttıktan sonra oturma odası ve mutfağın ışıklarını kapatarak Storm'la birlikte yatak odasına çıktı. Aşağıdaki ışıkları kapatmış ancak yukarıdaki tüm ışıkları yakmıştı.

Merdivenin, koridorun, geçtiği her odanın.

Belki saçma ve boş yere olabilir, diye yatak odasındaki ışığı yakarken düşündü ama eğer bu gece uykuya dalabilmem için gereken şey buysa yapacağım.

Yatak odasının eşiğinde durdu ve koridordan, o gün kapısını açtıkları odaya doğru baktı. Merak, içini yiyip bitiriyormuş gibi hissettiriyordu. Ama daha fazla cevap almak için sabahı beklemek zorundaydı. Gecenin bu saatinde tek başına içeri girmek istemiyordu. Biliyordu ki bu da saçma olacaktı.

Tess, pijamalarını giyip dişlerini fırçaladıktan sonra yataktaki yerini aldı. Storm çoktan alanın en azından yarısını kaplayacak şekilde yatağa yerleşmişti. Köpeğe gülümsedi. "Lütfen, rahatsız olma," dedi.

Yastıkları arkasına dayadı ve telefonu eline alarak anne babasını aradı. Babasıyla arka odayla ilgili ne bildiği hakkında konuşmak istiyordu. Hiç açılmış mıydı? *Onunla bu konuda konuşmakla pek bir şey elde edemeyebilirim, düşündü, muhtemelen elde edemeyecekti de ama bu bile bir şekilde ona bazı cevaplar vermiş olacaktı. Eğer hiçbir şey bilmiyorsa, Serena kapattıktan sonra hiç odaya girmemişse, içeride gerçekten de Sebastian Bell'e ait keşfedilmemiş tablolar*

olabilirdi. Babası milyonlarca doların öylece yıllarca bir köşede çürüyüp gitmesine izin vermezdi.

Ancak tam aramayı yapacakken saati fark etti. Florida ile burası arasında saat fark vardı, onlar bir saat daha ileride olmalıydılar. Muhtemelen şu an yatmış, uyuyorlardı. Telefon hâlâ elindeydi, biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Wyatt'ı arasa mıydı? Onun sesini duymak güzel olurdu ama aralarındaki bu şey her neyse, bunun için daha çok erkendi. Hem gideli daha birkaç saat olmuştu. Bunun yerine Eli'ı aradı.

“Merhaba, anne,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Oğlunun sesini duyar duymaz yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Bir köpek aldım.”

“Ne?”

Telefonu Storm'a çevirip bir fotoğraf çekti ve Eli'a gönderdi.

“Harika görünüyor! Ama nasıl oldu bu? Benden izin almadan evcil hayvan alamazsın. Ya da yeni bir araba. Veya bir saksı çiçeği. Bu konuda oldukça nettim sanıyorum,” dedi şakayla.

Tess güldü. “Fırtına sırasında arka kapıya geldi. Jim'i hatırlarsın, yan komşu, bakkalın sahibi. Köpeğin fotoğrafını dükkândaki ilan tahtasına astı ve sahibini arıyor ama sanırım artık sahibi benim.”

“Harika,” dedi Eli. “Senin o ürkütücü evde tek başına yaşıyor olmandan hiç hoşlanmıyordum.”

Bu Tess'i hazırlıksız yakaladı. “Ürkütücü mü? Neden ürkütücü olsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Eli. “Geceleri hortlakların çıkardığı inle-yişlerden olabilir. Zincirlerin şingirtisi, pekâlâ, bu tamamen klişe olabilir ama hayaletler bunu nereden bilsin? Ara sıra etrafta uçuşan tuhaf, gövdeden ayrılmış kesik başlar.”

Tess yüksek sesle güldü. “Şapşal seni. İnleme falan yok. Ortalıkta gezinen kesik başlar da.”

Eli da güldü. “Evet, biliyorum. Sadece ev çok eski. Yani, yüz yıl-

lık falan, değil mi? Ve hayaletli evlerden biri gibi duruyor. Bir de şu kapalı kapı olayı var.”

“Kapı,” dedi Tess. “Bugün onu açtık!”

Eli bir an için sessiz kaldı. “Açtınız mı? Nasıl? Ve *açtık* derken kimden bahsediyorsun?”

“Jim, gelip kazanı tamir etmesi için kasabadan Wyatt adında birini önerdi,” dedi Tess.

“Kazanda ne sorun vardı ki?”

Tess, birkaç haftadır oğluyla düşündüğünden daha az iletişimde kaldığını fark etti. Birden, Eli'nin okul için evden gittiği ve onun kiminle ne zaman neler yaptığından haberi olmadığı zamanlarda neler hissettiği aklına geldi.

Eli'nin bir noktada ona bağımlı birinden onun koruyucusuna dönüştüğünü fark etti. Roller tersine dönmemişti, henüz değil ancak Tess de kendi ebeveynleri aynı şeyleri yaşamıştı, bu dönüşümden kaçış yoktu.

Eli lise çağa geldiğinde, bekâr annesine karşı çok korumacı davranan birine dönüşmüştü. İlkel ve çağdışı bir deyimle, *evin erkeği* olduğu hissine kapılmıştı. En azından Tess'e göre. Evin çimlerini biçmeye ve biriken karları temizlemeye başlamıştı. Kendi çamaşırlarını kendi yıkayıp evin temizliğine yardım eder olmuştu. Nadiren de olsa gece dışarı çıktığında annesinin nereye gittiğini bilmek istiyor ve eve gelene kadar da onu bekliyordu. Bu nadir çıkışlar ise genellikle arkadaşlarıyla kitap kulübü buluşmaları ya da saat sekizde biten akşam yemekleri olurdu. Kendi kendine güldü. Vahşi ve çılgın bir hayatı olmuştu.

Oğlunun endişesi gözlerini yaşarttı. “Ah tatlım, sanırım La Belle Vie'deki gelişmelerden seni yeterince haberdar etmedim,” dedi olabildiğince canlı bir şekilde.

“Öyle mi dersin?”

“Pekâlâ. Isıtıcılar çalışmıyordu ama bu sorun kolayca çözüldü. Wyatt, kazanı tamir eden adam, buradayken ona kapıyı açabilir mi

diye sordum. O kapıyı. Hemen birkaç arkadaşını aradı. İçlerinden biri hayvancı adamdı...”

“Hayvancı adam mı? Bunun ne demek olduğunu öğrenmeli miyim?”

Tess güldü. “Hayvanları yakalıyor, avcı yani,” dedi, güldüğü için kelimeler ağzından tam çıkmamıştı. Eli’nin yüzündeki dehşet dolu ifadeyi hayal etti ve kahkahasını durduramadı. “Ve adı Hunter,” diye ciyakladı.

Oğlunun yüksek sesle, uzunca bir kahkaha patlattığını duydu. “Haydi canım,” dedi sonunda. “Uyduruyorsun!”

Tess, bir mendil ile gözlerini sildi. “Yemin ederim,” dedi. “Wyatt, kapı açılırken onun da burada olmasını istedi çünkü içeriden gelen...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Eğer inlemeler dersin telefonu kapatıyorum,” dedi Eli.

“İnleme değil,” dedi Tess, ona gerçeği söyleme düşüncesiyle hafif ürpererek. “Tırmalama sesleri. Kapının arkasında bir sincap veya rakun varmış gibi.”

“Şu olaya bak,” dedi Eli, ciddi bir tonda. “Ne karmaşa ama. Var mıydı peki?”

“Hayır,” dedi Tess. “Kapıyı açtılar ama içeride hiçbir şey yoktu. Ne bir hayvan ne de kesik başlar.”

Eli bir an için sessiz kaldı. “Yani?”

“Yani ne?”

“Yani kapının ardında ne vardı?”

Tess derin bir nefes aldı. “Sebastian Bell’in atölyesi.”

Eli’nin nefesinin kesildiğini duydu. “Nasıl olur?”

“Evet,” dedi Tess. “Orayı gördüğümde ben de aynı böyle düşündüm.”

Oğluna ne kadarım anlatması gerektiğinden emin değildi. Dağınıklıktan bahsetmeli miydi? Lekelerden? Bu detayları atlamaya karar verdi. Bunlar yalnızca onun daha fazla endişelenmesini sağlayacaktı.

“Bana sıradan insanların Sebastian Bell'in atölyesine bakma şansı bulduğunu mu söylüyorsun? Avcı adamın?”

“Yani,” dedi Tess, yatağında kıpırdanarak, “Sanırım öyle oldu. Kapıyı açmak zorundaydılar. O yüzden içeride ne olduğunu da gördüler.”

“Pekâlâ,” dedi Eli, kelimeyi uzatarak. Tess, olayı zihninde çevirdiğini görebiliyordu. “Tamam, sonra?”

Tess gülümsedi, yaptığı göndermeyi anlamıştı. Eli'a bu egzersizi çocukken o öğretmişti. Bir problem veya kriz durumunda, “*Tamam, sonra?*” deyip bu düşünceyle çözüm odaklı ilerlemesini sağlamıştı. Bu durum dört yaşındaki Eli'in en sevdiği peluş filini çamura düşürmesiyle başlamıştı. Tess, onu hıçkırarak ağlarken bulmuştu. Yaşanan üzücü olayla mahvolmuş bir haldeydi.

“Tüh!” demişti ona. “Bay Tusk çamura düştü.”

Eli burnunu çekerek başıyla onaylamıştı.

“Tamam, sonra?”

Eli, kaşlarını çatarak ona bakmıştı. “Tamam, sonra mı?”

“Evet,” demişti, Tess. “Bay Tusk çamura düştü. Tamam, sonra? Şimdi olayın devamında ne olacağını düşün çünkü o zaten şu an çamurun içinde.”

Eli dudaklarını büzmüştü. Bir anda gözyaşları ve huysuzluğu kaybolmuştu.

“Kirlenecek.”

“Zaten kirlendi. Tamam, sonra?”

Eli ona bakmıştı. “Muhtemelen ona banyo yaptıracaksın.”

Tess gülümsemişti. “Evet, ona banyo yaptıracağım. Tıpkı her gece senin banyo yaptığın gibi. Tamam, sonra?”

Eli gülümsemişti. “Ve sonra tekrar temiz olacak.”

“Bay Tusk'ı yerden al sonra da birlikte ona banyo yaptıralım,” demişti Tess, oğlunu ve çamurlu filini eve götürürken.

Tess bulunduğu âna geri dönerek, kendi çözüm odaklı taktiğini

pek kullanmadığını fark etti. Bugün o, “*tamam, sonra?*”ları kullanabileceği bir sürü durumla karşılaşmıştı.

Tess, Eli’in sorusuna cevap vermeden önce bir an düşündü.

“Pekâlâ, bir şey daha var.”

Eli sessizdi, onun devam etmesini bekliyordu.

“Eli, emin değilim ama sanırım bazı tuvaller bulmuş olabilirim. Yani tuvaller bulduğuma eminim ama üst üste yığılmış halde duvara dönük duruyorlardı, bu yüzden ön taraflarında bir şey olup olmadığını görmedim.”

“Demek istediğin ...”

“Demek istiyor olabilirim.”

“Vay be ...” dedi Eli, bir nefes alarak. “Hayvancı adam ve diğerleri onları gördü mü?”

“Hayır,” dedi Tess. “Yani bildiğim kadarıyla hayır. Tuval, ana odanın ilerisindeki küçük bir banyodaydı ve sanırım oraya giren ilk kişi bendim. Ne olabileceklerini fark ettiğimde herkesi odadan çıkardım.”

“İyi. Lütfen kimse bilmesin. Büyükbabamı aradın mı?”

“Henüz değil,” dedi Tess. “Onları sabah aramayı planlıyorum.”

“Anne, bunu söylememe gerek yok, değil mi?”

Oun ne demek istediğini anlamıştı. “Evet. Söylemene gerek yok ama ben söyleyeyim. Bu tuvalleri benden başka kimse görmeyecek. Ve tabii senin, eğer gelmek istersen.”

“Bu hafta sonu orada olabilirim,” dedi Eli. “Bu yeterince hızlı olur mu?”

“Elbette,” dedi Tess. “Ben de bu arada tuvallerin ön yüzünde, bir şey olup olmadığına bakarım. Bununla yarın sabah ilgileneceğim. Çünkü cidden, o odaya gece gece tek başıma geri dönmek istemiyorum.”

“Kesik başlardan mı korkuyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

Vedalaştıktan sonra Tess, yatağında kıvrıldı. Komodine uzanıp lambayı kapatacakken vazgeçti. Işıklar açık kalacaktı. Eğer gecenin bir yarısı herhangi bir şey o odadan çıkıp içeri sızarak onu rahatsız etmeye gelecek olursa o şeyi görebiliyor olmayı istiyordu.

Tess, belirsiz bir rüyaya daldı, görüntüler birbirini izliyordu, bir slayt gösterisi gibi. Wharton'da geceleyin dolaşıyordu, sokaklar yağmurdan ıslanmıştı. Islaklığın giysilerine hatta içine sızdığını hissedebiliyordu.

Sonra bir evin dışında durmuş, penceren içerideki aileyi gözlüyordu. Bir kadın mutfakta sobanın başındaydı, kocası ise oturma odasındaki bir koltukta dinleniyordu. Fakat o yeniden kadına odaklandı. Kadının elinde bir kasap bıçağı parlıyordu.

Bir an sonra ise kasabanın dışındaki ağaçlı uçurumdaydı, aşağıdaki kayalıklara doğru bakıyordu. Ay derin, koyu suyun üzerine yansıyor ve gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Kırıksık bir yığın kayalıkların üzerinde yatıyor, dalgalar ona çarpıyordu.

Derken birden atölyenin içindeydi. Ancak önceki gün gördüğü gibi değildi. Boyalar masanın üstüne dizilmiş, pencerenin kenarına ise bir şövale kurulmuştu. Her şey düzenliydi, oda tertemiz değildi ama kapıyı açtıklarında karşılaştıkları kaos hali de yoktu. Banyodan genç bir kadın çıktı, üzerinde pateh desenli kaşmir bir bornoz vardı. Odanın ortasına yerleştirilmiş kanepeye doğru yürüdü. Kanepeye uzanarak saçlarını yüzünden geriye doğru çekti. Boynundaki damar yaşamla doluymuşçasına atıyordu. Sonra orada aniden küçük bir kan izi belirdi, gittikçe büyüyor ve derinleşiyordu. Sonunda ise kırımızı, derin bir bıçak yarasına dönüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Tess'in gözleri aniden açıldı. Bir an şaşkın bir şekilde, rüyası hâlâ havada asılı halde bekledi. Ter içindeydi, yorganı ve çarşafları ayaklarının altında karışmış duruyordu. Sanki gece boyunca yerinde çirpınıp durmuş gibiydi.

Oturur pozisyona geçip komodinin üzerinde duran su bardağına uzandı. Titreyen ellerle tuttuğu bardaktan büyük bir yudum aldı, serin su boğazından kayarken onu sakinleştirdi. Yalnızca garip, rahatsız edici bir rüya görmüştü. O kadar. Başka bir şey değil. Evindeydi.

Derken Storm'u fark etti. Dikkatle odanın kapalı kapısına bakıyordu. Derinden, kısık sesle hırıliyordu. Sonra köpeğin hırladığı şeyi duydu.

Kırt, kırt, kırt.

Yine mi, diye düşündü. Hep böyle mi olacaktı? Her gece? Kapıyı açmışlar ve içeride tırmalama sesleri çıkaracak hiçbir şey bulamamışlardı. İçeride sıkış kalmış bir hayvanın olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Eğer bir hayvan değilse, neydi?

Korku vücudunu sardı. Örtülerin altından sıyrılarak kapıyı açtı ve koridora çıktı.

Her yer karanlıktı, yalnızca atölye kapısının altından küçük bir ışık huzmesi sızıyordu. Işık, yaşamla titreşiyormuş gibi görünüyordu. Yatmadan önce bütün ışıkları açık bırakmamış mıydı?

Ve tırmalama sesi dayanılamayacak kadar yüksekti. Sanki evin

kendinden geliyormuş gibi. Ya da kafasının içinden. Sesi durdurmak zorundaydı.

“Kes şunu!” diye bağırdı, Tess. “Tırmalamayı kes! Hemen, şimdi! Çok ciddiylim!”

Tırmalama sesleri kesildi. Storm da sessizleşmişti. Tess nefesini tuttu.

Aniden, bir görev kadınına dönüştü. Wyatt ile akşamdan kurdukları *ses çıkarıcı* düzeneği dağıttı. Lambalar yerlere düştü, onları şamdanlar ve diğer eşyalar takip etti. Tüm ıvır zıvırdan kurtulunca alttaki sandığı da iterek kapıyı açtı.

Oda enerjiyle dolup taşıyordu. *Belki de*, diye düşündü Tess, *enerjiyle dolup taşan benimdir*. Odanın ışıklarını açtığını hatırlamıyordu ama oda parlıyordu. Atölye, gün gibi aydınlıktı.

“Bu sesi kim çıkarıyorsa, yeter artık!” dedi Tess yüksek bir sesle, etrafında dönüp odanın geneline bir bakış atarak. “Bu gürültüden rahatsız oluyorum, üst üste her gece. Gerekten kaba bir hareket. Bu evin sahibi benim ve bu sesleri çıkarmayı kesmeni istiyorum.”

Hiçbir şey. Belki de boşuna yapılmış bir hareketti ama en azından denemişti.

Bir şey, Tess'i odanın karşısına geçmeye zorladı. Yavaş ve dikkatlice köşedeki küçük banyoya doğru ilerledi. Storm hemen yanındaydı. Kapıyı açarak içeriye göz attı. Tuvaller, tıpkı hatırladığı gibi duruyorlardı. Üst üste yığılmış, duvara dönük.

Derin bir nefes alarak tuvallerden birine uzandı. Kaldırıp kendine doğru çevirdi.

Ve işte, tıpkı ruhunun derinliklerinde bir yerde olacağını bildiği gibi, oradaydı. Sebastian Bell'e ait keşfedilmemiş bir tablo. Haklıydı. Onu atölyeye çıkardı ve daha yakından inceleyebilmek için masanın üzerine koydu.

Tablo, suyu gören bir tepenin üstündeki bir ağaçlık alanı tasvir ediyordu. Hem renk hem de ton bakımından daha önce resmettiği göl manzaralarından çok daha karanlık bir sahneydi. Gece vaktinde

ormana, dalları çatallanmış uzun göknar ağaçlarına bakış gibiydi. Aralarındaki karanlık boşluklarda ateşböcekleri yanıp sönüyordu. Karanlık bir uçurumun dibinde mürekkep gibi bir göl uzanıyordu. Ay, gölün siyah yüzeyinde bir ışık havuzu oluşturmuştu. Tess, tasvir edilen alanın neresi olduğunu biliyordu. Burası, kasabanın dışında, Salmon Bay'e giden tehlikeli yoldu.

Ardından yüzleri fark etti, ağaçlarda, yerde ve hatta suyun yüzeyinde. Vahşi, korkmuş gözler. Ağızları çığlık atıyor gibi açıktı. Ya da inliyor...

Tess'in ensesindeki tüyler karıncalanmaya başladı. Görüntü güzeldi, gerçek bir Sebastian Bell çalışmasıydı ancak tasvir ettiği şey midesini sıkışmasına sebep oldu.

Istırap içinde, kayıp ruhlar.

Bu resim ona tanıdık gelmişti, sanki daha önce bir yerde görmüş gibi. Ancak tam olarak nereden ya da nasıl, bilmiyordu.

Tabloyu olduğu yerde bıraktı ve diğerlerine bakmak için aceleyle banyoya geri döndü. Galeride üst üste yığılmış baskıları inceler gibi hepsine hızlıca göz gezdirdi.

Tess, farkına vardığı şey karşısında nefesini tuttu. Bunların hepsi tamamlanmış resimlerdi. Dört tane saydı. Atölyedeki ilk resimle birlikte beş.

Hepsinin müzayededeki değerinin ne olacağını bilmiyordu ancak milyonlar edecekleri kesindi. Belki daha da fazla. Bir an olduğu yerde durdu ve saatin bu kadar geç, daha doğrusu bu kadar erken olmamasını diledi. Öyle olsa babasını arayabilirdi. Ona resimlerden bahsetmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Tess, tuvaleri ikişer ikişer atölyeye taşıdı ve onları ilk resmin yanına masaya koyarak ters çevirdi. Masa dolunca, geri kalanları dikkatlice yan yana zemine yerleştirdi. Resimleri incelerken kalbi deli gibi atıyordu.

Renkler genellikle koyu tonlardaydı; koyu yeşil, mavi ve siyah. Birkaç yerde bir parça kırmızı ve beyaz.

Bunlar tipik Sebastian Bell tabloları değillerdi fakat tarzı aşıkardı. Farklı olan resimlerdeki konu seçimiydi. Büyükbabası genelde uzakta, vahşi doğaya yakın, Wharton'ın öngörüleemeyen iç denizi etrafında gerçekleşen sahneleri tasvir ederken, bu resimlerde şehre, ormana ve çevresine ait görüntüler vardı. Göl, bazılarının arka planıydı ancak kesinlikle odak noktası değildi.

Tess daha yakından baktıkça, bazılarının Wharton'da geçen gece manzaraları olduğunu fark etti. Islak sokaklar. Evlerin pencerelerden içeri bakıyormuş hissi veren sahneler. Bunlardan birinde, bir kadın mutfakta yemek yapıyor, kocası ise elinde içkisiyle salonda oturuyordu. Suratsız bir ifadeyle uzaklara bakarken ağzı düz bir çizgi şeklini almıştı. Öfke adamdan dışarı yayılıyormuş gibiydi. Bir bardak viski gibi duran içkisi neredeyse bitmişti. Kadın mutfakta sobanın üzerine eğilmiş, ellerini başının arasına almıştı. Ağlıyor gibi görünüyordu.

Bir diğerinde ise bir aile masada toplanmış, genç kızları asık suratla önündeki tabağa bakıyordu. Ebeveynlerinin yüzünde gergin ifadeler vardı. Kesinlikle mutlu bir aile değildi. Bir utanma hissi, Tess'in yanaklarını kızarmasına sebep oldu. Bunlar, görmemesi gereken sahnelermiş gibi hissediyordu. Bu ailenin sancılı anma dâhil olmaması gerekiyordu.

Bir tane daha. Bu tabloda, oturma odasındaki şömine yamyordu ancak ışıklar kısılmıştı. İkinci katta, bir kadın yatak odası penceresinin perdelerini çekmeye çalışırken kocası ona arkadan sarılıyordu.

Başka bir tanesinde, onu gözleyen kişiden uzağa, sokaktan aşağı yürüyen bir kadın resmediliyordu. Elbisesinin eteği rüzgârla dalgalanıyordu. Bu tablo Tess'e ya da bakan kişiye, kadından habersiz onu takip ediyormuş hissini veriyordu.

Bunlar röntgenci görüntüleriydi. Başkalarının hayatlarından gizlice, onlara fark ettirmeden çalınan kesitler. Tess'in midesi bulandı. Bu doğru değildi.

Sonra bakışları ilk gördüğü resme kaydı, gece yarısı ağaçlar ara-

sından suda parlayan ay ışığının olduğu kayalıklardaki sahneye. Göklerin ötesinden çılgık atan, ıstırap içindeki kayıp ruhlar. Resmin dehşet veren bir güzelliği vardı, manzara ve su üzerine yansıtılmış bir felaket hissi. Sanki toprak ve göl, orada yok olup gidenlerin anılarını taşıyordu.

Tess, diğer tablolarından birine döndü. Bir kadın, üstünde pateh desenli bornozuyla atölyedeki koltuğa uzanmıştı. Gülümsüyordu fakat gözleri dudaklarındaki gülücüğe eşlik etmiyordu. Tess, orada bir korkunun izlerini gördü, zoraki gülümsemenin ardına gizlenmiş bir kaygı. Bu tablo diğerlerinden farklıydı, resmedilen kişi doğrudan ressama bakıyordu. Ve bu kişi, bu kadın korkuyordu fakat korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Kadının gözleri, büyükbabasının diğer eserlerinde görmediği bir derinlik taşıyordu. Her şeyden önce yüzünün tamamı resmedilmişti. Onun diğer resimlerinde sahnedeki kişiler genellikle arkadan veya yandan görünürler, nadiren doğrudan ona bakarken resmedilirlerdi. Kadının arkasındaki duvarda bir kırmızı leke vardı.

Tüm eserler ona tanıdık geliyordu, sanki onları daha önce görmüş gibi. Bunun nedenini anladığında Tess'in tüyleri ürperdi.

Rüyaları...

Bunlar, son birkaç gecedir gördüğü rüyaların sahneleriydi. Wharton'ın karanlık sokaklarında yürüdüğü gecelerin.

Olabilir miydi? Tess, elini saçlarının arasından geçirerek başını salladı. Olamazdı. Bu çok saçmaydı. Resimlere daha yakından baktı ve önceki gecelerde uykusunda gördüklerini düşündü.

Penceresinden içeri baktığı ev vardı. Peşinden gittiği kadın, tepesinden aşağıya baktığı uçurum vardı. Rüyasında, kayalıklarda gördüğü kırıxık yığın tabloda resmedilmemişti ancak mekanın aynı olduğuna emindi.

Pateh desenli sabahlık giyen kadın rüyasında korkmuş görünmüyordu. O anda değil. Ancak tabloda, korkusu apaçık ortadaydı. Ressam için istekli bir model değildi.

Neydi bu böyle? Ne oluyordu?

Aniden ürperdi. Odadaki sıcaklık bir anda düşmüş gibi hissetti. Nefesini dışarı üfledi ve nefesinin havada süzüldüğünü görebildi.

Tess, Storm'u çağırdı, birlikte hızla atölyeden çıktılar. Kapıyı arkalarından çarparak kapattı ve sandığı eşğin önüne itti. *Ses çıkarıcıları* sandığın üstüne koyarak bir an durup hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Atölyedeki ışık söndü.

Tess koridordan hızla ilerleyerek odasına girdi, Storm hemen arkasındaydı. Kapıyı kapattı ve tedbir için önüne de şifonyeri itti.

Bir yudum su içerek yatağına girdi. Fakat Storm yataktaki yerine geçmedi. Bunun yerine kapının önünde kıvrıldı.

Tess komodindeki saate baktı. Dört buçuğu gösteriyordu. Artık uyuyamayacağı kesindi. Televizyon kumandasını uzanarak sabah haberlerini izleyebilmek için yerel bir kanalı açtı. Az önce atölyede başına gelenlerden ya da gelmeyenlerden aklını uzaklaştırmaya çalıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tess gözlerini açtı. Yatak odası perdelerinin arasından içeri ışık sızıyordu ve televizyonda bir yarışma programı vardı. Gözlerini ovuşturarak saate baktı. Saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Her nasılsa tekrar uykuya dalmıştı, Storm da ayaklarının etrafına kıvrılmıştı.

Eğilip Storm'un kulaklarını kaşdı. “Yürüyüşe çıkma zamanı geldi mi?” diye sordu. Köpek yanıt olarak yataktan atlayarak kapının önüne koştu.

Tess, üzerine bir kot pantolon, kazak geçirerek çoraplarını giydi ve saçlarını aceleyle taramak için banyoya gitti. Yüzüne biraz su çarptıktan sonra havluyu uzunca bir süre yüzünde tuttu ve başım salladı. Dün gece neler olmuştu öyle?

Tess şifonyeri yerine iterek kapıyı açtı ve köpeği takip ederek arka merdivenlere doğru ilerledi. Omzunun üstünden atölyenin kapısına baktı. Yapay alarmı yerinde duruyordu. Bugün birini çağırıp o kapıya kilit taktırmalıydı.

Hava sıfırın altında seyrediyordu. Storm ile hızlı bir yürüyüşten sonra onun yiyecek ve su kabını doldurarak kendine kahve demledi. Dumanı tüten kahveden bir fincan alarak içine biraz krema ekledi. Mutfak şöminesinin yanındaki koltuğa gömülerek telefonunu kaldırdı ve tuşları çevirdi.

“Tatlım!” dedi annesi. “Wharton'da her şey nasıl gidiyor?”

“İyi, anne,” dedi Tess, sesi boğazında düğümlenirken. Anne babasının şu an yanında olmalarını nasıl da isterdi. Ne kadar yaşlanırsa

yaşlansın, hâlâ onların küçük kızı olacaktı. Özellikle de bugünlerde tüm hayatı boyunca hissedecek kadar şanslı olduğu korunmuşluk duygusuna ihtiyacı vardı. “Baba oralarda mı? Evle ilgili birkaç sorum var da.”

“Indy!” Tess annesinin seslenişini duydu. “Amethyst telefonda. Seninle konuşmak istiyor.”

Bir an sonra, “Hayatım!”

“Merhaba, baba,” dedi Tess, anında küçük bir kıza dönüşerek. Gözleri dolmuştu.

“Bu sabah annenle birlikte plajda yürüyüşe çıktık,” dedi babası. “Kusurumuza bakma, duyduğuma göre sen hâlâ Wharton'ın soğuk havalarıyla savaşıyormuşsun.”

Tess güldü. “Ben de yürüyüşten şimdi döndüm ve evet, hava hâlâ sıfırın altında,” dedi, “Ama iyi geldi. Özellikle dün gece yaşadıklarımın sonrasına.”

Kaşlarını çattı. İşte bu kadardı. Artık geri dönemezdi ama babasına bu konuyu nasıl açacağını da bilemiyordu. Bir insan böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi ki? Keşke burada olup tabloları kendi gözleriyle görebilseydi.

Indigo Bell bir an sessiz kaldı, her zaman yaptığı gibi kızının sözlerinden ziyade ses tonunu inceliyordu. “Neyin var, tatlım? Bir şey mi oldu?”

Tess, kahvesinden bir yudum aldı. “Baba, dün arka odanın kapısını açtırdım,” dedi yavaşça.

Babasının içine derin bir nefes çektiğini duydu. “Öyle mi?”

“Annemle kapıyı açma konusunu konuşmuştuk. Misafir kabul etmeye başladığımızda o odayı bir kral dairesi olarak kullanmayı planlamıştım. Herkesten uzaklaşıp gidebileceğim bir alan gibi, böylece herkesin mahremiyeti olabilir.”

“Anladım,” dedi. “Yani annenle bunun hakkında konuştunuz?”

Tess kaşlarını çattı. “Evet,” dedi. “Sana bundan bahsetmedi mi?”

“Bahsetmedi,” dedi Indigo, yavaşça. “Neden acaba? Büyükannen o kapının kapalı kalmasını istiyordu.”

“Biliyorum. Bu yüzden mi açtırmadın?” diye sordu Tess. “Büyükannem öldükten sonra yani.”

Indigo uzunca iç çekti. “Sanırım öyle, tatlım,” dedi. “O yaşarken bir sorun teşkil etmiyordu. Onun isteği bu yöndeydi ve ben de onun isteklerine karşı çıkmayı hiç düşünmedim. Şimdi senin de öğrendiğin gibi, orası babamın iç mekanıydı. Onun atölyesiydi. Elbette, annem öldükten sonra orayı açtırabilirdim ama bilmiyorum...” Sözlerine nasıl devam edeceğini bilemiyor gibiydi. “Sanırım o kapıyı, hayatımızın o bölümünü kapalı bırakmak daha kolaydı. Bana dokunmayan yılan misali.”

Suçluluk hissi zemindeki tahtaların arasından sızıp Tess'i sıkıca sardı. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

“Özür dilerim, baba,” dedi, Tess. “Ben...”

“Özür dileme tatlım,” dedi, Indigo. “Orası artık senin evin. Kuralları sen belirliyorsun. Adamı tanımıyordun ki.”

“Orayı yalnızca tadilat nedeniyle açmadım,” dedi Tess, bir ağızda. “Bir süre daha bekletebilirdim ama işlem mecburi hale geldi çünkü içeriden sesler geldiğini duydum. Tırmalama sesleri. Kapının arkasından. Geceleri. Bir hayvanın içeri girdiğini düşündüm.”

“Yapma ya,” dedi Indigo, derin bir nefes alarak. “Çok zarar var mıydı?”

“Hayır baba,” dedi Tess. “Tuhaf olan da bu. Sesleri duyduğuma eminim ama kapıyı açtığımızda içeride hiçbir şey yoktu.”

“Hiçbir şey mi?”

“İçeride hayvan olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu.”

Babası bir an sessiz kaldı.

“Tess,” dedi, yumuşak ve alçak bir sesle. “Beni ne söylemek için aradın?”

Bu, Tess'i hazırlıksız yakaladı. *Ne tuhaf bir soru*, diye düşündü.

Sanki... Atölyede ne olduğunu biliyor muydu? Bunca zamandır haberi var mıydı?

“Baba,” dedi, kelimelerini dikkatlice seçerek. “Odaya çok aşina mıydın?”

“Elbette,” dedi. “Çocukken içeri girmeme pek izin verilmezdi, orası bir sanatçının özel sığınağıydı ama babamın o odada resim yaptığını biliyordum. Yeni bir tablo üzerinde çalışırken, günün ve gecenin çoğunu orada geçirirdi. Anneannenle aynı fikirden değildim, inan bana. Orayı kapatma fikrine karşıydım. Isıyla ilgili söylediklerininse saçmalık olduğunu hepimiz biliyorduk. Bence şahsen, babamın ölümünden sonra orayı görmenin ona ağır geldiğini düşünüyorum. Çok fazla hatıra vardı. O atölye babamın kalbi ve ruhu, şaheserlerini yarattığı yerdı.”

“Onlardan beş tane daha buldum.”

Bir anda odadaki hava boşalmış gibiydi.

“Ne?” dedi, sesi fısıltıya dönüşerek.

“Beş tablo,” dedi, Tess. “Ana odanın yanındaki küçük banyoda duruyorlardı, duvara dönük bir şekilde üst üste yığılmışlardı.”

Tess, babasının şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydu.

“Hayatım,” diye eşine seslendi Indigo, ciddi bir sesle, “Tess babama ait beş yeni tablo bulmuş.”

Tess annesinin, “Neee?” dediğini duydu.

“Oda karma karışıktı,” diye devam etti, Tess. “Her yerde şarap şişeleri vardı. Kâğıtlar. Bardaklar. Hiçbir şey temizlenmemişti. Sanki büyükannem daha yeni...”

“Tatlım,” dedi Indigo, Tess'in lafını keserek. “Seni burada durduracağım. Başka birisi onları gördü mü? Tabloları, yani. Kapıyı açmak için işçilerden yardım aldığını tahmin ediyorum.”

“Evet, işçiler vardı ve hayır, tabloları kimse görmedi. Eli dışında kimse bilmiyor. Dün gece onu aradım.”

“Harika,” dedi babası. “Bunu söylememe bile gerek yok ama ...”

“Biliyorum,” dedi Tess. “Bundan başka kimseye bahsetmeyeceğim.”

“Çalışma odasının duvarındaki kasadan haberin var, değil mi?” dedi Indigo. Bir kitaplık arkasına gizlenmiş oldukça büyük bir duvar kasasından bahsediyordu. Aslında, kasadan çok bir oda sayılırdı, Indigo tarafından yıllar önce sezon dışı zamanlarda değerli eşyaları saklamak için yapılmıştı. Tablolar gibi.

“Evet, haberim var ama şifresini bilmiyorum,” dedi Tess.

“Şifreyi sana mesaj atarım. Tabloları o kasaya koy. Hemen şimdi tatlım. Telefonu kapat ve hemen kasaya koy onları.”

“Ama baba,” dedi Tess, “Sana şeyi sormak istemiştim ...”

“Şu anda başka hiçbir şey önemli değil tatlım,” dedi Indigo. “Tabloları o kasaya koy sonra beni geri ara.”

“Tamam baba,” dedi Tess. “Koyuyorum.”

Ama babası çoktan telefonu kapatmıştı bile. Bir an sonra, babasından mesaj geldi. Bir dizi rakam ve sembol. Duvar kasasının şifresi.

Tess hızla merdivenleri çıkıp atölyenin kapısına geldi. Geçen geceki tuhaf deneyiminin ardından içeri girmeye pek hevesli değildi yine de sandığı kenara itti. Bu hareketi sonucunda *alarmları* bolca ses çıkararak yere düştü.

Her şey dün gece bıraktığı gibi duruyordu. Nefesini tutup odanın ortasına, tabloları koyduğu yere doğru yürüdü. Sıralamalarında bir farklılık mı vardı? Yakından bakınca neredeyse tuhaf bir düzenle dizilmiş olduklarını fark etti.

İlk olarak tehditkâr kayalıkların olduğu portre geliyordu, ardından atölyede poz veren kadın, sonra sokaktaki kadın ve Wharton'daki evlerin pencerelerinden yansıyan görüntüler, son olarak da gece vaktinde Wharton sokaklarına ait sahneler.

Sanki tablolar bir serinin, bir hikâyenin parçasıydılar. Fakat ne anlatıyor olabilirlerdi?

Tess, uzunca bir süre resimlere baktı ve sonra anladı.

Olaya tersten bakıyordu. Hikâye sokaklarda başlıyor ve kayalıklı

sahneyle son buluyordu. Bu farkındalık ürpermesine neden oldu. Bu ne anlama geliyordu? Gerçekten bir şey ifade ediyor muydu?

Merak ettiği birçok şey olmasına rağmen Tess, bu düşünceleri aklından uzaklaştırarak elindeki işe odaklandı.

Babası, ona tabloları duvar kasasına koymasını söylemişti ve yapacağı şey tam da buydu. O haklıydı. Wyatt dâhil herhangi biri eve tekrar gelmeden tabloları ortadan kaldırması gerekiyordu. Wharton'da tanıştığı insanlar, Wyatt, Hunter, Grant ve hatta Jim ile Jane bile ne kadar arkadaş canlısı olursa olsunlar, yüz milyon dolar elde etme düşüncesi içlerinden herhangi birini hırsızlığa teşvik edebilirdi. Belki de daha kötüsüne.

Bu nedenle Tess, birkaç sefer git gel yaparak yavaş ve dikkatli bir şekilde tabloları çalışma odasına taşıdı. Babasının gönderdiği rakam ve harf kombinasyonunu tuş takımına girince kilit açıldı.

Kapısını açtıktan sonra Tess, kasanın boş olduğunu gördü. Ebeveynlerinin önemli gördükleri evrakları ve diğer her şeyi, kalıcı olarak Florida'ya taşındıklarında yanlarında götürmüş olduklarını düşündü. Bu onun için sorun değildi. Tabloları kasanın içine doğru ittirdi, tamamını zar zor içeri sığdırarak kapıyı kapattı.

Kalbi hızla atıyordu. Sanki biri onu izliyor gibiydi; ensesindeki delici bakışları neredeyse hissedebiliyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tess, kanepeye çöktü ve babasını aradı.

“Hepsini kasaya koydun mu?” diye sordu, bir merhaba bile demeden:

“Evet,” dedi Tess, “Hepsi sığıdı. Kasanın kapısı kapandı ve kilitlendi.”

“İyi,” dedi Indigo. “Onlara hiç dokunma. Bırak orada kalsınlar. Yıllardır babamın atölyesinde dokunulmadan durdular. Annenle ben Wharton'a gelene kadar biraz da kasada bekleseler bir şey olmaz. En kısa sürede oraya gelebilmek için gereken hazırlıkları...”

Tess, başını salladı. “Baba, burada hava felaket. Uzun zamandır yaşanan en kötü kışı geçiriyoruz. Minneapolis Havalimanı'ndan Wharton'a gelirken yolda başka bir fırtınaya yakalanmayacağınızdan emin olana kadar bekleyin.”

Indigo seslice iç çekti. “Elbette, haklısın,” dedi. “Düşünüyordum da bu tabloların satışı vakfı önemli ölçüde değiştirecek. Oraya vardığımızda Eli ile buluşup bunu konuşuruz tabii ama bence, asıl yapmamız gereken senin ve Eli'in kişisel hesaplarını güçlendirmek olmalı; annenle benim bir şeye ihtiyacımız yok. Sonra Eli ile geri kalan fonları en iyi şekilde nasıl kullanacağımız hakkında konuşuruz. Bu konuşmaya sen de dâhil olmalısın. Paranın nasıl kullanılacağı hakkında sen de söz sahibisin. Ve elbette tatlım, evin tüm tadilatlarının masrafını ben karşılayacağım. Bunlar senin cebinden çıkmamalı.”

“Baba hayır, ben...”

“Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum, tamam mı? Sen yalnızca o atölyeyi bir suite dönüştürmek için kimi çağırman gerekiyorsa çağır. Bu değişimi tamamen destekliyorum. Artık zamanı geldi,” dedi.

Tess'in midesi düğümlendi. Evet, planı atölyeyi yenileyip kullanmaktı ama önceki gece olanlardan sonra ... Artık bundan pek emin değildi. Ve tabloların satışından elde edilen para ile vakfın ne yapacağı düşündüğü en son şeydi.

Ama yine de “Teşekkürler baba,” dedi.

“Peki, neler resmedilmiş?”

Tess'in midesi kasıldı. Söylemeye çalışırken kelimeler boğazında düğümlendi. “Wharton'dan sahneler,” dedi, biraz titrek bir sesle. “Gece vaktinde sokak manzaraları. Bir kadın portresi var. Bir de gece karanlığındaki bir uçurum resmi. Hepsi biraz...”

“Biraz ne?”

“Sanırım rahatsız edici denilebilir,” dedi.

“Hmm,” dedi Indigo. “Babamın biraz karanlık tarafları olduğu doğru. Belki yaratıcılığının bu yönünü keşfetmeye çalışıyordu.”

“Belki de,” dedi Tess. “Ve sen onları daha önce hiç görmedin, değil mi? İçeride olduklarından haberin yoktu?”

“Hiçbir fikrim yoktu tatlım,” dedi babası. “Olsaydı uzun zaman önce kasaya konmuş ya da satılmış olurlardı.”

Bu mantıklıydı. Peki, büyükannesi onları neden saklamıştı? Babasına sormayı düşündü fakat niyeysel dilini tuttu. Şimdi değil. Buraya geldiklerinde, bizzat kendisi tabloları gördükten sonra.

“Şimdi,” diye başladı, Indigo. “Bahsetmek istediğin başka bir şey daha olduğunu söylemiştin.”

Tess boğazını temizledi. Ve dönüşü olmayan bir yola girdi. “Pekâlâ, bu kulağa tuhaf bir soru gibi gelebilir ama baba, bu ev hayaletli mi?”

Babası homurdandı. “Hayaletli mi? Hayır. Bildiğim kadarıyla değil. Benim kesinlikle böyle bir düşüncem ... Yani tatlım, orasının büyüdüğüm ev olduğunu biliyorsun,” dedi ve ardından, Tess'in an-

nesine doğru seslendi. “Tess, La Belle Vie'nin hayaletli olduğunu düşünüyor.” Ses tonu eğlendiğini gösteriyordu.

“Hayaletli mi?” dediğini duydu annesinin. Sonra kahkaha seslerini.

Pekâlâ, demek böyle olacaktı. Tess, konunun kapandığını anladı. Anne-babasının belirli bir tarzı vardı. Hayaletler, ruhlar veya açıklanamayan herhangi bir şey hakkında konuşmak onlar için kabul edilebilir konular listesinde yer almıyordu. Tablolar hakkındaki düşüncelerinden daha fazla bahsetmemesi için bir neden daha.

Bu yüzden bir süre daha ailesiyle başka konularda sohbet etti, Florida'daki hayat, Eli'la ilgili son gelişmeler, dünyadan haberler, katıldıkları briç turnuvası gibi şeylerden bahsettikten sonra telefonu kapattılar.

Tess, kanepeden kalkarak pencereye doğru yürüdü. Dışarıda hava soğuk görünüyordu. Kar, her zaman en soğuk günlerde olduğu gibi mavimsi bir renge sahipti. Tess'in görebildiği kadarıyla sokakta gezinen tek bir araç dahi yoktu. Wharton sanki hayalet bir kasabaydı.

Mutfağa geri dönerek çaydanlığın altındaki ateşi yaktı. Çay tam da ihtiyacı olan şey gibiydi. Peki ya sonra? Tess etrafına bakınarak Storm'u aradı. Genellikle yanı başından ayrılmazdı. Ama şimdi ortalıkta görünmüyordu. Çay koyduğu kupasını da eline alarak arka merdivenlerden çıktı, onu nerede bulacağını tahmin edebiliyordu. Köpeği koridorda, hâlâ açık duran atölye kapısının önünde buldu. Hırlamıyordu. Tehditvari bir davranış sergilemiyordu. Orada öylece uzanıyordu. Nöbet bekleyen bir muhafız gibi.

Atölyeye doğru bakmak için Storm'un omzunun üzerinden eğildi. Tablolar gidince geride sadece dağınık bir oda kalmış gibiydi.

“Ne dersin, Storm?” diye sordu köpeğe, kulaklarının arkasını kaşıyarak, “Temizleyelim mi?”

Bir an sonra koridorun sonuna gitmiş, arka merdivenlerin hemen yanındaki dolabı açıyordu. Ailesi, ikinci katın temizliği için bu dolapta hep temizlik malzemeleri bulundururdu, böylece süpürge ve toz bezlerini aşığı kattaki mutfaktan taşımak zorunda kalmazlardı.

Bir ahşap temizleme spreyi, süpürge ve birkaç poşet kaparak ko-

ridorun aşağısına doğru ilerlemeye başladı. Storm ayaklanarak atölyeye kadar onu takip etti. Tess, odaya saçılan tüm şişeleri, kurumuş boya kutularını, kâğıtları ve diğer ıvır zıvırları toplamaya başladı. Bardakları yıkamak yerine atmaya karar verdi, zaten birçoğu kırılmıştı. Onları yeniden kullanmak biraz yersiz olur gibi hissetmişti. Yıllardır burada durmuş, zamanın dışında kalmışlardı. Onlardan bir şey içmenin ne gibi sonuçlar doğurabileceğini kim bilebilirdi?

Tess, her zaman biraz batıl inançlı olmuştu. Uhrevi varlıklara karşı duyduğu sıkı bir inancı yoktu ama önlem almayı seven bir kadındı; her ihtimale karşı.

Zemin süpürmeyi bitirmek üzereyken Storm odadan fırlayıp arka merdivenlerden aşağıya doğru koştu ve havlamaya başladı. Sonra tıkırtıyı duydu. Arka kapıda biri vardı.

Tess merdivenlerden aşağı inerek mutfığa doğru yürüdü ve pencereden içeri bakmaya çalışan Wyatt'ın gülümseyen yüzünü gördü.

Onu içeri almak için kapıyı açtı.

“Merhaba!” dedi. Kaşlarını çatıp başını yana eğdi. “Bugün bir randevumuz mu vardı? Unuttuğum bir şey mi var?”

Wyatt gülümsedi. “Korkarım bu beklenmedik bir ziyaret,” dedi. “Bundan hoşlanmadın mı? Hemen aşağıdaki sokakta küçük bir iş yapıyordum ve atölyede yapmak istediğin tadilatlar hakkında konuşmak için uğramak istedim. Mesela öğle yemeği eşliğinde?”

Tess genelde insanların habersiz ziyaretinden hoşlanmazdı ama nasılsa bu defa sorun etmemişti. Onun gülümsemesine karşılık verdi.

“Öğle yemeği mi?” dedi, saate bakarak. Gerçekten de yemek saati yaklaşıyordu. Sabah hızlı geçmişti. “Kulağa harika geliyor. Buraya geldiğimden beri dışarıda yemek yemedim.”

“Superior Cafe açık,” dedi. “Bu zamanlarda açık olan nadir yerlerden biri. Yemekleri harikadır.”

Yüzünde beklenti dolu bir sırıtişla ona baktı.

“Neden olmasın?” dedi. “Kışın açık olduklarını bilmiyordum. Eğlenceli olur gibi duruyor. Temizlenmem için bir dakika ver. Kahve sıcak, beklerken bir fincan alabilirsin. Kendini evinde hisset.”

Wyatt, paltosunun fermuarını açarak şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. "Tamamdır, teşekkürler!"

Tess hızla merdivenleri tırmandı ve gardırobuna doğru ilerledi. Duş almak için zamanı yoktu, artık bir şekilde idare edecekti. Keten rengi, balıkçı örgülü bir kazak ve içine giymek için bir kot gömlek kaptı. Altı içinse yumuşak, temiz bir kot pantolon çıkardı. Üzerindeki kıyafetlerden sıyrılıp yeni kıyafetleri giymek yalnızca bir dakika sürdü, ardından banyo aynasının karşısına geçti ve alnındaki kirli izi görünce birden utandı. *Harika*, diye düşündü. Yüzünü yıkayarak nemlendirici sürdü, ardından biraz makyajla dudaklarını canlandırdı ve saçını taradı. Bir çift küpe takarak yansımasına baktı. Şehirde bir gün geçirmeye hazır denecek kadar şık olmamıştı ama neredeyse boş olan Wharton'da bir öğle vakti gezintiye çıkmak için yeterince hazır mıydı? Evet, hazırdı.

Mutfığa geri döndüğünde, Wyatt'ın elindeki bardağı lavaboya koymakta olduğunu gördü. Adam ona bakarak gülümsedi. "Güzelce temizlenmişsin," dedi.

"Sen beni bir de duş aldıktan sonra gör," dedi, ceketini ve çizme-lerini giyerken.

Wyatt yüksek sesle güldü.

Tess etrafta Storm'a bakındı, köpek yavaş adımlarla mutfaktan içeri girdi.

Eğilerek onun başını okşadı. "Uslu bir çocuk ol," dedi. "Kaleyi koru."

"Ah, orası kesin," dedi Wyatt, Tess kapıyı arkalarından kapatırken. "Ona güvenebilirsin."

Superior Cafe, gölden bir blok uzakta, Main ve Front Caddesi'nin köşesinde yer alıyordu. İçeri girdiklerinde Tess, odanın ahşap kaplı duvarı boyunca uzanan bir bar masası olduğunu gördü, diğer ucunda ise bir şömine bulunuyordu.

Eli doğmadan önce Matt ile ziyaret ettikleri bir orman kulübesine benziyordu. Fransız kapılarının ardındaki ikinci kısım, üç tarafı büyük pencerelerle çevrili bir güneş odası gibiydi. Tess, yaz ayların-

da tüm bu pencerelerin açık olduğu meltemli günleri, göldeki serin havanın içeriye doluşunu hayal edebiliyordu. Ama bugün camlara vuran güneş sayesinde içerisi sıcacıktı. Böylesine soğuk bir öğle vaktinde, cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

Bir avuç insan öğle yemeklerinin tadını çıkarıyordu, Just Read It kitapçısından Beth St. John, polis şefi Nick Stone ile eşi, Tess'in arkadaşı Simon'ın kuzeni ve Harrison's House'daki yardımcısı Kate. Tess'in tanımadığı birkaç kişi daha vardı ancak Wyatt hepsini tanıyordu.

"Sanırım herkes Amethyst Bell'i tanıyor?" diye odadaki herkese sordu, Wyatt. "La Belle Vie'yi yenileyip bir pansiyona dönüştürüyor."

Selamlar, el sallamalar ve merhabalar odada yankılandı.

Kate sandalyesinden kalkarak Tess'in yanına geldi.

"Topluluğumuza hoş geldin," dedi, Tess'in ellerinden tutarak. "Daha önce tanışmaya gelmediğim için kusuruma bakma. Simon burada temelli kalacak olmandan çok memnun."

"Ben de," dedi Tess.

"Yenileme işleri nasıl gidiyor?" diye sordu, Kate.

Tess tırmalama seslerini düşündü ve yüzünü buruşturma isteğini bastırmaya çalıştı. Ve tabloları. "Harika!" dedi, hissettiğinden çok daha yüksek bir coşkuyla. "Şu anda suit dairesi üzerinde çalışıyoruz, o da tamamlandıktan sonra açılış için hazır olacağım. Her şeyi yaz öncesi bitirmiş olmayı umuyorum."

"Duyduğuma göre Simon seni de antika çetesine dâhil etmiş," dedi Kate, gülerek.

"Evet," dedi Tess. "Muhteşem mobilya ve vurgu parçaları bulduk. Evin ana kısmı gerçekten harika görünüyor. Yalnızca kral dairesi..." Sözleri havada kaldı. Büyükbabasının atölyesini kendi özel sığınağına dönüştürme düşüncesi, nasılsa ona doğru gelmiyordu. Bir saygısızlık gibi. Başından beri planı buydu ancak şimdi emin olamıyordu.

"Sen de bu konuda ona yardımcı oluyormuşsun diye duydum?" dedi Kate, bakışlarını Wyatt'a çevirerek.

“Şu ana dek ne kadar yardımcı olabildim bilmiyorum ama evet,” dedi, Wyatt.

İçten bir sıcaklık aralarındaki havayı doldurdu.

En kısa zamanda kahve içmek için bir araya gelme sözü verdikten sonra Kate masasına geri döndü. Tess ve Wyatt, pencerelerin yanında bir yer buldular. Wyatt kendine hindi, pastırma ve avokadolu bir sandviç söyledi, Tess ise bir tas balkabaklı elma çorbası sipariş etti. İçkilerinden yudumlarken Tess, karşısında oturan adama baktı ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Köpekleri olduğunu ve Jim’le arkadaş olduklarını biliyordu. Restorana girdikleri anda karşılaştığı tablodan anlaşıldığı üzere Wharton’daki hemen herkesi tanıdığı ortadaydı. İnsanlara evlerindeki çeşitli sorunlarda ve projelerde yardımcı olduğunu biliyordu. Ve İskoç, hayvan avcısı bir adamla arkadaştı. Ancak bildikleri yalnızca bunlardan ibaretti.

“Neden Wharton’dasın?” diye sordu, buharı tüten çorbadan bir kaşık alıp nazikçe üfledikten sonra ağzına götürürken. Masalarının yanından geçen Beth St. John’dan bir kıkırdama geldi. “Ne kadar vaktin var?” dedi Tess’e sırtarak. Wyatt’a göz kırptıktan sonra Tess’in sırtına hafifçe vurdu. “Harika bir hikâye.”

Tess, Wyatt’a döndü. “Öyle mi?” dedi, kaşlarını kaldırarak.

O da gülerek omuzlarını silkti. “Benim büyük-büyük-büyük-büyük dedem John Wharton’dı,” dedi ve sandviçinden bir parça ısırıldı. “Kasabanın kurucusuydu denebilir sanırım.”

Tess’in kaşığı havada asılı kaldı. “Şaka yapıyorsun.”

Gülüşü daha da genişledi. “Hayır. Hikâyeyi duymak ister misin?”

“Kesinlikle!”

Wyatt, içeceğinden bir yudum aldı. Ardından hikâyesini anlatmaya başladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İki yüzyıldan uzun bir süre önce, John Wharton, adını taşıyan bu kasaba topraklarında bir kürk avcısı ve tüccar olarak çalışmıştı. Yüz yıl önce, LuAnn'ın pansiyonu inşa edilip onların evi haline gelmesinden evvel, Wharton kasabasını oluşturan sokaklar, binalar ve restoranlar dahi henüz ortada yokken, John Wharton kanosuyla bu kayalık kıyıya gelmişti.

O zamanlar buralar tamamen bakirdi, kasaba vahşi doğadan ibaretti. Gökyüzüne uzanan çam ağaçları, dalgaların kırıldığı geniş plajlar ve gölün bu tarafındaki en güzel koy, kıyı boyunca koşturan su samurları, kunduzlar ve diğer tüylü memelilerle doluydu. Açık ovada tilkiler oynuyor, alaca geyikler ormanda zarifçe dolaşırken kurtlar da sessizce onları takip ediyorlardı.

İşte John Wharton'ın, gölün Kanada kıyısında çıkan bir fırtına sonucu rotasından saparak keşfettiği şey buydu. Sanki gölün kendisi John'un kanosunu almış ve birkaç korkutucu günün ardından onu, bundan yüz yıl sonra Wharton Feribot İskelesi diye anılacak sahile nazikçe yerleştirmişti.

John'un kanosu battaniyeler, metal araçlar, ateşli silahlar, mühimmatlar hatta pirinç kazanlar gibi kürk ticaretinde kullanılan malzemelerle doluydu. Aynı zamanda içlerinde kendi tasarladığı tuzaklar da yer alıyordu. O dönemlerde Büyük Göller bölgesinde kürk ticareti önemli bir işti.

Ancak John Wharton, kanosuyla sahile vurduğu o gün şaşırtı-

cı hatta hiç beklenmedik bir şeyle daha karşılaşmıştı. John, yağmur ve rüzgâr tarafından dövülmüş, güneşte pişmişti. O nedenle karada onu karşılayan adamları gördüğünde tam olarak kendinde değildi. Adamlar İngiliz'di. Veya Kanadalı. John emin olamamıştı. Adamlar onu kanonun içinden çıkarıp ağaç kabuklarıyla kaplı kubbeli yapılardan oluşan köylerine götürmüşlerdi. Bu köy, suya bakan bir tepede, bir ormanın derinliklerine kurulmuştu; gölün sert rüzgârlarından ve dalgalarından güvende bir yerleşkeydi.

Oradaki insanlar ona yiyecek ve içecek vermişlerdi. Gece boyunca, belki de daha uzun bir süre uyuduktan sonra John, biraz güneş yanığı ve vücudundaki ağrılara rağmen tazelenmiş bir şekilde uyanmıştı.

Tam olarak nerede olduğundan emin değildi ancak köyün erkekleriyle yaptığı konuşmalardan sonra Superior Gölü'nün karşısına savrulduğunu anladı. Böyle bir yolculuktan sağ çıktığına inanamıyor olsa da işte burada, daha önce hiç görmediği hatta hayal dahi etmediği topraklardaydı.

Burada ağaçlar bile farklı görünüyordu. Neredeyse büyülenmiş gibi, John'un tanımlayamadığı bir enerjiyle doluydular. Gökyüzünün mavisi bile daha derindi, yıldızlar daha yakın ve daha parlaktı. Kürkler bile daha kabarık görünüyordu, sanki farklı tür hayvanlardan elde edilmiş gibiydiler. İnsanları da nazikti, neredeyse gerçek olamayacak kadar. Onu sıcak karşılamışlar, istediği kadar orada kalmasına izin vermişlerdi. Ateşin etrafında toplanıp ellerindeki mal ve kürkler yerine hikâyeler ve gülüşmeler paylaşarak uzun geceler geçiriyorlardı. Ona Ojibwe denilen yerel halktan bahsetmişlerdi, onların çok iyi tuzak kurduklarını ve tüccar olduklarını, kendilerine de bu topraklarda hayatta kalmanın yollarını öğrettiklerinden söz etmişlerdi. John, etrafındaki ihtişama hayranlık duyarak ormanda veya sahilde uzun yürüyüşlere çıkmaya başlamıştı.

Ancak çevresindeki en ihtişamlı şey Elizabeth'ti; köyün kadınlarından biri. İpeksi, koyu saçları vardı ve o dönemdeki çoğu kadının aksine onları salık bırakıp gezerdi. John'un gördüğü en güzel

kadıncı. Ama yalnızca bu yüzden değil, onda çok daha fazlası vardı. Gülüşü. Kahkahası. Dokunuşu.

John, mutlu bir şekilde köyün içinde koşturan çocukları görmüş ve bir süre sonra onların arasında kendi çocuklarının olduğunu hayal etmeye başlamıştı.

Buraya gelmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Günler? Haftalar? Yıllar? Sanki bir şekilde zamanın dışında kalmış gibi hissediyordu. Fakat bunu pek umursamamıştı. Ticaret merkezine geri dönmekle ilgilenmiyordu. Onu ilgilendiren tek şey Elizabeth ve onunla kuracağı yeni hayatıydı. Böylece bir yaz akşamı, onu bu insanlara getiren gölün kıyısında evlendiler. John'un hayatının en mutlu günüydü. Bir evi, sevgi dolu bir eşi ve etrafında onu seven, nazik bir topluluk vardı. Kısa süre sonra çocukları da olacaktı. Rüya gibi geçen pastoral aylar birbirini kovaladı.

Ta ki o güne kadar. O korkunç güne.

John, kendini kayalık zeminde uzanırken buldu. Dışarıda. Gözlerini kırptırıp kafası karışmış bir şekilde etrafına bakındı. Rahat kürkleri neredeydi? Elizabeth neredeydi? Hızla ayağa kalkarak etrafında döndü. Köy neredeydi? Her şey kaybolmuştu. Herkes. Her mesken. Her araç, kova, deri ve kürk.

Neler oluyordu? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Herkes gece vakti, o uykudayken toplanıp gitmiş miydi? Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Evleri de yanlarında mı götürmüşlerdi?

John dizlerinin üstüne çökerek öyle acı, öyle şiddetli ve derinden feryat etti ki çevresindeki hayvanlar sessizliğe büründü.

Kanosuna atlayıp buradan hızla uzaklaşma isteğiyle doldu. Sonra bugüne kadar sahip olduğu tek mutlu yuvaya doğru baktı ve gidemeyeceğini anladı.

"Elizabeth, lütfen bana geri dön," dedi John, yüzünden süzülen yaşlarla, sözleri rüzgârda sürüklendi.

John, köy halkından öğrendiği bilgileri kullanarak kendine bir sığınak inşa etti. Köylüler gibi kabuk ve derileri kullanıp bir çatı kurarak zemini rahat kürklerle kapladı. İçeriye erzaklarını saklaya-

bileceği bir raf, dışarıya da yiyeceklerini pişirebileceği bir ateş çukuru kurdu, tıpkı köydeki evlerde olduğu gibi. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceği tüm araçlara ve tuzaklara sahipti, hepsi burada kıyaya vurduğu gün yanındaydı ve nasıl olduysa geri kalan her şey kaybolmuşken o eşyalar olduğu gibi kanosunda duruyordu.

Balık tuttu, avlandı ve yalnızca ihtiyacı olan kadarını alarak arazi koşullarını kullandı. Günlerinin çoğunu yaban mersini, mantar, yabani soğan ve kamış kökleri toplayıp bunları güneşte kurutarak geçirdi.

Ormandan ve sudan nasıl yararlanacağını biliyordu. Köy halkı onu iyi eğitmişti. Sevdiği kadın ona geri dönünceye kadar burada bekleyecekti.

Haftalar sonra, efsanevi Fransız-Kanadalı avcılarla dolu uzun bir kano John Wharton'ın kayalık sahiline yanaştı. Bir günlük mesafede yaşayan Ojibwe halkıyla ticaret yapmaya gelmişlerdi. John onları gece burada konaklamayıp yemek yemeye davet etti.

Ateşin etrafında toplandıklarında John onlara deneyimlerinden bahsetti, rotasından saparak bu garip topraklara nasıl geldiğini anlattı. Köy halkının onu kanatları altına aldığından ve ormanla suyun güzelliğiyle onu nasıl büyülediklerinden bahsetti: Ve sonra bir anda her şeyin ortadan kaybolmasından; bir gecede, sanki hiç var olmamışçasına.

Yolculardan biri “Oui,” diyerek başıyla onayladı. “Bu ormanlarda yaşanan garipliklerle ilgili duyumlar aldık. Şekil değiştiren şeylerin yolcuları büyülediği gibi söylentiler. Bunun başka yerlerde de olduğunu duydum. Yerleşkelerin tamamı, birdenbire arkasında hiç iz bırakmadan kayboluyormuş.”

“Yani onların birer şekil değiştiren olduğunu mu söylüyorsun? Eşimin bile?”

“Bunu söylemek bana düşmez. Ama burada kalmaya devam edecek misin? Bizimle gelebilirsin. Uzun kanomuzda senin için yerimiz var.”

* Oui: Bu kelime Fransızcada “evet” anlamına gelmektedir.

John gölü ve tüm atmosferini düşündü, kıyı boyunca koşturan veya suyun içinde oynayan hayvanları, muhteşem boynuzlarıyla gezinen zarif geyikleri, çelik gibi kurtları. Toprağın cömertliğini. Güneşin doğuşundaki manzarayı.

“Kalacağım,” dedi John, alevlere bakarken. “Eşim olmasa bile, benim evim burası.”

Çünkü bölge o kadar zengin kürklerle doluydu ve John öylesine yetenekli bir avcıydı ki, gezginler John'u ve kürklerini bir ticaret merkezine taşınmasına yardım etmeye karar verdiler. Bu, kıyının bu tarafına üç günlük bir yolculuk demekti. Kısa süre içinde burası canlı bir ticaret yoluna dönüştü. Tüccarların görmeye geldiği kişi John Wharton olduğundan, bulunduğu yerin ismi haline geldi. “Wharton'a doğru gidiyoruz,” denilirdi.

Sudaki bolluğu duyunca balıkçılar buraya akın etti. Sonra daha fazla yerleşimci gelmeye başladı. Tekneleri tamir etmek için işçiler, balıkçılara yemek yapması için kadınlar. Ticaret merkezinden mal satmak için bir bakkal açıldı. Burası bir kasabaya dönüşmeye başlamıştı. Ve John Wharton yaşılanıyordu. Köyü ve sevgilisi Elizabeth'in kaybolmasının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti.

Bir gün John her sabah yaptığı gibi kahvesini alıp göl kenarına inmek için evinden çıktı. Ancak o sabah, kıyıda göle bakan genç bir kadın duruyordu. Onu daha önce görmemişti ama arkasını döndüğünde çok tanıdık görüldüğünü fark etti. Ve sonra nefesi kesildi.

“Elizabeth?” diye fısıldadı.

Kadın ona gözlerini kısarak baktı. “Hayır,” dedi. “Beni adım Cecilia Brown.” Elini uzattı. “Siz John Wharton olmalısınız.”

“İşte, Wharton'ın hikâyesi bu,” dedi Wyatt. “Ve ailemin.”

Tess, eliyle çenesini destekleyerek dinliyordu.

“Sonunda ne oldu yani? Evlendiler mi? Çocukları mı oldu?”

“Anlatılanlara göre öyle,” dedi Wyatt. “Dört çocukları olmuş. İki kız, iki erkek. John uzunca bir süre daha yaşamış ve kasabayı kurmuş.”

“Vay be,” dedi Tess, şaşırarak. “Aile tarihinin bu kısmını biliyor olman ne güzel. Bu yere karşı büyük bir bağ hissediyor olmalısın.”

Wyatt içkisinden bir yudum aldı. “Evet, öyle. Tüm ailem öyle hissediyor. Hâlâ o zamanlardan kalan bazı kürklerimiz ve ona ait yadigarlarımız var. Günlükleri de elimizde. Hikâyeyi de böyle öğrendik. Anlaşılan, çocuklarının şeyden haberi yokmuş...” Wyatt durdu ve sözlerini dikkatle seçti. “Köyün tamamen ortadan kaybolduğundan.”

“Bu günlüklerinde mi yazılıydı?”

Wyatt başını salladı. “Evet. Günlükler birkaç nesil sonra bulundu. Ailesine hayatının o kısmından hiç bahsetmemiş. Gizli tutmuş.”

Tess bunu anlayabiliyordu. Her ailenin gün ışığına çıkmasını istemediği sırları vardı. Bu sırların birçoğu herhangi bir sebepten ötürü ortadan kaybolup bir daha asla haber alınamayan, yeni insanlarla yeni bir yaşam kurarak farklı bir şeyin cazibesine kapılıp sahip oldukları şeyleri ve insanları reddeden aile üyeleri ile ilgili olurdu.

Tess’in aklına uzun yıllar önce aniden ortadan kaybolan amcası geldi. Babası bunun hakkında hiç konuşmazdı, kardeşinin nereye gitmiş olabileceğini veya neden gittiğini asla öğrenmeye çalışmamıştı. Amcası yok olmuştu, yalnızca tatillerden veya aile toplantılarından değil, hiç var olmamış gibiydi. Tess’in onu gördüğü tek resim, aslında bir resim bile değildi. La Belle Vie’deki şöminenin üzerinde asılı duran “Mermaid Koyu’ndaki Piknik” adlı tabloydu. Şimdi düşününce babasının, kardeşinden hiç bahsetmediği halde, bu tablonun ailede kalmasını için neden ısrar ettiğini merak etti. Belki de ona daha nazik zamanları hatırlatıyordu.

Tess düşüncelerini bulunduğu ana geri getirdi ve masanın karşısındaki adama bakarak gülümsedi. “İnanıyor musun peki? Kaybolma kısmına, yani. Bir kişi olsa tamam ama koca bir köy?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti, Wyatt. “Bu tür hikâyelerin zaman

içinde nasıl abartılı hale geldiğini bilirsin. Ama onun hayatının son anına dek buna inandığını biliyorum.”

İçeceğinden bir yudum alarak uzaklara baktı, belki de geçmişe doğru. “Her zaman bununla ilgili tereddütlerim oldu. Mantıklı düşünen bir insanımdır o yüzden, yani... Şekil değiştirenler. Büyülenmek. Her şeyin bir anda Brigadoon* misali ortadan kaybolması.”

“Bu günlerde çok da sık karşılaştığımız bir durum değil,” dedi Tess, gülümseyerek.

“Sıklıkla değil, evet,” dedi Wyatt. “Yıllarca bu konu hakkında kafa yordum. Belki Elizabeth onu terk etmiştir diye düşündüm ama o zamanlarda bu da yine sık rastlanan bir şey değildi. Ya da belki aniden öldü. Bu daha olası bir açıklama. Doğum esnasında olabilir. Ya da biraz daha karanlık bir senaryoda, belki öldürüldü. John tarafından bile olabilir. Sonra daha fazla insan bu bölgeye gelmeye başlayınca, belki köy taşındı, bu yeni kasabadan uzak durmak için ormanın daha derinlerinde bir yere yerleştiler. O hayali bir açıklama uydurmuş olabilir. Kısacası, bilemiyoruz. Sadece ortadan kayboldular.”

“Brigadoon misali,” diyerek gülümsedi, Tess. “Ve Wharton insanları büyülemeye devam etti.”

“Öyle sayılır,” dedi Wyatt.

“Ailen her zaman burada mı yaşamış?” diye sordu, Tess. “Ya da sen köklerine daha yeni mi döndün?”

“Her zaman buradaydık,” dedi Wyatt. “Ailemden bazıları başka yerlerde de yaşadılar elbette ama her zaman Wharton'da biri oldu. Sanki bizden biri burada kalıp yerinde tutmasa, burası ortadan kaybolacakmış gibi.”

* Brigadoon: İskoçya'daki hayali bir kasabayı anlatan 1947 Broadway müzikali. Hikâyede geçen köy bir büyüden ötürü 100 yılda bir, yalnızca bir günlüğüne ortaya çıkıp ardından yeniden kaybolmaktadır.

ON ALTINCI BÖLÜM

Wyatt ve Tess öğle yemeğinden döndüklerinde La Belle Vie'de yolda olmayan bir şeyler vardı. Tess, Wyatt'ı bir fincan çay içmek için eve davet etmişti ve kapıdan içeri girdikleri anda rahatsız edici bir huzursuzluk perdesinin etrafını sardığını hissetti. Ceketlerini astıkları sırada havada dolaşüyor, saçlarından aşağı, boynuna, omurgasına kadar iniyordu.

Storm etrafta değildi. İçeri girdiklerinde onları karşılamamıştı. Yalnızca bu bile Tess'in tedirgin olması için yeterli bir sebepti.

Wyatt mutfığa bakındı. Belli ki o da köpeğin nerede olduğunu merak etmişti çünkü "Storm nerede?" diye sordu.

Ve sonra hırıldamayı duydular. Evin ön kısmındaki koridordan geliyordu. Tess, Wyatt ile göz göze geldi. Birlikte kısıp ve tehditkâr sesin geldiği yöne doğru yürüdüler. Storm'u çalışma odasının kapısının önünde, içeriye doğru bakıp dişlerini gösterirken buldular. Korkunç bir hırıltı havada yankılanıyordu. Aceleyle köpeğin yanına gidip odaya göz atarken Tess'in neredeyse kalbi durdu.

Gördüğü şey karşısında nefesi kesildi. Duvar kasasının kapısı tamamen açılmış ve kasayı gizleyen panel yerinden sökülüp odanın karşısına fırlatılmıştı. Tablolar yede, yan yana serilmişlerdi. Bir küratör tarafından özenle yerleştirilmiş gibi.

Oda bir anda buz gibi oldu. Tess, kalın kazağının içinden geçerek tenine nüfus ettiğini hissedebiliyordu. Storm havlamaya başlayarak arka bacaklarının üzerine dikildi ve sıçrayarak havadaki görünme-

yen bir şeyi ısırma çalışıyordu. Yere inmeden hemen önce etrafında dönüyor ardından sıçrayıp havlamaya devam ediyordu. Kızmış, aşırı öfkeli bir köpek dansı gibi.

Tess, şaşkınlıktan ağzı açık halde Wyatt'a baktı.

Wyatt, elleri açık bir şekilde kollarını uzatarak köpeğe doğru yürüdü. "Sakin ol, oğlum," dedi, yatıştırıcı bir sesle. "Sakin ol, Storm."

Storm sıçrama kesti ve sırayla tablolarla doğru giderek hepsini kokladı. Kulakları dikti. Tetikteydi.

Wyatt gözleriyle Storm'u takip etti. "Bunlar ne?" dedi kısık bir sesle, bunu yapan kişinin veya şeyin duymasından çekinir gibi.

"Bunlar ne böyle?"

Tess, *tabloların varlığını gizli tutmak buraya kadarmış*, diye düşündü. Dikkatlice odaya adım atarak yüzünü buruşturdu, tabloların herhangi bir şekilde zarar görmüş, tahrip edilmiş veya yok edilmiş olduğunu görmeye isteksizdi. Derin bir nefes aldı ve tablolarla baktı.

Tablolar sağlandı. Tuttuğu nefesini uzun bir üflemeyle dışarı verdi. Omuzlarından yayılan rahatlamayı hissedebiliyordu.

"Bunlar..." Wyatt'ın sözleri tablolarla bakarken yarım kaldı.

"Atölyede buldum," diye itiraf etti, Tess. "Kapısını açtıktan sonra. Biz, yani ailem ve ben, bunların Sebastian Bell tarafından yapıldığını düşünüyoruz."

Birden yine biri onu dikkatle izliyormuş gibi hissetti.

"Wyatt," dedi Tess, yavaşça. "Öğle yemeğine çıktığımızda bu tablolar duvar kasasında duruyorlardı."

Bakışları sonsuza kadar sürmüş gibi hissettiren uzun ve korkunç bir an için birbirine kilitlendi. Oda, tablolar, hatta köpeğin hırlaması bile belirsizleşip suluboya misali solgunlaştı. Geriye yalnızca birbirine kilitlenmiş gözleri kalmıştı.

"Şifreyi başka kim biliyor?" dedi.

Tess kimse der gibi başını salladı. "Sadece babam," dedi, sesi titriyordu. "Şu an Florida'da. Ve kilit, telefonda değiştirilebilen Wi-Fi bağlantılı kilitlerden. Yani şifre uzun süre aynı kalmaz."

Wyatt pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı. "Polisi aramalıyız. Bunu kim yaptıysa, hâlâ evde olabilir."

Tess başını salladı. "Hayır," dedi, bunu niyet ettiğinden daha sert bir sesle söylemişti. Sesinin yoğunluğu onu şaşırttı. Boğazını temizleyerek yeniden denedi. "Hayır, Wyatt. Sen, ben ve Storm biri girmiş mi diye evi kontrol edelim. İçeride saklanan biri olup olmadığını Storm anlar. Buraya başka kimsenin gelmesini istemiyorum. Polisin bile."

Wyatt'ın ifadesi endişeden şaşkınlığa döndü.

"Bunlar, büyükbabamın keşfedilmemiş eserleri," dedi Tess. "Dünyanın onların varlığından haberi yok. Onları bulduğumu sadece oğluma ve aileme söyledim. Babamdan bunlar hakkında sessiz kalmam için kesin talimatlar aldım. Kimsenin bu konudan haberi olmaması gerekiyordu."

"Neden?" diye sordu Wyatt.

Tess bir an ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Bu tabloların ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

Wyatt'ın ifadesi değişti. "Tabii ya. Milyonlar. Şimdi anladım."

"Babama tabloları bulduğumu söylediğimde, onları hemen kasa-ya koymamı söyledi. Bu konuyla ilgili herhangi bir bilginin sızmasını kesinlikle istemiyor. Bu, şey olabilir..."

"Tehlikeli," diye onun aklından geçenleri söyledi Wyatt, başıyla onaylayarak. "Senin için. Kesinlikle katılıyorum. Kimsenin bunlardan haberi olmamalı, en azından sen onları... Böyle durumlarda ne yapılması gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Onları doğru ellere teslim etmek, sanırım. Ama Tess," dedi ve bakışlarını tablolara çevirerek sözlerine devam etti, "burada mantıklı olmayan bir şey var."

Tess, atölyenin kapısını açtıkları günden beri yaşadıklarının hiçbirinde mantık olmadığını düşündü.

"Ne gibi?"

"Eğer biri içeri girip tablolara ulaşmak için duvarı parçalayarak kasayı açıtıysa..."

Bir anda fark etmişti, “Öyleyse neden onları almadı?”

“Aynen öyle.” Devam etmeden önce bir an düşündü. “Dün buraya yalnızca Grant ve Hunter geldi. İkisinin de böyle bir şey yapmayacaklarına hayatım üzerine bahse girerim. Wharton'daki her eve girip çıkmışlardır ve şu kadarını söyleyeyim, bu kasabayı yazın veya yıl boyunca evleri olarak seçen oldukça varlıklı insanlar var. Grant ve Hunter olabilecek en güvenilir insanlar.”

Bu doğru olabilir, diye düşündü Tess. Ancak aile mirası mumluk veya pahalı mücevherleri çalmaya direnmek bir şeydi, keşfedilmemiş bir Sebastian Bell tablosuna direnmek ise başka. Müzayedede ne kadar fiyat biçileceği düşüncesi bile herhangi birinin başını döndürmeye yetecek kadar baştan çıkarıcıydı. Bundan çok daha azı için adam öldüren insanlar vardı.

Tess, sıralı tablolara doğru bir adım attı, Storm onun her hareketini izliyordu. Yakından bakınca, onların atölyede bulunduğu oldukları aynı korkunç düzende dizilmiş olduklarını gördü.

İlk olarak, Wharton sokaklarının gece görüntüleri, ardından evlerin pencerelerinden sahneler, sonra sokaktaki kadın ve aynı kadının arka duvarda öfke dolu kırmızı boya lekesiyle atölyede poz veren hali, son olarak da uçurumun ürkütücü, insanın aklından çıkmayan görüntüsü. Tabloların tamamını kapsayan bir karanlık, bir öfke vardı.

“Tanrım...” diye fısıldadı Wyatt bir adım daha yaklaşarak, resimlerin tasvir ettiği dünyada kaybolmuş gibiydi. “Bunlar o kadar...”

“Rahatsız edici mi?” diye onun düşüncesini tamamladı, Tess. “Farkındayım. Sebastian'ın eserleri her zaman biraz meşum alt tonlara sahipti ama keyif verecek şekilde. Bunlarsa...”

“Bunlarsa başka bir şey,” dedi Wyatt. “Tam olarak ne demek istediğini anlıyorum.”

Storm, Tess'in önüne geçerek kendini onunla tabloların arasına yerleştirdi.

“Bu şekilde serilince,” dedi Wyatt. “Bir hikâye panosu gibi gö-

rünüyor. Reklamcılıkta veya filmlerde sahneleri düzenlerken sıraladıkları gibi.”

Fikir Tess'in boğazını sıkıştırdı. İşte görüldüğü şey tam olarak da buydu. Fakat neyin hikâyesi olabilirdi?

Biraz daha yaklaşıp hepsini incelediler. Yalnız ve yağmurlu gecelerde havada asılı sisin içindeki Wharton sokakları. Ailelerin hayatlarını sürdürdüğü evlerin içinden görüntüler. Bazıları mutlu, bazıları değil.

Sahne ne olursa olsun, bunlar içeriden çekilen aile yaşamı görüntüleri değildi. Bunlar bir röntgencinin davetsiz müdahalesine aittiler. Sonra sokakta yalnız bir kadının arkadan görüntüsü. Takip ediliyor. Gizlice izleniyor. Ve aynı kadın, Tess'in tabloları keşfettiği atölyede. Ardından da uçurum, derin ve karanlık; kötülükle dolu.

Neler olduğunu anladığında gerçek Tess'e bir dalga gibi çarptı. Buna inanmak istemiyordu. En çok da Wyatt'ın olan biteni fark etmeden gitmesini istiyordu. Ama ona döndü ve bunun için artık çok geç olduğunu gördü.

“Bu hikâyede resmedilen kişi bir...” Göz göze geldiler ama bir şekilde kelimeleri yüksek sesle söyleyemedi.

“Bir avcı,” diye fısıldadı, Tess.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tess'in vücudu korkuyla titriyordu. Artık gördüklerini geri alamazdı. Bu tablolar, büyükbabasının tabloları, Wharton'ın sokaklarında dolaşan, pencerelerinden evleri gözetleyen, yalnız sokaklarda kadınları takip eden bir avcının hikâyesini anlatıyordu. Bu kadınlardan birini atölyesinde poz vermeye ikna ediyordu.

Peki sonra? Arkasındaki duvarda resmedilen kırmızı şey ne ifade ediyordu? Tablolar belli ki bir hikâyenin parçasıydılar. Ancak bu hikâye bir kurgu muydu? Yoksa gerçek mi?

Avcı kimdi?

Sebastian Bell mi?

Hayır, hayır, tanrım, hayır, diye düşündü Tess. Midesinde bir düğüm oluştu. O yalnızca büyükbabası değildi. Onun bir sapık veya daha kötüsü olma ihtimali bile yeterince mide bulandırıcıydı. Ama Sebastian Bell, Wharton'ın gözdesiydi. Yerel halk tarafından sevilen, dünya çapında saygı gören ve hayranlıkla anılan biriydi. Bunları bilse babası ne derdi acaba?

Tess dehşet içinde olduğu yerde dururken, Wyatt tablolara biraz daha yaklaştı. Daha iyi görmek için cebinden bir gözlük çıkardı.

Uzun, korkunç bir andan sonra Tess'e döndü. “Ben deli miyim? Yaklaş ve şuna bir bak.” Önce sokaktaki kadının resmini sonra da atölyedeki resmi işaret etti.

“İkisinin de aynı kişi olduğu kesin, değil mi?” diye sordu. “En azından öyle görünüyorlar. Ama emin miyiz?”

Tess resme daha dikkatle baktı. Sokaktaki kadının resmi arkadan çizilmişti. Atölyedeki kadınla aynı saçlara sahipti. En azından aynı kişiye aitmiş gibi göründükleri kesindi. Değil mi?

Sonra Wyatt, birinin içerideki aile hayatına dışarıdan, evin penceresinden bakıyormuş gibi görünen diğer resimleri işaret etti.

“Bunların hepsinde kadınlar var,” dedi, alçak bir sesle.

“Hepsinin birbirine benziyor gibi duruyor, değil mi?” dedi Tess, bunu ilk kez fark ederek.

Aile hayatlarını içeren resimlerden birine odaklandı. Öfkeli kocası içeride, elinde içkisi ve yüzünde donuk bir ifadeyle oturmuş bekliyorken, mutfakta yemek hazırlayıp ocağa dayanarak ağlayan kadının resmine.

Bu tablodaki bir şey Tess'in tüylerini ürpertiyordu. Bir tartışma hatta şiddetli bir kavgaya ait bir an gibi duruyordu. Evin havasındaki, her şeyin ateşlenmeden önceki o anın gerilimini neredeyse hissedebiliyordu. Bu sessizlik, bir kadının kocası tarafından şiddete uğramadan hemen önceki sessizlik miydi? Ressamın tasvir etmeye çalıştığı bu muydu?

Büyükbabası ne diye böylesine kâbus dolu sahneleri resmetmek için bu kadar zaman harcamıştı? Sanki hepsinin ortak bir teması vardı.

Yaklaşan bir felaket.

“Bunlar gerçekten rahatsız edici,” dedi Tess sonunda. Başını salladı. “Neden bu konuları resmettiğini hiç bilmiyorum.”

İkisi de bir süre öylece durup karanlığa ve rahatsız edici sahnelere baktılar.

“Bunları kasaya geri koymama yardım eder misin?” diye sordu Tess.

Birlikte tuvalleri topladılar ve hepsini tek tek devasa duvar kasına yerleştirdiler. Tess kasanın kapısını kapattı ve kilidin tıkladığını duydu. Tuş takımına sayıları girerek, günün erken saatlerinde ba-

basının ona verdiği şifreyi denedi. Kasanın kolu kıpırdamadı. Tam tahmin ettiği gibi, babası kombinasyonu çoktan değiştirmişti.

Tablolar güvendeydi. En azından şu an için.

“Nick Stone'u aramamız gerektiğini düşünüyorum,” diye tekrar denedi, Wyatt.

Ancak Tess başını salladı. Şu an kasada olsa bile, içinden bir ses ona tablolardan kimseye bahsetmemesi gerektiğini söylüyordu.

“Yalnızca içeri birinin girdiğine dair kanıt bulursak,” dedi. “Mesela ön kapı zorla açılmışsa veya bir cam kırılmışsa. Buna benzer şeyler.”

“Pekâlâ,” dedi Wyatt ama Tess onun durumdan memnun olmadığını anlayabiliyordu.

“Haydi, evi kontrol edelim.”

Wyatt, Tess'in Storm'u da yanında götürmesi koşuluyla ikiye ayrılmayı kabul etti. O evin ana katlarını kontrol edecek, Wyatt da yukarıdaki yatak odalarına bakacaktı.

“Dolapları aç, her şeyin altına bak,” dedi, Wyatt. “Özellikle bu katta, girişlerde herhangi bir zorlamaya dair kanıt var mı diye bak.”

“Tamamdır,” dedi Tess ve Storm'la birlikte evin önüne doğru ilerledi. Odaları gezerek içlerinde herhangi bir açık ya da kırık pencere olup olmadığına baktı. Gerçi olmuş olsaydı şimdiye dek soğuk havayı mutlaka hissedirdi. Dolapları açtı, mobilyaların altına göz atarak ters giden bir şeyler aradı.

Yemek odasında, büyükannesi ve büyükbabasına ait porselenlerin tamamının hâlâ eski büfede düzenli bir şekilde sıralı durduğunu gördü. Kristal avize sessizce yerinde asılı duruyordu, dokunulmamıştı. Çalışma odası bıraktığı gibiydi, bir kitap bile yerinden oynatılmamıştı.

Oturma odasına adım attı ve kaloriferin hafif tıslamasını işitti, sokak ışıkları pencerelerden içeri süzülüyordu.

Evin önündeki kavisli oturma alanı olan çıkma pencereye ve altındaki sokağa baktı. Beklenmedik bir şey yoktu. Sonunda ona hep

Orta Dünya'ya aitmiş gibi gelen eski, ağır ahşap ön kapıya vardı. Sarsılmaz ve güçlü duruyordu, yanındaki pencerelerde sağlamdı.

Her şey sessiz ve huzurluydu. Ev bir kale kadar sağlamdı. Yerinden oynayan tek bir şey dahi yoktu, tabii çalışma odasındaki sahne hariç.

Tess ön kapıyı açarak dışarıdaki karlı verandaya baktı. Hiç ayak izi yoktu.

Dışarıya çıkıp evin etrafında iz olup olmadığına bakmaya karar verdi, *"Wharton'da kış vakti bir eve zorla girmeye çalışırken izlerinizi gizlemekte başarılar,"* dedi kendi kendine. Dolabı açarak çizmelerini çıkardı ve ceket giymeden serin havaya çıktı.

Storm, kar yığınlarının üzerinden bir geyik gibi zıplayarak avluya daldı. Onun neşesi Tess'in yüzünde bir gülümsemeye neden oldu. Tüm o hırlamalardan sonra dışarıya çıkmaktan mutlu olduğu belliydi.

Saat henüz dört bile değildi ama gökyüzü şimdiden alacakaranlığa bürünüyordu. Tess, bu zamanlarda karın sevdiği o mavi tonun almış olduğunu fark etti. Karın içinde iz arayarak yürüdü, La Belle Vie'nin pencerelerinden içeri bakan bir olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey. Bir kar tanesi bile yerinden oynatılmamıştı. Yalnızca etraftaki hayvanlara ait küçük izler gördü ancak insana ait bir ayak izi yoktu. Verandada durmuş çizmelerindeki karı silkelemeye çalışırken Wyatt'ın ona seslendiğini duydu.

"Tess!" diye yeniden seslendi. "Buraya gelsen iyi olur."

Midesi kasıldı. Ne bulmuştu acaba?

Storm'u çağırarak aceleyle eve girdi. Arkalarından kapıyı kapatıp kilitledikten sonra hızla otlarını çıkardı ve merdivenlerden yukarı koştu. Wyatt'ı atölyede buldu.

Duvarı gösteriyordu.

Onun işaret ettiği yöne bakmak için döndü ve nefesi kesildi. Kırmızı bir boya izi. Bir fırça izi. Tıpkı tablodaki gibi.

"Burada daha önce böyle bir şey yoktu," dedi ona dokunmak için

yaklaşırken. Islak ve taze olmasını beklemişti ama değildi. İz tamamen kuruydu.

Wyatt'a dönerek başını salladı. "Anlayamıyorum," dedi. "Islak olması gerekmez miydi?"

Etrafa bakındı. Alacakaranlık, duvardaki sıralı pencerelerden içeri giriyor, pembe-mor ışıltısı odaya neredeyse sihirli bir hava katıyordu. Havada toz parçacıkları vardı. Her şey günün erken saatlerinde, Wyatt'ın bir anda gelip temizliği yarıda kestiği zamanki gibi duruyordu. Süpürge duvara dayalı halde duruyordu, küreği de hemen yanındaydı. Şişe ve bardakları geri dönüşüme götürmek için kullandığı kahverengi poşet masanın üstünde, toz bezlerinin hemen yanında duruyordu.

Tess o anda katıksız bir sükunetin etrafını sararak onu kucakladığını hissetti. Boyaların durduğu uzun masaya bakarken heyecandan göğsü kabardı. Fırçaları boyaya daldırıp tuvali fırça darbeleriyle okşadığını hayal etti. Hepsinin gerçekleştiği yer burasıydı işte, o dehanın, sanatsallığın, o...

"Tess!"

Tess, sıçrayarak kendine geldi ve gözlerini kırptı. Wyatt, onu kollarından tutuyordu.

"Az önce nereye gittin öyle?" diye yüzünde endişeli bir ifadeyle sordu, Wyatt. "Tamamen dalıp gittin."

"Ben...", Tess etrafına baktı. "Bilmiyorum. Çok tuhaftı. Yaşadığım şeyin ne olduğunu bilmek istemiyorum. Yalnızca bir anda bu odada bulunduğum için çok mutlu hissetmeye başladım."

Wyatt bir an sessiz kaldı. "Hadi aşağı inelim," dedi sonunda.

Tess'i atölyeden dışarı çıkardı ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Bu sandığı eski yerine itmeme yardım et," dedi. Üzerine kendi uyarı sistemlerini yeniden kurdular.

Arka merdivenlerden mutfakta indiler, Tess hemen ateşin yanındaki koltuklardan birine çöktü. Uzun bir nefes verdi.

"Bir bardak şaraba ne dersin?" diye sordu, Wyatt.

“Mükemmel,” diyerek koltuğa biraz daha çöktü ve ayaklarını küçük pufun üstüne koydu.

Wyatt, dolaptan iki bardak aldı. Sonra buzdolabını açarak şarapla bir şişe bira çıkardı. İkisinin de bardağını doldurdu, birini Tess'e uzatarak şöminenin karşısındaki koltuğa yerleşti.

“Umarım fazla cesurca davranmış sayılmıyorumdur, geldiğimde kendimi evimde hissetmemi söylemiştin ama...” diyerek gülümsedi.

“Hayır, yaptığın harikaydı,” dedi Tess. “Teşekkür ederim.” Birden kendini iliklerine kadar yorgun hissetti. Ama kadehini kaldırmayı başardı. “Kaybolan kadim köyler ve yeniden beliren hortlak resimlerin şerefine.”

Wyatt küçük bir tebessüm etti. “Wharton'da sıradan bir gün daha.”

Bir an içkilerini yudumlayarak sessizce oturdular, Storm ayaklarının dibinde kıvrılmış yatıyordu. Ardından Wyatt döndü ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

“Bugün burada yaşadıklarımızdan hiç hoşlanmadım,” dedi, gözlerini kısarak.

“Evet,” dedi, Tess. “Gerçekten tuhaftı. Demek istediğim, öğle yemeğinde oturmuş senin John Wharton hikâyenden şüphe duyuyordum, yani o köyün gerçekten kaybolduğuyla ilgili ve sonra buraya geri geldik ve bununla karşılaştık, bu şey her neyse.”

“Zorla içeri girildiğine dair herhangi bir izle karşılaştın mı?” diye sordu, Wyatt. “Karşılaşmadığını varsayıyorum zira şimdiye kadar bundan bahsederdin.”

Tess başını salladı. “Hayır. Hatta kar üzerinde izler aramak için dışarıya bile baktım.”

“Üst kattaki dolaplarda saklanan biri de yoktu.”

Tess içini çekti. “Sanırım artık bunun tuhaf olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Bu sabah babama bu evin hayaletli olup olmadığını sordum. Güldü. Ben de kıkırdadım ama artık durumun komik olduğundan pek emin değilim.”

“Atölyede dalıp gitmenden de hiç hoşlanmadım,” dedi. “Hatırlıyor musun? Birkaç kez sana seslendim ama beni duymuyor gibiydin, ta ki seni kollarından tutuna kadar.”

Düşünceleri oldukça belirsizdi, sanki bu bir rüyada olmuş gibi. Tess başını salladı. “Pek de değil,” dedi. “Açıklayamam. Ben sanki...” İç çekti. “Bilmiyorum. Mutlu hissettim.”

Wyatt kaşlarını çattı. “Mutlu mu?”

“Biliyorum,” dedi Tess. “Tamamen yersiz bir duygu. Özellikle şartlar göz önüne alındığında.”

“Her şeyin oldukça makul ve bu dünyaya ait bir açıklaması olabilir ama hayalet ya da bir insan fark etmeksizin tek bir şey kesin,” dedi Wyatt.

“Nedir?”

“O resim dizisinde anlatılan hikâyeyi fark etmeni istediler.”

Tess başını salladı. Kesinlikle haklıydı. Tüm bu karmaşadan çıkartabilecek tek manalı şeydi.

Ama kim? Ve niçin?

Wyatt birasından bir yudum daha aldı. “Burada tek başına kaldığında güvende hissedebilecek misin?” diye sordu.

Tess buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Kendine ve Wyatt’a karşı dürüst olması gerekirse, yanıtının hayır olacağını biliyordu. Peki bu cevabın alternatifi neydi?

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Kelimelere dökcek olursam, sanırım doğüstü bir tehlikeden çok gerçek bir tehlikeden korkardım. Ve ortada herhangi bir gerçek tehlike olduğunu sanmıyorum.”

Wyatt başını salladı. Ona bakıyor, sözlerinin ardındaki gerçekliği değerlendiriyordu. “Haklı olduğunu kabul etmem gerek,” dedi. “Bir hayaleti canlı bir insana tercih ederim.”

Tess şarabından bir yudum alarak bunun üzerine düşündü. “Her ikisi de olmasa?” dedi, ona gülümseyerek. “İkisi de olmasa süper olurdu.”

“Dinle, köpeklere mama vermek için eve dönmeliyim,” dedi Wyatt. Sihrin sona erdiği saat, gece yarısı, diye fark etti Tess. “Ama yine de bir kez daha emin olmak istiyorum. Burada tek başına kalmaktan pek hoşlanmıyorum ama bunu nasıl değiştirebilirim bilmiyorum. Burada kalabilir miyim diye sorsam fazla ileri gittiğimi düşünürsün, üstelik birbirimizi de çok iyi tanımıyoruz. Koridorun ucundaki bir odada benim olmam atölyede bir hayalet olması kadar endişe verici olabilir.”

Tess kıkırdadı ama o haklıydı. Wyatt'la gece boyunca aynı çatı altında yalnız kalmaktan rahatsız olurdu. Evet, yakında bir pansiyon işletmecisi olacak ve sürekli olarak yabancılarla aynı çatı altında kalacaktı. Pansiyon sahibi olmak bu demekti. Ama aynı zamanda kral dairesi yaptırmasının amacı da buydu.

“Ya da benim evime gelmeni isteyebilirim ki bunu daha da ürkütücü bulursun sanırım,” diye devam etti Wyatt.

“İyi olacağım,” dedi, endişesi içini ısıttı. “Fedaim var, unuttun mu?”

Tess, eğilip Storm'un başım okşadı.

Wyatt sandalyeden kalktı ve bira bardağını lavaboya koydu. Paltosunu giyerken ona döndü. “Bugün öğle yemeğine geldiğin için teşekkür ederim. Umarım ailemle ilgili hikâyede lafı fazla uzatmamışımdır.”

“Hiç de bile,” diyerek gülümsedi, Tess. “Söylediğin her sözü ilgiyle dinledim.”

Wyatt onu kendine doğru çekti, kollarını beline dolayarak sarıldı. Tess de kendi kollarını onun omuzlarına dolarken yanakları birbirine değdi. Tüm vücudunu saran bir elektriklenme hissiyle doldu. Tess bir an için gözlerini kapadı ve bu duyguyu hissetmenin nasıl olduğunu hatırladı. O kadar uzun zaman olmuştu ki. Gözlerini açtığı anda biraz geri çekildi ve elini Wyatt'ın yanağına koydu. Sonra ayak parmaklarında yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak onu önce tereddütlü ardındansa gerçek, somut ve önemli bir şeye

dönüşen öpücüğe çekti. Tess, bu öpücüğü unutmaması gerektiğini hissetti. Bu bir başlangıçtı.

“Tess,” dedi Wyatt, boğuk ve alçak bir sesle dedi.

Bir süre öylece durdular, yüzleri birbirine yakın, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak. İkisi de aynı anı yaşıyor ve hafızalarına kazıyorlardı sanki.

Wyatt boğazını temizledi. “Paltomu neden giymiştim ben?”

Tess gülümsedi. “Eve gitmek için. Köpekler ve mamaları ilgili bir şeyler söyledin.”

“Doğru,” dedi Wyatt. “İlerleyen saatlerde seni arayacağım. Şimdiden haber vereyim.”

“Önce habersiz çat kapı gelmeler ve şimdi de bu,” dedi Tess.

Kapıyı onun ardından kapattıktan sonra Storm'a döndü. Mama kabının yanında duruyordu. Biraz bariz bir ipucu. Mama kabım doldurduktan sonra kendine ikinci kadeh şarabını aldı ve ateşin yanındaki koltuğa geri oturdu.

Evet, Wharton'da sıradan bir gün daha.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tess, yatak odasındaki şömineyi yakıp ışığı kapattıktan sonra ayak ucunda kıvrılmış Storm'la birlikte yatağına uzanıp o gün yaşadıklarını düşünmeye başladı.

Eli ile sıklıkla yaptıkları, *tamam, sonra* rutinlerini hatırladı. Sadece *tamam, sonra* sorusunu sormanın kazandırdığı bilgelik, ona hayatındaki pek çok zor zamanın üstesinden gelmesinde rehberlik etmiş, yeni bakış açıları kazandırmış ve çıkmazda olduğunu düşündüğünde yol göstermişti. Şimdi aklında düğümlenen düşünceleri çözmek için yine aynı yöntemeye başvuracaktı.

Dünyanın en ünlü modern sanatçılarından birinin bilinmeyen eserlerinden oluşan bir hazine bulmuştu. Tamam, sonra?

Sanat dünyası mutluluktan deliye dönerdi. Tamam, sonra?

Tablolar açık artırmada satılırdı. Ailesi satıştan milyonlarca dolar kazanırdı. Tamam, sonra?

Cidden öyleydi. *Tamam, sonra?* Zaten ihtiyaç duydukları her şeye sahiptiler. Babası ve Eli, Sebastian Bell'in mal varlığının büyük bir kısmı ile bir vakfı yönetiyorlardı. Tess daha fazla paranın o vakfa yönlendirilebileceğini düşündü. Sanat eğitimi karşılayamayan çocukların eğitimi üstlenebilirlerdi. Daha fazla burs verebilirlerdi. Wharton'da sanatçılar için bir yer bile inşa edebilirlerdi. Ya da sanata adanmış bir okulu destekleyebilirlerdi. Bu tabloların satışı iyi şeyler doğurabilirdi. Harika şeyler. Pozitif şeyler.

Ama sonra Tess'in düşünceleri farklı bir yön aldı. Tablolar rahat-

sız ediciydi. İnsanlar bunların bir şekilde büyükbabasını yansıttığını düşünmezler miydi? Bu tablolar, Wharton sokaklarında gezinen bir tacizciyi tasvir ediyordu ve bu kişinin büyükbabası olma ihtimali çok yüksekti. Bir anlığına bu düşünceyi hazmetmeye çalıştı. Tamam, gösterilen buydu diyelim, sonra ne olurdu? Dünya bunu fark ettiğinde? Ailesi bunu fark ettiğinde ne olurdu?

Büyükbabasının ve dolayısıyla tüm ailesinin itibarı lekelenebilirdi. Kesinlikle, lekelenirdi. Sebastian Bell, Wharton kasabasının sevilen bir evladıydı. Bu tablolar onun altın çocuk imajını paramparça edebilirdi. En azından rahatsız edici soruları gündeme getirecekti.

Tamam, sonra? O zaman ne olurdu?

Ailesi bunun sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalırdı.

Tess yastıklarını düzeltti ve yumuşak yatağında daha derine gömüldü. Deha ile delilik arasında ince bir çizgi vardı. Büyük sanatçıların psikolojik sorunlar, kötü hatta suçlu davranışlar ve her türden kusurlar içeren uzun bir geçmişleri vardı. Deha, birini kötülüklerden muaf kılmaz ya da sonuçlarından korumaz. Van Gogh'un sorunları vardı. Picasso'nun da öyle. Hemingway'se kadın düşmanlığıyla ün salmış, akıl sağlığı bozuk biriydi. Fitzgerald bir alkolikti. Bu tablolar gün ışığına çıktığında, Tess'in gördüklerini dünya da fark ettiğinde Sebastian Bell, ondan önce gelen sanatçılara rağmen sert bir şekilde yargılanır mıydı? Eğer kadınları gerçekten taciz etmişse, bu yargılamayı hak etmiş olmuyor muydu?

Ve Tess, tabloların bunları hiç yansıtmayabileceği düşüncesinde karar kıldı. Belki de yalnızca büyükbabasının hayal gücünün ürünüydüler, o kadar. Bu düşünceyle Tess'in gözleri yavaşça kapandı. Yarın babasını ve Eli'ı arayarak onlara aklındakileri söyleyecekti ve bir aile olarak birlikte karar vereceklerdi. Her şeyin altından tek başına kalmaya çalışmasına gerek yoktu.

Ancak gözleri uzun süre kapalı kalmadı.

Tüm *tamam, sonralarına* rağmen, aklındaki bir düşünceden kurtulamıyordu: Duvardaki kırmızı leke. Tablodaki kadın, portreden

edindiği izleniminde dürüst olması gerekirse, pek de poz vermek istiyormuş gibi durmuyordu.

Ve ardından uçurumu resmeden son tablo vardı; görüntünün çağrıştırdığı çaresiz ruhların çığlıkları.

Tess, aklında başka bir düşünce daha olduğunu fark etti. Bastırmaya, uzak tutmaya veya kovmaya çalıştığı bir şey. Ama yatağında uzanmış, duvarda şömine ateşinden yansıyan gölgeler dans ederken bu düşüncenin su yüzüne çıkmasına izin verdi.

Belki de Sebastian Bell yalnızca bir röntgenci veya sapık değildi. Belki de bir katildi. Tablolar tam olarak böyle bir şeyi göstermiyordu. Ancak onlara baktığında Tess'in duyduğu his...

Onun, *tamam, sonra* yöntemi bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya yetmeyecekti.

Tess ani bir sıçrama ile oturdu ve telefonunu almak için uzandı. Wyatt ilk çalışta açtı.

"Tess," dedi, uykunun verdiği kalın bir sesle. "İyi misin?"

"Bu kadar geç bir saatte aradığım için üzgünüm," diyerek derin bir nefes aldı. "Sanırım sen haklısın."

"Herhangi bir zamanda herhangi birinden bunu duymak ne kadar hoşuma gitse de bu sefer karşılığı hoş olmayacak gibi duruyor," dedi Wyatt. "Neyden bahsediyoruz?"

"Belki de polisi aramalıyız," dedi Tess. "Şu an değil, herhangi acil bir durum yok. Ama atölyedeki kadın portresini aklımdan çıkaramadım. O kırmızı leke. Ve uçurumu resmeden son tablo. Wyatt, bir itirafla mı karşı karşıyayız?"

Wyatt boğazını temizledi. "Bir itiraf derken neyi kastediyorsun?"

"Tablolar, tam da senin söylediğin gibi, bir hikâye anlatıyor," dedi Tess. "Ya bu anlatılan bir cinayet hikâyesiye? Ya bu tablolar, büyükbabamın itirafı niteliğindeyse?"

Tess, Wyatt'ın nefesinin kesildiğini duydu. "Korkunç bir şekilde mantıklı," dedi. "Demek istediğim, yalnızca tabloları sırayla inceleyince bile, öyle değil mi?"

“Aynen öyle,” dedi Tess.

“Büyükkannen atölyeyi ne zaman kapattı biliyor musun?” diye sordu Wyatt.

Tess düşünmeye çalıştı. İşin aslı, bilmiyordu. Kendini bildi bileli orası kapalıydı.

“Sebastian Bell ne zaman öldü?” diye sordu, Wyatt. “Ve nasıl öldü?”

“Tam tarihini bilmiyorum ama eminim vakfın web sitesinde veya onunla ilgili birçok web sitesinde yazıyordur. Babam gençken ölmüş. Eğer doğru hatırlıyorsam, üniversitedeymiş. Bir kalp krizi sonucu öldüğünü biliyorum ama o kadar. Babam nadiren konusunu açardı, büyükkannemse hiç bahsetmezdi. Onunlayken bu konuyu açmamam gerektiğini bilirdim. Garip, değil mi?”

“Pek değil,” dedi Wyatt. “O zamanlar böyle tepkiler doğaldı, özellikle de eğer skandal gibi bir şey söz konusuysa. Ya da biri kanser hastasıysa. Ya da aileye utanç getirecek bir kaza geçirdiyse. Tanıdığım biri, yıllarca büyükbabasının Wharton’un hemen dışındaki Cliffside Verem Hastanesi’nde öldüğünü düşünüyordu ancak gerçekte büyükbabası bir gece tavernadan dönerken çok içmiş ve karda donarak ölmüştü. O zamanlar insanlar böyle şeyleri gizlerdi. Bahsederken bile fısıldayarak konuşurlardı. Sanki ölümden bahsederlerse onları duyacak ve peşlerine düşecekmiş gibi.”

Tuhaf da olsa bu Tess’e mantıklı gelmişti. Üniversiteden bir arkadaşım düşündü, büyükkannesi kansere yakalanmıştı ama arkadaşısı kanserin hangi tür olduğunu bile bilmiyordu. Bazı ailelerde böyle şeyler konuşulmazdı. Ya, böyle bir durumun? Kesinlikle bahsi açılmazdı.

“Büyükkannenin atölyeyi kapatmasına gelirse,” diye devam etti, Wyatt. “Ne zaman ve neden kapattığını bilmiyorsun, öyle değil mi?”

“Aynen öyle,” dedi Tess. “Orayı ısıtmanın fazla pahalıya kaçtığı gibi saçma bahaneler uydururdu. Küçükken hiç üstünde durmadım. Ama şimdi... Bu mazeretler resmen absürt.”

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Wyatt. "Gerçi sadece yas tuttuğu için de olabilir. Biricik kocasını kaybettiği için odayı onun bıraktığı gibi tutmak istemiştir. Ebedi bir mabet gibi. Ya da onun gibi bir şeyler. Biliyorum, kulağa abartı gibi geliyor. Peki ya nedeni bu değilse. Ya..."

Tess, onun düşüncelerinin gözleri önünde neredeyse somut bir şekle büründüğünü görebiliyordu. "Ya," dedi, "Büyükanнем bu tabloları buldu ve herkesten gizlemek için de odayı kapattıysa? Bu atölyenin dağınıklığını da açıklıyor. Aceleyle odayı kapattıysa temizlemek için zaman ayıramamıştır."

"Bence mantıklı," dedi Wyatt. "Bir şey bildiğimden değil tabii. Ama bunu ilk kez duyan biri olarak söylüyorum, kulağa olası geliyor. Tabloları buldu, bir itiraf niteliğinde olduklarını fark etti ve bu itirafın gün ışığına çıkmadığından emin olmak için her şeyin üstüne bir kilit vurdu."

"Dünyanın, eşsiz Sebastian Bell'in, kocasının bir sapık ya da daha kötüsü olabileceğini öğrenmesine izin veremezdi."

Wyatt iç çekti. "Tüm bunlar doğruysa eğer, vermen gereken bir karar var."

Tess'in midesi büzüldü. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Büyükanнемnin tabloları herkesten gizlemek için girdiği bunca sıkıntıyı düşünürsek, yani onları yok edebilirdi ama etmedi, daha doğrusu belli ki edemedi fakat onları gizli tutmak için her şeyi yaptı."

"Evet yaptı," dedi Tess, düşünceleri birçok yöne dağılıyor gibiydi. "Bununla ne demek istediğini anlıyorum."

"Büyükanнем istğine karşı gelip onları tüm dünyaya göstermeyi göze alacak mısınız?"

Wyatt'ın sözleri Tess'i çevreleyip sımsıkı sardı. Bunu düşünmemiştir. "Tabloları sen de gördün," dedi Tess, zayıf bir şekilde.

"Ben de pek kasaba dedikoducusu sayılmam," dedi Wyatt. "Eğer tabloları içeride bırakarak o kapıyı yeniden tamamen kapatma ka-

rarı alırsan, kimseye bir şey söylemem. Söylemek bana düşmez. Bu sizin ailenizin kararı.”

Tess bunu düşündü. Nasılsa, Wyatt'ın sözlerine inanıyordu. İyi bir adamdı. Sözünde duran biri gibi görünüyordu. Eğer bir konuda ağzını açmayacağını söylerse, gerçekten de sessiz kalacağına güveniyordu. Onun başka hangi türden ve kimin sırlarını daha saklıyor olabileceğini merak etti ancak bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğinden neredeyse emindi.

Tess'in düşünceleri bir duvara toslamış gibi görünüyordu. Eğer tabloları herkesle paylaşmaya hazır değilse, muhtemelen yıllar önce gerçekleşmiş, olası bir cinayet ile ilgili polise haber vermeli miydi?

Ama sonra, Wyatt ile öğle yemeğindeki sohbetini hatırladı. Ve o anda aklına bir fikir geldi.

Wyatt'ın ailesi kasabanın kuruluşundan önce bile Wharton'daydı. Yıllar önce gerçekleşmiş bir cinayetten haberleri olurdu, tabii gerçekte öyle bir cinayet işlendiyse.

“Wyatt,” diye başladı. “Sanırım senin ailen Wharton'ın tarihini diğer herkesten daha iyi biliyor.”

“Bu doğru,” dedi Wyatt. “Özellikle anne babam ve onların ebeveynleri.”

“Eğer bu kulağa nezaketsiz gibi geliyorsa ... Üzgünüm ki kesinlikle öyle geliyor ama... Acaba hâlâ hayattalar mı?”

“Sapasağlamlar,” dedi. “Anne babam kış aylarında genellikle birkaç ay Arizona'ya giderler. Büyükkannem yaklaşık on yıl önce vefat etti ama büyükbabam hâlâ bizimle. Salmon Bay'deki bakımevinde kalıyor.”

Tess'in düşüncesi boğazında takıldı. “Onu görmeye gidebilir miyiz?” diye sordu. “Yarın?”

Tess gece fazla uyuyamadı. Yatakta dönüp durdu, sonunda uyu-yakaldığındaysa rüyaları vahşi, kopuk ve şiddet doluydu. Ve tırma-lama seslerini de duydu ama sabah olduğunda bunu hayal edip et-mediğini merak etti.

Wyatt'ın büyükbabasıyla tanıştığında ona ne sormak istediğin-den emin değildi. Ama emin olduğu tek şey adamın Wharton tarihi-ni çok iyi bildiği-ydi. Sebastian Bell'in parlak günlerinde buradaydı. Ve o dönemde kaybolan, öldürülen veya skandala neden olan bir şeyler olduysa mutlaka bilirdi.

Zor olan, onun bu konular hakkında konuşmasını sağlamak ola-caktı.

Saat altı otuz beşi gösteriyordu. Yeniden uykuya dalmak için boş yere çaba sarf ettikten sonra denemeyi bıraktı. Üstüne bir kot ve kazak geçirdikten sonra kuş tüyü montunu ve mukuluklarını giyerek Storm'un tasma-sını aldı. Birlikte şafak öncesi karanlığında yola ko-yuldular.

Jim ve Jane'in ışıkları yanıyordu. Tess, Jim'in mağazayı erken aç-mak için erken kalktığını düşündü. Ama mahalledeki diğer evlerin çoğu karanlıktı. Mantıklı insanlar, güneş gökyüzündeki yerini ala-na kadar uyuyorlardı. Wharton'ın karanlık, terk edilmiş sokakları boyunca yürürken, resimlerdeki görüntüleri hatırlamadan edeme-di. Büyükbabası veya başka biri de bu sokaklarda yürümüştü. Aynı onun yaptığı gibi La Belle Vie'den ayrılmış, arkalarından kapıyı ka-patmış ve karanlığa doğru yola çıkmıştı.

Seni ne yönlendirdi? Aradığın şey neydi? İnsanları habersiz gözlem-lemeyi neden arzuladın?

Bir sanatçı olarak büyükbabası zamanın içinden anları resmet-mişti. Bu anları tuval üzerine kaydetmiş, kendi gözleri aracılığıyla yorumlamıştı. Konu kendi ailesinin göl kenarında huzurla geçirdiği bir piknik sahnesi ya da komşularının evindeki gerilimin şiddete dö-nüşmeden önceki an da olsa böylesi çizimler için keskin bir gözlem-ci olması gerekiyordu.

Tess, zihninin tüm olasılıklara doğru çekildiğini biliyordu ama yine de merak etti; eğer orada bir aile içi şiddet yaşandıysa, Sebastian durup izlemiş miydi? Evde neler yaşandığını görmüş müydü? Bundan zevk mi almıştı yoksa tiksiniş miydi? Kadına yardım etmiş miydi? Sanat için olduğunu düşünmüş olsa bile, Tess, bunu gölgelerden izlemenin ne denli yanlış olduğu fikrini bir türlü aklından atamıyordu.

Tess göl kenarındaki bir bankta oturdu ve aşağıdaki derin, koyu suyu hayal ederek donmuş gölü seyretti. O kadar büyülenmişti ki arkasından gelen Jim'i duymadı bile.

"Hey, komşu," diye cıvıladı, Jim. "Erkencisin." Eğilip Storm'un kafasına okşadı.

Tess yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Kötüler tek gözü açık uyur," dedi.

Jim kıkırdadı. "Öyle derler. Bir şeye ihtiyacın var mı? Mağazayı açmaya gidiyorum."

Tess bir inlemeyle banktan kalktı.

"Aslında var," dedi, biraz canlanarak. "Kahve çekirdeğine ihtiyacım var. Dükkanında taze pişmiş kruvasan yoktur herhalde?"

Jim gülümseyerek mağazanın arka sokağına park eden bir teslimat kamyonunu işaret etti. "Rene tam zamanında geldi," dedi. "Belki hâlâ sıcaktırlar."

Tess'in duymak istediği tek şey buydu. Birlikte mağazaya doğru yürüdüler, Storm hemen arkalarından geliyordu. Jim kapıyı açıp alarını devre dışı bırakıncaya dek dışarıda beklediler. Ardından Jim ışıkları yakarak ilerledi ve fırıncısı Rene ile arka kapıda buluştu. Birkaç mil uzaklıktaki Fransız-Kanadalı işletmesi olan fırından alıp her gün taze sattığı kruvasan, kek ve simitlerle dolu büyük bir kutu taşıyarak arka odadan geldi.

"Bir sade, bir de bademli lütfen," dedi Tess, sırtarak. "Hesabıma yazabilir misin? Ve bunlardan iki tane yiyeceğimden kimseye bahsetme, olur mu?"

“Oldu bil,” dedi Jim, kruvasanları çift torbaya sararak. “Sırrın benimle güvende. Şimdi soğumadan önce hızlıca eve.”

Tess, sıcak bir duş aldıktan sonra taze demlenmiş bir fincan kahve ve üzerine bolca tereyağı sürdüğü sade kruvasanıyla sıcak mutfağına yerleşti. Bir ısırık, onu yemek cennetine ışınladı. Sadece bu yüzden bile Wharton'da erken uyanmaya değerci. Bir an kendi kruvasanlarını yapmaya başlasa mı diye düşündü ama sonra vazgeçti. Bu fırıncıyla yarışamazdı. Sadece ihtiyaç duyduğunda bunları ondan satın alırdı.

Sabah programlarını açtı ve Wyatt'ı aramak için makul bir saatin gelmesini bekledi. Haberler, bir yemek programı, o bölümde gördüğü ilginç bir baharat karışımını denemek için not aldı ve asla izlemek istemeyeceği yeni filmini tanıtan ünlü birinin olduğu programdan sonra Wyatt'ın artık uyanmış olabileceğini düşündü.

“Merhaba,” dedi.

“Günaydın,” dedi Wyatt. “Gecen nasıl geçti?”

“Uzun,” dedi Tess. “Fazla uyuyamadım. Sabah erkenden Storm'la yürüyüşe çıktım, bonus olarak tam da fırıncısı kruvasanları getirirken Jim'le karşılaştım.”

“Rene'nin kruvasanları Quebec'in bu kıyısındaki en iyileridir,” dedi Wyatt.

“Bu sabah iki tane yediğimi ne onaylayabilirim ne de inkâr edebilirim,” dedi Tess.

“Artık buna resmen böbürlenmek denir.”

Tess kıkırdadı. Bu adamla konuşmak kolaydı. “Hâlâ dedenle görüşmeye gitme konusunda emin misin?”

“Elbette,” dedi Wyatt. “Ama yalnızca gitmeden bilmeni istiyorum ki... Yani onun bazı hafıza sorunları var. Tam olarak Alzheimer sayılmaz ama biraz bunadığı kesin.”

“Sorun değil,” dedi Tess. “Beklentilerimi yüksek tutmuyorum. Ama o zamanlar Wharton'da yaşıyordu ve bu, Sebastian buradayken birbirlerini tanıdıkları ve bu kadar küçük bir kasabada kesinlikle birbirlerini bildikleri anlamına geliyor. Belki de bu döneme dair perspektifi, babamın sahip olmadığı bir bakış açısı olabilir.”

“Bunun hakkında düşündüğünü biliyorum, kadını da. Portredekini...” dedi Wyatt.

Tess'in boğazında düşen sözcükler, açıkça dile getirilmesini istemiyor gibi. Ama bunu zorladı. “Büyük babanız, o dönemde Wharton'da kaybolan veya ölen herhangi bir kadın hakkında bilir. Herhangi bir kadın. İnternette bunu araştırabilirim ama belirli bir yıl veya isim olmadan veya...”

“Anladım,” dedi Wyatt. “Başlanması gereken yer kesinlikle birinci elden bir anı olurdu.”

Tess düşündü. Peki neden mideleri düğüm düğüm? Neden Wyatt'ın dedesinin ona ne anlatacağını bilmek istemiyordu?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Salmon Bay'a gidiş, Tess'in o yoldaki son sürüşüne kıyasla oldukça sakın geçti. Karlar temizlenmiş, buzun erimesi için yola serpilen tuzlar işe yaramıştı. Araç kuru zemin üzerinde ilerliyordu.

Salmon Bayview kompleksi hastanenin hemen yanına kurulmuştu ve aktif, bakıma ihtiyaç duymayan yaşlılar, ilaçlar ve banyo gibi şeylerde yardıma ihtiyaç duyanlar ve gün boyu sürekli bakıma ihtiyaç duyanlar için apartman kompleksi içeriyordu. Buradaki amaç, yaşlıların kendilerine ait dairelerde kalmalarına müsaade ederken ihtiyaç duydukları bakımın da evlerine gelmesini sağlamaktı. *Harika bir konsept*, diye düşündü Tess, yakın bir gelecekte kendi ebeveynlerinin de böyle bir düzenden yararlanmaya ihtiyaçları olacak mı diye merak etti.

Wyatt arabasını park yerine çektiğinde saat neredeyse on bir buçuktu. Büyükbabasını kompleksteki üç restorandan birinde öğle yemeğine götürmenin konuşmaları için rahat bir ortam sağlayacağını düşünmüşlerdi.

Arabadan inmeden önce Wyatt, Tess'e döndü. “Yalnızca beklentilerinin yüksek olmadığından emin olmak istiyorum,” dedi. “Sana bunadığından bahsetmiştim. Durumu henüz çok kötü değil. Ama bazen bazı şeyleri karıştırabiliyor.”

“Anlıyorum,” dedi ve uzanarak Wyatt'ın elini tuttu. “Sadece bunu yapmaya istekli olduğun için minnettarım. Bize herhangi bir bilgi veremezse de sorun değil. Birlikte güzel bir öğle yemeği yemiş oluruz.”

Wyatt ona bakıyordu. “Güzel kelimesini nasıl tanımladığına bağlı. Hayatında yediğin en güzel öğle yemeği olmayacağı konusunda seni şimdiden uyarayım. Ton balıklı sandviçi sakın sipariş etme. İçinde gerçekten balık mı var yoksa sadece balık tadında mayonez mi var, emin değilim.”

Tess gülümsedi. “Bu tür yerlerin mutfaktaki marifetleriyle ün yaptıkları pek söylenemez,” dedi. “Ama neden öyle değil? Bana kalırsa bu insanların iyi yemek yemeleri gerekiyor.”

“Biliyor musun,” dedi Wyatt, “Onu buradan çıkarıp öğle yemeği için ana caddedeki kendi birasını yapan bara götürebiliriz. Bu çok hoşuna gidecektir.”

“Benim de gider.”

Kapıdan içeri girdiler, Wyatt onu koridorlarda yönlendirerek büyükbabasının odasına doğru götürdü. Kapıyı hızlıca tıklattıktan sonra cevap gelmeyince tokmağı denediler. Kapı kilitli değildi. İterek açıp içeri girdiler ve büyükbabasını bir kanepede otururken buldular. Üstünde yakasına kadar düğmeli, temiz, çizgili bir gömlek, bordo bir hırka ve bej pantolon vardı. Seyrek saçları düzgünce taranmıştı, aklı başında ve atik görünüyordu.

“Wyatt, oğlum!” dedi, kanepeden kalkarak. Hemen yakınında bir hasta yürüteci vardı ama onu kullanmamıştı. “Merhaba! Haydi, içeri gelin! Kapıma getirdiğin bu büyüleyici hanım da kim?”

Ayaklarını sürüyerek Tess’in yanına geldi ve eline uzandı. Tess’in uzattığı eli tutarak dudaklarına götürdü.

“Hoş geldiniz, hanımefendi,” dedi, gözleri parlıyordu. Bir anda Tess’in yanakları kızardı. *Ne kadar flörtöz bir adam.*

“Dede, bu hanım Ametist Bell,” dedi Wyatt. “Kendisine Tess diye hitap edebilirsin. Ve Tess, bu da benim büyükbabam Joseph Wharton.”

“Kısaca Joe diyebilirsin,” dedi Tess’e. “Arkadaşlarım bana öyle der.”

“Joe öyleyse,” dedi Tess.

“Öğle yemeği için şehirdeki bara gitmeye ne dersin?” diye sordu Wyatt. “Öğleden sonraya kadar seni buradan kaçırırım.”

Joe’nun yüzü aydınlandı. “Harika olur!”

Wyatt, büyükbabasının ceketini ve botlarını bularak küçük bir çocukmuş gibi ona giyinmesinde yardım etti. Tess bu görüntüyü inceledikçe yaşlı adamın yüzünde gerçekten de çocuksu bir masumiyet olduğunu fark etti. Gözlerinde neredeyse kırılğan bir heyecan ve sevinç vardı. Bu durum Tess’in gözlerini yaşarmasına sebep oldu. Hızlıca arkasını döndü ve yaşları sildi.

“Şapkam nerede?” diye sordu, Joe.

Wyatt dolaba uzandı ve yüzyıl önce İskoçya’da bir golf sahasında karşınıza çıkabilecek yün kuşaklı bir şapka çıkarttı.

Joe şapkayı başına takarak sırtıttı. “Her şey tamam!” dedi. “Haydi, gidelim!”

“Yürütecini istiyor musun, dede?” diye sordu Wyatt.

Joe elini gerek yok der gibi salladı. “Sen yanımdasın. O eski şeye ihtiyacım yok.” Tess’e dönüp fısıldayarak, “Yürütecini kullanınca hanımlar beni yaşlı zannediyor,” dedi.

Tess kıkırdadı.

Wyatt arkalarından kapıyı kilitledikten sonra Joe’nun koluna girerek ona destek oldu. Koridor uzundu ancak adam doksanlarında biri için şaşılacak kadar hızlı hareket ediyordu. Ön büroya geldiklerinde Joe masanın ardında oturan kadına ışıltıyla gülümsedi.

“Kimleri görüyorum!” dedi kadına.

“Nereye böyle, Joe?” dedi kadın, yüzünde büyük bir gülümsemeyle.

Tess, hemen herkesin Wyatt’ın büyükbabasını bu ifadeyle selamladığını düşündü. Adamın pozitif enerjisi bulaşıcıydı.

“Çocuklar beni öğle yemeğine çıkarıyor,” dedi Joe. Sesindeki gurur Tess’in kalbine dokundu. “Şehir merkezindeki barda!”

“Orayı severim,” dedi kadın. “Hamburgerleri harikadır.”

“Dışarı çıkışı için ben imza atarım, Connie,” dedi Wyatt.

Kadın başını salladı ve ona doğru bir defter uzattı. “Ve geri döndüğünüzde teslim etmek için,” dedi. “İşleyişi artık biliyorsundur elbette ama yine de insanlar bazen giriş yapmayı unutabiliyor sonra da personel o sakinin tespitini sağlamak durumunda kalıyor.”

“Kimsenin kaybolmasını istemezsiniz,” dedi Wyatt, kaşlarını kaldırarak.

“Aynen öyle,” dedi Connie. “Şimdiden afiyet olsun, Joe!”

Wyatt otoparka doğru giderken Joe, Connie'ye el salladı. Wyatt arabayı getirmek için ilerlemeye devam ederken Tess, Joe ile girişte bekledi.

“İşte geliyor,” dedi Joe. “Gelmek üzere.”

“Evet geliyor,” dedi Tess, Joe'nun kolunu okşayarak.

Wyatt arabayı girişin önüne getirdikten sonra Tess, Joe'nun ön koltuğa yerleşmesine yardım etti ve ardından arka koltuğa geçti. Birkaç sokak ötedeki restorana vardıklarında aynı şeyi tekrar ettiler. Tess Joe'nun arabadan inmesine yardım etti ve Wyatt arabayı park ederken onunla kaldırımında bekledi. *Gerçekten de böyle durumlarda yardım almadan olmuyor,* diye düşündü.

Tess içeriye girince mekânın eski çağlarda İngiltere'den kopartılıp buraya getirildiğini düşündü. Işıklı raflarda parlayan şişeleri ve oyma detaylarıyla dolu sırtıyla odanın ortasında yer alan büyük, tahta bir bar vardı. Siyah deri koltuklarla donatılmış bölmeler duvarları kaplıyordu, aynı renge ve döşemeye sahip sandalyeler ile ağır ahşap masalar oda ortasında duruyordu.

Tess daha önce buraya geldiğini sanmıyordu, Wharton'daki harika restoranlar nedeniyle karşı tarafa geçmeye hiç ihtiyaç duymamıştı. Joe'u rahatça oturup kalkmasına yardımcı olabileceği bir masaya yerleştirdi ve ceketlerini yakındaki duvar kancalarından birine astı.

Wyatt sonunda onlara katıldığında Joe, “Bir bira alabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki bir bira alabilirsin dede,” diyerek ona gülümsedi Wyatt. “İstersen iki tane bile alabilirsin.”

Garsonları masaya gelince öğle yemeklerini sipariş ettiler. Joe bir bezelye çorbası istedi, Wyatt hamburger aldı, Tess ise bir Fransız dip sandviçi* sipariş etti. İçecekleri geldiğinde Joe bardağını havaya kaldırdı.

“Mutlu günlere,” dedi.

“Mutlu günlere,” diye tekrarladı Wyatt, büyükbabası ve Tess ile bardaklarını tokuşturarak.

Ne güzel bir cümle, diye düşündü Tess. İki küçük kelimeyle önemli olan her şeyi özetliyordu.

Joe, Tess'e döndü. “Bira demişken, sana hiç nasıl bacağımı kırıp Salmon Bay'deki hastanede yattığımı ve en iyi arkadaşımın hastane odama nasıl bira sokmaya çalıştığını anlatmış mıydım?” dedi.

“Hayır!” dedi Tess. Öne eğildi ve çenesini avucuna yerleştirerek dirseğini masaya dayadı. “Nasıl oldu?”

Joe, 1940'ların başında lisede futbol oynadığını ve sahada top çalarken nasıl bacağını kırdığını anlattı. Şu an oturdukları yerden yalnızca birkaç sokak ötede bulunan hastaneye götürülmüştü, o zamanlar hastaneyi rahibeler işletiyordu. Her şeyi hatırlıyordu, en yakın arkadaşının altılı bira ile hastaneye nasıl geldiğini, rahibelerden birinin onları nasıl bulduğunu.

“Rahibe altılı birayı alarak bana, ‘Joe, odaya bunları getirmene izin veremeyeceğimi biliyorsun,’ dedi ve ben de kendi kendime ‘İş üstünde yakalandım o yüzden rahibe de şimdi hepsine el koyacak,’ diye düşünüyordum,” dedi, gözlerinde bir parıltı ile. “Ama sonra bana göz kırptı ve ‘Bunu bizim dinlenme odasındaki buzdolabına koyuyorum. Bir tane almak istediğinde seslenirsin,’ dedi.”

Joe büyük bir kahkaha patlattı, Tess de ona katıldı. Bu hikâyeyi bin kere duymuş olduğuna emin olduğu Wyatt'a baktı. Ama o, gözlerinde yaşlarla büyükbabasına bakarak gülümsüyordu.

“O arkadaşın George muydu, dede?” diye atıldı Wyatt, belli ki sorunun cevabını zaten biliyordu.

* Fransız dip sandviçi: Orijinal ismi French Dip Sandwich.

Joe başını salladı. “Evet, George’du. Tanıdığım en iyi adamdır.”

Tess, George’un hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Ama Joe’nun doksanlarında olduğu düşünülünce sorusunun cevabı oldukça açıktı. Bu tatlı adama bakarken, büyüdüğünüz, en önemli deneyimlerinizi paylaştığınız, tüm yaşamınız boyunca sizi sevmiş insanların çoğundan uzun yaşamanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Evlatlar ve torunlarla kutsanmış olsanız bile dostlarınızın olmadığı bir dünyanın kati bir yalnızlıkla dolu olduğunu düşündü. Anılarınızı yalnızca dinleyen değil o anları birlikte yaşadığınız tüm insanlar gitmişti.

Tess *bunamak bu demek mi acaba* diye merak etti.

Önemli anılarınızı, dönüm noktalarınızı, birlikte yaşadığınız ve sevdiğiniz, hatta yalnızca tanışıklığınız olan insanları hatırlatacak kimse kalmamıştı. Şu an hayatta olan kimse Joe’nun çocukluğunu hatırlamıyordu. Veya 1942’de Wharton’da liseye gitmenin nasıl olduğunu. Ya da Büyük Buhran döneminde orada büyümenin.

Eşine ettiği evlenme teklifini yalnızca Joe hatırlıyordu, teklifi alan diğer kişi gideli uzun zaman olmuştu. Geçirdikleri balayını bir tek o hatırlıyordu. Veya satın aldıkları ilk evi. Ya da ilk bebeklerinin yolda olduğu haberini.

Joe bu anıların ve bunun gibi birçoklarının yegâne muhafızıydı. Böylesine bir geçmişi tek başına taşımak büyük bir sorumluluk, diye düşündü Tess. Önemli bir nöbet. Belki de daha yeni deneyimlerin, uzun bir yaşamın sonuna yaklaşıldığında kaybolmasının nedeni buydu. Zihin yaşamı boyunca depoladığı anılara artık sahip çıkamıyor, o nedenle de en değerlileri yeni gelen anıların önüne geçiyordu. Dün ne yediğini hatırlasa ne olacaktı? Zihni halihazırda başka şeylerle doluydu zaten.

Garson yemeklerini servis etmesinin ardından birlikte yemeğe başladılar.

Joe kaşığına bir kaşık çorba aldı ve gülümsedi. “Bu yediğim en iyi

bezelye çorbası,” dedi. “Gerçekten! Ve bu bira bir harika!” diyerek bardağını kaldırdı.

Onun pozitif enerjisi Tess'in içini ısıttı.

“Dede,” diye başladı Wyatt, karşısında oturan Tess'e bir bakış attarak. “Wharton'daki eski günlerden demişken, Sebastian Bell'i hatırlıyor musun?”

Joe'nun kaşığını havada kaldı. “Sebastian Bell,” dedi. “Tabii ki hatırlıyorum. Okulda benden birkaç sınıf büyüktü ama iyi bir çocuktü.”

“Tess onun torunu,” dedi Wyatt.

Joe'nun gözleri büyüdü, gülümsedi. “Öyle mi? Ne güzel!” Gözlerini kıstı. “Sen Indigo'nun kızı mısın?”

Tess gülümsedi. “Evet. O benim babam. Annemle birlikte Florida'da kalıyorlar.”

“Tess, onların evini bir pansiyon haline dönüştürüyor,” dedi Wyatt.

“Harika,” dedi Joe. Birasını yudumlarken geçmişe daldı. “Sebastian Bell. Onu düşüneli yıllar oluyor. Sessiz biriydi. Sanırım sanatçıların hepsi öyle, bir dereceye kadar.”

“Ben doğmadan önce vefat etmiş, bu yüzden onu hiç tanımadım,” dedi Tess. “Onu tanıyan insanlarla konuşmak çok güzel.”

“Ah, evet,” dedi Joe, ekmeğini çorbaya batırırken. “Bastian tam bir çapkındı, Serena ile tanışmadan önce tabii. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır!” dedi Tess, Joe'nun yaramaz ifadesine gülerek. “Gerçekten mi?”

“Hem de nasıl,” dedi Joe, başını sallayarak. “Güçlü, sessiz bir tip. Bütün kızlar ona bayılırdı. Ama Serena ile tanıştığı anda hepsi bitti. Tüm erkeklerin onda gözü vardı ama Serena sadece onunla ilgilenmişti.”

Tess'in göğsü kabardı. “Öyle mi?”

“Evet, aynen öyle,” dedi Joe. “Okuldaki en güzel kızlardan biriy-

di; benim Sophie'm kadar olmasa da. Ama Serena geçtiğinde ona dönüp bakmayan kalmazdı.”

Tess, Wyatt'ın derin bir nefes aldığını fark etti. “Dede, Tess’le birlikte açığa çıkardığımız bir gizem hakkında bilgi toplamaya çalışıyoruz.”

“Öyle mi?”

“Bize yardımcı olabileceğini düşündük.”

Joe birasından bir yudum aldı. “Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama denerim.”

Wyatt yaşlı adama gülümsedi. “O günlerde işlenen bir cinayet olayı hatırlıyor musun? Bir kadın cinayeti.”

Joe uzun bir süre torununa baktı. “Bir cinayet mi? Wharton'da? Bugüne dek Wharton'da hiç cinayet işlendiğini sanmıyorum.”

Ancak Tess bunun doğru olmadığını biliyordu. Birkaç yıl önce Wharton sakini Addie Stewart'ın, yüz yıl önce gerçekleşen cinayeti ortaya çıkmıştı. Joe'nun elbette bundan haberi olmuştu. Değil mi?

Joe çorbasının içmeye devam ederken Tess, Wyatt'ın cebinden telefonunu çıkardığını fark etti. Tess’e bakarak bekledi. Bir an sonra Tess, kendi telefonuna bir mesaj geldiğini duydu. Telefonunu çantasından çıkarınca Wyatt'tan bir mesaj geldiğini gördü:

“Onu tabloları göstermeye götürelim mi? Kadının kim olduğunu biliyor olabilir.”

Tess, onunla göz göze geldi ve tamam der gibi başım salladı.

Joe'nun Wharton'da işlenen bir cinayetle ilgili bildiklerini öğrenmek için hafızasının biraz teşviğe ihtiyacı olabilirdi. Ve tablolaradaki kadını görmek tam da bu işe yarayacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yemeklerini bitirdikten ve sıkıca giyindikten sonra Tess, Joe'nun arabaya binmesine yardım etti. Wharton'a dönüş yolunda arabada uyuyakalmıştı, Tess onun yaşlarında bu durumun yaygın olduğunu düşündü.

Yolda giderken Tess babasının kasasının şifresini değiştirdiğini hatırladı. Eğer Joe'nun tabloları görmesini istiyorsa yeni şifreye ihtiyacı olacaktı. Joe'yu uyandırmak istemediği için cep telefonunu çıkararak babasına bir mesaj attı:

"Baba, duvar kasasının şifresine ihtiyacım var."

"Neden?"

"Birkaç tanesine hızlıca bakmak istiyorum. Hemen geri koyacağım ve yerine koyar koymaz sana mesaj atarım."

Ona, tabloları Joe'ya göstermek istediğinden bahsetmemişti. Babası, onları başka kimsenin görmemesi konusunda çok kararlıydı, o nedenle bu bilgiyi paylaşmak istememişti.

Babası hemen cevap vermedi. Tess orada oturup ekranına bakmaya devam etti. Salmon Bay'den çıkmadan önce bunu düşünmesi gerekirdi. Bu yolcuğu boş yere yapıyor da olabilirdiler.

Wyatt'a baktı. "Kasanın şifresine ihtiyacım var," dedi, kısık sesle. "Aksi takdirde..."

Wyatt anladığını gösterircesine başını salladı. Arabayı kenara çekerek beklediler. Sonra cevap geldi. Karmaşık bir dizi sayı, harf ve sembollerden oluşan bir mesaj.

"Tatlım hazır onları çıkarmışken, her birini fotoğrafını çekip bana gönderir misin? Hem ön hem arka yüzünden lütfen. Neye benzediklerini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tabii ki, baba."

Bunu çok daha önceden yapmalıydım, diye düşündü.

"Ayrıca Bill Parsons ile iletişime geçip ev sigortasını orada bulunan tabloları hesaba katarak yeniden düzenledim."

Sigorta! Bu aklına bile gelmemiştii.

Tekrar yola koyulmadan önce Wyatt'a dönerek, "Aldım," dedi. Ancak babasıyla olan mesajlaşması boyunca Tess'in kafasını kurcaladı. Bir şeyler yanılttı ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu.

Garaj yoluna girdiklerinde Joe uyandı. Pencereden dışarıya bakarak gülümsedi. "Eski kasaba hiç değişmemiş," diye şakıdı. Tess onun, babasının eskiden arada söylediği bir şarkıdan alıntı yaptığını anladı.

Wyatt'la birlikte yaşlı adamın eve girmesine yardım ettiler, ardından soğuğu üstlerinden atarak ceketlerini girişe astılar.

"Şu uslu çocuğa da bakın," dedi Joe, Storm'un kulaklarını kaşıyarak.

Köpek mutlulukla onun etrafında dolandı.

"Dedenin hayvanlarla arası çok iyidir," dedi Wyatt.

"Bu harika bir köpek," dedi Joe. "Bir zamanlar Sebastian'ın da tıpkı böyle bir köpeği vardı."

"Öyle mi?" diye sordu Tess.

"Beyaz bir köpek. Aynı bunun gibi. Eskiden kasabanın her yerinde yürütürdü onu. Saatlerce."

Tess'in sırtı ürperdi. Demek insanların pencerelerinden içeri böyle bakabiliyordu.

"İçecek bir şeyler ister misiniz, beyler? Çay? Kahve?" diye sordu.

Joe'nun gözleri parladı. "Bir biran varsa içerim."

Tess, Wyatt'a baktı. Yaşlı adam restoranda zaten bir tane içmişti. Bir tane daha içmeli miydi?

“Neden olmasın?” dedi Wyatt. “Ben de bir tane alırım.”

Tess içkileri hazırlarken Wyatt büyükbabasının şöminenin yanındaki koltuğa oturmasına yardım etti ve ateşi canlandırmakla uğraştı.

“Sana göstermek istediğim bir şey var, Joe,” dedi Tess. “Büyükbabama ait bir tablo. Wyatt’la beraber evi yenileme çalışmaları esnasında denk geldik.”

“Görmeyi çok isterim,” dedi Joe.

“Gidip getireyim,” dedi Tess, Wyatt’la bakışarak. O da onaylarcasına başını sallıyordu. “İki tane aslında.”

Tess aceleyle çalışma odasına giderek duvar kasasını açtı. Tablolar kasanın içinde istiflenmiş halde, bıraktığı gibi duruyordu. Bu beklendik görüntü karşısında tuttuğunu fark etmediği derin bir nefes verdi. Bugün gizemli tablo düzenlemeleri yoktu. Kadın portresini ve yağmurlu bir gecede evin penceresinden resmedilen sahnenin tablosunu çıkardı. *Pekâlâ*, diye düşündü. *İşte beklenen an.*

Joe’nun bu kadının kim olduğu veya ona bir şey olup olmadığı hakkında bilgi sahibiyse olay çözüldü. Bu kadar basitti. Tess tabloları çalışma odasından mutfığa taşırken, Joe’nun kadını tanıdığını ve onun sağlıklı, uzun bir yaşam sürdüğünü söylemesini umut ediyordu. Fakat bir şekilde durumun öyle olmayacağının farkındaydı.

Mutfığa gelince elindeki tabloları yüzleri dışa dönük olacak şekilde duvara dayadı.

“Dede,” dedi Wyatt. “Bu kadının kim olduğuyla ilgili bize bilgi verebilir misin diye merak ettik. Portredeki kadının.”

Joe sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca gözlerini kısarak resme baktı. Sanki ev bile nefesini tutmuş, onun vereceği cevabı bekliyordu.

“Aslında evet,” dedi sonunda, başını sallayarak. “Sanırım onun kim olduğunu biliyorum. Bu Daisy. Daisy Erickson.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Wyatt ve Tess bakiştılar. Bir süre hiçbirini konuşmadı. Ardından Wyatt, “Onun hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musun?” dedi.

“Tabii ki hatırlıyorum,” dedi Joe, resme yakından bakarak. “O bir öğretmendi. Ve annenin arkadaşıydı.”

Wyatt'ın ağızı açık kaldı. “Annem bu portredeki kadını tanıyor muydu?”

Joe başını salladı. “Çok yakın arkadaşlardı. Okul yıllarının tamamında.”

Tess resmi daha detaylı incelemek için gözlerini kıstı. Bu kadının büyükbabasının kendi çevresinden biri olduğunu varsaymıştı. Joe'nun çevresinden. Ama Joe onlara bu kadının, Daisy'nin çok daha genç olduğunu söylüyordu. Ebeveynlerinin yaşında.

Bu duruma bambaşka bir boyut kazandırmıştı.

“Hâlâ Wharton'da mı yaşıyor?” diye sordu Tess, kaşlarını kaldırarak. “Büyük ustaya ait bu tabloyu görmek isteyebilir.” Belki bu tüm gizem ortadan kalkardı. Bir anda.

Ama Joe başını salladı. “Hayır, Daisy buradan uzun zaman önce ayrıldı. On yıldan fazla oldu sanırım. Kathy onun gidişine çok üzül-müştü.”

“Tüh,” dedi Tess, kelimeyi uzatarak. “Nereye gittiğini biliyor musunuz? Twin Cities'e gitmiş olabilir mi?”

Joe hafızasını yokladıktan sonra başını salladı. “İşte onu bilemi-yorum,” dedi.

“Peki bu?” diye sordu Tess, ikinci tabloyu göstererek.

“Buradaki kadın da o mu? Daisy ile kocası mı?”

Joe dikkatlice ikinci tabloya baktı. “Biliyor musun, sanırım öyle. O adam yaşlı Frank’e benziyor,” dedi, oturma odasında resmedilen asık suratlı, öfkeli kişiyi işaret ederek.

Ardından ikisine doğru döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Sebastian’ın resmetmesi için ne garip bir sahne. Pek de mutlu durmuyorlar değil mi?”

Hem de hiç, diye düşündü Tess.

Joe derin bir iç çekerek sandalyesine geri döndü. İkisine bakarak, “Güzel bir gündü çocuklar,” dedi.

Wyatt duvardaki saate göz attı. Neredeyse iki buçuk olmuştu. “Seni geri götürelim artık dede,” diyerek ayağa kalktı. “Eminim yorulmaya başlamışsındır.”

“Sanırım bu iyi bir fikir,” dedi Joe kolundaki saate bakarak. “Sophie akşam yemeğinde beni evde görmek isteyecektir. Bize katılabilirsiniz elbette. Bilirsiniz, o misafire bayılır.”

Joe’nun tatlı yüzü Tess’in içini burktu. Wyatt’tan öğrendiği kadarıyla Joe’nun eşi vefat edeli uzun yıllar olmuştu. Ama hâlâ onunla olmadığını kim bilebilirdi ki? Belki de aklım yavaşça yitiren, savunmasız, nazık kocasına göz kulak oluyordur. Tess gözyaşlarını geri itti.

Wyatt, Joe’ya paltosunu giymesinde yardım ederken Tess’e döndü. “Neden sen de gelmiyorsun?” dedi, kaşlarını kaldırarak. “Geri dönerken annemi arayabiliriz. Duruma biraz aydınlık getirebilir. Daisy ile hâlâ görüşüyor bile olabilir.”

Bu iyi bir fikir, diye düşündü Tess ama önce yapması gereken bir şey vardı.

“Sen arabayı ısıt ve Joe’nun yerine yerleşmesine yardım et,” dedi Tess. “Babam tabloların fotoğraflarını çekmemi istedi. Hemen gidip onları çekeyim ve tabloları kasaya geri koyayım. Sonra yanınıza gelirim.”

Bunun üzerine, iki resmi de alıp çalışma odasına geri götürdü.

Ardından diğerlerini de kasadan çıkararak yan yana duvara dayadı. Resimlerin sırasına göre. Bu fotoğrafları babasına gönderecekse, onun hikâyenin tamamını görebileceğinden emin olmak istedi.

Yolculuk sırasında sohbet ederek havadan bahsettiler, Wharton'a bu kadar çok kar yağmasının nasıl garip olduğundan konuştular.

"Benim zamanımda, buzun içinden adaya kadar yol kazırdık," dedi Joe. "Adadan buraya paten kayarak gidip geldik. Annelerimiz deli olurdu. Buz hiçbir zaman tam olarak güvenli değildir, bilirsiniz. Ama biz yaramaz çocuklardık," diyerek yüzünde bir gülümsemeyle pencereden dışarıya bakarak geçmişî hatırladı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi sonunda.

"Bayview'deki dairene gidiyoruz," dedi Wyatt, nazik bir sesle. "Güzel bir öğle yemeği yedik, kısa bir Wharton turu yaptık ve şimdi Salmon Bay'e geri dönüyoruz."

"Salmon Bay'e mi?" diye sordu Joe. "Ama... Neden oraya gidiyoruz ki? Biz her zaman Wharton'da yaşadık. Front Sokağı'nda. Sophie beni bekliyordur."

"Hayır dede," dedi Wyatt. "Şimdi Salmon Bay'de güzel bir yerde yaşıyorsun. Gerçekten hoş bir yer. Oraya vardığımızda göreceksin."

Yaşlı adamın yaşadığı kafa karışıklığı yüzüne yayıldı. Tüm gün olduğu gibi çapkın bir adam değildi artık. Bunu görünce Tess'in içi acıdı.

Wyatt onun bunamaya başladığından bahsetmişti. Öğle yemeği sırasında çok fark etmemişti. Ama şimdi söylemeye çalıştığı şeyi anlıyordu.

"Endişelenme dede," dedi Wyatt. "Seni sağ salım evine götüreceğiz."

"Tamam oğlum," dedi Joe, güven dolu bakışlarını Wyatt'a çevirerek. Tess hâlâ kafa karışıklığı yaşadığını görebiliyordu ama nere-

deyse bir çocuk edasıyla, torununun onu evine götüreceğine güveniyordu.

Sohbet yavaşladığında Joe uyuyakaldı.

Tess, Eli'in bebekken aynısını yaptığını anımsadı. Bir dakika önce agular ve gülümser, bir dakika sonraysa uykuya dalarlardı. Yaşlı insanlar için de durum pek farklı görünmüyordu. Sanki insanlar, ister yeni geliyor ister yakında gidecek olsunlar, diğer tarafa yaklaştıkça daha çok uykuya ihtiyaç duyuyor gibiydiler. Bunun gerçekten uyku olup olmadığını da merak ediyordu. Belki de onların örtünün ardına dokunma şekliydi. Bebekler geldikleri yere uzanıyordu, yaşlılarsa yakında gidecekleri yere.

Tess başı geride, ağzı hafif açık, arabada yankılan hafif bir horlamayla uyuyan Joe'yu izlerken ruhunun nerelerde gezindiğini merak etti. Belki akşam yemeği hakkında Sophie'yle konuşuyor, o da ona yakında gideceği yeri gösteriyordu.

Komplekse geri döndüklerinde Joe canlandı. "Dondum!" dedi büyük binaya girerken, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Connie hâlâ resepsiyon masasında oturuyordu. "Kimleri görüyorum!" diye cıvıladı Joe. Tess bunun sevilen bir selamlaşma şekli olduğunu fark ediyordu. Belki de isimlerini hatırlamayışını bu şekilde telafi etmeye çalışıyordu.

"Evinize hoş geldiniz, Bay Wharton," dedi Connie, Wyatt teslim kağıdım imzalarken.

"Teşekkür ederim!" dedi. "Bana Joe diyebilirsin. Tüm arkadaşlarım bana öyle der."

Kadın başını salladı. *Bunu daha önce de duyduğu belli*, diye düşündü Tess.

Koridor boyunca ilerlediler, Joe kapısının önünde durdu. Demek hatırlıyordu. Wyatt cebinden anahtarları çıkarıp kilidi açtı ve yaşlı adamı içeri buyur etti.

Joe ceketini çıkardı ve düzgün bir şekilde askıya asarak şapkasını da üstteki rafa yerleştirdi.

“Güzel bir gün oldu dede,” dedi Wyatt, erkekçe tavırlarla onu sıkıca kucaklayıp sırtını sıvazladı.

“Evet,” dedi Joe. “Gerçekten güzeldi.”

“Beni de dâhil ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Tess, onu kucaklayarak. Bunun yaşlı adama yapılan birçok ziyaretten biri olduğunu umuyordu.

Joe televizyonun önündeki koltuğuna yerleşince vedalaştılar. Tess kapıdan ona bakınca, yüzünün düştüğünü gördü. Yaşadığı doksanı aşkın yılın tamamını hissediyormuşçasına, inanılmaz yorgun görünüyordu.

Koridorda Wyatt ile geri yürürken kolunu onunkine geçirdi.

“Ne harika bir adam,” dedi, sesi titreyerek. Gözlerinin arkasında akmaya hazır bekleyen gözyaşları canını acıtıyordu ve neden böyle hissettiğinden emin değildi.

“Bugün için teşekkür ederim. Gerçekten mükemmeldi.”

“Asıl ben sana teşekkür ederim. Dedem harika vakit geçirdi.”

“Ben de öyle,” dedi Tess.

“Yıllarca Wharton'da belediye başkanlığı yaptı,” dedi Wyatt. “Muhtemelen bundan haberin yoktu. Hayatı boyunca belediyeye çalıştı. Wharton'ı şu anki haliyle koruyan imar yönetmeliği için savaştan ilk insanlardan biriydi, onun sayesinde yüksek binalar, mağaza veya restoran zincirleri yok. İmar gelişimini destekleyen insanlar birçok denemeler yaptı ama dedem onları engelledi. Bazen tek başına. Şimdi sakinliğiyle meşhur küçük bir turistik kasaba olarak kalalım diye. Hepsi onun eseri.”

Tess gülümsedi. “Sadece ailesinin kasabanın kurucuları olmasıyla yetinmeyip onu korumuş da,” dedi. “Çok ileri görüşlü biriymiş.”

“Her zaman öyleydi,” dedi Wyatt. “Ondan çok şey öğrendim. Yalnızca dünyanın nasıl işlediğini değil, tarihimize sahip çıkmayı, kasabanın büyüsunü canlı tutmayı. Aynı zamanda sadece yaşamayı değil, iyi yaşamayı da öğretti.”

Wyatt'ın gözleri doldu. Tess, onun yaşlı adama duyduğu sevgiyi

neredeyse görebiliyordu, elle tutulur bir şey gibi, etraflarında süzülüyordu.

“Muhtemelen fark etmişsindir, o ânı yaşamamanın canlı bir örneği gibidir,” diye devam etti, Wyatt. “Her akşam yemeği yediği en iyi akşam yemeğidir. İçtiği her bira ya da şarap bir öncekinden daha lezzetlidir. Bayram ya da sıradan bir salı günü de olsa her gün bir kutlama sebebidir. Hayattan onun kadar zevk alan birini görmedim.”

“Bir nevi, içtiğimiz bir bardak şarap, yediğimiz harika bir yemek, arkadaşlarla geçirilen bir gün gibi küçük gördüğümüz şeylerin aslında ne kadar büyük olduğunu fark etmeni sağlıyor,” dedi Tess.

“Onlar hayattaki en değerli şeyler,” dedi Wyatt. “Bunu ondan öğrendim. Onun için mükemmel bir gün, Wharton'daki evinin terasında oturup göle baktığı, ızgarada bifteklerin olduğu, aile ve arkadaşlarının bir masanın etrafında toplandığı bir gündür. Kahkaha, güzel yemekler, hikâyeler. Onun gözünde bundan daha iyisi olamaz.”

“Herkes için öyle. Büyükkannen nasıl biriydi?”

“Aşırı komik ve son derece zekiydi. Onun kadar zeki birini tanımadım ve yalnızca liseye kadar okumuş. Evliliklerine zaten diyecek söz bulamıyorum.”

“İyi miydi?”

“En iyisi. Yanlış anlama, ebeveynlerimin de iyi bir evliliği var. Ama dedemle büyükkannemin, yıllarca dilden düşmeyen bir aşk hikâyesi vardı. Büyükkannemi taparcasına seviyordu. Ve o da dedemi aynı şekilde.”

“Onu çok özleyecek olmalı,” dedi Tess. “Sen de öyle.”

“Bu bahar on yıl olacak,” dedi. “Gittiğine inanmak hâlâ zor,” dedi ama sonra başını salladı. “Bu çok klişe bir laf. Herkes aynı şeyi söylüyor. Ama bu defa gerçekten öyle. Dedemin o olmadan nasıl hayatta kalmayı başarıyor bilmiyorum. Onlar ruh ikiziydiler. Bir klişe daha.” Güldü. “Ama gerçekten öyleydiler. Başka nasıl tanımlayabilirim bil-

miyorum. Bir parçanın iki yarısı gibiydiler. Birini diğeri olmadan hayal edemezdin.”

Tess Wyatt'ın gözlerinin içine baktı. “Hiç böyle bir şey yaşamadım,” dedi. “Eli'in babasıyla iyi bir evliliğimiz olduğunu düşünürdüm. Ama o farklı düşünüyormuş.”

“Ben de boşandım,” dedi Wyatt başını sallayarak. “Bu konu hakkında daha önce konuşmadık. Garip, değil mi? Birbirimizle ilgili her şeyi biliyor olmamız gerekirdi gibi hissediyorum.”

İlginçtir ki Tess de öyle hissediyordu. İkisinin de birbirlerini tanıma aşamasını tamamen geçip direkt beraberlik yaşamaya başlamış gibiydiler. Ve tanışalı sadece birkaç gün olmuştu.

“Başka şeylerle meşguldük sanırım,” dedi Tess. “Yakın zamanda böyle şeyler hakkında konuşmaya başlasak iyi olur.”

“Kesinlikle,” dedi Wyatt. “Bir gizem çözmekle uğraşmadığımız zamanlarda.”

Arabaya binip çalıştırdıktan sonra Wyatt ona döndü. “Pekâlâ, annemi arıyor muyuz?”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Aramanın sesi araç hoparlörlerinden geliyordu.

“Hayatım!” dedi Wyatt'ın annesi, sesinde kahkaha vardı. “Anne-ni aradın ha! Ne hayırlı bir evlat. Her şey yolunda mı?”

Wyatt güldü. “Her şey yolunda anne. Bugün dedemle öğle yeme-ğine çıktım.”

“Ah, çok iyi yapmışsın,” dedi. “Eminim çok hoşuna gitmiştir.”

“Hastanenin yakınındaki bara gittik,” dedi Wyatt. “Bir bira içti!”

“Şimdi çok hoşuna gittiğinden gerçekten emin oldum.”

“Eğlenceliydi. Babam nasıl?”

“Tembellik ediyor,” dedi. “Birkaç arkadaşıyla golf oynamaya git-ti. Seninle konuşamadığına üzülecek.”

“Muhabbet etmek isterse akşam eve gelince söyle beni çaldır-sın,” dedi Wyatt. “Senden ne haber anne? Bir sorun yok değil mi?”

“Harikayım! Derdim tasam yok. Peki sen ne için aramıştın tat-lım? Sağlığımızı sormak için aramadığını biliyorum. Daha geçen hafta konuştuk.”

Wyatt, Tess'le göz göze geldi. “Anne arabada yalnız değilim ve hoparlörden konuşuyorum.”

“Pekâlâ, öyleyse küfretmem veya kimlik numaramı söylemem,” dedi.

“Her durumda işe yarayan bir prensip,” dedi Wyatt, yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını sallayarak. Bu adamın annesini ne

kadar sevdiği anlaşıyordu. “Anne, bu Amethyst Bell. Tess, annem Kathy ile tanışın.”

“Merhaba!” dedi Tess.

Kathy bir an sessiz kaldı. “Tess! Seni görmeyeli yıllar oldu.”

Wyatt’la merakla bakiştılar.

“Tess’le tanışmış mıydınız?” dedi Wyatt.

“Tabii ki hayatım,” dedi Kathy. “Indy ve Jill’i eskiden beri tanırım. Birlikte okuduk ama onlar Twin Cities’e taşındıktan sonra uzaklaştık. Tabii Wharton’a uğradıklarında hâlâ bir araya geliyoruz.”

Mantıklı, diye düşündü Tess. Wharton küçük bir kasabaydı. Aynı yaş grubunda olan insanların birbirini tanınması doğaldı. Tess Wharton’a yalnızca tatil amaçlı gelmişti ama daha önce Wyatt’la yollarının kesişip kesişmediğini merak etti. Bu, aralarında gelişen ani tanışıklık hissini açıklardı.

“Tess’in evinde birkaç iş yapıyorum,” Wyatt devam etti. “La Belle Vie. Orayı bir pansiyona dönüştürüyor.”

“Öyle mi?” dedi Kathy. “Ne güzel. Eski yere yeniden hayat vermek. Bayıldım. Yani kalıcı olarak Wharton’dasın?”

“Planım bu,” dedi Tess.

“Harika,” dedi Kathy. “Baharda geri dönünce bir uğrarım.”

“Elbette, buyurun,” dedi Tess. “Benim ailem de o zamanlarda Wharton’a gelecek.” Tam nedenini söyleyecekken duraksadı.

“Harika!” Kathy dedi. “Onlarla yeniden görüşmek güzel olur.”

“Anne,” dedi Wyatt, yavaşça konuya gelerek. “Bazı renovasyonlar yaparken, esrarengiz bir olaya dönüşen bir şeye rastladık. Sanırım buna sen biraz ışık tutabilirsin.”

“Pekâlâ, kulağa oldukça ilginç geliyor. Konu nedir?”

“Daisy Erickson adında birini tanıyor musun?”

Aniden ortama bir sessizlik çöktü.

“Anne?”

“Buradayım,” dedi. “Bu beni hazırlıksız yakaladı. Yıllardır Daisy'yi düşünmemiştim. Onunla konunun ne ilgisi var? Neden ondan bahsediyorsunuz?”

Tess irkildi. Wyatt'la annesine tablolar hakkında ne diyecekleri ya da onlardan bahsedip etmeyecekleri hakkında konuşmamışlardı. Babası, baharda Wharton'a gelmeden önce onların varlıklarını gizli tutması konusunda kesin talimatlar vermişti. Tabloları Joe'ya göstererek yeterince risk almıştı ama zaten Joe onlardan kime bahsedecekti ki? Ancak Wyatt'ın annesi başka bir konuydu.

Hızlıca bakiştılar ve nasılsa Tess, onun da aynı fikirde olduğunu anladı.

“Daisy ismi La Belle Vie'de başımıza gelen bir olayda karşımıza çıktı,” dedi Wyatt. “Dedem ikinizin arkadaş olduğunu ve onun yıllar önce Wharton'dan ayrıldığını söyledi.”

Kathy bir an sessiz kaldı. “Pekâlâ, yani olayın ne olduğunu tam manasıyla açıklamayacaksınız, öyle mi?”

Wyatt gülümsedi ve Tess'e bir bakış attı. “Yani. Öyle. En azından şu anda değil. Çözmeye çalıştığımız esrarengiz bir olay diyelim. Çok gizli.”

“Peki, Hercule Poirot*,” diye alay etti, Kathy. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Dedem kasabayı terk ettiğinden bahsetti,” dedi Wyatt. “Onunla nasıl iletişime geçebiliriz biliyor musun?”

Kathy bir an sessiz kaldı. “Bunu uzun süredir düşünmemiştim,” dedi. “Ama hayır. Onunla nasıl iletişime geçebilirsiniz bilmiyorum. En son Wharton'da görüştüğümüzden beri Daisy'den haber almadım.”

Tess'in kalbi ağırlaştı. Belli ki bu gizemi çözmeye henüz yaklaşmış değillerdi.

* Hercule Poirot: Agatha Christie tarafından yaratılan, kurgusal, Belçikalı dedektif karakterdir.

“Peki, ailenin nereye taşındığını biliyor musun?” diye sordu Wyatt.

“Ailenin mi?” diye sordu Kathy. “Ah hayatım, o ailesiyle gitmedi. Onları terk etti. Denilene göre kaçtı. Ne korkunç bir kelime. Ama insanlar durumu böyle adlandırdı. Şu kadarını söyleyeyim, konuşulanlar çok çirkindi.”

“Demek kaçtı,” dedi Wyatt, kelimeyi uzatarak. Bir sorudan çok bir açıklama gibi. “Nedenini biliyor musun?”

Kathy iç çekti. “Bu çok eski bir hikâye,” dedi, “Ama bunca zaman sonra da olsa arkadaşımın kirli çamaşırlarını ortaya dökmeyi pek doğru bulmuyorum.”

Tess ile bakiştılar.

“Önemli olabilir,” dedi Wyatt. “Onu veya en azından başına neler geldiğini bulmamıza yardımcı olabilir.”

“Bunun nasıl bir yardımı dokunacağım anlamadım,” dedi Kathy. “Dinle tatlım, kaçmam gerek...”

“Hayır, anne,” dedi Wyatt. Tess’in bakışını yakaladı, o da onay verircesine başını salladı. *Bir kişinin daha haberi olsa ne olacak ki*, diye düşündü. Haber hızla yayılıyordu. “Anlamıyorsun. Tess, LA Belle Vie’deki renovasyon sırasında Daisy’nin birkaç portresini buldu.”

“Ne?” diye sertçe fısıldadı Kathy. “Daisy’nin portresini mi?”

“Evet,” dedi Wyatt. “Onlar biraz... Rahatsız edici tablolar.”

Kathy bir an sessiz kaldı. “Nasıl yani?”

“İlk tablo, sokakta durup evin içini pencereden izleyen birinin bakış açısıyla resmedilmiş. Gerçekten rahatsız edici anne, resimde kocası sanki her an patlayacak gibi duruyor. Gerçekte de böyle miydi, biliyor musun? Daisy’nin kocası öfkeli biri miydi?”

Wyatt’ın annesi yine bir süre sessiz kaldı, düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

“Pekâlâ çocuklar,” dedi, “Yıllardır bundan kimseye bahsetmedim ama evet. Evet, öyle biriydi. Daisy’nin kocası Frank, o alçak, çok kötü bir adamdı. Şiddet uyguluyordu. Hem ona hem de çocuklara.

O zamanlar yaşananları tanımlamak için bu terimi kullanmıyorduk. Ama olan buydu. Daisy bana sır olarak söylemişti ama..." Kathy sözlerine devam edemedi. "Ama sanırım artık, bunca zamandan sonra size söylememde sakınca olmaz."

Tess'in midesi kasıldı. Tablodaki sahne, kocası oturma odasında öfkeli bir şekilde durduğu ve onunsa ocağın başında ağladığı, Daisy'nin evindeki o manzaranın görüntüsü zihninde yankılanıyordu.

"O dönemde neler yaşandığına dair bir fikriniz var mı? Daisy, bu Frank denilen adamla hâlâ evliken ve çocukları küçükken?"

"Frank'ten ayrılmayı düşündüğünü söylüyordu ama ben bunu yalnızca arkadaşına dert yanmak olarak düşünmüştüm." Kathy devam etti. "O zamanlar, kadınlar bunlara dayanmaya devam ederdi. Zaman öyleydi. Ama o gerçekten gitti."

"Gittikten sonra sizinle hiç iletişime geçti mi?"

"Hayır," dedi Kathy. "Bir süre buna kırıldım, gerçeği söylemek gerekirse. Yakın arkadaşlık. Bana gelir diye düşünmüştüm. Ya da nerede olduğunu haber verir. Güvende olduğunu söyler. Ama bir gece ansızın ortadan kayboldu ve bir daha da ondan haber alamadım. Tanık koruma programına alınmış gibi."

"Bu olabilir mi?" dedi Wyatt. "Sence tanık koruma programındaydı mı?"

"Oh, tabii ki hayır," dedi Kathy. "O zamanlar böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildik."

"Öyleyse ne oldu?" diye sordu Wyatt. "Öylece ortadan kayboldu. Eşi Frank hiç polise kayıp ihbarında bulundu mu?"

"Evet," dedi Kathy. "Hepimiz sorgulandık. O da polis tarafından soruşturuldu. En azından kasabada dolaşan söylenti buydu."

Kathy yine bir süre sessiz kaldı, düşündüklerini dile getirip getirmeme konusunda karar vermeye çalışıyor gibiydi. Wyattla Tess de sessiz kalıp ona zaman tanıdılar.

"Aslında içten içe hep onun Daisy'i öldürdüğünü düşündüm,

dürüst olmam gerekirse,” dedi sonunda. “Bunu açıkça söylemek hoşuma gitmese de yıllardır aklımdaki şey buydu. Daisy'nin çocuklarını terk edeceğine hiç inanmadım. Frank'le ne yaşamış olursa olsun. Polis de böyle düşünmüştü sanırım.”

“Yani onun şiddet uyguladığından haberleri var mıydı?”

“Hayatım, burası küçük bir yer. Herkesin her şeyden haberi vardır. Ve evet, polis dâhil hepimiz Frank'in *dayakçı* olduğunu biliyorduk. Yine o zamanlar kullandığımız korkunç bir terim daha. Bu hikâye bir sürü kötü terimle dolu belli ki. Ama o zamanlar şiddet uygulayanlara böyle deniyordu. Ve polise de bundan bahsettim. Sessiz kalmadım. Bunu da bilim. Araştırma yaptılar ama bir şey bulamadılar.”

“Sonunda ona ne oldu?” diye sordu Tess.

“Frank'e mi? Hiçbir şey olmadı. Bir yıl kadar sonra çocukları da alıp Wharton'dan ayrıldı ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri kimse ondan haber almadı. Onun gittiği iyi oldu. Ama çocuklara yazık oldu. Daisy'nin çocuklarının büyüdüğünü görmeyi çok istedim. Araya giren Daisy de olmadan o canavarla tek başlarına yaşadıkları için yıllarca endişelendim.”

Wyatt sonraki sorusunu sormadan önce Tess'e çekingen bir bakış attı. “Anne, bu saçma bir soru gibi gelebilir ama Daisy'nin Sebastian Bell ile bir ilişkisi olup olmadığını biliyor musun?”

Kathy bir an bekledi. “İlişki mi? Ne demek istiyorsun?”

“Evet, anlarsın işte. Bir *ilişki*.”

“Daisy onu tanırdı. Hepimiz öyle. Kasabadaki herkes. Onu dünya tanıyordu. O zamanlar bile ünlüydü. Sanat galerisini yeni açmışlardı, yanlış hatırlamıyorsam. Ama bir ilişki? Romantik bir ilişkiden bahsediyorsun sanırım?”

“Evet, onu soruyordum.”

“Hayır,” dedi Kathy. “Çocuklar, bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama bunca zaman sonra...” Derin bir iç çekti. “Daisy'nin ilgilenmediği Bell, Sebastian değildi.” Kathy bir an durdu. “Onun oğluydu.”

Tess'in nefesi kesildi. "Benim babam mı?" diye sordu hızlıca.

"Hayır," dedi Kathy. "Senin baban değil. Onun kardeşi. Grey."

"Ne?" Tess, Wyatt'a bakarken başını salladı. "Hiç haberim yoktu."

"Bundan haberin olamazdı zaten," dedi Kathy. "Bu çok eski bir olay. Senden çok önce. Daisy ve Grey liseden beri sevgiliydiler. O sonunda büyük bir hata yaparak Frank'le evlendi ve bu durum Grey'in kalbini kırdı. Ama eminim ki hiçbir zaman birbirlerini sevmekten vazgeçmediler. Ben de oradaydım. O en iyi arkadaşımdı."

Düşünceler Tess'in aklında hızla dönüyordu. "Ama madem Grey'i seviyordu o zaman neden Frank'le evlendi?"

Kathy bir kez daha içini çekti. "Anlamalısınız," dedi. "Ahırın kapısını açıp tüm atları salıyormuşum gibi hissediyorum ama... Bunlar çok uzun zaman önceydi."

"Hamile miydi?" diye sordu Tess, çekinerek.

"Evet," dedi Kathy. "Doğru tahmin ettin. Daisy'le Grey ayrılmışlardı ve Frank hemen bu durumdan faydalandı. Kimse nedenini anlayamadı. Ben bile anlayamadım. Lisede bir sporcu, bir futbol yıldızıydı. Popüler ve yakışıklıydı ama hepimiz onun kendini beğenmiş ve kaba biri olduğunu biliyorduk. Sonunda kabadan da öte olduğu ortaya çıktı. Sanırım Daisy, Grey'i kıskandırmak için onunla çıkmaya başlamıştı. Ama Daisy, Frank'in korkunç biri olduğunu anlayıp Grey'i ne kadar sevdiğini fark ettiğinde iş işten geçmişti."

Kafasının içindeki bir şey Tess'in zihni tırmalıyordu. "Grey de kayboldu," dedi Tess, kelimeleri uzatarak, olayların nasıl geliştiğini hatırlamaya çalışıyordu. "Kaybolduğu tarih..."

"Dört Temmuz," dedi Kathy, onun cümlesini tamamlayarak. "Aynı zamanda kayboldular. Yersiz konuşmadığımı umuyorum."

"Anne, onlar birlikte mi kaçmış olabilirler?" diyerek konuşmaya Wyatt da dâhil oldu.

"Gerçekten bilmiyorum tatlım," dedi. "Böyle söylemek hoş değil ama bunca zamandır aklımda iki fikir vardı. Dediğim gibi, bir yanım

Frank'ın onu öldürdüğünü ve Grey'in de üzüntüden kasabayı terk ettiğini düşünüyor. Ama bir yanımda belki birlikte gitmişlerdir diye ummadan edemiyor. Belki başka bir kasabada veya dünyanın öbür ucunda mutlu bir yaşam sürüyorlardır.”

Tess ve Wyatt bir an bakiştılar. “Verdiğin tüm bilgiler için teşekkür ederiz anne,” dedi Wyatt. “Çok yardımcı oldun.”

“Pekâlâ,” dedi Kathy. “Şimdi gidip baban için akşam yemeği hazırlamaya başlamalıyım. Ve tabii ki *akşam yemeğine başlamak* derken *restoranda yer ayırtmaktan* bahsediyorum.”

Wyatt gülümsedi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni,” dedi Kathy.

Wyatt telefonunu kapattı. Bu kadardı işte.

Tess'in midesindeki düğüm, Daisy'le Grey'in sonlarının Wyatt'ın annesinin umduğu gibi mutlu olduğunu sanmıyordu.

Aklında düşünceler dönüp duruyordu ve bunlara birkaç gündür yaşadığı tuhaflıklar da dâhil olunca o düşünceler karanlık, çirkin bir karmaşaya dönüşüyordu.

Büyükannesi Serena'nın gerçekte nedenini açıklamadan atölyeyi birden kapatması. Bulduğu tuhaf, çılgın bir itirafı anlatan tablolar. Bir röntgenciye. Evin penceresinden içeriye bakan. Daisy'nin evinin. Daisy ve Grey aynı anda kaybolmuşlardı.

Bu ne anlama geliyordu? Sebastian neden oğlunun aşkının üzgün bir portresini resmetmişti?

Tess rahatsız edici rüyalarını düşündü. Sadece geceleri duyulan tırmalama seslerini. Atölyenin duvarındaki birden beliren kırmızı izi.

Bu yalnızca tek bir şeyi gösteriyor gibiydi. La Belle Vie'ye geçmişin hayaletleri musallat olmuştu. Ve Tess onların kimin hayaleti olduğunu keşfetmeye başladığını hissediyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir süre konuşmadan arabayla ilerlemeye devam ettiler. Tess, gökyüzünün Wharton'a özel o muhteşem akşamüstü pembemsi tonlarına büründüğünü fark etti. Güneş yavaşça uzaklaşırken göl uzakta parıltıyordu.

Dışarıdaki manzara inanılmaz görünse de, Tess karanlığın hakimiyetine yalnızca dakikalar kaldığını biliyordu. Ve evindeki tuhaf olayları düşündükçe daha da gerilmeye başlamıştı.

Wyatt arabayı Wharton'a doğru döndürürken, Tess de ona döndü.

"Köpeklerle geri dönmen gerekiyor sanırım?" dedi, umutlu bir tonda.

"Saati geldi, değil mi?" dedi Wyatt. "Şimdi hepsi mama kaplarının etrafında dolanıp beni bekliyorlardır."

Tess yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Wyatt gözlerini kısarak ona baktı ve gülümsedi.

"Neden benimle gelmiyorsun? Onlar akşam yemeklerinin keyfini çıkarırken biz de bir şeyler içeriz. Sonra da eve giderken köpeklerle sana eşlik ederiz. Senden yalnızca birkaç blok ötede yaşıyorum, bundan haberin yok sanıyorum."

"Ah, rahatladım," dedi Tess, derin bir nefes alarak. "Senin yakında yaşadığını duymak da güzel tabii, yanlış anlama ama şu an eve yalnız gitmeyi pek istemiyordum. Özellikle de bugün öğrendiklerimizden sonra."

“Tahmin ettim,” dedi Wyatt, kendi garaj yoluna girerken. “Seni suçlamıyorum.”

Tess arabadan indiğinde, Wyatt'ın evinin Wharton'daki büyük evlerin tipik bir örneği olduğunu gördü. Kavisli bir kulesi, dramatik açılı çatı hatları ve evin tamamını kaplayan bir verandası olan Kraliçe Anne Viktorya tarzında bir yerdi. Dış cephesi koyu yeşildi, kırmızı kiremitli bir çatısı ve renkli vitray pencereleri vardı. Bu evi hatırlıyordu.

“Bu evi her zaman çok beğenmişimdir!” dedi Tess, gülümseyerek eve baktı. “Babam buraya belediye başkanının evi derdi. Aslında gerçekten de öyleydi, değil mi? Joe da burada yaşıyordu?”

“Aynen öyle,” dedi Wyatt, veranda merdivenlerinden çıkarken. “İçeri gel ve kızlarla tanış.”

Wyatt kapıyı açınca onları iki devasa Alaska kurdu karşıladı. Birinin tüyleri siyah-beyaz, diğlerininse kızıl-beyazdı. Sahiplerinin etrafında dönerken yüzlerinde kocaman birer gülümsemeyle kuyruklarını sallıyorlardı.

“Siyah olanın adı Luna, kızıl olansa Maya,” dedi Wyatt.

“Çok güzeller,” dedi Tess, Luna'nın parlak sarı gözlerini inceleyerek. “Kocamanlar.”

Ama Storm'dan büyük değiller, diye düşündü Tess. Güzel bir üçlü olurlardı. Anlaşabilir miydiler acaba?

Tess etrafına bakındı. Giriş kapısının yanındaki oturma odası zarif ama yıpranmış görünüyordu. Wyatt'ın bu ön odaları kullandığı açıktı. Eskiden bu odalara öyle denirdi ve birçok insan onları kullanmaz, misafir karşılamak için ayırırlardı. Ama Tess etrafa yayılmış dağınıklığı fark etti; orada bir kitap, burada bir kahve fincanı, geleneksel berjer koltuk üzerine atılmış bir sweatshirt, hemen yanıdaysa terlikler vardı. Yerde tahrip olmuş köpek oyuncakları duruyordu. Bu adam eşyalara dokunmaktan çekinmeden, bu zarif evde gerçekten yaşıyordu.

“Gelin kızlar,” dedi Wyatt. “Sizi dışarı çıkaralım.”

Tess, onları mutfağın hemen yanındaki evin arka kapısına kadar takip etti. Kapının yeri kendi evindeki gibi konumlandırılmamıştı. Ama evlerin düzeni ve tasarımı birbirine çok benziyordu, muhtemelen aynı dönemde inşa edilmişti. *Belki de aynı müteahhit tarafından*, diye düşündü.

Wyatt arka kapıyı açınca köpekler dışarıya koşturdular. Odanın köşesinde duran büyük plastik bir kutudan kaplarına mama ve su doldurdu. Bu esnada kızlar akşam yemeği için yeniden içeri girmeye başlamışlardı.

Wyatt her şey hallettikten sonra Tess'e döndü.

“Bir kadeh şarap?”

“Evet,” dedi. “Neden olmasın?”

Buzdolabına uzanarak bir şişe çıkardı ve ona bir bardak şarap koyduktan sonra kendine bir bira aldı.

“Sığınağıma gidelim,” dedi ve mutfağın diğer kapısından çıkarak arka koridordan aşağı doğru ilerledi. Yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplı kocaman bir odaya girdiler. Odanın bir ucunda ağır bir ahşap masa, diğer ucunda ise şömine üzerinde duran büyük ekran televizyonun karşısına yerleştirilmiş siyah, deri bir kanepeler vardı. Koltuğun hemen yanında iki köpek yatağı duruyordu. Tess, siyah deri bir pufun üzerine saçılmış birkaç battaniye ve kitap olduğunu gördü. Sehpalardan birinin üzerinde kahve bardağı duruyordu.

“Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum,” dedi Wyatt, kanepelere çökerek.

Tess de ona katıldı. “Nedenini anlayabiliyorum. Her şey çok rahat duruyor. Tüm evin havası öyle, Wyatt. Sana yakışıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi, gülümseyerek. “Burası benim evim. Yaklaşık beş yıl kadar önce buraya geri taşındım, belki daha önce. Bir boşanmadan yeni çıkmıştım ve dedemin de ona bakarak olacak birine ihtiyacı vardı.”

Tess koltuğa iyice gömüldü ve şarabından bir yudum aldı. “Han-

gi aptal kadın seni elinden kaçırdı?” diye sordu, ona gülümseyerek bakarak. “Buradan oldukça harika bir adam gibi görünüyorsun.”

Wyatt yüzü hafifçe kızarak gülümsedi.

“Wharton'dan pek hoşlanmayan bir kadın,” dedi.

Tess öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır,” dedi Wyatt, başını sallayarak. “Dedem için buraya geri dönmek zorunda kaldım ama aslında her zaman buraya geri döneceğimi biliyordum. Wharton benim kanımda var, kelimenin tam anlamıyla. Bir tatil evi alıp, yazları burada geçirerek uzlaşmaya çalıştım ama o buna bile razı olmadı.”

“İnanamıyorum,” dedi Tess.

“Ben de şaşırmıştım,” dedi Wyatt. “Ve hayal kırıklığına uğramıştım. Evet, başka sorunlar da vardı ama bardağı taşıran son damla bu oldu.”

“Vay canına, inanılır gibi değil,” dedi Tess.

“O daha çok şehre alışık biriydi,” dedi Wyatt, birasını yudumlayarak. “Bunu en baştan biliyordum aslında. Ne kadar denersen dene insanları değiştiremezsin.”

“Yani, sen...” Tess düşüncesini yarıda kesti. Fazla soru sorarak, müdahil olmuş olmak istemiyordu.

“Evet, ne demek istediğini biliyorum. Cities’de yaşıyorduk ve buraya sadece tatillerde geliyorduk, ki bu başta sorun değildi,” dedi Wyatt. “Ama büyükannem öldükten sonra dedemin durumu kötüleşmeye başladı ve buraya daha sık gelmem gerektiğini biliyordum.”

“Ve o bu durumdan hoşlanmadı, öyle mi?”

Wyatt başını salladı. “Hiç benimle gelmedi. Ve dedem bana daha fazla ihtiyaç duymaya başladığında ziyaretlerim de daha da uzun sürdü. O ise orada kalıp çalışmaya devam etti.”

“Uzaktan çalışamaz mıydı?”

Wyatt bardağını kaldırdı. “Evet, çalışabilirdi. Sadece istemedi.”

“Ailenizin tarihi göz önüne alınınca...” Tess cümlesini tamamlamaya çekindi.

“Tam bir delilikti, değil mi?” diye onun cümlesini tamamladı. “Bunu şimdi görebiliyorum. Hiçbir zaman yürütemeyeceğimizi fark edebiliyorum. Aile, sülale vesaire.”

“Bunlar çok önemli,” dedi Tess. “Eli’in babası da burayı pek sevmeydi. Ziyaret ederdi ama burada yaşamayı kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Siz ne zaman ayrıldınız?”

“Yaklaşık on yıl oluyor,” dedi Tess.

“Oğlun kaç yaşındaydı?”

“On iki.”

Wyatt surat astı. “Zor bir durum.”

“Evet,” dedi Tess. “Eli için de benim için de zordu. Ama üstesinden geldik. Ve Eli hastaneye yatırıldığında Matt çok yardımcı oldu.”

Wyatt şaşırды. “Ah, olamaz.”

“Evet,” dedi Tess. “Trafik kazası. Eli’in babası Matt, yeni karısını Las Vegas’ta bıraktı ve Eli ayağa kalkıncaya kadar bizim yanımızda kaldı.”

“İlişkiniz şimdilik düzelmiş gibi duruyor,” dedi Wyatt.

“Ah evet,” dedi Tess. “Uzun zamandır iyi gidiyor. Eli için iyi birer ebeveyn olmamız gerekiyordu. Ve öyle de olduk. Şimdi harikayız çünkü hepsinin üzerinden çok zaman geçti, artık birbirimizle ilgili sevmediğimizi düşünmeyi bırakıp sevdiğimiz şeyleri takdir edebiliyoruz.”

“Boşanan çiftlerin çoğu birbirlerine karşı abu kadar anlayışlı olmuyor,” dedi Wyatt. “Ben ayrıldığımızdan beri eski eşimle konuşmadım bile.”

“Anlıyorum,” dedi Tess. “Bir araya gelmenizi sağlayacak bir çocuğunuz yokmuş.”

Sonra konuşma hangi üniversitede okudukları, hayatta edindikleri deneyimler, komik ya da hüznü çocukluk anıları gibi farklı konulara bağlandı. “Önemli konuşmalar,” derdi Tess’in büyükannesi eskiden. İlişkide artık sizi siz yapan önemli hikâyelerin anlatılmaya

başladığı an. Tess, Joe'yu düşündü ve onun yaşına erişecek kadar şanslı olursa hatırlamak isteyeceği anıların bunlar olduğunu fark etti. Bu akşamın, Wyatt'la birbirlerine bakışmalarının anısının o hatıralardan biri olabileceğini hissediyordu.

Bir anda gözünde, Wyatt'ın kucağında bir kâse patlamış mısırla bu siyah kanepede birlikte sarılarak oturdukları ve yanlarında ateşin önünde uyuyan üç köpeğin görüntüsü canlandı.

Bu gelecekte bir görüntü müydü yoksa? Karşısındaki adamın, lise arkadaşlarıyla çıktığı çılgın bir yolculuğu anlatmasını dinlerken dünya arka planda eriyip gitmiş gibi hissediyordu. Tess'in gözleri yalnızca onun yüzündeki çizgilerini, yeşil gözlerini ve bulaşıcı gülümsemesini görüyordu. Ve çok uzun zaman sonra ilk kez bir umudu vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

La Belle Vie'ye yaptıkları yürüyüşte epey üşüdüler. Tess nefesinin havadaki buğusunu görebiliyordu. Wyatt'ın koluna girdi ve yürürken ona yaklaştı.

Wyatt'ın köpeklerinin tasmaşını bir kızak çekiyormuş gibi gergin tuttuğunu fark etti.

“Bu havayı seviyorlar, değil mi?” diye sordu Tess, köpeklerin yüzündeki gülümsemeye benzer ifadeyle içi ısınırken.

“Kış ayları en mutlu oldukları zaman,” dedi Wyatt. “Hava sıfır derecenin altında değilse, onları bahçede saatlerce dışarıda bırakıyorum. Bu yıl o kadar çok kar vardı ki, ikisi de kar mağaraları kazdı.”

“Kurtlar gibi,” dedi Tess. “Ya da kızak köpekleri.”

“Aynen öyle,” dedi Wyatt.

O sırada hafif, tozlu bir kar yağışı başladı. Caddeleri saran ihtişamlı çamların dallarına ve Tess'in şapkasıyla kaşlarına yapıştı. Tess başını geriye atarak birkaç kar tanesini yakalamaya çalışarak dilini dışarı çıkardı. Wyatt da onu taklit etti.

“Aralık karı,” dedi, gülümseyerek. “Daha iyisini bulamazsın.”

İkisi de bir an kaldırımında durup etraflarındaki manzarayı seyrettiler. Kar çam ağaçları ve önlerindeki kurt köpeklerinin tüylerini kaplamıştı. Mahalledeki büyük ama çok da süslü olmayan evlerin pencerelerinde ışıklar yanıp sönüyor, mutlu ailelerin bir arada yemek yediği güzel anıları çağırıyordu. Kar etraflarında hafifçe yağarken kasabaya sessizlik hâkimdi, sokaklarda ne bir araba ne bir

yaya vardı. Hatta köpek gezdirmeye çıkmış biri dahi yoktu. Tess ve Wyatt âdeta kendi büyüğü, karla kaplı gezegenlerinde ya da mükemmel bir kış gecesini tasvir eden bir kar küresinin içinde gibiydiler.

“Her şey o kadar güzel ki,” diye fısıldadı Tess.

“Evet, sen de öyle,” dedi Wyatt. Onu kendine doğru çekerek öpmeye başladı, devam eden kar yağışının altında eldivenli elleri birbirine dolandı. O anda bir şeyden emin oldu, aralarındaki havayı elektriklendiren şeyin ne olduğunu artık biliyordu. *Bu adam, hayatımın sonuna kadar birlikte olacağım kişi,* diye düşündü. İlişkileri henüz başlamıştı ve Tess, bu kadar hızlı ilerlemenin aptalca olduğunu biliyordu ama Wyatt’ın doğru kişi olduğuna emindi. Tıpkı ailesinin ve Eli’nin ondan hoşlanacağından emin olduğu gibi. Mizahı, kararlılığı, ailesine duyduğu sevgisi ve bağlılığı. Onunla konuşmak çok kolaydı. Sabah uyanır uyanmaz ve gece uyumadan önce duymak istediği tek şey onun sesiydi. Ve ona çok derinlerde hissettirdiği duygular da vardı.

Kol kola La Belle Vie’ye doğru yürürken, Tess sessizce Wyatt’a onun kalmasını istediğini söylemeye karar verdi. Bir erkekle bir şeyler yapmak şöyle dursun, yan yana yatalı bile çok olmuştu. Birden heyecanlandığını hissetti. Banyosunun temiz olduğunu ve yatak odasında etrafa yayılmış dükkü kıyafetler ve iç çamaşırlarla dolu olmadığını umuyordu. Ama yatak odası dağınık olsa bile, bugünü ve geceyi böyle bitirmek istemediğini biliyordu.

Tess artık harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Matt ile barışma umutlarını geride bırakalı çok oluyordu. Hayatını, artık yetişkin sayılan bir oğlu olan yalnız anne diye tanımlamaktan vazgeçip yeniden yaşamaya başlamasının zamanı gelmişti ve belki de karşısında duran bu inanılmaz adamla beraber. Etraflarında yağan kar, bu farkındalığın bir lütfü gibiydi. İmkânsız, romantik bir lütf.

Birbirlerine gülümsediler ve Tess acaba aynı şeyi düşünüyor olabilirler mi diye merak etti.

İki blok ötedeki eve doğru dönerken, etraflarında dolanan büyü kaybolmuş ve her zaman olduğu gibi yine yerini karanlığa bırakmış-

tı. Çevrelerinde dolaşan o büyümlü etki her ne idiyse yok olmuştu. Kar küresi kaldırıma bir gürültüyle düşmüş ve parçalanmıştı.

La Belle Vie'nin tüm ışıkları kapalıydı, biri hariç. Atölye. O odadan çıkan ışık etrafa yayılıyor ve evin duvarı boyunca parlıyordu. Tess ve Wyatt'ın durmasına sebep olmuştu. Hatta köpekler bile ilerlemiyorlardı.

"Wyatt," dedi Tess. "Işığı açık bıraktığımı hatırlamıyorum ..."

Tam o sırada Tess'in telefonu çaldı. Çantasından telefonunu alarak yanıtlayabilmek için eldivenini çıkardı.

"Merhaba Tess, ben Jim," dedi. "Bu soru tuhaf gelebilir ayrıca casus komşu gibi de görünmek istemem ama evde misin? Bugün dışarıda olacaksın sanıyordum."

Tess, Wyatt'la göz göze geldi. "Evet. Yani hayır," dedi. "Evet, bugün dışarıdaydım ve hayır, evde değilim. Aslında, yan pencereden dışarı bakarsan Wyatt'la beni ve köpekleri görebilirsin."

Bir anlık sonra, "Tamam, evet, işte oradasınız," dedi Jim. Tess onu pencereden bakarken gördü, onlara el sallıyordu. O da Jim'e el salladı. "Yine tuhaf bir soru olacak ama evde misafirin var mı?"

Tess, Wyatt'la bakıştı. "Hayır. Neden ki?"

Jim derin bir nefes aldı. "Tess, seni korkutmak istemem ama evde biri var."

Sözleri sakın, ölçülü ve dikkatliydi. Panik yaratmamaya çalışıyordu. "Arka odada. O adamı ya da kadını net bir şekilde görebiliyorum. Karanlık bir silüet, bir gölge. Senin gündüzden evden ayrıldığını biliyordum ama her ihtimalle karşı polisi aramadan önce seninle konuşup evde misafirin olup olmadığını sormak istedim."

Tess atölyeye doğru baktı ve işte oradaydı. Jim'in gördüğü şey. Bir figür, bir gölge, pencerelerden birinin önünde duruyordu.

Pencereyi işaret etti. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye Wyatt'a fısıldadı.

Wyatt yavaşça başını salladı. "Nick'i arıyorum." Ceketinin cebinden telefonunu çıkararak kasabanın polis şefini aradı.

“Onları görüyoruz,” dedi Tess Jim’e. “Hemen Nick Stone’u arıyorum. Beklemede kal. Ve lütfen izlemeye devam et.”

Tess telefonu kapattı ve polisi aramaya hazırlanırken Wyatt’ın çoktan telefonunu kulağına koyduğunu fark etti. “Merhaba, Nick. Ben Wyatt Templeton. La Belle Vie’ye bir ekip gerekiyor. Tess’le dışarıda köpekleri gezdiriyorduk ve evin ikinci katında dolaşan birini gördük.”

Wyatt, Tess de polis şefinin cevabını duyabilsin diye telefonu hoparlöre aldı.

“La Belle Vie,” diye tekrarladı, Nick. “Bir dakika içinde orada olurum. Ve yoldayken destek çağıracağım. Siz de ben oraya ulaşana kadar içeri girmeyin.”

Birlikte ikinci kat pencerelerinin önünde dolaşan figürü izlerken, Tess elini Wyatt’ın eldiveninin içine soktu. Eve yaklaşıp, karşı kaldırımında durdular.

Nick Stone kısa bir süre içinde geldi.

Arabadan çıkar çıkmaz Tess pencereleri işaret etti. “Bak,” dedi. Figür pencere boyunca ileri geri hareket ediyordu, volta atıyor gibiydi.

Uzun ve yüksek sesle atılan bir çığlık gecenin içinde yankılandı.

“Neler oluyor,” diye homurdandı Nick, gözlerini pencereye dikerek. “Bu ses neydi şimdi?”

Üçü birlikte, Tess anahtarları bulmaya çalışırken mutfak kapısına doğru hızla ilerlediler. Çığlık sesi devam ediyordu, lanetli bir feryat gibiydi. Tess titreyen ellerle anahtarları karın içine düşürdü. Wyatt anahtarları yerden kaparak kapıyı açtı.

“Siz ikiniz burada bekleyin,” dedi Nick, silahını çıkararak.

Ancak köpeklerin beklemek gibi bir niyetleri yoktu. Wyatt’ı çeğiştirerek Nick’i takip edip eve girdiler. Wyatt onları geri tutmaya çalıştı ancak tasmalarından kurtularak içeri koştular. Tess, onların evi zaten tanıyormuş gibi bir edayla Nick’in önüne geçerek arka merdivene doğru ilerlemelerini izledi. Nick de hemen arkalarındaydı.

Tess hızla etrafa bakındı. Storm ortalıkta görünmüyordu.

Üst kattan gelen çığlık sesi kulaklarında çınliyordu. Öyle bir sesteki, sanki birinin derisi yüzölüyor gibiydi. Ya da canlı canlı yanliyordu.

Ardından havlama, hırlama ve öfkeli bir karmaşa sesi duyuldu. Tess ve Wyatt, Nick'in tembihlerini bir kenara atıp merdivenlerden yukarı çıkarak atölyeye doğru koşmaya başladılar.

Dayanılmaz bir gürültü vardı.

Hızla odaya girdiklerinde Nick'in elinde tabancası olmasına rağmen kolunun cansızca yanında sallandığı gördüler. Ağzı açık bir halde başını salliyordu.

Üç köpek de görünmeyen bir düşmanı duvara doğru sıkıştırmış gibi davranıyorlardı. Storm, Maya ve Luna sıra halinde durmuş bir şeyi yakalamaya çalışır gibi havayı ısıırıyor, hırlıyor ve başlarını sallıyorlardı. Karanlık gecede bir iblisin haykırışına benzeyen çığlık havada yankılandı.

Ardından her şey bitti. Odaya ürkütücü, boş bir sessizlik hâkim oldu. Köpeklerin üçü de havayı kokladı. Storm odada dolaşp, kısık bir hırıltıyla etrafı kokladı. Maya ve Luna ise kulaklarını dikip odaya bakmaya başladı.

Tess'in kalbi deli gibi çarpıyordu.

Nick başını salladı. "Wharton'da arada garip şeyler olduğunu biliyordum," dedi. "Ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştm." Tess'le Wyatt'a doğru döndü. "İçeride kimse yoktu."

"Ama hepimiz gördük..." Tess sözlerine başladı.

Nick elini kaldırarak sözünü yarıda kesti. "Biliyorum. Ben de pencerede birini gördüm. Gün gibi açıldı."

"O korkunç sesi çıkaran şey neydi?" diye ciyakladı Tess, sesi titreyerek. Gözleri yaşarmaya başlamıştı. Wyatt onu kendine doğru çekerek sarıldı.

Nick elini kısa siyah saçlarından geçirerek iç çekti. "Duyduğum en korkunç şeydi. Biri işkence çekiyormuş gibiydi."

"Ya da," diyerek kaşlarını kaldırdı, Wyatt. "Köpekler tarafından saldırıya uğruyormuş gibi."

Üçü de sessizce oldukları yerde durup birbirlerine baktılar. Tess titriyordu. İçi üşüyor gibi hissetti.

Tam o sırada bir polis arabası garaj yoluna girdi, Nick'in çağırdığı destek ekibi. Nick tabancasını kılıfına geri koydu. Bir arabanın evin önüne gelmesi kadar basit, dünyevi bir olay etraflarını saran büyü'nün etkisini bozdu.

"Pekâlâ, böyle düşünelim," dedi Nick, boğazını temizleyerek. "Hepimiz pencerede birini gördük. Ama ben bir an sonra odaya girdiğimde içeride kimse yoktu."

"Aynen," dedi, Wyatt.

"Tamam," dedi Nick. "Bu nasıl mümkün olabilir? Köpekler ben-den önce buraya gelmişlerdi, bu beyaz çocuğun bizden çok önce odaya girmiş olduğunu düşünüyorum," dedi Storm'u işaret ederek. "Teorik olarak ben arka merdivenlerden buraya koşarken o da ön merdivenlerden aşağı inmiş olabilir. Ama, durum böyle olsa bile, nasıl oldu da köpeklerin yanından geçebildi?"

Wyatt başını salladı. "Geçemezdi. Bir saldırganın kendi evini koruyan bir Alaska kurdunun önünden geçip gitme şansı yok. Ve eğer diyelim ki imkansızı başardı ve önlerinden kaçtı, o zaman da köpekler havaya havlayarak odada beklemek yerine onun peşinden giderlerdi."

Nick bu düşünceyi dikkate alarak başını salladı. "Kesinlikle." Gözlerini kısarak bir duvara yürüdü ve elini duvarın üstünde gezdirdi.

"Bu tür büyük eski Wharton evlerinin çoğunda gizli geçitler ve yanıltıcı duvar panelleri gibi şeyler bulunur. Sizinkinde de var mı?" diye sordu.

Tess başını salladı. "Hayır," dedi. "Babamla amcamın küçükken evde gizli geçitler olmasını dilediklerine dair hikâyeler anlattığını biliyorum. Ama yokmuş. Onun yerine dolapların içine girip Narnia'nın kapılarını açmaya çalıştıklarını hayal ederlermiş. Böyle oyunlarla büyükannemi deli ederlermiş. Kadın bir hırka veya her-

hangi bir şey almak için bir dolabı her açtığında, babam ve amcamla karşılaşmış. Korkudan ödünü patlatıyorlarmış.”

“Tamam o zaman,” dedi Nick, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. “Birisinin bana görünmeden veya köpekler tarafından kovalanmadan bu odadan nasıl çıkabilir emin değilim. Ama yine de polislerime evi aramalarını söyleyeceğim.”

“Harika,” dedi Tess. “Teşekkürler Nick.”

“Onlara durumla ilgili bilgi vereyim,” dedi atölyeden çıkarken. “Ardından konuşmak için alt katta yeniden buluşalım.”

Nick gittikten sonra Tess Wyatt’a sarıldı. Başını onun omzuna koydu. Wyatt, “Titriyorsun,” dedi onun kulağına doğru, hafif bir sesle.

“Neler oluyor Wyatt?” diye fısıldadı, Tess.

Wyatt başını salladı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Ama bildiğim tek bir şey var. Buradan birinin çıkıp da köpeklerin yanından öylece geçmesine imkân yok.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Aşağıya indiklerinde Tess titreyen elleriyle su ısıtıcısını çalıştırdı. Kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Wyatt köpeklerin tasmalarım çıkardı ve Maya, Luna ve Storm, üçü birlikte şömine başında kıvrıldılar. Artık dakikalar önce dönüştükleri üç başlı Kerberos* gibi görünmüyorlardı.

“Bu üçlü anlaşılabilecek mi diye boşuna meraklandık sanırım,” dedi Wyatt. “Şimdiden kardeş gibi davranıyorlar.”

Tess hafifçe gülümsedi. “Silah arkadaşları.”

Wyatt kaşlarını kaldırdı. “Doğru. Bir şeyle savaşmaya çalışıyorlardı. Ama neyle?”

Nick mutfak kapısından içeri girerek onlara katıldı.

“Tamam,” dedi şef, bir sandalye çekerek oturdu. “Adamlarım etrafı kontrol ediyor. Hiçbirimiz o sesi neyin çıkardığını tespit edemedik.”

Tess başını salladı, Nick ile Wyatt’a bakarak, “Siz ne olduğunu ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

İkisi de konuşmadı. Kimse ne diyeceğini tam olarak bilmiyordu.

“En baştan başlayalım mı?” dedi Nick sonunda. “Bugün evden kaçta ayrıldınız?”

Tess kaşlarını çatı. “Olay öyle başlamıyor,” dedi.

* Kerberos: Yunan mitolojisinde Hades'in yönettiği ölülerin bulunduğu yeraltı kapısında bekçilik yapan üç başlı bir köpek.

Nick kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Tess bir an polis şefine olayın ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin olamadı. Tablodan bahsetmeli miydi? Tess’e tüm bunlar tamamen doğaüstü bir durummuş gibi geliyordu ama ya yanılıyorsa? Atölyede dolaşan kişi gerçekse? Bunun tek bir nedeni olabilirdi. Tablolar. Ve Wharton’da Wyatt dışında onlar hakkında bilgi sahibi olabilecek yalnızca iki kişi vardı.

Polis şefine bunları söylemeli miydi? Bu adamları, büyük olasılıkla yıkım konusunda yardım etmekten başka hiçbir suçları olmadığı halde, suçlu ilan etmeli miydi?

Wyatt’a bakarak, düşüncelerini bir şekilde ona iletmeye çalıştı.

O da sanki düşüncelerini okuyormuş gibi başını salladı. “Tüm bu olaylar birkaç gün önce başladı. Tess evin arka bölümünü açmak için benden yardım istedi, ki şimdi bu bölümün bir atölye olduğunu biliyoruz.”

“Açmak mı?” diye sordu, Nick. “Neden? Kilitliydi ve anahtarı yok muydu?”

Tess başını salladı. “Tam olarak değil. Kilitliydi evet ama büyükanmem o bölümü uzun zaman önce kapattırmıştı. Kapının üzerinde bir kol dahi yoktu. Yani, bir şekilde zorla açılması gerekiyordu.”

Nick ona baktı ve sonra sanki odayı hatırlamaya çalışıyor gibi gözlerini yukarı çevirdi. “Neden kapattırmıştı?”

“Bunun cevabı net değil,” dedi Tess. “Her zaman evin ısıtma masraflarıyla alakalı olduğunu söylerdi ama bu bana pek mantıklı gelmezdi.”

“Anladım,” dedi. “Ve şimdi açmak istedin çünkü?”

“Çünkü evi bir pansiyona dönüştürüyorum,” dedi. “Ve o bölgeyi bir kral dairesi haline getirmeyi düşünüyordum. Bir oturma odası, yatak odası ve banyo, hatta ileride dışarıya çıkan arka merdivenler bile koymayı düşündüm, böylece misafirlerle arama mesafe olabilirdi.”

Nick başını salladı. “Anladım. Sonra ne oldu?”

Wyatt bu noktada konuya dâhil oldu. "Grant ve Hunter adlı iki arkadaşımın, kapıyı açmamda bana yardım etmelerini rica ettim."

Nick başını salladı. "O iki deliyi tanırım," dedi, gülerek. "İyi adamlardır. Şehirde birçok insana yardımları dokunmuştur."

"Aslında Hunter'ın ekibe dâhil olma nedeni Tess'in içeriden bazı sesler..." Wyatt sözlerine devam etmedi.

"Nasıl sesler?"

Tess, Wyatt'ın bıraktığı yerden devam etti. "O odadan gelen sesler duyuyordum," dedi. "Yüksek tırmalama sesleri. Geceleri. Ben de içeri bir hayvan girdiğini düşündüm."

"Ne tür bir tırmalama?" diye sordu Nick.

Tess omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama ses oldukça yüksekti. Bir şey dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Bu yüzden Wyatt, Hunter'ı aradı. Sanırım hayvan avlamakta uzmanmış."

"Bir hayvanla karşılaştı mı?"

"Hayır," dedi Tess. "İçeride bir hayvan bulamadılar. Ve girip çıkmak için bir yol da yoktu."

"Peki, tırmalama sesini çıkaran şey neymiş?" diye sordu Nick.

"Bilmiyoruz," dedi Tess. "Bunu öğrenmeyi başaramadık. Ama Hunter'a göre sebebi bir hayvan değildi."

"Pekâlâ, bu olay daha da tuhaf hale geliyor," dedi Nick. "Daha önce Wharton tuhafılarıyla uğraşmadım demiyorum. İnan bana. Uğraştım."

Tess kaşlarını kaldırdı. Bu kasabanın uzun tarihini ve evlerin ne kadar eski olduğunu düşününce, uğraştığına emindi.

"Ama gerçek dünyaya geri dönelim," diye devam etti. "Bugün olanları konuşalım. Evden kaçta çıktınız?"

"Tahminen on bir gibi," dedi Tess. "Salmon Bay'e gittik, Wyatt'ın dedesiyle öğle yemeği yedik, onu buraya getirdik ve bir süre burada vakit geçirdikten sonra onu evine geri bıraktık. Wyatt'ın köpekleriyle eve dönüyorduk ki pencerede birini gördük."

"Tamam, saat on birle kaç arası evde değildiniz?" diye sordu.

“On bir civarı çıktık ve yaklaşık ikiye kadar dışarıdaydık,” dedi Tess, tam olarak hatırlamaya çalışarak. “Sonra üç gibi yeniden çıktık ve şimdi geri dönüyorduk.”

Nick Wyatt'a döndü. “Ve tüm bu süre boyunca sen onun yanındaydın, öyle mi?”

“Evet,” dedi.

Nick derin bir nefes aldı. “Grant veya Hunter’ın eve girmek istemeleri için bir neden var mı? Herhangi bir alet gibi unuttukları bir şey var mı?”

“Eğer herhangi bir alet bıraksalardı ki bırakmadılar, beni veya Tess'i ararlardı,” dedi Wyatt. “İkisinde de evin anahtarı yok. İnsanlar bazen işçilere anahtar verir ama bu defa böyle bir şey olmadı.”

“Yani bildiğiniz kadarıyla ikisinin de eve geri dönmek için herhangi bir nedeni yok.”

Tess, Wyatt'ın bakışlarını yakaladı. Ne söyleyeceklerini tam olarak bilmeseler de birbirlerinin ne düşündüğünü biliyorlardı. Tess'in babası onun tablolar konusunda sessiz kalmasını istediğini açıkça belirtmişti. Ama şimdi işler değişmişti. Korkutucu bir şekilde. Önce tabloların bir hikâye dizilimiyle ortada belirmesi, şimdi de bu.

İşe polisi dâhil etmek iyi olabilirdi.

“Tamam,” dedi Nick, “İnsanlar birbirlerine suçlu, gizli bakışlar attığında polislerin ortada bir şeyler döndüğünü anladığının farkındasınız, değil mi? Yani haydi artık arkadaşlar. Neler oluyor?”

Tess yüzüne solgun bir gülümseme yerleştirmeyi başararak derin bir nefes aldı. “Emin değilim,” dedi sonunda. “Ama odayı açtıklarında bir şey bulduk.”

Nick öne eğildi. “Ne buldunuz?”

“Büyükbabama ait resimler. Daha önce varlıkları bilinmeyen tablolar.”

Nick'in ağzı açık kaldı. “Aman tanrım, böyle bir şey karşısında poker yüzü takınamayacağım,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Konuyla ilgili biraz daha bilgi verir misin?”

“Babamdan sıkı talimatlar aldım, bu durumun gizli tutulması gerekiyor,” dedi Tess. “İnsanların bu evde keşfedilmemiş Sebastian Bell tabloları olduğundan haberi olmamalı.”

“Anlaşıldı,” dedi Nick. “Böyle bir durum sizin için tehlikeli olabilir. Ve o iki deli adam tabloların varlığıyla ilgili bilgi sahibiyse...”

Tess elini kaldırdı. “Onların tabloları bildiğini sanmıyorum,” dedi. “Tabloları kapı açma işlemi tamamlandıktan sonra buldum. Atölyedeki küçük banyoda duruyorlardı. Hunter ve Grant’in oraya girdiğini sanmıyorum.”

“Ancak Hunter’ın hayvan var mı diye odayı kontrol ettiğini söylediniz,” dedi Nick. “Oraya da bakmış olamaz mı?”

Şimdi şaşıрма sırası Tess’teydi. Dışarıda, karda duruyormuşçasına buz kesildi. Elbette bakmıştı.

Ancak Wyatt başını salladı. “İkisi de bunu yapmış olamaz. Onları yıldır tanırım.”

Tess Grant veya Hunter’dan şüphelenmek istemiyordu ancak tabloları görmüşlerse tüm bu yaşananlardan sorumlu olabilme ihtimalleri vardı. Birini yıllardır tanıyor olabilirsiniz ama milyonlarca dolar söz konusu olduğunda insanlar sizi şaşırtabilir.

“Şimdi neredeler peki?” diye sordu Nick. “Tablolar yanı.”

“Duvardaki kasamızda,” dedi Tess.

“Bana gösterir misin?” dedi Nick, sandalyesini iterek ayağa kalktı. Birlikte koridoru geçip ve çalışma odasına girdiler. Tess ışıkları yaktı, her şey yerli yerindeydi, tıpkı saatler önce bıraktığı gibi. Tess, yine de emin olmak için şifreyi girerek kasayı açtı ve tabloların güvende olduğunu kontrol etti. Ardından kasanın kapısını hızla kapattı.

“Tablolar kasada duruyor,” dedi.

“Kasanın şifresi başka birinde de var mı?” diye sordu Nick. “Ya da onu açarken seni görmüş olabilecek biri?”

“Wyatt haricinde hayır,” dedi. “Ve babam şifreyi uzaktan değiştirebilir, aslında bunu zaten yapmamış olmasına şaşırdım. Böylece kasayı ben bile açamam.”

“Amirim?” koridordan gelen bir ses. “Nick?”

“Buradayım,” dedi Nick, başını kapının dışına uzatarak. İki memur odaya girdi.

“Kimseyi bulamadığınız sanırım,” dedi Nick. “Şüpheli bir durum var mı?”

Polislerden biri başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Gördüğümüz kadarıyla içeri zorla girilmemiş. Etrafta kimseyi buladık ama onların içeri girip çıktıklarına dair de herhangi bir kanıt rastlamadık. Kar üstündeki bir ayak izi gibi. Fakat... Biraz özel konuşabilir miyiz?”

Nick, Tess’le Wyatt’a oldukları yerde beklemelerini söylemişçesine elini kaldırdı. Sonra koridorda bekleyen memurlarına katıldı.

Bir an sonra odaya geri döndü.

“Tess, kalabileceğin başka bir yer var mı?” diye sordu.

Wyatt’la göz göze geldiler. Daha Tess bir şey söylemeden Wyatt, “Evet var. Benimle kalabilir,” dedi.

“Köpek de mi?” diye sordu Nick.

“Tabii ki.”

“Neler oluyor Nick?” diye sordu Tess. “Neden kendi evimde kalamıyorum?”

Nick kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. “Tess, atölye bir suç mahali.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tess ağzı açık bir halde ona bakakaldı. “Ne?” dedi sonunda. Tiz bir sesle sordu, “Neden bahsediyorsun?”

“Tess, atölyenin banyosu kanla kaplı,” dedi Nick. “Kurumuş kan. Buraya bir adli tıp ekibi getirerek kanı analiz etmemiz gerekiyor.”

“Kan mı? Bir hata olmuş olmalı. Emin misin?” diye sordu. Wyatt da onun kadar şaşkın görünüyordu.

“Oldukça eminim,” dedi Nick. “Oradayken siz de bunu fark etmiş olmalısınız. Duvarlarda, bezlerin üstünde daha doğrusu her yerde lekeler vardı.”

Tess başım salladı. “Orası bir ressamın atölyesiydi,” dedi, kelimeleri vurgulayarak. “Dedemin atölyesiydi. Evet, lekeleri gördük. Ama onların boya olduğunu düşündük.”

Nick kaşlarını kaldırdı. “Makul bir varsayım. Ama adli tıp işini bitirene dek bundan emin olamayız. Duluth'taki polis karakoluna bilgi geçildi bile, ekip birkaç saat içinde burada olacaktır. Yola çıktılar.”

Nick konuşmaya, Tess'se sorularına devam etti.

“Onlar işlerini bitirinceye dek evde kalamayacağım, öyle mi?”

“Maalesef,” dedi Nick. “Üzgünüm ama bu işler nasıl yürür bilirsin.”

Ancak Tess'in aklı bu cevapları duyacak halde değildi.

Kan. Bu kelime Tess'in kulaklarında yankılanıyordu sonra birden farkındalık onu bir kefen gibi sardı. Bezlerdeki, duvarlardaki o lekeler düşündüğü gibi boya değildi. Kandı.

O odada ne yaşanmış olabilirdi? Bu yüzden mi büyükannesi orayı kapattırmıştı? Ne biliyordu? Onun tatlı, komik, inanılmaz zeki büyükannesi. Serena'nın olanlarda haberi var mıydı? Başına ne gelmişti? Bir cinayete mi şahit olmuştu?

Peki ya tırmalama sesleri? Çığlıklar? Köpekler neye havlamışlardı? O odada yaşananların bir imgesine mi? Bir hayaleti mi korumaya çalışıyorlardı? Yoksa bir cinayeti önlemeye mi? Kapıyı açmakla yıllar önce o odada yaşanan ızdırabı serbest mi bırakmışlardı?

"Endişelenme Tess, benimle kalabilirsin," dedi Wyatt ve onu bulduğu ana geri getirdi. "Stom da öyle. Hiç sorun değil."

Tess başını Wyatt'dan Nick'e ve tekrar Wyatt'a çevirdi. Derin bir nefes aldı. Bu odada ne olduğu konusunda artık polis ilgilenecekti. Perde kalkmıştı. Artık gizleyecek bir şey yoktu. Eğer büyükannesi bu odayı içinde sırrı gömmek için kapattıysa bile artık gün yüzüne çıkacaktı, hoşuna gitsin ya da gitmesin.

"Pekâlâ," dedi. "Gidip bir çanta hazırlayayım. Ne kadar süre buradan uzak kalmam gerekecek?"

Nick omuz silkti. "Bir günden uzun sürmez."

Tess merdivenlere doğru giderken Nick onu durdurdu. "Oda ne kadar süredir kapalı demiştin?"

Tess elini kapı çerçevesine koydu. "Gerçekten bilmiyorum. Ben doğmadan önce sanırım. Orayı hiç açık görmedim."

"Tamamdır," dedi Nick. "Bu demektir ki burada yıllar önce işlenmiş bir suçla karşı karşıyayız. Tabi eğer ortada gerçekten yaşanmış bir olay varsa. Gidip işini halledebilirsin. Memurlarım hâlâ yukarı kattalar."

Tess odasına geri döndüğünde yanına ne alması gerektiğinden emin olamadı. Pijama, tabii ki. Terlik. Yedek kıyafet. Birkaç makyaj malzemesi ve saç fırçası. Başka? Ah, diş fırçası. Nick yalnızca bir gün için uzaklaşması gerektiğini söylemişti.

Mutfağa geri döndüğünde Wyatt'ı Storm'un mamasından biraz alıp plastik bir kutuya koyarken buldu.

Tess, Storm'un tasmağını ve kayışını aldıktan sonra, ikisi de ceketlerini, şapkalarını ve çizmelerini giyerek hazırlandılar. Yan kapıdan çıkacakları sırada Tess yedek ev anahtarını Nick'e uzattı.

"Büyükbabamın tablolarından biri oturma odasındaki şömine-nin üstünde asılı duruyor," dedi. "Çok hassas bir alarm sistemi ile korunuyor. Odada yüksek sesle hışırdığınız anda alarm çalacaktır."

Nick başını salladı. "Tamamdır," dedi.

"Dinle, bu evi ben etrafta değilken yabancılara teslim etmek hoşuma gitmiyor," dedi Tess. "Sen ve ekibinin yalnızca işinizi yaptığınızı anlıyorum. Ve kaba görünmek istemem ancak şunu açıkça belirtmek istiyorum ki, seni kişisel olarak eşyalarımı korumak için sorumlu tutuyorum. Aile mirasımı. Ve özellikle o tabloyu."

Nick elini Tess'in omzuna koydu. "Endişelenme," dedi. "Anlıyorum. Ben, adli tıp ekibi işini bitirene kadar buradan ayrılmayacağım. Bütün gece sürse de fark etmez. Kate bundan hoşlanmayacak ama böyle günler olacağını bilerek benimle evlendi."

Tess, şef karısından bahsedilince gülümsedi. "Ona özürlerimi ilet," dedi, Nick'in kolunu sıkarak. "Ve teşekkür ederim."

"Nick, ihtiyacınız olan bir şey olursa biz evde olacağız," dedi Wyatt. "Eğer gerekiyorsa bizi bu gece arayın ama gerekmeyecekse, sabah ilk iş neler olduğunu öğrenmek için biz sizi ararız."

Bununla birlikte, Tess ve Wyatt köpekleri alıp soğuk hava yüzlerine çarparken kapıdan dışarı çıktılar.

Jim ve Jane, açık kapılarından dışarıyı izliyorlardı.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Jim. "Polis arabaları gördük ve sesleri duyduk. Adamı yakaladılar mı?"

Tess komşularıyla konuşmak için karşı eve doğru geçerken, Wyatt Storm'un tasmağını elinden aldı. Wharton küçük bir kasabaydı. Muhtemelen birçok insan La Belle Vie'deki polis arabalarını fark etmişti. Her şeyi açıklamak en iyisiydi. Veya en azından bir kısmını. Sırların bunun gibi küçük yerlerde merak uyandırma gibi bir huyları

vardı. Belki bu sorun da buydu. Belki de Tess bu yüzden en başta kendini böyle bir durumun içinde bulmuştu.

Ama yine de etrafta dedikodu konusu olmak istemezdi, değil mi? Hızlı düşünmesi gerekiyordu.

“Hayır,” dedi. “Hiç kimseyi bulamadılar, eve zorla girildiğine dair bir iz de yoktu.”

“Ama biz birini gördük...”

“Biliyorum,” dedi Tess. “Biz de gördük. O yüzden bu gecelik evden uzaklaşıyorum ya.”

Jim başını salladı ve elini karısının omzuna koydu. “İyi düşünmüşsün Tess,” dedi. “Böylesi daha güvenli. Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?”

“Teşekkürler ama polis soruşturuyor,” dedi. “Arka odayı açtığımızda eski bir suçun izlerini ortaya çıkarmış olma ihtimalimiz var.”

Jim kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

“Ortada acil bir durum yok, tehlikeli bir şey de değil ama odada bulduğumuz bazı şeyler... Şu an için gizemini koruyor diyebilirim,” diye lafı yuvarladı Tess. “Oda yıldır kapatılmış haldeydi, sadece renovasyona devam etmeden polisin de bir fikrini almak istedim.”

Jim, “Evde giren biri olduğuna dair bir kanıt bulamadılar yani, öyle mi?” diye ısrar etti. “Hepimiz gördük. “

Tess olumsuz anlamda başını salladı. İçinin titrediğini hissedebiliyordu. “Kulağa çılgınca geliyor ama hayır,” dedi. “İçeride kimse yoktu. Polis evin tamamını kontrol etti. Pencerede gördüğümüz şey neydi bilmiyoruz. Ve o korkunç gürültüye neyin sebep olduğundan da emin değiliz.”

Jane uzandı ve elini Tess’in koluna koydu. “Muhtemelen ne olduğunu biliyorsundur,” dedi. “İçeride kimseyi bulamayacağınızı hissetmiştim. Bu eski Wharton evleri hayaletlerle doludur. Renovasyon yapmaya başladığınızda bazılarını rahatsız etmiş olabilirsiniz.”

Tess kadına bakakaldı. Sonunda birisi durumu açıkça dile getirmişti. Durumu kabul ya da itiraf mı etmeliydi? Konuyu o da dil-

lendirmeli miydi? Bunca zaman olanları mantığa oturtmaya, geçiştirmeye çalışmıştı. Ama işte Jane karşısında duruyor ve bu olasılığı ortaya döküyordu. Bu ihtimal aralarında soğuk havada süzölmeye devam etti. Tess inkâr etmek istemese de gerçeği söylemekten kendini alamadı.

“Peki ne yapmalıyım, Jane?” diye sordu, yardım isteyen gözleriyle. “Bu yaşananlara sebep olan şeyin, senin deyiminle, bir hayalet olup olmadığını bilmiyorum. Ama bildiğim şu ki burası benim evim. Bu pansiyonu açtığımda, tabii eğer açabilirsem, misafirlerim varken böyle şeylerin yaşanmasına izin veremem.”

Jane onun koluna hafifçe dokundu. “Şu an polis evde işlerini tamamlasın diye uzaklaşmanız gerekiyor sanırım,” dedi, sakın bir sesle. “Bunu yarın konuşalım. Ben sana yardım edeceğim.”

Tess başını salladı. “Ve bu ilk değil,” dedi. Bunca zamandır içinde tutmaya çalıştığı her şeyi birden dışarı atma isteğiyle dolmuştu.

“İlk olmadığına eminim,” dedi Jane, küçük bir gülümseme ve anlayan bakışlarla. “Bu durumun üstesinden gelebiliriz, Tess. Wharton hayaletli evleriyle ünlüdür. Ayrıca hayaletleri dışarı çıkarmada da ünlüyüzdür, tabii istediğimiz buysa.”

“Tamam,” dedi Tess. “Yarın seni ararım veya uğrarım, bu konuyu detaylıca konuşabiliriz.”

Ardından Wyatt’la köpeklerin yanına döndü ve hep beraber yola çıktılar. Bir süre sessizce yürüdüler.

“Polisin bir suç mahali bulması ve bir hayalet avcısının hizmetlerini sunması,” dedi Wyatt, Tess’in kolunu kendi koluna dolayarak. “Ne gündü ama.”

“Bir de amcamla tablodaki kadının sevgili olduğunu öğrendik, unutma.” dedi.

Wyatt onu kendine doğru çekti. “Çok fazla şey yaşadın. Yorulmuş olmalısın.”

Tess, yürürken kafasını Wyatt’ın koluna dayadı. Haklıydı. Yor-

gundu. Kemiklerine kadar. Ama zihni durmak bilmiyordu. “Kan olduğunu anlamış mıydın?” diye sordu, sonunda.

“Hayır,” dedi Wyatt. “İkimiz de onun boya olduğunu düşündük. Bu çok normal. Ama benim asıl merak ettiğim...”

“Kimin kanı olduğu,” dedi Tess.

“Kesinlikle.” Wyatt derin bir nefes çekerek dışarı üfledi, nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. “Yani içine düştüğümüz bu durum, biraz hassas gibi duruyor. O odanın kapısını kapattıran senin büyükanne. Şimdi öğrendiklerimizle birlikte nedeninin bu olduğu ortada. O odada kan dökülmüş. Büyükannen de orayı böyle bulmuş olmalı.”

“Katılıyorum,” dedi Tess. “Ona neler olduğunu sorma şansımız da yok.”

Ellerinde köpeklerin tasmalarıyla kar üzerinde Wyatt'ın kapısına ulaşana kadar yürümeye devam ettiler.

Wyatt evin kapısını açmadan önce Tess'e döndü, yüzünde bir gülümseme vardı. “İlk gecemizi böyle geçirmeyi hayal etmemiştim,” dedi.

Tess tebessüm etmekten kendini alamadı. “Yani, geceyi yırtan bir çığlğın ardından polisin evimde bir suç mahali bulmasıyla geceyi senin evinde geçirmek zorunda kalmamın romantik olmadığını mı söylüyorsun? Ne garip!”

Wyatt kapıyı açtı, köpekler koşarak içeri girerken o da ışıkları yaktı.

Bir an için kapının önünde durarak bakiştılar.

“Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Tess.

Wyatt omuz silkti. “Pizza söyleyip film izleyebiliriz? Superior Cafe eve teslim yapıyor.”

Tess uzun bir nefes verdi. “Bu kulağa mükemmel geliyor,” dedi. “Ama her şeyden önce eşyalarımı yerleştirip pijamalarımı giymemde bir sakınca var mı?”

“Yok tabii ki! Hatta harika olur!” dedi Wyatt, biraz fazla yüksek

sesle. "Ah... Misafir odası yukarıda, sağdan ikinci kapı. Sen üstünü değiştirirken ben de pizzayı sipariş edeyim."

Tess, yavaşça geniş, meşe merdivenleri çıkarken Wyatt'a omuzunun üstünden zayıfça gülümsedi. Odaya doğru ilerlerken elini oymalı trabzanda gezdirmeye devam etti. Koridor uzundu, tıpkı kendi evindeki gibi, duvarda koyu kırmızı bir Doğu halısı koridor boyunca uzanıyordu. Altı kapı saydı. Her birine bakma isteğini bastırarak Wyatt'ın tarif ettiği misafir odasının kapısını açtı ve tam hayal ettiği gibi olduğunu gördü. İçeride büyük bir başlık ve ayaklığa sahip bir yatak, üzerinde dev bir bulutlu aynaya olan, el oyması bir şifonyer vardı. Ne kadar eski olduğunu merak etti.

Şehrin kurucusunun ailesine ait evin Wharton'daki en güzel evlerden biri olması şaşırtıcı değildi. John Wharton burasıyla ilgili ne düşünürdü acaba? Elizabeth, köyünün bulunduğu ve ansızın ortadan kaybolduğu, hatta belki de hiç var olmadığı bu yere kurulan kasabayı gördüğünde ne düşünürdü?

Çantasını odanın köşesindeki eski, yıpranmış ama şık duran berbere koyarak içinden tayt, yumuşak bir sweatshirt ve terliklerini çıkararak yatağın üzerine yerleştirdi. Ebeveyn banyosunun kapısının hafif aralık olduğunu gördü. Lambayı yaktığında, dökme demirden bir banyo küveti, kabarık havlular ve sıcak-soğuk muslukları olan, eski tarz bir lavaboyla karşılaştı. Onun hemen yanında, eşit derecede eski görünen armatürleri olan, camla çevrili bir duş duruyordu. Hepsinin orijinal olup olmadığını merak etti. Olabilir miydi? Bu evler inşa edildiğinde içlerinde duş oluyor muydu?

Tess seyahat çantasını lavabonun yanına koyup açarak bir an öylece içine baktı. Hızlıca temizlenmeyi düşünüyordu, yüzüne su çarpıp dişlerini ve saçını fırçalayarak yüzüne nemlendirici sürecekti ama bunun yerine saçını atkuyruğu yapıp kıyafetlerini çıkardı ve duşa girdi.

Sıcak suyun altında durdu ve buharı içine çekti; derin nefesler alıp vererek, günün stresinin bedeninden akıp gitmesine izin verdi. Ardından sık sık olduğu gibi yine gözleri yaşardı. Stres ve ha-

yal kırıklığı dolu gözyaşları, gördüğü korkunç manzaranın yarattığı etkiyle, evinde gerçekten *bir şeyin* olduğunu ve üstesinden gelmek zorunda kalacağını bilmenin öfkesiyle akmaya devam etti. Bir yansı kapıyı hiç açtırmamış olmayı diliyordu. Gerçi tırmalama sesleri kapının açılıp odanın rahatsız edilmesinden önce başlamıştı. Sanki yalnızca kapıyı açmaya *niyetlenmesi* bile atölyede yaşanan şey her neyse, onun eski travmasını hayata getirmeye yetmişti.

Vücudunu yıkadıktan sonra artık temiz kokmaya başlamıştı. Havluyla kendini kurulayarak rahat kıyafetlerini giydi. Saçına taradı ve yüzüne nemlendirici sürdü. Ardından koridora çıktığında odanın ışığı açık bıraktığını fark etti. Tam kapatmak için geri dönecekken ışığı açık bırakmaya karar verdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Tess aşağı kata geri döndüğünde Wyatt'ı mutfakta masada otururken buldu, köpekler ortada gözükmüyordu. Fırının açık olduğunu fark etti ve etrafta inanılmaz bir pizza kokusu vardı.

“Ne kadar hızlı bir teslimat,” dedi.

“Hızlı getiriyorlar. Fırında sıcak tuttum.” Wyatt sandalyesinden kalkarak odanın diğer tarafına giderek dolaptan iki tabak aldı ve peçeteyle birlikte Tess'e uzattı. “Sen bunları al. Ben pizzayı getiririm. Oturma odasına geçelim. Köpekler de oradalar sanırım.”

Tess, Wyatt'la onun rahat oturma odasına doğru ilerledi ve şöminenin çoktan yakılmış olduğunu gördü. Gerçekten üç köpek de orada, karda bir araya toplanmış bir kurt sürüsü gibi kıvrılmış yatıyorlardı. Çok etkileyici bir manzaraydı, kuyruklarını da burunlarının etrafına dolamışlardı. Onlar odaya girdiğinde üçü de kulaklarını diktiler ama hiçbiri yerinden kımıldamadı. Tess, Storm'u hiç bu kadar mutlu görmemişti.

“Tüm o havlamalar onları yordu sanırım,” dedi Tess, aşağı eğilip Storm'un kulaklarının arkasını kaşıyarak.

“Görünmez şeylerle savaşma şansı insanın karşısına her gün çıkmıyor,” dedi Wyatt. Sehpa'nın üzerinde bir şefin resmiyle süslenmiş çinili bir tepsi duruyordu, Wyatt pizza kutusunu onun üzerine koydu. Sonra, yan sehpadaki buz kovasında soğuyan bir şişeyi alarak kadehlere şarap döktü.

Pizza, buzda bekletilen şarap, şömine ateşi. Tüm bunları Tess duştayken mi yapmıştı?

“Yukarıda uzun süre kaldığım için üzgünüm,” dedi, yüzünü buruşturarak. “Günü üstümden atmak zorundaydım.”

“Düşünme bile,” dedi. “Kendini rahat hissettiğin için mutlu oldum.”

Wyatt kanepeye gömüldü ve onun da aymısını yapmasını işaret etti. Ve aralarındaki tepsinin üzerinde duran pizza ve şarapla, Tess’in Wyatt’ın evinde geçirdiği ilk akşam başlamış oldu. Kalbinin derinliklerinde böyle daha çok akşamlar geçireceklerini biliyordu.

İlk diliminden bir ısırık aldı ve gözlerini aldığı keyifle kapadı. “Bu harika,” diye mırıldandı. “Küçük kasaba pizzası. Daha iyisi yok.”

“En iyisi,” dedi Wyatt.

Tess şarabından bir yudum aldı. “Babamı arayıp polisin evde ne bulduğundan bahsetmem gerek,” dedi, burnunu buruşturarak ve sırtını kanepenin yumuşak minderlerine yasladı.

Wyatt, “Fakat buna rağmen hanımefendi telefonu kaldırıp arama yapmak için hiçbir girişimde bulunmuyor,” diyerek kaşlarını kaldırdı.

“Çok mu kötüyüm?” dedi Tess, bir iç çekişle. “Bugün olanlardan sonra, şey gibi hissediyorum...” Düşüncesini tamamlamadı. Tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu.

Wyatt bir dilim pizza daha aldı. “Eğer istemiyorsan onu bu gece aramak zorunda değilsin,” dedi. “Anlıyorum. Çok fazla şey yaşandı. Ona anlatmadan önce her şeyi zihninde oturtmak için kendine biraz zaman tanısan daha iyi olur aslında. Ne diyeceğini tam olarak bilmediğini düşünüyorum. Ben de bilemezdim. Hem şu an onlar bir saat daha ilerideler.”

Tess bir an düşündü. Wyatt haklıydı. Ailesine tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu. O gün Tess’e çok fazla bilgi sunulmuştu; Joe ve onun Daisy hakkında anlattıkları, Kathy’nin Grey’le Frank hakkında söyledikleri, polislerin banyonun kanla kaplı olduğunu açıklaması ve penceredeki figürle yaşadıkları ve duydukları o acımasız

çığlık. Her şeyin bir süreliğine durmasını istiyordu, yalnızca birkaç saat için.

“Onu sabah ararım,” dedi. “Polisin DNA’yı tanımlayıp tanımlayamayacaklarını bilmek harika olurdu. Fakat onca yıl sonra bunu yapabilirler mi? Bozulmuş olma ihtimali falan var mı dersin?”

“Polis prosedüründe bir uzman değilim ama Law & Order’in tüm bölümlerini izledim,” diye sııttı. “Cidden, bu bilgiye uzun yıllar sonra bile ulaşabilirler sanırım, evet. Yani hep eski dosyaların yıllar sonra DNA kanıtları kullanılarak çözüldüğünü duymuşuzdur, değil mi? Hatta cesetleri çıkarıp DNA eşleştirmeleri yapıyorlar.”

Haklı, diye düşündü Tess. Polis suç mahalinde bulunan kanın üzerinde DNA testleri yapacaktı mutlaka. Ne kadar süreceğini merak etti. Birkaç hafta?

Tess pizzadan bir dilim daha alırken ellerinin hâlâ titrediğini fark etti. Belli ki duş günü üstünden silip atamamıştı.

Tess ve Wyatt, kan örnekleri ve DNA gibi gerçek dünya konuları hakkında sohbet ederken, konuşmaktan kaçındıkları şey bir hayalet gibi etraflarında asılı duruyor ve onları görünmeyen bir korkuyla dolduruyordu.

Tess uzun bir süre boyunca Wyatt’ın gözlerini baktı. “Atölyedeki o şey neydi, Wyatt?” dedi, sesi bir fısıltıdan farksızdı. Gözlerindeki yaşlar belirginleşiyordu.

Wyatt geriye doğru yaslandı ve derin bir nefes alarak cevabını düşündü. “Sana onun ne olduğunu söyleyemem,” dedi sonunda. “Ama sana onun ne olmadığını söyleyebilirim. Bir insan değildi. Bir hayvan da değildi. O ses de borulardan akan suyun veya eski evlerin gıcırdadığında ya da eski tahtaların soğuktan çatladığında çıkarttığı türden bir ses değildi. Bambaşka bir şeydi.”

“Yani bu dünyadan değil diyorsun,” dedi Tess.

* Law and Order: Amerikan yapımı, mahkeme ve suç draması konulu bir televizyon dizisi.

“Evet, tıpkı Jane’in de söylediği gibi,” dedi Wyatt. “Evinde hayalet olma ihtimali çok yüksek.”

“Ama kendimi bildim bileli o evdeydim,” diye itiraz etti Tess. “Daha önce La Belle Vie’de böyle bir şey hiç görmedim ya da duymadım.”

Wyatt başını salladı. “Biliyorum,” dedi. “Ama Jane’in dediği gerçekten doğru. Restorasyonlar bazen böyle şeyleri rahatsız edebiliyor.”

Tess derin bir nefes aldı ve kafasını kaşıdı. “Tüm bunlara inanıyormuş gibi konuşuyorsun. Hayaletler, ruhlar. İnanıyor musun gerçekten?”

“Sanırım inanıyorum,” dedi, ayaklarını koltukta uzatarak. “Etrafta dolaşıp böyle şeylerden konuşan biri değilim ama...”

“Senin başına saha önce böyle bir şey geldi mi?”

“Bazı şeyler gördüm,” dedi. “Açıklayamadığım bazı deneyimlerim oldu. Jane’in bu kasabanın hayaletlerle dolu olması hakkında söyledikleri doğru. Veya büyülü. Sanki herkesin bahsettiği, bu dünya ile diğer dünya arasındaki perde burada çok ince. İnsan farkına bile varmadan diğer tarafa çekilebiliyor gibi.”

Bu yorum, Tess’in sırtını ürpermesine neden oldu. Wharton’ın her zaman sihirli bir yer olduğunu hissetmişti. Kötücül bir yer değil. “Neden öyle?”

Wyatt bir yudum şarap aldı. “Bu konuya mantıklı bir açıklama getirmek zor ama burada yaşanan garip şeylere baksana. Birkaç yıl önce, yazarlar ve sanatçılar için bir dinlenme tesisi olan Cliffside Manor’m, kasabanın hemen dışında yandığını duymuşsundur.”

“Evet duymuştum,” dedi Tess. “O yolun üzerindeydi...”

“Evet,” dedi Wyatt. “İnsanların durmadan uçurumdan düştüğü o yolun üzerindeydi. Yıllardır o yerin etrafındaki garip şeyler hakkında söylentiler dolaşıyor. İnsanlar o yolun hayaletli olduğunu söylüyor. Ve kıymetli akrabalarından birinin hayaleti de değil. Daha karanlık bir şeyler. Binanın tüberküloz sanatoryumu olarak hayatına başlamış olması, beni şaşırmadı. Orada ölen onca insan...”

Tess ürperdi. Gerçekten de söylentileri duymuştu.

“Ve sonra ailemin ve bu kasabamın kökenleri hakkındaki hikâyeleri var,” dedi Wyatt. “Bir köyün tamamen ortadan kaybolması, John Wharton'ın eski bir İrlanda halk masalı gibi uyanarak yaşadığı ve sevdiği tüm insanların belki de hiç insan olmadığını fark etmesi, acaba yanlışlıkla o ince perdenin arkasına mı geçti? Bilmiyorum, belki başka bir boyuta. Antik bir zamana. Ve bir şekilde gecenin ortasında kendi zamanına geri döndü.”

“Sence gerçekten öyle mi oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Wyatt. “Daha önce de söylediğim gibi, sadece eski bir hikâye de olabilir. Ama durum öyle değilse tüm bunlar kasaba hakkında insanın aklına neler getiriyor sence?”

Tess bunu içine sindirmeye çalıştı. Gerçekten neler getiriyordu?

“Ve sonra,” dedi ileri eğilerek, gözleri büyümüştü, “Neredeyse her eski evde yerli insanların hayaletleri hakkında hikâyelerden, garip olaylardan bahsedilir. Harrison's House, Simon'ın sana bundan bahsetmemesine şaşırdım ve LuAnn'ın pansiyonu listenin başında geliyor zaten. Onun aşçısı ve kocası Gary, yerlerindeki hayaletlere *geçiş yapanlar* diyor.”

“Geçiş yapmak mı?”

“Evet, yolculukları sırasında başka bir yere gitmek üzere oradan geçiyorlar anlamında,” dedi Wyatt. “Yani ulaşmak istedikleri yere giderken LuAnn'dan geçiş yapıyorlar.”

“Bu delice,” dedi Tess. “Belki de Wharton için o kadar da delice değil. Ailem yazın cuma geceleri balık pişirmek için LuAnn'a giderdi. Aslında ben de birkaç kez oradaydım. Oldukça büyük bir etkinlik.”

Wyatt gülümsedi. “Biliyor musun, sanırım seni ilk orada fark etmiş olabilirim. Karşılaştığımızda bana tanıdık gelmiştin, eminim bu yüzdendir.”

Tess balık pişirme etkinliklerinin ne kadar kalabalık olduğunu hatırladı. Restoran, bahçe ve hatta otopark bile insanla dolup ta-

şardı. Wyatt'la geçmişinde aynı kalabalık etkinlikte olmak, odanın karşısındaki o adamın ileride kendisinin şeyi olacağını bilmeden ... Neyi olacağını? Kendini kaptırıp hızlı ilerlemek istemiyordu ama yaşadıkları bu şeyin önemli olabileceği hissinden de kurtulamıyordu.

Her şey Tess'i çağırıyordu. Wharton'ın sihirli, garip ve başka dünyaya ait havası. Daha fark etmemişti ama belki de kasabanın bu yüzden böylesine özel hissettiriyordu. Böylesine aykırı. Wharton'ı ziyaret ederek büyümüşü ama buranın etrafında dönen tuhaflıklardan hiç haberi yoktu. Belki şimdi buraya ilk kez dâhil olmuştu. Ve büyüsüne kapılıyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğinin ardından etrafı topladıktan sonra, Wyatt bir film açtı ve birlikte ateşin önüne yerleştiler. Tess, uykuya dalmadan on beş dakika dayanabildi. Wyatt'ın yanında kıvrılmış halde uyandı, Wyatt kolunu onun omzuna dolamıştı. Televizyon kapalıydı ve adamın kucağında bir kitap vardı.

Tess başını kaldırarak iç geçirdi. Ateşten geriye sadece közlerin üzerinde parlayan küçük bir alev kalmıştı. “Ne kadardır uyuyorum?” diye sordu, gözlerindeki uykuyu silerek.

Wyatt ona gülümsedi. “Film bitti sonra da ben köpekleri dışarı çıkardım,” dedi. “Seni yukarı taşımak için uyandırmak üzereydim. Geceyi burada geçirmek istemediğini düşündüm.”

“Öyle bayıldığım için üzgünüm,” dedi, elini saçlarının arasından geçirerek.

Wyatt koltuktan kalkarak elini Tess'e uzattı. Elini tuttuktan sonra Wyatt onun kalkmasına yardım etti. “Yanımda kıvrılıp uyumamı hoşuma gitti aslında,” dedi. “Kendimi iyi hissettim. Zaten çok yorgundun. Öyle bayıldığın için mutluyum. Şaşırmadım.”

Birlikte koridora çıktılar, Wyatt bir yandan ışıkları söndürüyor bir yandan Tess'e destek oluyordu. Storm farklı bir odadan gelerek onları takip edip merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

“Koruman seni yatağa kadar takip ediyor belli ki,” dedi Wyatt.

Tess gülümsedi. “Her zaman.”

Misafir odasının kapısına gelince Wyatt duraksadı. “Tess, ben...”

Tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. “Sana burada iyi geceler demem gerekiyor sanırım, değil mi?”

Gergin olunca ne kadar tatlı oluyor, diye düşündü Tess.

“Bana içeride iyi geceler demende bir sorun olmaz,” diyerek ona yaslandı.

Wyatt “Bana bir dakika ver,” dedi ve koridorun sonuna Tess'in onun yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere doğru yürüdü. Tess de bu zamanı dişlerini fırçalamak ve yatağın altına girmek için kullandı, midesi kasılıyordu. Düşündüğü şey gerçekten olacak mıydı? Peki, bunun olmasını istiyor muydu? Eski kocası dışında başka bir erkekle aynı yatakta bile yatmamıştı.

Wyatt üstüne yumuşak bir tişört ve ekose pijama altı giymiş olarak odaya geldi. Yatağa yattı ve yan dönerek ona baktı.

“Benim evimde yatıya kalıyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

“Farkındayım,” dedi Tess, ona dönerek.

“Burada olduğun için mutluyum,” dedi.

“Ben de öyle,” diye fısıldadı.

Wyatt onun saçlarını okşadı. “Sana şunu söylemeliyim, Tess, seni ilk gördüğüm andan itibaren...” Sözlerine devam etmek yerine gözlerindeki aşk ve kırılganlıkla ona baktı.

“Biliyorum,” dedi Tess. “Ben de seni ilk gördüğüm andan itibaren.”

Sonra Wyatt onu öptü, Tess kollarını onun boynuna sardı. Artık evindeki tablolar, gizemler, hayaletler umurunda değildi. Buradaydı, bu anda. Ve dünyadaki en önemli şey de buydu.

Ertesi sabah Tess perdelerin arasından içeriye dolan güneş ışığı ile uyandı. Wyatt yanında huzurla uyuyordu. Sıcak yataklarını terk etmek istemedi, yeniden gözlerini kapayarak bir süre daha uyumaya çalıştı ama uyuyamadı.

Sonra Wyatt'ın yakışıklı yüzüne baktı ve profilini inceledi. Mükemmel bir burun, güçlü bir çene. *Gerçekten yakışıklı biri*, diye düşündü.

Tess onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sessizce kalktı ve terliklerini giydi. Storm etrafta görünmüyordu. *Kızlarla birlikte aşağıda olmalı*, diye düşündü Tess. Dişlerini fırçalayıp saçını taradı, yüzüne biraz su çarptı ve Wyatt hafifçe horlamaya devam ederken çantasından telefonunu aldı. Odadan dışarı çıkarak koridordan merdivenlere doğru yürümeye başladı.

İlerlerken Wyatt'ın yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü ve içeri bir göz attı. İçeride yine ahşap başlık ve ayak ucu olan bir yatak ve *kendi* odasındakiyle aynı dönemden olduğunu düşündüğü büyük bir şifonyer olduğunu gördü.

Duvarlar koyu kırmızı ve kremlerden oluşan eski moda desenli duvar kâğıtları ile kaplıydı. Komidinin üzerinde lekeli cam bir lamba ve birkaç kitap vardı. Birkaç gerilim romanı, ırk ilişkileri bağlamı hakkında popüler bir kitap ve politikacıların Beyaz Saray'daki yaşam hakkında bilgi verdiği bir kitap görebiliyordu. Kitap tercihlerine bakarak gülümsedi.

Dün giydiği kıyafetler yatağın üzerinde duruyordu, yatak toplanmamıştı ve yatak ile şömine arasındaki yere yuvarlak Oryantal bir halı seriliydi. Pencereleden birinin yanında duran tek kişilik koltuğun üzerine atılmış el örgüsü bir battaniye vardı ve pufun üzerinde açık bir kitap duruyordu.

Rahat görünüyor, diye düşündü Tess. Bu adamla ilgili her şey onu rahat hissettiriyordu. İlginç bir şekilde onunla kendini evinde gibi hissediyordu, hem de tanıştıkları ilk günden beri. Âşık olmak böyle bir şey miydi? Aklında bu düşünceyle merdivenlerden inip mutfığa gitti.

Telefonunu kontrol etti, neyse ki hâlâ şarjı vardı. Anne babasını aradı. *En iyisi bu konuşmayı erkenden yapıp bitirmek*, diye düşündü. Telefon beş kez çaldı.

"Bize ulaştınız. Maalesef evde olmadığımız için telefona cevap veremiyoruz. Lütfen mesaj bırakın."

Tess saate baktı. *Bu saatte muhtemelen golf sahasındadırlar*, diye düşündü. Daha sonra tekrar denerdi.

Köpekler bir anda ortaya çıkarak mutfığa geldiler. Tess yürüyüşe çıkma zamanının geldiğini fark etti. Wyatt'ın arka bahçesi çit ile çevriliydi bu yüzden arka kapıyı açtı ve soğuk hava yüzüne çarptı. Köpeklerin üçü birden etrafında dönenip dışarı koştular. Onların karın içinde koşturmalarını izledi, Storm da kızlara ikisi de onun eski arkadaşlarıymış edasıyla katıldı. *Hepimiz burada çok rahatız*, diye düşündü.

Köpeklerin mamalarını bularak kaplarını doldurdu, ardından Wyatt için kahvaltı hazırlamaya başladı. Buzdolabında yumurta, İsviçre ve keçi peyniri, tatlı kırmızı ve sarı biberle taze ıspanak buldu. Mutfak tezgâhında birkaç domates ve Vidalia* soğanı duruyordu. Omlet için mükemmeldi. Buzdolabında kahvaltılık sosis de vardı. Tess tüm malzemeleri tezgâhın üstüne yığıldıktan sonra kahvenin nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Doğrama ve soyma işlemlerini başlamadan önce köpekleri içeri aldı. Onlar mama kaplarına doğru giderken Tess de işe koyuldu.

Önce kahvaltılık sosisi içine azıcık su koyduğu küçük bir sos tavaasına koyarak kapağını kapattı ve haşlanması için ocağı yaktı. Sonra biberleri ve soğanları ince ince dilimledi. Onlar başka bir büyük tavada sotelenirken o da domatesleri kesti ve altı yumurta kırıp iki dakika boyunca çırpı. Yumurtaları ipek gibi yumuşak yapmak için uyguladığı bu tekniği en sevdiği Julia Child** yemek kitabından öğrenmişti. Biberler ve soğanlar yumuşayınca domatesleri ve ıspanakları da ekledi, bir iki dakika kadar soteledikten sonra tüm karışımın üstüne yumurtaları döktü.

En sonunda içine keçi ve İsviçre peynirleri de ekledi ve son do-

* Vidalia Soğanı: Dünyadaki en tatlı soğan olarak bilinir.

** Julia Child: Amerikalı şef ve yemek kitabı yazarı.

kunuş olarak peynirden biraz da omletin üstüne serpti. Tam bu sırada Wyatt mutfağa girdi.

“Neler oluyor?” dedi, yüzünde büyük bir gülümsemeyle.

Tess bir fincana kahve koyarak ona uzattı. “Kahvaltı,” dedi, onu yanağından öperek. Wyatt elindeki bardağı masanın üzerine koyarak onu kendine çekti. Tess kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu, böyle güçlü bir adamın kollarında olmanın verdiği hisse bayılarak.

“Buna alışabilirim,” dedi. “En son ne zaman biri bana kahvaltı hazırladı, inan hatırlamıyorum.”

Tess ona gülümseyerek ocağa geri döndü. “Yemek yapmayı seviyorum,” dedi.

Wyatt arkadan yaklaşarak kollarını onun beline doladı ve başını omzuna dayadı. “Peki, bugün kahvaltıda ne var?” dedi.

Tess tavanın kapağını kaldırdı, yükselen buharla birlikte ortalığa lezzetli bir koku yayıldı. “Biberli, soğanlı, keçi ve İsviçre peynirli, ıspanaklı ve domatesli bir omlet,” dedi.

“Harika görünüyor,” dedi Wyatt. “Kendine de yaptın mı?”

Tess kıkırdadı ve haşlamaya attığı sosis tavasının kapağını açtı. “Sosis de var.”

“Bu malzemelerin hepsi evde vardı ve yalnızca gurme bir kahvaltıya dönüşmek için bir araya getirilmeyi bekliyordu, öyle mi?”

“Hepsini bir araya getirecek birine ihtiyaçları vardı sadece.”

“En başından beri amacım da buydu aslında,” dedi.

Dolabı açıp iki tabak ve çatal bıçak çıkardıktan sonra hepsini masaya koydu. Ardından etrafa bakındı. “Köpekler ortalıkta görünmüyor,” dedi.

“Dolaşmaya çıkarılıp beslendiler, şimdi de muhtemelen evde bir yerlerde yatıyorlar,” dedi. “Benim tahminim, salon.”

Wyatt kendine kahve koyduktan sonra Tess için de bir bardak hazırladı. “Buraya ne zaman istersen gelebilirsin,” dedi.

Tess eğilip onun yanağına bir öpücük kondurarak, “Buna emin olabilirsin,” dedi.

Tess tavanın içindeki omleti ikiye bölerek sosisle birlikte tabaklara servis ettikten sonra Wyatt'ın yanındaki sandalyeye geçti.

“Bana her gün bu omletten yapar mısın?” diye sordu Wyatt bir lokma aldıktan sonra. “Tanrım, enfes bir şey bu.”

Tess gülümsedi. Evinde hissediyordu. Âşık olmaya başladığını zı düşündüğünüz biriyle kahvaltı etmek... Bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu hissi unutmıştu. Her ne kadar ev, atölye, tablolar, Daisy ile Grey ve kan izleri gibi zihninin bir köşesinde hâlâ dönüp duran düşünceler olsa da Joe'yu örnek olarak bulunduğu an üzerinde yoğunlaştı. Şu an... Hayatına girmesine içtenlikle izin verdiği bir adamın yanında oturup lezzetli bir yemek yiyor ve bolca kahve içiyordu. Bu ihtiyacı olan tek şeydi, her şeydi.

Bir süre sessizce yemeklerini yediler ama Joe'yla ilgili bir detay aklını kurcalıyordu. Geçen günden içinde kalan bir şey. Konuşmak isteyip istemediğinden emin değildi ama sonunda dayanamayıp sormaya karar verdi.

“Sana yersiz ya da belki de münasebetsiz görünebilecek bir soru sorabilir miyim?” dedi Tess.

Wyatt kaşlarını kaldırdı. “En ilginç sorular genelde öyle olur. Sor bakalım,” dedi.

“Joe'yu bakım evine yerleştirmeye ne zaman karar verdiniz? Kararınızı yargılamaya ya da sizi suçlamaya çalışmıyorum, yanlış anlama ama böyle bir süreç nasıl işliyor merak ettim,” dedi. “Sen ona yardımcı olmak için buraya geri dönmüştün ve o da hâlâ gayet kendine yetebilen biri gibi görünüyor, o yüzden acaba bir şey mi oldu ya da...”

Wyatt'ın yüzündeki suçluluk ve hüznün karışımı ifadeyi görünce Tess bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Belki fazla kişisel bir soru olmuştu. Wyatt'ı yargılıyormuş gibi görünmek ya da belli ki çok sevdiği büyükbabasına bakamadığını ima etmiş gibi görünmek istemiyordu.

“Gün içinde kendisine yetmekte oldukça başarılı, haklısın,” dedi Wyatt, kahvesinden bir yudum alarak. “Ancak gece işler değişiyor. Etraf karanlık olduğu halde sabah oldu zannedip gecenin bir yarısında uyanıyor ve evin etrafında dolaşmaya başlıyor.”

“Hadi ya,” dedi Tess. O harika adamı, neşeli Joe’yu böylesine kaybolmuş halde düşününce içi acıdı.

Wyatt başını salladı. “Evet. Uyanır ve sabah olduğunu düşünerek işe gitmeye hazırlanmaya başlayıp belediye başkanı olduğu zamanlardaki eski ofisine gitmek için evden çıkıp gidiyordu. Gecenin köründe.”

Tess eğilerek elini Wyatt’ın bacağına koydu. “Çok üzgünüm. Bu durumu sana hatırlattığım için de özür dilerim,” dedi.

“Sorun değil,” dedi Wyatt. “Yıllardır onun bakımını ailem üstlenmişti ama onlar da yaşıyorlar ve bu durum onlar için gerçekten zor hale gelmeye başlamıştı. Özellikle de annem için. Hayatı boyunca örnek aldığı babasının yavaşça kayboluşunu izlemek çok zordu. İşte bu yüzden temelli geri dönüş yaptım. Dedeme bakmalarına yardım etmek ve en azından onlara biraz uzaklaşmaları adına zaman tanıyabilmek için. O dönemde, kış ayları birkaç hafta veya bir aylığına Arizona’ya giderlerdi. Dedeme tek başıma bakmaya başladıktan sonra işler zorlaşmaya başladı.”

“Nasıl yani?”

“Bazen gecenin köründe uyandığı zamanlarda ben de uyanırdım. Ama uyanmadığım zamanlar da oluyordu ve o dışarıda bir başına karanlık sokaklarda kaybolurdu. Artık neredeyse hiç uyuyamaz hale gelmiştim. Her şeyi denedim. Geceleri yatmayıp o kalktığında uyanık olmaya çalıştım. Onun yatak odasına büyük rakamlı bir dijital saat koydum ve yanına ‘*Saate bak. Henüz sabah olmadı, hâlâ gece vaktindeyiz. İşe gitme zamanı sabah, gece değil*’ yazan bir kâğıt astım. Onun kafasını karıştıracaklarını düşündüğüm farklı kilitler taktım. İşe yaramadı. Dedem bir kediymiş gibi yatak odasının kapısına bir çan bile astım. Artık ne yapacağımı bilemiyordum. Çok korkuyordum.”

"Aman tanrım," dedi Tess.

"Gecenin köründe ben The Late Show* izlerken bir anda aşağı inerdi ve günün başladığına inanarak mutlu bir şekilde 'Günaydın!' diyerek gülümserdi. Onu vaktin gece olduğuna ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiştim artık. Ben de ona, 'Günaydın,' deyip bir bardak şarap ister misin diye sorardım çünkü buna cevabı her zaman evet olurdu ardında da birlikte televizyondaki programı izlerdik. Yaklaşık on dakika sonra bana yatağa gitme vakti olduğunu söyleyerek yeniden yukarı çıkardı. Bunlar yine güzel zamanlardı, biliyor musun? Gerçekten mutlu görünürdü."

"Ah, Wyatt." Tess onun aslında bu konu hakkında konuşmak istediğini hatta ihtiyaç duyduğunu anladı. Belki de daha önce kimseyle bunları paylaşmaya cesaret edememişti.

"Nick ve memurları durumu biliyordu," diye devam etti, Wyatt. "Sadece onu aramak için gece devriyeye çıkmaya başladılar. Özellikle annemlerin şehir dışında olduğunu bildikleri zamanlarda. Onlar için büyük bir yük haline geliyordu ama hiçbiri bununla ilgili tek bir kelime söylemedi."

"Küçük kasabalarda insanlar böyledir," dedi Tess. "Kendi insanlarına sahip çıkarlar."

"Evet, öyleyiz. Ama artık yolun sonuna yaklaştığımızı biliyordum. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdim. Dedemi o tesise yerleştirmeye karar vermek çok zor oldu. Ama sonunda bu kararı veren dedemin kendisi oldu. Düşme olayından hemen sonra."

"Düştü mü?" Bu düşünceyle Tess'in kalbi sıkıştı.

"Evet," dedi Wyatt. "Birçok kez. Ama yaklaşık bir yıl önce, gece yarısından sonra 'işe gitmek' için evden ayrıldığında yaşadıkları bardağı taşıran son damlaydı. Nick'in memurlarından biri dedemi bir kaldırımında sırt üstü yerde yatarken buldu. Ben uyurken o orada donuyor olabilirdi."

* The Late Show: ABD'de akşamları yayımlanan bir talkşov programı.

"Ah, hayır," dedi Tess, gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. Wyatt'ın da gözleri domuştu.

"Günlerce hastanede yattı, neredeyse bir hafta. Kaburgasında ve omzunda kırıklar vardı. Ve hafif çaplı donma belirtileri. Eve dönmeye neredeyse hazır duruma geldiğinde, bana hastane yakınındaki yaşlı bakım tesisinde yaşamak istediğini söyledi. Artık bana daha fazla yük olmak istemiyordu. Aslında, itiraf etmem gerekirse, ben de biraz rahatlamıştım. Ama aynı zamanda kendimi beceriksiz hissettim, anlıyor musun? Annemler de bu duruma üzölmüşlerdi ama hepimiz bunun en iyisi olduğunu farkındaydık."

"Ona artık evde bakamazdınız," dedi Tess. "Bunu söylemek her ne kadar acı verici olsa da. Zamanı gelmişti. Joe da bunu fark etmiş olmalı."

Wyatt gözünden akan yaş sildi. "Bazen orada yaşadığını unuttuyor," dedi. "Dün olduğu gibi. Kafası karışıyor. Ama oraya döndüğünde hep mutlu oluyor. Ve en önemlisi orada güvende. Personel yirmi dört saat görevde ve kapılar kilitli. Saat beşten sonra personel olmadan kimse içeriye girip çıkamaz."

Tess, Wyatt'ın elini sıktı. "Sen iyi bir torunsun," dedi, ağladığı için çatallaşan sesiyle. "Elinden gelenin en iyisini yapmışsın. Yanında senin gibi bir torunu olduğu için çok şanslı."

Wyatt gülümsedi. "Ah, orasını bilemiyorum. Şanslı olan benim aslında."

Tess, onun hislerini anlıyordu. Ne kadar şefkatli bir adam, kendini ailesine adanmış. Tess, kahvaltı masasında onun karşısında oturuyor olduğu için kendini şanslı hissetti.

Köpekler koşarak içeri girip havlamaya başladıklarında tam da kahvaltayı bitirmek üzereydiler. Hemen sonra kapının tıklatıldığını işittiler. Tess, pencereden kimin geldiğini görebiliyordu. Gelen Nick'ti.

Ve böylece La Belle Vie'yi saran gizem ve korkudan uzak geçirdikleri kusursuz gece ve sabah sona ermişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Wyatt, Nick için bir fincan kahve dökerken Tess masadaki tabakları topladı. Sonra hep birlikte masanın etrafında dolandılar.

“Dün gece seni yerinden etmek zorunda kaldığımız için üzgünüm Tess,” dedi Nick. “Artık dilediğin zaman evine dönebilirsin.”

“Tamam,” dedi Tess. “Sorun değil. Peki, ne buldunuz? Şu an için herhangi bir şey biliyor muyuz?”

“Sadece lekenin kan olduğunu biliyoruz,” dedi Nick. “Eski bir kan lekesi.”

“Onun üzerinde DNA testi yapacak mısınız?” diye sordu Wyatt.

“Evet,” dedi Nick ve kahvesinden bir yudum aldı. “Sonuçları Twin Cities laboratuvardan almak bir hafta ya da belki de daha fazla sürebilir ama örnekler şu anda oraya gönderilmek üzere yola çıkarıldı.”

“Bize başka söyleyebileceğin başka bir şey var mı?” diye sordu, Tess. “Yani, bir soruşturma ya da onun gibi bir şey mi başlatılıyor?”

“Yani,” dedi Nick, başını kaşıyarak. “Buna cevabım hem evet hem de hayır. Odanın her yerinde parmak izleri vardı ve onları sistemde aratıyoruz ama onlardan pek bir şey çıkacağını düşünmüyorum açıkçası. Kesin olarak bildiğimiz tek şey bunun *yakın* zamanlarda işlenmiş bir suç olmadığı. Ama açıkçası, ortada işlenmiş bir suç olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu kanın oraya nasıl geldiğinden bile emin değiliz. Mesela deden ya da başka biri yaralanmış veya

kötü bir kaza geçirmiş olabilir. Sonra da odaya gelip kanı bezlerle durdurmaya çalışırken etrafa kan saçılmış olabilir.”

Bu, Tess’in kulağına mantıklı bir açıklama gibi gelse de midesindeki düğüm ve onu çevreleyen karanlık, durumun hiç de öyle olmadığını söylüyordu. Olanlar bir kaza değildi.

Nick devam etti, “Her ne olmuşsa, büyükannen atölyeyi o yüzden kapattırdığı muhtemel. Ama tabii şu an burada olup bize herhangi bir şey anlatamadığı için gerçekte neler olduğunu asla bilemeyeceğiz. Babanızla konuşabiliriz, belki duruma o bir açıklık getirebilir ama davayla ilgili sürebileceğimiz iz orada sona eriyor.”

Wyatt’la Tess bakiştılar. O da başıyla onayladı. Demek aynı şeyi düşünüyorlardı.

Tess devam etti, “Başka bir yol daha olabilir.”

Nick, bir Tess’e bir de Wyatt’a baktı, ardından dikkatini yeniden Tess’e verdi. “Nasıl bir yol?”

Tess derin bir nefes aldı. “Bulduğumuz tablolar,” dedi. “Bir hikâye anlatıyor gibi görünüyorlar. Ve anlattıkları hikâye pek de iç açıcı değil.” Wyatt’ın gözlerine baktı. “Ben, yani biz tabloların bu durumla bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz.”

“Anladım,” dedi Nick, kelimeleri uzatarak söylemişti. “Nasıl bir bağlantı olabileceğinden bahseder misin?”

“Tabloları sana göstersek daha iyi olur,” dedi Tess. “Ama yalnızca sen göreceksin. Başka kimse görmemeli. Onlardan kimsenin haberi olmamalı.” Gerçi artık tablolardan o kadar çok kişinin haberi vardı ki varlıkları bir sır olmaktan çıkmıştı. Sözlerine devam etmeden önce bir an düşündü. “Telefonumda tabloların birkaç fotoğrafı var ama tablolardaki detaylar pek belli olmuyor. Gelip onları birebir incelemen daha iyi olacaktır.”

“Tamamdır,” dedi Nick. “Şimdi halletmem gereken bazı işler var ama bir saate oraya gelebilirim, tabii senin için de uygunsa.”

“Elbette,” dedi Tess. Wyatt’a döndü. “Sen de gelecek misin?”

“Tabii ki geleceğim,” dedi.

Bunun ardından Nick sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve üstünden çıkarmaya bile zahmet etmediği ceketini ilikledi. Buraya uzun süre kalmayacağını bilerek gelmiş olmalıydı.

“Tamam,” dedi, eli kapı tokmağında. “Bir saate La Belle Vie’de görüşüyoruz.”

Kapı kapanınca Tess, Wyatt’a baktı. “Sence bu iyi bir fikir mi? Ona tabloları göstermek yani? Pat diye söyleyiverdim ama doğru mu yaptım emin değilim.”

“Olan oldu,” dedi Wyatt. “Ve bence doğru olanı yaptın. O tablolar tuhaf ve hoş olmayan bir hikâyenin eseri gibiler. Bana kalırsa bir tür saplantının. Ve saplantıların sonu hiçbir zaman iyi bitmez.”

Tess’le Wyatt giyinip Storm’un tasmaşını da taktıktan sonra arabaya atlayarak La Belle Vie’ye kısa bir yolculuk yaptılar. Oraya vardıklarında Tess yan kapıyı açtı ve üçü birlikte mutfığa girdiler. Hiç kimse hareket etmedi.

Evin içine sessizlik hâkimdi. Ancak bu sessizlik Tess’in daha önce La Belle Vie’de hissettiği türünden farklıydı. Ardında bir şeylerin elektriklenmekte olduğunu hissedebiliyordunuz. Tam işitemediğiniz bir hışırtısı var gibiydi. Sevgili kavgasından sonra ortamda asılı durduğunu hissedebileceğiniz neredeyse dokunulabilir ama görünmez türde bir ağırlık. Ama bu durum biraz daha farklıydı. Bu faal bir ağırlıktı.

Burada bir şey uyanmıştı.

Storm genzinin derinliklerinden bir hırlama sesi çıkardı.

“Çaydanlığın altını yakacağım,” dedi Tess sessizliği bozarak, kelimeler ağzından hızla çıkıyordu. “Çay ister misin?”

“Bir bardak çay kulağa harika geliyor,” dedi Wyatt, ceketini çıkarıp kapının yanındaki askılardan birine asarak. “Aynen. Çay içelim.” Gözleri oda içinde bir sağa bir sola kayıyordu.

“Sen de hissediyor musun?” diye sordu Tess, ceketini aynı şekilde asarken.

Wyatt başını salladı, etrafa bakınıyordu. “Dün yaşananların kalıntıları hâlâ havada asılı duruyor.”

Bu sözler Tess’in içinin ürpermesine neden oldu.

“Nick yakında burada olur,” dedi, hâlâ sıcak olan AGA ocağın* üstünde duran çaydanlığı alıp içine su koyarken. Kısa bir an sonra su kaynamaya başlamıştı bile. *AGA ocağının farkı işte*, diye düşündü Tess. İki kupa alarak içine poşet çay koyduktan sonra üstlerine sıcak su döktü.

“Burada bekleyelim,” dedi Tess, kupanın birini ona verirken. Sonra şöminenin yanındaki koltuklardan birine yerleşti. Wyatt da diğerine oturdu.

“Benim için sorun yok,” dedi.

Baharatlı tarçın çayı her yudumda huzur veriyordu. Belki de sadece dün yaşanan garip olay, çocukken sayısız kez ziyaret ettiği hatta artık sahibi olduğu bu evde böylesine huzursuz hissetmesine neden oluyordu. Sonuçta burası artık onun eviydi. Dünyadaki yeri. Biraz daha dik oturdu ve boğazını temizledi. Kendi evi. Kendi yeri. Onu buradan korkutup kaçıramazlardı.

“Nick geldiğinde yaşanacaklara bağlı olarak o gittikten sonra Jane’i çağırmalıyız diye düşünüyorum,” dedi Tess. “İkimiz de dün burada gördüğümüz ve duyduğumuz şeyleri inkâr edemeyiz ve o gürültüyü çıkaran şeyle penceredeki o figür ne olursa olsun, buradan gitmelerini istiyorum. Wharton’da her yerin hayaletli olduğunu ya da en azından insanların öyle düşündüğünü biliyorum ama bu farklı. Gerçi her ne olursa olsun sonuçta bununla yaşamak zorunda değiliz.”

“Katılıyorum,” dedi Wyatt. “Jane’in hayalet avcıları tarzında bir gruba dâhil olduğundan haberim var. Şahsen ben saçma olduğu ka-

* AGA Ocaklı Fırın: AGA İsveç’te ortaya çıkan bir tür ocaklı fırındır. Dökme demir yapısı ve benzersiz tasarımı ile bir klasik olarak geçmektedir.

nısındayım ama kendi elektrik ekipmanları ve kayıt cihazları ile hayaletlere dair izler bulmak için insanların evlerine, binalarına ya da diğer yerlere gidiyorlar. Jane birkaç yaz önce Wharton *Hayalet Turu* diye bir şey başlattı. Hiç duymuş muydun?”

Tess gülümsedi. “Sanırım bunu kaçırmışım. Son birkaç yıldır burada çok sık gelmiyorum. Yemek şirketimle uğraşıyordum...”

Wyatt kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Bunu bilmiyordum. Ne iş yaptığından nasıl haberim olmaz? Bu delilik. Aşçı mıydın?”

Evet. Gerçekten de delilikti.

“Aynen,” dedi. “Sonra başka bir alana geçmeye karar verdim. Hayatta sadece şirket etkinlikleri ve yardım etkinlikleri için yemek pişirmekten daha fazlası olduğunu düşündüm. Kimsenin seçimlerini yargıladığımdan değil ama ben insanın kendine ait bir işi olmasının daha iyi olduğunu düşündüm.”

“Eğer buradaki pansiyonda kahvaltı servisi yapacaksanız misafirlerini gerçek bir ziyafet bekliyor demektir,” dedi Wyatt, çayından bir yudum alarak. “Buna kefil olabilirim.”

Tess öne eğildi. “Bu konuda biraz daha iddialı olmayı hedefliyorum, sonuçta ben bir aşçıydım yani aşçıyım. Hafta sonları nasıl mükemmel yemekler yapılır temalı dersler verebilirim.”

“Bu harika bir fikir,” dedi Wyatt. “Bir restoran açmayı hiç düşündün mü?”

“Düşündüm aslında. Hayatına yeniden başlamanın güzelliği de bu, değil mi? Dünya kadar seçeneğin varmış gibi hissediyorsun.”

“Wharton'da birçok kişinin hayallerini gerçeğe dönüştürdüğüne şahit oldum,” dedi Wyatt.

Tess'in telefonu titreledi. Nick arıyordu.

Tess, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba. Yoldayım,” dedi. “On dakikaya orada olurum.”

“Harika,” dedi Tess. Ve yine olmuştu işte. Polis şefinin telefonuyla bir kez daha gerçekliğe geri dönmüştü. Tess, adamın bu konuda bir tür yeteneği olduğunu düşünmeye başlamıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Tess, Nick rahatça inceleyebilsin diye çalışma odasındaki tabloları düzgün bir şekilde sıralamıştı. Şef gelince Wyatt onu odaya götürdü, Storm da hemen arkalarından geliyordu. İki adam koridorda konuşuyorlardı ama odaya adım attıkları anda sohbetleri yarıda kesildi. Nick'in gözleri genişledi ve ağzı hafifçe açıldı.

“Vay be,” dedi, daha iyi bir incelemek için tablolara yaklaşarak. “İnanılmaz.”

“Biliyorum,” dedi Tess. “Onları gördüğümde ben de tam olarak böyle hissetmiştim.”

“Tüm dünya görmeden önce bunlara bir göz atmak, işte bu gerçek bir ayrıcalık,” dedi Nick. “Ama bunları neden bana gösteriyorsunuz?”

“Şöyle,” diyerek lafa başladı Tess, tabloları sırayla işaret ederek. “Bu şekilde bir hikâye panosu oluşturuyor gibiler.”

Nick biraz daha yaklaştı ve her birine sırayla baktı. Önce Wharton'ın karanlık sokaklarının resimleri. Sonra şimdi Daisy olduğunu bildikleri kadının ve onun canavar kocası Frank'in olduğu resim. Ardından Daisy'inin yağmurlu bir sokakta takip edilmesini resmeden tablo. Ve son olarak, hikâyenin sonunu simgeleyen, Tess'in en korkunç görüldüğünü düşündüğü resim geliyordu. Uçurumdaki makber sahnesi.

Tabloları bir süre inceledikten sonra Nick, onlara baktı. “Burada

görmemi istediğiniz şeyin ne olduğundan pek emin değilim,” dedi, kelimeleri yavaşça söyleyerek. “Yani, bunların oldukça şey görünüşünün farkındayım... Wharton'dan ürkütücü sahneler gibi. Pek de Sebastian Bell'in tipik eserleri gibi durmuyorlar ama aynı zamanda benzerlikler de var. Ancak bunların dışında...”

Tess, Wyatt'la bakiştı. Wyatt derin bir nefes aldı ve “Dün burada dedemi ağırladık,” dedi.

Nick gülümsedi. “Öyle mi? Durumu nasıl?”

Wyatt da aynı şekilde gülümsedi. “Harika. Birlikte öğle yemeği yedikten sonra buraya geldik. Tess'le portredeki ve karanlık sokaktan evi gözetleyen birinin bakış açısıyla çizilmiş tablodaki kadının kim olduğunu merak ediyorduk.”

Nick bahsedilen tablolara baktı. “Ah, evet. Şimdi fark ettim. Hepsi aynı kadın gibi duruyor. Aile sahnesi,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Pek de mutlu bir sahne gibi durmuyor.”

“Aynen,” dedi Wyatt. “Kadının kim olduğunu geçekten merak etmiştik, özellikle de burada yaşanan garip olaylardan sonra. Tırma lama sesleri ya da dün hep birlikte yaşadığımız olay gibi. İkimiz de onun kimliğini öğrenmek zorundaymış gibi hissediyorduk.”

Nick başını salladı. “Evet, bunu anlayabiliyorum. Joe'nun bu işle ne alakası var?”

“Sebastian Bell dedemin yaşıtı sayılırdı, biz de bu kadın da o dönemlere ait olabileceğini düşündük. Wharton küçük bir kasaba ve dedem onun kim olduğunu biliyor olabilirdi.”

“Siz de birer amatör dedektifsiniz öyle mi?” dedi Nick, gözleri eğlendiğini gösterecek bir şekilde parlıyordu. “Ee, sonra?”

“Sonra dedem onu tanıdı. Kadının adı Daisy Erickson. Bu da onun kocası Frank,” dedi resimdeki öfkeli adamı işaret ederek. “Bunlar da onun çocukları.”

“Tamam, kadının adı Daisy Erickson. Ama hâlâ neyi görmemi istediğinizi anlamış değilim.”

“Daisy Erickson’la benim amcam Grey lisede sevgililermiş,” diye atıldı Tess. “Sonunda kadın bu Frank denilen adamla evlenmiş, uzun hikâye ama anlaşılan kadın çok mutsuzmuş.”

Nick kaşlarını çatı. “Tüm bunları size Joe mu anlattı?”

Wyatt başını sallayarak “Hayır,” dedi. “Bize sadece onu tanıdığını ve kadının annemin iyi bir arkadaşı olduğunu söyledi. Biz de onu evine geri götürdükten sonra annemi aradık. Bize hikâyenin kalanını o anlattı.”

Nick kollarını kavuşturdu. “Pekâlâ, hikâyenin geri kalanında neler oluyor?”

“Frank şiddet uygulayan bir adammış,” dedi Wyatt. “En azından annemin söylediğine göre ama sanırım kasabadaki herkesin zaten bunu biliyormuş.”

Nick başını salladı. “Wharton da işler böyle yürüyor. Polislerin bile haberi olduğunu eminim.”

“Annem de aynen böyle söyledi,” dedi Wyatt. “Neyse, sonunda da Daisy ortadan kaybolmuş.”

Nick’in gözleri bir anda genişledi. “Pekâlâ, işte şimdi bir yerlere geliyoruz. Devam et bakalım.”

“Daisy’nin en yakın arkadaşı olan annem onu Frank’in öldürdüğünü düşünüyor,” dedi Wyatt. “Ya öyle ya da Daisy Grey’le birlikte kasabayı terk etti.”

“Grey mi?”

“O da Daisy’le aynı zamanda kayboldu,” dedi Tess.

Nick bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. Tess onun zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu.

“Ama tablolara bakacak olursak bu kadının, Daisy’nin çocukları vardı, değil mi?” dedi. “Onları şiddet uygulayan bir adamla bırakıp gider miydi?”

“İşte asıl soru da bu,” dedi Wyatt. “Annem, Daisy’nin asla böyle

bir şey yapmayacağını söylüyor. Dediğine göre eğer kocasını terk edecekse bile çocuklarını yanına alıp gidermiş.”

Nick kanepeye çöktü. “Belki Frank ikisini de öldürdü.”

“O zaman polisler de böyle düşünmüşler, en azından Daisy ile ilgili,” dedi Tess, koltukta Nick’in yanına oturarak. “Araştırma yürütmüşler ancak hiçbir sonuca varamamışlar.”

“Peki bu Frank, şimdi nerede?”

Wyatt omuz silkti. “Kimse bilmiyor. Daisy kaybolduktan kısa bir süre sonra çocukları da alıp kasabayı terk etmiş.”

Nick cep telefonunu çıkardı. “Frank Erickson,” dedi. “Biraz araştırma yapabilirim. Artık insanları bulmanın farklı yolları var,” diyerek sırtıttı. “Onun hakkında başka ne biliyoruz? Wharton’da ne iş yaptığını biliyor musunuz? Bize bir yön verebilir.”

“Annem biliyordur muhtemelen,” dedi Wyatt.

Nick kanepeden kalktı, gitmeye hazır görünüyordu. Ama sonra onlara doğru döndü.

“Dur bir dakika,” dedi. “Siz tabloları atölyede buldunuz, orası da yıllar önce kapatılmıştı ve kanla kaplıydı. Tablolarda kayıp bir kadını resmediliyor. Amcan da kayıp. Baş şüpheli ise Frank. Atölyedeki kanın Daisy’e mi ait olduğunu düşünüyorsunuz yoksa Grey’e mi? Belki de her ikisine?”

Tess derin bir iç çekti. “Bilmiyorum. Bilmiyoruz. Tüm parçalar o kadar dağınık ki mantıklı bir şekilde hiçbir şeyi yerine oturtamıyoruz. Fakat bildiğimiz birkaç şey var. Tablolarda resmedilen kadın, Daisy. Ve şu an kayıp. Ve artık sizin sayenizde atölyedeki lekelerin kan olduğunu da biliyoruz.”

Nick başını salladı. “Devam et.”

“Büyükbabamın muhtemelen Daisy’nin evinin önünde pusuya yatıp beklediğini biliyoruz, pencerelerden kadının ailesini izliyor-muş gibi resmedilen sahnelere dayanarak elbette. Sokakta kadını takip etmiş olabilir. En azından resimde öyle görünüyor. Belki de

tamamı hayal ürünüdür. Ancak Daisy'nin portresini nedeni belirsiz bir şekilde kapatılan bu atölyede resmettiğini biliyoruz.”

“Ve dün gece orada inanması zor bir olay yaşandığını da biliyoruz,” dedi Wyatt. “Onu da unutmayalım.”

“Bilmediğimiz şey ise hepsinin birbiriyle nasıl bir bağlantısı olduğu.”

“Bunu yüksek sesle söylemekten bile nefret ediyorum,” dedi Tess, “Ama neden dedem Daisy'yi takip etsin ki? O resimleri neden yapsın? Tabii eğer...”

Nick başını salladı. “Lafı nereye gitmeye çalıştığını anladım. Tabii eğer ona karşı beslediği bir saplantısı yoksa.”

Tess'in gözleri doldu. “Bu kabullenmesi zor bir düşünce ama ...” Sesi çatlıyordu.

Nick başını sallayarak iç çekti. “Ah, Wharton'ında örülen bu karışık ağlar,” dedi.

Nick evden ayrıldıktan sonra Wyatt ve Tess mutfaktaki koltuklara geri döndüler. Şömineyi yakıp ayaklarını aralarındaki pufa koymuştu. Neredeyse öğlen oluyordu.

“Nick'i bu işe dâhil etmesek daha iyi olurdu gibi hissediyorum,” dedi Tess.

Wyatt öne doğru eğildi ve onun ayağını sıktı. “Bununla ilgili endişelenmeyi bırakmalısın. İkimiz de atölyedeki figürü açıkça gördük. Polisi aramak zorundaydık. Aramamak ahmakça olurdu. Senin de söylediğin gibi bu tablolar milyonlarca dolar değerinde. İçeride onları almaya çalışan ve bunu yaparken seni incitebilecek biri olabilir. Belki de incitmekten fazlasını yapacak.”

Wyatt haklı, diye düşündü Tess. Öyleyse neden kendini ailesine ihanet etmiş gibi hissediyordu? Gömülü sırları açığa çıkarmak üzereymiş gibi? Büyükannesi o odadaki sırların gün yüzüne çıkmaması için elinden geleni yapmıştı. Şimdiyse Tess onun korumaya çalıştığı tüm sırları ortaya döküyordu.

"Polis orada kan buldu, bu da atölyeyi bir suç mahali haline getirdi," dedi Tess. "O saatten sonra istesek de onları durduramazdık zaten. 'Ah, hayır, hayır, hayır memur bey! Evet, biliyorum bu kan ama polislik bir durum değil, aslında aile arasında bir küçük bir sorun. Siz gidebilirsiniz.'"

"Law & Order'daki karakterler bunları her zaman söylüyorlar," dedi Wyatt. "Ama hiç işe yaradığını görmedim. Pekâlâ, elimizdeki gizemimiz daha büyük hale geldi. Tamam ama bu gizemi saklı tutmaya çalışmak bizim görevimiz miydi gerçekten?"

"Nasıl yani?" dedi Tess.

"Eğer Daisy bir cinayete kurban gitmişse, bunun açığa çıkması daha doğru olmaz mı? Muhtemelen çocukları hâlâ hayatta. Annelerinin onları terk etmediğini bilmek onların hakkı değil mi? Bu iş artık yalnızca ailenizin sırrından çok daha büyük bir hal aldı."

"Ama yine de hâlâ *benim ailemin* adı geçiyor. Büyükbabamın namı, mirası. Onun bu Daisy, Frank ve Grey üçgenin ortasına neden ve nasıl girmiş olabileceğini bilmiyorum ama gerçek şu ki bu resimleri içinde kan bulunan atölyede yapan oydu. Onları öldüren kişi büyükbabam bile olabilir. Böyle bir durum açığa çıkarsa ailemin nasıl bir duruma düşeceğini anlıyor musun?"

"Ki muhtemelen büyükannen de atölyeyi tam da bu yüzden kapattırdı," dedi Wyatt. "Söylemek istemiyorum ama kulağa mantıklı geliyor."

Tess başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı ve iç geçirdi. Ama aklına gelen şeyle birden gözlerini açtı. "Nick'e her şeyi söylemedik," dedi.

Wyatt kaşlarını çattı. "Neyi unuttuk?"

"Ona tabloların bir şekilde kasadan çıkarıldığı günden bahsetmedik, hatırlıyor musun? Birinin eve zorla girdiğini ve evi aradığını düşünmüştük."

"Doğru. Bu bilgiye ihtiyacı var mı dersin?"

Tess omuz silkti. “Bir şey daha var. Buraya ilk geldiğim zamanlar, geceleri Wharton sokaklarında dolaştığıma dair garip rüyalar görüyordum. Ve sonra tabloları nasıl bulduğum...”

Bu konudan bahsetmek istemiyordu ama kendini durduramadan sözler bir anda ağzından dökülüvermişti.

Wyatt bir an durup düşündükten sonra Tess'in gözlerine baktı. “Bu bana ne düşündürüyor biliyor musun? Bence, birileri bu olayın gün yüzüne çıktığından emin olmak için çok çaba sarf ediyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sürekli bir hayalet tarafından takip ediliyorsun.”

“Ama kimin hayaleti? La Belle Vie'de dolaşan hayalet kim?”

“Bugün Jane'i aramanız gerekmiyor muydu?” diye sordu Wyatt, kaşları yukarı kalkmış bir şekilde. “Belki o ve hayalet avcısı arkadaşları bize bunun cevabını verebilirler.”

Tess gülümsedi. Tüm karmaşada onu aramayı unutmuştu. Oturduğu koltuktan kalkmak için kendini zorladı.

“Hemen evine gidip onunla konuşurum. Beni burada bekler misin?”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tess paltosunu giydi ama fermuarını çekmekle ya da bot giymekle uğraşmadı. Ev terlikleriyle yolun karşısına geçerek komşusunun kapısını tıklattı.

Jane gülümseyerek kapıyı açtı. “Merhaba arkadaşım,” dedi Tess'i içeri davet ederek. “Ben de tam çay demliyordun, sen de bir fincan ister misin?”

“Harika olur,” dedi Tess. “Ama çok kalamayacağım. Sadece dün gece söylediklerinle ilgili konuşmaya geldim.”

“Ne güzel!” dedi Jane ellerini uzatarak. “Paltonu çıkar, gel.”

Tess paltosunu çıkararak Jane'e uzattı. Jane, bir dolabın kapısını açarak ceketini içine astı. Tess etrafına bakındı. Daha önce Jim ve Jane'in evini hiç ziyaret etmemişti. *La Belle Vie ile aynı dönemde inşa edilmiş gibi duruyor*, diye tahmin etti Tess ve evlerin dış yapıları da benzer özellikler taşıyordu. Aynı Kraliçe Anne mimarisi. Aynı kuleler ve eğik çatılar. Fakat benzerlikler burada sona eriyor gibiydi.

Jim'le Jane'in evinin mutfuğı parlak, neşeli bir sarı renge boyanmıştı. Tess'in mutfuğı AGA ocağıyla geçmişten izler taşıırken bu mutfak oldukça modern yanlara sahipti. Paslanmaz çelik beyaz eşyalar, cam kapılı şık dolaplar, çekmecelerdeki artistik kulplar. Duvarın birinde karda oynayan şirin bir su samuru resmi asılıydı, diğerrinde ise yıldızlarla dolu bir gece manzarası. Etraf saksı bitkileriyle doluydu. Bir büfe el yapımı taş bardaklarla dolu gibi görünüyordu.

Jane o bardaklardan ikisini alıp çayla doldurduktan sonra birini Tess'e uzattı. "Haydi gel," dedi, çaydanlığı da alarak. "Konuşmamıza kış bahçesinde devam edelim."

Tess on kişilik masa ve derin mor döşemeleri olan, yüksek sırtlı sandalyeleriyle resmi bir yemek odasından geçti, ardından mutfak-takilere benzer türden orijinal, esprili sanat eserleriyle dekore edilmiş bir koridor boyunca Jane'i takip etti. Ardından duvarları koyu kırmızı renkte boyanmış, siyah-beyaz resimlerle süslenmiş oturma odasını da geçerek evin arka tarafında bulunan kış bahçesine geldiler. Tess bu odayı dışarıdan görmüş ve hep çok beğenmişti. Wharton kışına biraz ışık ve sıcaklık getirmek için mükemmel bir yoldu.

İçerisi bitkilerle doluydu. Pencereilerin yanındaki köşeye iki kişilik mozaik kaplamalı uzun bir masa yerleştirilmişti. Tess, Jim ve Jane'in burada kahve içerek sabah güneşinin tadını çıkardıklarını hayal etti. Kocaman, renkli yastıklarla süslenmiş beyaz bir koltuk odanın ortasında duruyordu. Karşısında ise iki tek kişilik koltuk yerleştirilmiş, aralarına ise üstünde uzun bir tepsi olan kare bir puf vardı.

Jane, sandalyelerden birine işaret etti ve Tess otururken o da diğerine yerleşti. Tess çayından bir yudum aldı.

"Harika bir evin var," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Jane. "Biz de çok seviyoruz."

Jane'in altında gri bir pantolon vardı, ayağına geçirdiği çok renkli terliklerin üzerine ise uzun gümüş zincirleri olan lacivert, pamuklu bir kazak giymişti. Sarkık, gümüş küpeleri ve parlak kırmızı çerçeveli gözlükleri artistik tarzını tamamlıyordu. Tess, asla bu tarzda giyinebileceğini sanmıyordu ama yine de Jane'e yakıştığını düşündü.

"Pekâlâ," dedi Jane, bacaklarını kavuşturarak. "Bir hayalet hakkında konuşmak için buradasın. Her şeyi en baştan ve tam olarak anlatmakla başlayabiliriz."

Tess çayından bir yudum daha aldı. İyi demlenmiş çaydan zencefil, zerdeçal ve limonun kokuları geliyordu. Jane'in sorusunun Nick'inkine ne kadar benzediğini düşününce gülümsemeden ede-

medi. Tek fark Nick dünyevi gizemlerinin çözmeye çalışırken, Jane ise başka boyuttaki gizemlerin peşindeydi. Yin ve Yang.

Böylece iki kadın kış bahçesinde oturup çaylarını yudumlarken Tess, Jane'e her şeyi anlattı. Hikâyenin tanımını tablolardan bahsetmeden nasıl anlatması mümkün değildi, babasının uyarılarını kulak arkası etmek zorunda kalacaktı. Niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama burada Tess'in hayatı söz konusuydu.

Bu yüzden hikâyesine geceleri onu uykusuz bırakan tırmalama sesleri ile başladı, Storm'un verdiği tepkiler, rüyaları, atölyenin kapısını açtıklarında yaşananlar, tablolar, bulunmalarından bir gün sonra kasadan çıkarılıp nasıl sırayla dizildiklerini anlattı. Atölyede bulunan kandan, Daisy, Grey ve Frank'den bahsetti.

Jane sözünü kesmeden, yalnızca aralarda başını sallayıp onu anladığını göstererek dikkatle anlattıklarını dinledi. Frank'ın ve iddia edilen şiddetten bahsedildiğinde yüzü bir an için öfkeyle parladı.

“Ve işte bu kadar,” dedi Tess, hafif bir tebessümle. “Biliyorum. Çok fazla şey var.”

Jane, çaydanlığa uzandı ve ikisinin de fincanını yeniden doldurdu. Bir an hiçbir şey söylemedi, Tess'in ona anlattıklarını sindirmeye çalışıyor gibiydi. “Pekâlâ, her şeyden önce,” diye sözlerine başladı. “Bir hayalet tarafından rahatsız edildiğin kesin. Buna şüphe yok, değil mi? Hâlâ bu konulara inanmakta zorluk çekmiyorsun?”

Tess iç geçirdi. “Sanırım çekmiyorum,” dedi. “Hayalet olayını bir kenara alıp yaşadıklarımı mantığa oturtmayı denedim ama olmadı. Başka ne gibi bir açıklaması olabilir ki?”

“Olamaz,” dedi Jane. “Kesinlikle ortada bir hayalet dolanıyor. İkinci sorum ise şu, senin istediğin nedir?”

Bu soru Tess'i şaşırttı. Bir an düşündü. “Durdurmasını istiyorum,” dedi Tess.

“Hayaleti oradan çıkarmak istiyorsun,” dedi Jane. “Anlıyorum. Ama istediğin yalnızca bu mu?”

Tess gözlerini kıstı. “Ne demek istediğini pek anlayamıyorum.”

“Demek istediğim, anladığım kadarıyla evindeki huzuru geri getirmenin yanı sıra anlattığın olayların nedenini de öğrenmek istiyorsun. Tüm bunların sebebini. Bu evinize rastgele gelen bir hayalet değil. Bu ailen ile ilgili bir konu. Geçmişinle. Seninle. Sanırım yalnızca hayaletlerden arındırılmış bir ev değil, aynı zamanda bazı cevaplar da istiyorsun.”

Tess bu sözleri hazmetmeye çalıştı. Jane haklıydı. La Belle Vie'deki huzuru bozan şey her neyse ondan kurtulmak istiyordu. Evet. Ancak tüm bunlara en başta sebep olan şeyi de öğrenmek istiyordu.

“Sanırım durumun tam özeti bu, evet,” dedi Tess. “Tüm bunların nedeni öğrenmek istiyorum.”

“Anlaştık,” dedi Jane. “Sanırım ruh da size bunu anlatmaya çalışıyor. Tüm olay bundan ibaret. Ve biz ne kadar tütsü yakıp törenler düzenlesek de siz onun anlatmaya çalıştığı şeyi öğrenene kadar bu huzursuz ruh o evden çıkmayacak.”

Tess başını salladı, midesinin düğümlendiğini hissetti. “Şimdi ne yapacağız?”

Jane sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “Hayalet avcıları ekibimi toplayacağım ve onunla iletişim kurmaya çalışacağız.”

Çayından bir yudum daha alırken, Tess'in aklına bir fikir geldi. “Wyatt, yaz aylarında Wharton'da hayalet turları düzenlediğinizden bahsetti.”

“Doğru,” dedi. “Harika bir etkinlik, turistler bayılıyor. Ama anlattığım her şey doğru, Harrison's House'daki hayaletten LuAnn'dan geçip yollarına devam edenlere kadar. Sonra kütüphane ve lise de var. Anlayacağın, bu kasabadaki eski binaların çoğunun bir hikâyesi vardır. Tüm pansiyonların da elbette.”

“La Belle Vie'nin turunuzun bir parçası haline gelmesini istemem,” dedi Tess, yüzünü buruşturarak. “Öğrenebileceğimiz şeye bağlı elbette ama bu durum ailem için çok kötü sonuçlar doğura-

bilir. Özellikle anneannem yaşananları gizlemek için çok çaba sarf etmiş. Şu ana dek yaptığım seçimlerle bile onun çabalarını boşa çıkardığımı hissediyorum. Yalnızca birkaç turisti eğlendirmek için ana daha fazla ihanet etmeyi göze alamam.”

“Tamamdır,” dedi Jane, “Sana katılıyorum. Tüm bunlar esnasında büyükannenini de onurlandırmamız gerekiyor.”

Tess oturduğu yerden kalktı. “Eve dönmeliyim,” dedi. “Wyatt beni bekliyor.”

Jane kaşlarını kaldırarak sırttı. “Öyle mi? Anlat bakalım. Yakışıklı Bay Wyatt ile aranızda ne oluyor?”

Tess yüzüne çıkan sıcaklığı hissedebiliyordu. Ellerini yanaklarına koydu ancak gülümsemesini bastıramadı.

“Kızarmak kadar ileri gittiniz demek?” dedi Jane, çaydanlığı toplarken. Odadan çıkarken Tess’e eşlik etti.

“Aramızda bir şeyler var ama henüz ne olduğundan tam olarak emin değilim,” dedi Tess. “Bir ilişkinin ilk aşamalarındaki o heyecanı hissetmeyeli yıllar var.”

Jane şakadan onun suratını taklit etti. “Ah, ne olduğuna eminsin. Bunu gün gibi ortada. Ama o da emin mi? Asıl soru bu.”

“Sanırım emin,” dedi Tess. “Şöyle söyleyeyim, eğer emin değilse gerçekten şaşıyorum.”

Beraber mutfağa doğru yürürken Jane Tess’in kolunu sıktı. “Ben de öyle. İkiniz daha şimdiden yaşlı bir çift gibisiniz. Birbirinizin yanında çok mutlu görünüyorsunuz. Ben zaten dün anlamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki,” dedi, çaydanlığı ve kupaları mutfak tezgâhına koyarken. “Jim de fark etti.”

Tess paltosunu giyerken gülümsedi.

“Sizin adınıza mutluyum,” dedi Jane. “Senin herkesi sevdiğin kadar seni sevecek birini hak ediyorsun.”

Bu sözler Tess'i aniden durdurdu. Gözleri yanıyordu. “Ne kadar hoş bir iltifat.”

“Doğru,” dedi Jane, beyaz, kısa saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterek. “Sen çok nazik, sevgi dolu bir insansın. Bunun mü-kafatını alacaksın. Alacağına eminim.”

Tess sırtıttı. “Elini biraz çabuk tutsa iyi olurdu.”

“Belki de yalnızca doğru zamanın gelmesini bekliyordur,” dedi Jane, Tess'i kucaklayarak. “Şimdi git ve seninkiyle günün tadını çıkar. Ben de hayalet ekibimi arayıp bir zaman belirleyeyim. Bu akşam çok mu erken olur?”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Tess eve dönünce Wyatt'a Jane ile aralarında geçen konuşmayı anlattı, ilişkileriyle ilgili yaptığı yorumları atladı.

“Bu akşam gelebilirler,” dedi Tess. “En geç yarın dedi bana.”

Wyatt derin bir nefes aldı. “Haydi bakalım,” dedi. “Bindik bir alamete, bakalım bizi nereye götürecektir.”

“Sanırım biz bu alamete kapıyı açtığımız gün bindik,” dedi Tess, gülümseyerek. “Benim yolculuğumun o gün başladığı kesin. Fakat şimdi tırmanıp en tepeye geldik, inişi bekliyoruz.”

“Biliyor musun?” dedi Wyatt. “Ben çetrefilli şeylerden hiç hoşlanmam.”

Tess onun bu sözlerine güldü. “Ben de. Aslında iniş çıkışları olan hiçbir şeyi sevmem.”

“Aynen,” dedi Wyatt. “Eğlence trenine bindiğimde bile aklımdan geçen tek şey, trenden düşüp ölebileceğim ve bunun ölümün en berbat hallerinden biri olduğu düşüncesidir. Bir de 'Space Mountain'dan* düşerek öldü,' yazan bir ölüm ilanı.”

Bir süre durup birbirlerine gülümseyerek oturdular. Ardından Wyatt, “Senin dış mekân ekipmanların var mı?” diye sordu.

Ne tuhaf bir soru, diye düşündü Tess. “Ekipman mı?” diye sordu. “Elbette dış mekân ekipmanlarım var. Bir dakika. Ekipman derken tam olarak ne demek istiyorsun?”

* Space Mountain: Disney tema parklarında bulunan popüler bir hız, eğlence trenidir.

Wyatt kıkırdadı. “Yani, dışarıda giyebileceğin kot olmayan pantolon gibi. Uzun içlikler. Tercihen termal. Yani dışarıya kar oynamaya çıktığımızda sıcak ve kuru kalmanı sağlayacak şeyler.”

Tess ona gülümsedi. “Aklından neler geçiyor bakalım?”

Yarım saat sonra, ikisi de ellerinde ekipmanları ve köpeklerin tasmalarıyla donmuş göle iniyorlardı. Wyatt bir elinde iki çift kar ayakkabısı taşıyordu.

Gölün tamamı nadiren donardı ancak Wharton’la Ile de Colette arasındaki kanal yılın bu zamanlarında tamamen donmuş olurdu. Adadaki insanlar malzemelerle dolu araçların gidip gelmesi için buzda bir yol açardı. Adanın temelli sakinleri için bir can simidi sayılırdı.

Nesillerdir bu yolun bakımı üstlenmiş bir aile araçlar için yol açılmadan gün aşırı buzun kalınlığını kontrol ederdi. Gölün oldukça değişken bir yapısı vardı ve bu da yolun açıldığı buzun fazlasıyla ince ve kırılgan hali getiriyordu. Yolu sürekli kullanacaklar için en azından.

Yol boyunca döşenen güneş enerjili lambalar ve ekilen çam ağaçları sayesinde sürücülerin karanlıkta yollarını kaybetmemeleri ve ince buzun üzerinde kayıp yolun dışına çıkmamaları engellenmişti. Eskiden bu sorun yüzünden hayatını kaybeden çok kişi olmuştu.

Ancak bugün gökyüzü açıktı ve güneş parlıyordu. Tess’le Wyatt göle inerken Jim’in dükkanına uğrayıp Fransız ekmeği içinde jambon, brie ve roka olan sandviçler aldılar. Ekmekler Jim’in kruvasanlarını yapan fırıncı tarafından yapılmıştı. Ardından köpekler ve kendileri için su aldılar. Jim tümünü Wyatt’ın sırt çantasına doldurdu.

“Kış pikniği!” dedi Jim. “Bu fikre bayıldım! Wharton kışını yaşamak böyle olur işte. İyi eğlenceler, çocuklar.”

Gölün kenarına indiklerinde, Wyatt, ona kar ayakkabılarını giymesi için yardım etti, sonra kendi ayakkabılarını giydi ve birlikte gölün üzerine ilerlediler.

Tess, araçlar için açılan buzlu yolun yanı sıra, karda yürümek ve kayak yapmak isteyenler için de ayrı yollar açıldığını gördü. Kıyıya yakın yerlerde bir düzineye yakın insan kayak yapıyordu, Wharton ile Colette arasında ise karda yürüyüş yapmak için giyinmiş birkaç kişi daha vardı. Renkli bir yelken hızla yanlarından geçti, bir buz yelkencisi. Ve etrafta köpekler sahipleriyle birlikte koşuyorlardı.

Tess, Wyatt'a döndü. "Bu harika," dedi. "Burası şu an neredeyse yaz aylarında olduğu kadar kalabalık. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim!"

"Kış, Wharton'ın en gizli sırrıdır," dedi. "Kanal genellikle donar ama her zaman değil. Ve donduğunda, insanlar bunun tadını çıkarma fırsatını hiç kaçırmazlar."

Yürüyüş için açılmış, kıyı boyunca devam eden yolda ilerlediler.

"Yaklaşık 800 metre ileride harika bir yer biliyorum," dedi Wyatt. "O kadar yürüyebileceğini düşünüyor musun?"

Tess ona gülümsedi. "800 metre mi? Sanırım bunu becerebilirim."

"Dur bakalım," dedi, eldivenli parmağını ona doğru sallayarak. "Karda yürümek kolay gibi görünüyor ama biraz yorucu olabilir. İyi bir egzersiz olduğu kesin."

Şaka yapmıyordu. Bu normal yolda yürümeye benzemiyordu. Ama Tess'in hoşuna gitmişti, kardaki çaba hissi, soğuk havanın ciğerlerini doldurması, gölün karla kaplı, küçük elmaslarla süslenmiş gibi duran manzarası. Hatta gölün üzerinde durup sahile ve kasabaya bakmak bile harikaydı. Buradan ana caddeyi, Wyatt'ın evini, La Belle Vie'deki küçük kulenin tepesini, her şeye tepeden bakan muhteşem Harrison's House'u ve etrafını çevreleyen koca verandasını görebiliyordu.

Kıyıdaki yoldan sapıp bir köşeyi döndüklerinde Wyatt'ın bahsettiği *harika yeri* gördü. Kıyı boyunca farklı yerlere yerleştirilmiş ateş çukuru vardı ve her birinden alevler yükseliyordu. Etrafları kürk battaniyelerle örtülü saman balyaları ile çevriliydi. Bir ateş çukuru

önünde marşmelov kızartan bir aile gördü ve diğerlerinde bira eşliğinde ateşin etrafında oturan birkaç çift gördü.

Gölün üzerinde, ateş çukurlarından yayılan ısıdan yeterince uzakta, üç yanı kapalı, tamamen buz kütlelerinden inşa edilmiş, mavi renkte bir bina duruyordu. İçeride aynı şekilde buzdan yapılmış uzun bir bar ve içki servisi yapan kürk kapüşonlu bir barmen gördü. Buz armatürlerdeki mumlar parlıyordu.

Tess'in ağzı açık kaldı. "Bu harika," dedi. "Ah Wyatt, buna inanmıyorum."

Wyatt, gülümseyerek, "Hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi. "Haydi! Pikniğimiz için ateş çukurlarından birini kapalım ve sonra kendimize birer içki alalım."

Bir ateş çukuruna doğru ilerlediler ve Wyatt'ın sırt çantasını bir saman balyasının üstüne bırakarak yerlerini işaretledikten sonra buz bara içki almaya gittiler. Wyatt köpeklerin kayışlarını çıkardı, üçü birden neşelerine hâkim olamayarak hep birlikte karın içinde koşup oynamaya başladılar. Onları böyle görmenin verdiği his Tess'in kalbini sararak içine işledi.

Buz bara yaklaştıklarında, Tess, sıkıca giyinmiş olan barmenin Grant olduğunu gördü.

"Merhaba dostum," dedi Wyatt ona, eldivenli yumruklarını birleştirerek selamlaşırken.

"Size de merhabalar," dedi Grant. "Tess, buraya ilk kez geliyor-sun sanırım?"

"Evet, inanılmaz. Burası harika bir yer," dedi.

"Grant, göldeki bu kış parkının organizatörlerinden biri," dedi Wyatt. "Buraya, *Wharton'ın Harikalar Diyarı* diyorlar."

"Sezonu değerlendirmek zorundayız," dedi Grant. "Bu hafta sonu yılbaşı ağacının ışıklarını yakacağız. Noel Baba çocuklar için geliyor. Eğlence ve oyunların hepsi onlar için düzenleniyor ama tüm kasaba orada olacak."

Elindeki kalın eldiveni ve altındaki ince olanı çıkararak bara uzandı ve buzdan yapılmış iki shot bardağı ile bir şişe cin kaptı.

“Bunlar da yetişkinler için hazırladığımız eğlence ve oyunlar,” dedi, gülümseyerek. “Wharton’ın Harikalar Diyarı’na ilk gelişin şerefine, bunlar benden.”

Bardakları cinle doldurdu. “Biliyor musunuz,” dedi, kendisi için de bir bardak alarak, “Kutlamaya bende katılacağım.”

Bardaklarını havaya kaldırdılar. Tess, Wyatt’ın gözlerine bakarak “Mutlu günlere.” dedi.

Wyatt boğazını temizledi. O da, “Mutlu günlere,” derken gözleri parlıyordu.

Üçü bardaklarını tokuşturduktan sonra içkilerini içtiler. Cin, Tess’in tercih ettiği bir içki değildi ama garip bir şekilde, bu soğukta içince tadı hoşuna gitmişti. İçki boğazından kayarak içini ısıttı.

“Öğle yemeğimizin yanında biraz şaraba ne dersin?” diye sordu Wyatt.

Tess sırtıttı. “Beni buradan taşıyarak eve götürmen gerekebilir ama olur.”

“Köpekler seni sürükleyerek götürürler,” dedi. “Sorun değil.”

Grant, iki plastik bardağa şarap döküp ağızlarına kapak kapatırken kıkırdadı. “Hey, duyduğuma göre akşama sizin evde hayalet avına çıkıyormuşuz,” dedi ona.

“Eve ama?” dedi Tess. “Sen de Jane’in ekibinde misin?”

“Evet,” dedi Grant. “Her işten biraz anlarım demiştim. Jane ruh işlerini hallediyor. Ben de olayı filme alırım.”

Tess gülümsedi. *Ne tuhaf bir adam*, diye düşündü. Wyatt ile birlikte saman balyalarına geri dönüp yerlerine yerleştiler, köpekler hemen gelip yanlarına kıvrıldılar.

Tess, ateşten yükselen sıcaklığı yüzünde hissetti, yakacak kadar sıcak değildi ama soğukta oturmanın keskinliğini alıyordu. Belki de

hissettiği sıcaklık içtikleri cinden kaynaklanıyordu, emin değildi. Ağır, yün battaniyeyi etrafına sardı.

Wyatt çantasını açtı ve içindeki sandviçleri çıkararak birini Tess'e uzattı.

Tess bagetini açarken, nasıl daha önce hiç kış pikniği yapmamış olabileceğini düşündü.

Tüm hayatını uzun, soğuk kışlarıyla ünlü olan Twin Cities'de geçirmişti. Sıfırın altında sıcaklıklarla başa çıkmak, Minnesotalılar için bir tür gurur kaynağıydı. Her yıl, Saint Paul'un merkezinde konserler, etkinlikler ve bir buz heykel yarışmasının yer aldığı Kış Karnavalı düzenlenirdi. Nehrin karşısında yer alan ve oranın ikiz şehri sayılan Minneapolis'te ise Nicollet Caddesi boyunca yol alan ve *The Mary Tyler Moore Show'un** açılış sahnesiyle ünlenen ışıklı filolarıyla *Holidazzle*** Geçidi düzenlenirdi.

Duluth'ta, Wharton sahilinin hemen aşağısında, Bentleyville adında bir yer daha vardı. Burası, bir kişinin kendi bahçesindeki ılık gösterisinden Bayfront Park'ta insanların içinde gezinebileceği ılık ılık bir harikalar diyarına dönüşmüştü.

Dünyanın bu bölgesinde insanlar sıkıca giyinip kışın tadını çıkarırlardı. Ancak Tess şimdiye dek bu eğlencelere hiç dâhil olmamıştı.

"Wyatt, bu mükemmel," dedi, sandviçinden bir lokma alarak. "Harika bir gün. Çok eğlenceli."

"Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim," dedi, yüzü yumuşamıştı.

"Bu hafta sonu ağacın ışıkları yakılacağı zaman da gelmeliyiz."

Biz mi? Bir çift olarak hareket etmeyi ima etmekte fazla hızlı davranmadığını umdu.

"Ah, kesinlikle," dedi Wyatt. "Gerçekten eğlenceli bir etkinlik. Grant'ın dediği gibi, hâlâ kasabada olan kim varsa gelecektir."

* The Mary Tyler Moore Show: Amerika'da yayımlanan bir sitcom.

** Holidazzle: Genelde Noel zamanı düzenlenen coşkulu etkinlikler için kullanılan bir terim.

Hafta sonu Tess'in gözüne çok uzak bir zaman gibi gözücüyordu. Şimdiden o zamana dek atlatması gereken çok şey vardı.

"Tüm bunlar o zamana dek bitmiş olur mu dersin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Senin evdeki olayları mı kastediyorsun?"

Tess şarabından bir yudum aldı. "Evet. Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum. Umuyorum ki hafta sonuna kadar..."

"Emin olabilirsin," dedi Wyatt.

Wyatt'ın bundan nasıl böylesine emin olabildiğini bilmiyordu ama Tess de eminmiş gibi hissetmeyi seçti, en azından şimdilik. Ve içinde bulundukları bu an mükemmeldi. Büyük bir hızla âşık olmaya devam ettiği adamla karşılıklı oturmuş, yanaklarında soğuk havanın verdiği sızıyla köpeklerinin minik birer yavru gibi etrafta koşup oynadığını izlerken gelecekte hatta birkaç saat içinde neler olabileceğine dair endişelenip bu günün güzelliğini bozmak istemiyordu.

Sandviçlerini yiyip ve şaraplarını içtikten sonra artık gitme zamanı gelmişti. Tess saman balyasını ve çıtır çıtır yanan ateşi terk etmeyi hiç istemiyordu ama La Belle Vie onları bekliyordu. Derin bir nefes aldı ve karşılarına çıkabileceklere hazır olarak ayağa kalktı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kar botlarını bırakmak için Wyatt'ın evine uğradılar ve içeri girdiklerinde Wyatt ona döndü.

“Seninle gelmeyi düşünüyorum,” dedi, paltosunu çıkarırken. “Eğer bir sakıncası yoksa. Yani benden bıkmadıysan.”

“Bende gelmek isteyeceğini umuyordum,” dedi. “Jane ve ekibin planladıklarıyla tek başıma yüzleşmek istemiyorum.”

“Öyleyse bir fikrim daha var,” dedi. “Bence köpekleri burada bırakmalıyız. Onların hayalet avcılarıyla aynı evde olmasını isteyeceğimizi sanmıyorum. Eminim Jane de böylesinin daha iyi olacağını düşünecektir.”

Tess, geçen gece atölyede onların nasıl havlamaya başlayıp görünmez bir düşmana saldırdıklarını hatırladı. “Sanırım haklısın,” dedi.

“Çabucak yukarı koşup duş alarak kuru kıyafetler giymem gerekiyor,” dedi. “Uzun sürmez. Kendini evinde hisset.”

Tess gülümsedi. “Ben de köpeklerle mama vereyim,” dedi.

Odadan çıkarken omzunun üstünden, “Harika,” dedi.

Wyatt inanılmaz bir hızla hazırlanarak mutfığa geri döndü ve kısa süre sonra La Belle Vie'ye gitmek için yola koyulmuşlardı bile.

“Umarım bugün de atölye penceresinde bir figür görmeyiz,” dedi Tess, onun koluna sıkıca tutunarak.

“Görsek bile artık sorun olmayacaktır,” dedi Wyatt. “Buralarda daha fazla dolaşamayacak.”

Kendi evinin mutfağına dönünce Tess hızlıca çaydanlığın altını yaktı ve su kaynayınca Wyatt’la kendine birer fincan çay koydu. Evde bir boşluk, olağandışı bir sessizlik olduğunu fark etti.

“Storm olmadan burada olmak çok garip,” dedi, mama tabaklarına bakarak.

“Anlayabiliyorum,” dedi Wyatt. “Köpekler iyi birer yoldaşlar, değil mi?”

“Hem de en iyisinden,” dedi.

Şimdi yukarı çıkıp hızlıca duş alma sırası Tess’deydi, gerçi uzun bir banyo için vaktinin olmasını dilerdi. Merdivenlerden çıkarken etrafına bir huzursuzluk çöktü. Holün sonundaki atölyeye doğru baktı, oradan yayılan enerjinin bir nabız gibi attığını neredeyse hissedebiliyordu. Bunu gerçekten hissedip hissedemediğini merak etti. Tüm bunlar aşırı aktif hayal gücünün bir ürünü olabilir miydi? Emin değildi. Ama evin ya da içinde dolaşan uhrevi varlıkların burada gerçekleşecek toplantıyı beklediklerini sezdi. Belki de onlar da buna hazırlanıyorlardı.

Duşa girdiğinde durumun böyle olmamasını umdu.

Wharton’a alacakaranlık çökmüş ve gökyüzünü yine alışıldık pembeli morlu renklerle kaplamıştı. Kar bu yumuşak ışığın altında usulca parlıyordu. Tess demlediği çayı fincanlara dökerken ev telefonu çaldı.

Cevaplamak için odanın diğer tarafına yürüdü ve ahizeyi kulağına götürdü. Eski zamanlardan kalma bir radyo yayını kayımda duyacağınıza benzer çıtırtılar işitti. Tess, bir erkekle bir kadın arasında geçen hummalı bir tartışmaya ait çok uzaktan gelen konuşma sesleri

duyuyordu. Fakat birkaç kelime dışında tam olarak ne dediklerini anlayamıyordu.

"Dur. Doğru olan da bu." Ardından daha yüksek bir ses, *"Ne yapıyorsun? Kimsin sen?"*

"Merhaba?" dedi Tess. "Kiminle görüşüyorum?"

Karşı taraf anlaşılabilir bir şeyler söylemeye devam ediyordu, sesler yükselmeye başlamıştı. Ardından siren sesleri işitti. *Netleşti, netleşti, netleşti.* Sonra güçlü bir erkek sesi Tess'in kulağında ve zihninde yankılandı.

"Bu işin peşini bırak Amethyst," dedi karşı taraftaki ses. Tess bu sesi tanıdığını düşündü. Ya da öyle sandı.

"Baba?" diye sordu Tess, sesinin çok zor duyulduğunu düşünerek. Wyatt'a endişeli bir bakış attı. "Baba? Neredesin?"

"Amethyst, bu işin peşini bırakacağına dair bana söz vermelisin." Sesi sanki bir tenekenin içinden geliyordu. Ya da bir tünelden çünkü ses etrafta yankılanıyor gibiydi.

"Baba, neler oluyor?"

Hat birden kesildi.

Tess ahizeyi geri koydu ama bunu o kadar yavaş yapmıştı ki sanki suyun içinde hareket ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Wyatt. "Arayan baban mıydı?"

Tess cevap vermekle vakit harcamadı. Hemen telefonu eline alarak ailesini aradı. Telefon bir, iki, üç kez çaldı.

"Bize ulaştınız. Maalesef evde olmadığımız için telefona cevap veremiyoruz. Lütfen mesaj bırakın."

"Anne, baba hemen beni aramanız gerekiyor," dedi, sesi titriyordu. "Acil bir durum yok. Ben iyiyim ve Eli da öyle, tablolarla ilgili de bir sorun yok ama en kısa sürede sizden haber bekliyorum. Önemli." Tam telefonu kapatacakken, "Sizi seviyorum," dedi.

O sırada Wyatt da oturduğu yerden kalkıp Tess'in yanına gelmişti. "Bu da neydi şimdi?"

Tess ona doğru dönerek kendini onun kollarına bıraktı. Başını Wyatt'ın göğsüne yasladı.

"Titriyorsun," dedi Wyatt, sırtını sıvazlarken.

Tess birden ağlamaya başladı. Gözlerindeki yaşları silemeye çalışarak kendini durdurmayı denedi ama başaramadı. Çaresizlik ve hayal kırıklığı içine atabileceğinden çok fazlaydı. Wyatt'ın kolları arasında ağlamaya devam etti. Wyatt onun sorununa çözüm aramaya çalışmadı. Hatta ne olduğunu bir daha sorgulamadı bile. Sadece onu kollarının arasında tuttu ve hissettiklerini dışa vurması için zaman tanıdı.

Tess derin bir nefes aldı. "Sanırım bir mendile ihtiyacım var," dedi, sözleri gözyaşlarının arasında kayboluyordu.

Wyatt etrafta mendil olmadığı için tezgâhın üzerindeki kâğıt havluyu kaptı. Bu küçük jest, Tess'in kıkırdamasına neden oldu. "Haklısın, sanırım tüm ruloya ihtiyacım olacak," dedi ve kâğıt havludan bir yaprak kopararak burnunu sildi.

Tess içini çekerek yeniden koltuğuna oturdu. Ancak o zaman bacaklarının titrediğini ve eğer Wyatt onu tutmuyor olsaydı yere düşmüş olabileceğini fark etti. Wyatt Tess'in önündeki tabureye oturdu.

"Bana neler olduğunu anlatmaya hazır mısın? Anneler iyi mi?" diye sordu. Hissettiği endişe yüzünden okunuyordu.

Tess başını salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Bugün tüm gün boyunca onlara ulaşmaya çalıştım. Hep telesekretere düşüyor. Aklıma kötü bir şey gelmemişti ama az önceki telefon görüşmesinden sonra..."

"Arayan kimmiş?" dedi.

"İşte sorun da bu," dedi. "Sesi babama benziyordu. Ama çok tuhaftı, sanki başka bir yüzyıldan arıyor gibiydi. Eski radyo yayınlarım

duymuşsundur, FDR'in* korkmamız gereken tek şeyin korkunun kendisi olduğunu açıkladığı türden.” Yeniden burnunu sildikten sonra sözlerine devam etti. “Ki ben bunun ne demek olduğunu asla anlamadım çünkü o zamanlar Büyük Buhran** dönemi idi ve insanlar yiyecek yemek bulamıyorlardı, hiçbir şeyleri kalmamıştı ve ellerindekilerini de kaybediyorlardı...”

Wyatt gülümsemesini gizleyemedi.

“Yani her neyse, onun gibiydi işte. Çıtırtılı. İnce. İlk önce bazı sesler duydum. Ne dediklerini tam anlayamadım. Ama konuşmaları kulağa telaşlı gibi geliyordu. Gergin. Tartışıyor gibiydiler. Sonra birden telefonu başkası aldı. Sesi daha yüksek çıkan biri. Babama benziyordu. Bana, 'Bu işin peşini bırak Amethyst,' dedi.” Tess zar zor konuşuyordu. “Bu işin peşini bırakacağına dair bana söz vermelisin.”

Tess yüzünü kâğıt havluya gömerek yeniden hıçkırmaya başladı.

Wyatt başını salladı. “Ne diyebileceğimi bilmiyorum, Tess.”

Tess, “Ben biliyorum,” derken kapı eşiğinde duran Jane'i fark etti. “Umarım sakıncası yoktur, kapıyı çaldım ama duymadınız,” dedi Jane. “Üzgün olduğunu görünce içeri girdim.”

Tess başıyla onayladı, biraz sersemlemişti. “Hayır, sorun değil. Lütfen içeri gel,” diyerek mutfaktaki sandalyeleri işaret etti. Jane omuzlarına sardığı şalı çıkararak sandalyelerden birine oturdu.

“Telefon görüşmesiyle ilgili söylediklerini duydum,” dedi Jane. “Bence oğlunu arayıp annelerle konuşup konuşmadığını sormalısın.”

Tess'in içini bir karanlık kapladı. Zorla, “Neden?” diyebilirdi.

“Söylediklerinden çıkardığım kadarıyla senin ruhani bir telefon görüşmesi yaptığını düşünüyorum.”

Tess göz ucuyla Wyatt'a baktı. “Ruhani bir telefon görüşmesi mi?”

* FDR: Bu ABD'nin 32. Başkanı Franklin D. Roosevelt'in kısaltmasıdır. Halka sesleniş olarak yaptığı radio sohbetlerini tanımlamak için kullanılır.

** Büyük Buhran: 1929'da başlayan ekonomik çöküş, işsizlik ve mali kriz dönemine verilen ad.

Jane başını salladı. “Aslında oldukça yaygın bir durum,” dedi. “Ruhlar ya da hayaletler, bir şekilde elektriği kullanabilir ya da manipüle edebilirler.”

Tess bunu daha önce duyduğunu hatırladı. “Pekâlâ.”

“Ve bir sabit hat, diğer taraftan iletişime geçmek isteyenler için mükemmel bir araç olabilir,” dedi Jane. “Telefondan cızırtılar geliyordu değil mi?”

“Evet,” dedi Tess.

“Ve ses çok uzak bir yerden veya bir tünelden geliyor gibiydi?”

“Aynen.”

“Diğer taraftan gelen bir çağrılar böyle olur,” dedi Jane. “Klasik.”

“Tam olarak ne diyorsun anlamadım. Yani arayan babamsa...”

“Bunu kastetmiyor Tess,” diye araya girdi Wyatt. “Değil mi Jane?”

Jane, “Mümkün,” dedi. “Arayan bir başkası da olabilir. Ses bir erkeğe aitti sanırım, değil mi? Ve senin adını biliyordu?”

Tess'in gözleri dolmaya başladı. “İlk aklıma gelen bu oldu,” dedi. “Arayan babamdı. Ailemi az önce aradım, cevap vermiyorlar.”

Bir an kimse konuşmadı.

Tess oturduğu yerden kalkarak yeniden telefona doğru gitti. Ahizeyi eline aldı ve numarayı çevirdi.

“Merhaba, anne,” dedi Eli.

Tess kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. “Merhaba, tatlım!” dedi, biraz fazla yüksek bir sesle. “Bugün anneannenden veya dedenden hiç haber aldın mı?”

“Hayır,” dedi. “Neden?”

Tess, Wyatt'a baktı ve başını salladı. “Ah, herhangi bir nedeni yok aslında. Sadece bütün gün onları aradım ama ulaşamadım.”

Eli güldü. “Senin ergenlik yıllarında endişelendikleri zamanların acısını çıkarıyorlardır belki,” dedi.

“Belki de,” dedi Tess, saçını kulağının arkasına iterek. “Tamam, tatlım, seni rahat bırakayım. Onlardan haber alırsan beni ara, olur mu?”

“Bekle,” dedi Eli. “Gerçekten endişeli misin? Yani, yapmam gereken bir şey var mı?”

“Hayır, hayır,” dedi Tess, sesi titremesin diye elinden geleni yapmaya çalışarak. “Muhtemelen yalnızca film izliyor veya arkadaşlarıyla kart oynuyorlardır. Bir müzeye de gitmiş olabilirler. Onların orada her zaman bir şeyler düzenleniyor.”

“Peki,” dedi Eli. “Ama sen de onlardan haber alınca beni ara ya da mesaj at, tamam mı?”

“Tabii ki,” dedi Tess. “Sen de öyle. Hey, hâlâ hafta sonu gelmeyi düşünüyor musun?”

“Evet,” dedi. “Eğer senin için de hâlâ uygunsa.”

Wyatt’la Jane’e bakarak, “Öyle olacağını umuyorum,” dedi Tess.

Oğlundaki kafa karışıklığını neredeyse telefondan hissedebiliyordu.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Hiçbir şey, hiçbir şey,” dedi hızla. “Tadilat işleri falan. Ama gelecek hafta sonu hoşuna gidebilecek bir kış festivali var. Gölün üzerinde bir buz barı bile var!”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Bugün oradaydım. Çok eğlenceli. Ayrıca ateş çukurları da var.”

“Donmuş Superior Gölü üzerinde ateş çukurları kulağa felakete davetiye çıkarmak gibi geliyor anne,” dedi Eli. “Bu dâhiyane fikir kimin aklına gelmiş acaba?”

Tess kıkırdamadan edemedi. “O çukurlar gölün üzerinde değil sahilde zeki çocuk,” dedi. “Seni seviyorum, tatlım.”

“Ben de seni seviyorum anne.”

Oğluyla arasında geçen bu sevimli, esprili konuşma kadar sıradan bir an bile Tess'in sakinleşmesine yetti. Telefonu kapadıktan sonra Wyatt'la Jane'e döndü.

"Eli da onlardan haber almamış," dedi. "Ama panik yapmayacağım. O telefon görüşmesinin neyle ilgili olduğunu veya hattın diğer ucundaki kişinin kim olduğunu bilmiyoruz. Ve annemlerde herhangi bir sorun olmuş olsaydı, mesela babam hastanede veya daha kötü bir durumda olsaydı, annem bana mutlaka haber verirdi."

"Doğru," dedi Wyatt.

"Ben bu konuyu bırakıp işimize odaklanalım derim," dedi Tess. "Eli bu hafta sonu buraya geliyor ve oğlumun da o çığlıkları duymasını istemiyorum. Jane, yapacağınız şey tam olarak ne sonuç doğuracak ve ekibin geri kalanı buraya ne zaman geliyor?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tam o sırada kapı tıklatıldı. Tess kapıyı açınca Grant ve Hunter'ın geldiğini gördü. Grant'ı bekliyordu ama Hunter'ın ekibe dâhil olması sürpriz olmuştu.

“Merhaba çocuklar,” dedi, kapıyı açarak. “Hoş geldiniz. İçeri gelin.”

Tess, Wyatt'a endişeli bir bakış attı. Grant ve Hunter'ın tabloların varlığıyla ilgili bilgi sahibi olabilecek diğer iki kişi olduklarını ve evdeki olaylara mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştıklarında muhtemel suçlu sayılabilecek kişilerin de bu iki adam olduğunun farkındaydılar. Şimdi bir de buraya gelmiş evdeki hayalet avına yardım mı edeceklerdi? Bu durum Tess'in aklında bir soru işareti yarattı.

İkisi de içeri girerek palto ve botlarını çıkardılar. Evin içinde giymek için ayrıca ayakkabılar getirmişlerdi, prosedürü biliyorlardı. Grant taşıdığı ağır, siyah çantayı gürültüyle masaya bıraktı.

“Baskı ve zorlama ile burada olduğumu belirtmek isterim,” diye ilan etti Hunter.

Tess, onun şikayetçi yüzüne dayanamayarak gülümsedi. “Siz hayalet avcılarının bir parçası değil misiniz?”

“Birkaç kez onlara yardıma gittim ve bu bana yetti,” dedi Hunter, bir sandalyeyi çekip sert bir şekilde oturarak.

“Bir kişi eksiktik ve yardım edecek birine ihtiyacımız vardı,” diye açıkladı Jane. “Grant ve Hunter'm yardım edebileceğini söyledi. Dediği gibi bize daha önce de yardım etmişti.”

“Adımı verdiğin için çok teşekkür ederim,” dedi Hunter, arkadaşına asık suratla bakarak.

Grant ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ, haydi işe koyulalım,” dedi.

Çantasını açarak içindeki ekipmanları boşaltmaya başladı. Başlıklar, kameralar, kaydediciler ve Tess'in bilmediği başka bir sürü cihaz daha.

“Tüm bu ekipmanlar da ne?” diye sordu Tess, uzaktan kumandayı andıran taşınabilir bir cihazı eline alarak.

Grant elindeki aleti hızla geri aldı. “Dikkatli ol,” diye Tess'i azarladı.

Tess'le Wyatt eğlenerek bakiştılar.

Tüm malzemeler çantadan çıkarıldıktan sonra Grant konuşmaya başladı. Tess, bu konuşmayı daha önce birçok kez yaptığını hissetti.

Lambalara işaret ederek, “Bu işi karanlıkta yapacağız, bu yüzden kırmızı ampullere ihtiyacımız var, gece görüşü için,” dedi.

“Bir dakika,” dedi Tess, “Neden karanlıkta yapıyoruz? Neden ışıkları yakamıyoruz?”

Grant, gözlerini kısarak Tess'e baktı ardından Jane'e bir bakış attı.

“Hayaletler ışığı sevmez,” dedi Jane. “Kısa cevap bu. Uzun halini de bilmek istiyor musun?”

Tess omuz silkti. “Pek sayılmaz. Işığı sevmediklerini bilmem yeter. Neden sevmediklerini bilmesem de olur.”

“Kendini kötü hissetmene gerek yok hayatım,” diye araya girdi, Hunter. “Ben de aynı şeyleri sormuştum. Işığı yakıp önümüzü göerek çalışmak varken boşuna karanlıkta drama yaratıyoruz.”

Tess kahkaha attı. “Ben de onu diyorum ya!”

“Devam edebilir miyim?” diye sordu Grant.

“Lütfen,” dedi Tess.

Grant küçük bir video kamerayı havaya kaldırdı. Tess bavulda birkaç tane daha olduğunu gördü. “Video kaydetmek için her biri-

miz bunlardan birer tane alacağız. Her anı kaydetmenizi istiyorum, sadece bir şey gördüğünüzde değil.”

Tess kaşlarını çattı. “Neden?”

“Çoğu zaman kayıtlar bize görmediğimiz şeyleri gösterir,” dedi Jane. “Bir yere gidip hiçbir şey bulamadığınızı düşünürsünüz ama kayıtları izlediğinizde etrafta fark etmediğiniz birçok şey olmuş olduğunu görebilirsiniz.”

Grant bu defa küçük, dikdörtgen bir cihazı havaya kaldırdı. “Bu bir İBKK. *İleri-bakan-kızılötesi-kaydedici*. Sıcaklık değişimlerini kaydeder.”

Tess, Jane'e baktı. “İBKK.”

“Eminim daha önce bir yere girip aniden buz kestiğinden bahseden insanlar olduğunu duymuşsundur,” dedi Jane.

Tess başını salladı. Onun da bu evde bu tarz şeyler hissettiği zamanlar olmuştu. Ama bu durum fırtına çıktığı ilk gecelerdeki evi ısıtamama sorunundan mı kaynaklanmıştı, emin değildi.

“Hayaletin etrafta olup olmadığını anlamak için bilinen bir yol. İBKK, bu sıcaklık dalgalanmalarını kaydediyor.”

“Sanki aniden soğuk hissettiğimizi anlayamıyormuşuz gibi konuşuyorsun,” diye homurdandı Hunter.

“Tabii ki hissedebiliriz,” dedi Grant. “Burada önemli olan bunu kaydetmiş olmak. Ne zaman ve nerede nasıl hissettiğimizi *kayıt altına* alacağız, böylece yalnızca anılarımıza güvenmek zorunda kalmayacağız. Ve bazılarımız, şimdi adını vermeyeceğim, soğuk bir noktaya çarpıp zamanı ve mekanı unutup odayı çılgılık atarak terk edebiliyorlar.”

Hunter ona dik dik baktı, Tess ve Wyatt sessizce güldüler.

“Başka neleriniz var?” diye sordu Tess.

Grant, nihayet tanıdık bir şeyi havaya kaldırdı. “Ses kaydedici. Sıradan bir şey. Hepimiz kullanmışızdır. Bunları sürekli açık tutaca-

ğız, söylediklerimizi ve duyduklarımızı, özellikle duymadıklarımızı kaydedeceğiz.”

Tess kaşlarını çatı. “Duymadıklarımızı derken ne demek istediğini açıklayabilir misin?”

“Bir kamera kullanmakla aynı mantık. Bir yere araştırmaya gittiğin ve hiçbir şey duymadığın zamanlar çok olur. Ancak kayıtları oynattığında, sorularımıza cevap veren veya bizimle konuşmaya çalışan bir ses olduğunu fark ederiz, aslında kayıtlarda gün gibi ortadadır. O sırada duymamış olsak da yine de kaydetmiş oluyoruz.”

Grant çantasına uzandı ve hastane yataklarının yanında bulunan, o dev televizyon kumandalara benzeyen başka bir cihaz çıkardı. “İşte bu, tüm ekipmanların kralı,” dedi büyük bir jestle. “EMA ölçer.”

“Elektro-manyetik alan,” dedi Jane, fısıldayarak.

“Bu bebek yalan söylemez. Cihaz aktif hale gelmişse çok yakınında bir hayalet var demektir.”

“Ya da bir cep telefonu,” diye ekledi Hunter.

“Teşekkürler, mızıkçı arkadaşım. Ama cidden, cep telefonlarını uzak bir yere bırakmamız gerekiyor. Çünkü cihaz elektro-manyetik alanı seziyor, ki zaten öyle yapması da gerekiyor zeki çocuk ve cep telefonları gerçekten de cihazı tetikleyebiliyor.”

Tess, mutfak masasına serilmiş farklı ekipmanlara göz gezdirdi. “Bu oldukça büyük bir operasyon gibi görünüyor,” dedi.

Jane gülümsedi. “Bazılarımız işi eski yollardan halletmeyi tercih ediyor. Yani psişikler, medyumlar veya ölülerle farklı şekillerde iletişim kuran insanlarla,” dedi. “Ben de onlardan sayılırım. O yüzden bu şekilde ilerliyorum. Ama şimdilerde tüm bu elektronik cihazlarla somut deliller elde edebiliyoruz. İnsanlar bir medyumun sözüne güvenmek yerine artık somut verileri tercih ediyorlar. Bu gerçekten psişik araştırmanın geldiği son nokta.”

“Ama neden elektronik cihazlar?” diye sordu Tess. “Yani, her şeyi

kayıt altına alabildiklerini anlıyorum ama nasıl ve neden olduğunu merak ettim. Eğer biz duyamıyor veya göremiyorsak, bir elektronik cihaz nasıl bunu algılayabiliyor?”

“Ruhlar iletişime geçmek için elektriği kullanabilirler,” dedi Jane. “Işıkların ve televizyonların açılıp kapanmasından bahsedildiğini mutlaka duymuşsundur.”

“Ama neden?”

“Frekansla ilgili bir şey,” dedi Jane. “Ve boyutları. Onların bulunduğu yerle ilgili.”

Tess tam olarak anlamamıştı ama muhtemelen anlamasına gerek de yoktu. Karnı heyecandan sıkışmaya başlamıştı. Bunu gerçekten yapıyorlardı.

Televizyonda birçok hayalet avı programı izlemişti. O programlardaki görüntülerin çoğu sahnelenmiş ve uyduruk görünüyordu. Ancak bazıları... Tess ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama izlerken içini ürpertmişlerdi. Şimdi araştırdıkları hayaletli ev kendinkiydi.

Gerçekten *ölülerle* iletişim kurabilme fikri... Eğer bu doğruysa, gerçekten biriyle iletişim kurabiliyorlarsa, bu evrenin doğasını hakkında ne söylerdi? Hayat ve ölümün doğası hakkında? Yaşamın sona erdiğinde sadece büyük bir boşluk olmadığını bilmek insana umut vermeli miydi? Bir kişinin veya bir ruhun; beyin, çarpan bir kalp veya bir beden olmadan var olabileceğini düşünmek nahiflik miydi? İlk baştan beri buna inanarak aptallık mı etmişti?

Tess bilmiyordu. Ama anlamadığı ve bir gün daha katlanamayacağı bir şeyle karşı karşıya olduğunu farkındaydı. Kâbus gibi geçen gece ve köpeklerin durduk yere havaya havlayıp durmalarından sonra bir şeyler yapması gerektiğini hissetmişti. Ve şu an elindeki en iyi seçenek buydu.

Wyatt ayağa kalkarak tüm ekipmanı gözden geçirdi. “Beş baş lambası gördüm,” dedi. “Sanırım herkes oyuna dâhil olacak.”

“Ben mutfakta şüpheli aktivite için gözcülük yapmayı gönüllü olurum,” dedi Hunter. “Özellikle bir şişe viskiniz varsa.”

“Güzel denemeydi,” dedi Grant. “Herkes ihtiyacımız var. Tüm bu cihazları tek başıma kullanamam.”

“Sanırım birlikten kuvvet doğduğu doğru,” dedi Tess, omuz silkip. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Tüm bu konuşma odadaki gerilimi almış gibiydi. Grant’le Hunter eğlenerek birbirlerine baktılar ve Tess belki de en önemli nokta budur, diye düşündü. Gruptakiler harekete geçmeden önce ne kadar eğlenirlerse o kadar az gergin, sinirli veya kötü enerji dolu olurlardı.

“Atölyeden başlıyoruz sanırım,” dedi Tess, bir baş feneri alıp altına kaydırarak.

“Henüz değil,” dedi Jane. “Grant size tüm ekipmanını ve cihazlarını gösterdi. Şimdi sıra bende.”

Jane yanındaki makrame çanta torbasına uzanarak ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir kutu çıkardı. Kutuyu açarak içinden beyaz iplikle sarılmış iki demet kurutulmuş ota benzeyen bir şey çıkardı.

“Adaçayı,” dedi, bir demetini Tess’e verirken. “Biri senin, diğeri de benim için.”

Tess hayaletli yerlerde adaçayı kullanıldığını duymuştu.

“Evdeki her tür olumsuz enerjiyi temizleyecektir,” dedi Jane, “Ve aynı zamanda kokusu da güzel. Bu gece buradaki işimizi bitirdikten sonra bunları yakacağız, özellikle kapı aralıkları ve eşiklerde.”

Jane gruba dönerek, “Toplanalım,” dedi ve ellerini uzattı. Beşi de el ele tutuşup bir çember oluşturdular.

“Bu evde yaşayan ruhlara sesleniyorum,” dedi Jane, gözleri kapalı. “Niyetimiz temiz, kalplerimiz açık. Bize ne söylemek istediğinizi öğrenmek ve size biraz huzur getirmek için geldik. Sevgi ve saygı içinde buradayız. Lütfen bize ne istediğinizi söyleyin.”

Tess içinde bir elektriklenme hissetti. Wyatt onun elini sıkarak başını salladı. O da hissetmişti.

Grant, cihazları dağıttı. Wyatt bir ses kaydedici ve video kamera aldı. Diğerleri de birer EMA metre ve video kamera aldılar. Grant, IBKK'yi aldı. Tüm grup başlarına fenerlerini takarak ışıklarını açtılar.

Jane evin ışıklarını söndürünce baş fenerlerinden yayılan ışık odayı gizemli bir kırmızılıkla doldurdu.

“Bakacak çok yerimiz var, o yüzden dağılalım,” dedi Grant. “Açıkçası atölye ana noktamız olacak ama evin diğer bölgelerinde ne bulacağımızdan emin değiliz. Plan yapmadan oda bölüşmeden dağılalım. Sadece etrafı dolaşalım, bakalım iç güdülerimiz bizi nereye götürecektir. Cihazlarınızı açın.”

Tess derin bir nefes aldı. Sonunda bu işi bitirme zamanı gelmişti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tess, kapkaranlık mutfakta dururken elindeki EMA cihazını sıkıca tutuyordu. Onu açar açmaz deli gibi çalışmasını bekliyordu ama öyle sessizdi ki birkaç kez açık olduğunu kontrol etmek zorunda kaldı.

“Herhangi bir sinyal alıyor musunuz?” dedi Grant, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

“Her şey sessiz,” dedi Hunter.

“Aynı,” diye fısıldadı Tess.

Grup halinde mutfaktan çıkıp koridora girdiler. Sonra Grant, sanki savaş meydanında askerlere emir veren bir general gibi elini oraya buraya sallayarak onlara ayrılmalarını söyledi. Farklı odalara doğru dağıldılar.

“Cihazdan sinyal alırsanız seslenin,” dedi Grant.

Tess sinyal alırsa *seslenmekten* çok daha fazlasını yapacağından emindi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sesini evdekilerin de duyduğuna emindi. Wyatt, huzursuzluğunu hissettiğinden ya da belki de kendi de huzursuzlandığından Tess’in yanına geldi.

“Çalışma odasına gidelim,” diye fısıldadı ona. “Tabloların olduğu yere.”

Karanlık koridorda sessizce ilerlediler, başlarındaki fener yolu aydınlatıyordu. Çalışma odasına adım attıkları an, soğuk hava Tess’i sardı.

“Bunu hissettin mi?” diye fısıldadı Wyatt'a. O da göz bebekleri büyümüş bir halde başını sallayarak onayladı.

Tess'in elindeki EMA cihazından sesler gelmeye başladı. Başta çok yüksek değildi ama Tess duvar kasasına yaklaştıkça cihazdaki iğnenin en üst seviyeye ulaştığını gördü. Bir an Wyatt'a baktıktan sonra, “Aman tanrım! Grant! Hemen buraya gel! Bir şeyi yakaladım!” dedi.

Cihazdan sesler yükselmeye devam ederken Grant ile Hunter hızla odaya girdiler.

“IBKK deli gibi çalışıyor,” dedi Grant. “Bu odaya girdiğimiz anda sıcaklık seviyesi yirmi derece düştü.”

Tess ne yapacağını bilemeden, cihaz elinde öylece kımıldamadan olduğu yerde duruyordu.

“Sen kimsin?” dedi Grant, yüksek ve emir veren bir tonda. “Bize kim olduğunu söyle. İsmin nedir?”

Cihazdan gelmeye devam eden sesler dışında evde çıt yoktu.

“Neden buradasın?” diye devam etti, Grant.

Ardından Hunter'a döndü. “Bunu kaydediyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Hunter.

“Sana yardım etmek için buradayız,” diye devam etti Grant, kollarını açarak döndü. “Ne istiyorsun?”

Tesssss.

Başka kimse bunu duymamış gibiydi. Tess'in kanı dondu. Kollarındaki tüyler ürperdi. Bir an sonra sırtında buz gibi bir el hissetti.

Çığlık atarak döndü.

“Kes şunu!” diye bağırdı. “Hemen durun!”

“Ne var?” dedi Wyatt, yüzünden kafa karışıklığı, korku ve öfke okunuyordu. “Ne oldu?”

Ve sonra cihazdaki sesler başladığı gibi aniden durdu. Tess'in EMA cihazındaki iğne sifıra geri düştü ve soğukluk kayboldu.

“Bir şey bana dokundu,” diye fısıldadı Tess.

Wyatt, Grant’a bir bakış attı. “Bu kadar yeter...”

“Bunlar olabilir,” diye araya girdi Grant. “Sakin olun. Gerçekten sorun değil. Bizim amacımız da bu değil miydi zaten? İletişim kurmak. Az önce yaşadığın da buydu.”

Tess birkaç derin nefes aldı. “Sanırım haklısın,” dedi ve gözünden akan bir damla yaş sildi. “Başka kimse bana seslenildiğini duymadı mı?”

Adamlar birbirlerine baktılar.

“Hayır,” dedi Grant. “Hiçbir şey duymadım.”

Wyatt başını salladı. “Ben de duymadım.”

“Biriniz kaydını geri sarsın,” dedi Grant.

Wyatt ses kaydedici üzerindeki geri sarma düğmesine bastı. Ve işte oradaydı. Gayet net duyulabiliyordu.

“Neden buradasın?”

“Bunu kaydediyor musun?”

“Evet.”

“Sana yardım etmek için buradayız. Ne istiyorsun?”

Tesssss.

Grant'ın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu, Tess Wyatt'ın kolu-na sarıldı.

“Bu çok netti,” dedi. “Hepimiz aynı şeyi duyduk, değil mi? Tess'in adımı.”

Herkes başını salladı.

“Peki, bu ne anlama geliyor?” diye sordu Wyatt. “Tess'i mi istiyorlar? Yoksa Tess ile mi konuşmak istiyorlar? İkisi çok farklı şeyler.”

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Grant.

Wyatt ona döndü. “Seni buradan çıkarmam gerekiyor diye düşünüyorum,” dedi.

Bu Tess'e harika bir fikir gibi gözüküyordu ancak Grant bunu bastırmak için araya girdi.

"Hayır," diyerek Tess'e döndü. "Dinle, burası senin evin ve senin hayaletlerin. Şimdi kesin olarak biliyoruz ki olayın merkezinde sen varsın. Ne olduğunu anlamak ve tüm bunları sona erdirmek istiyorsak, senin burada kalmana ihtiyacımız var demektir."

Tess'in midesi bulandı. Haklıydı. "Her ne kadar istemesem de kalacağım," dedi.

Wyatt, "Bence buna gerek yok..." diye konuşmaya başlamıştı ama Tess onu durdurdu. "Tüm mesele, bu olayı çözmek ve burayı misafirler için yaşanabilir hale getirmek. Kendi pansiyonumu işletmek istiyorum. Hayatımın kalanında yapmak istediğim şey bu. Burası benim evim. Başka şansım olduğunu sanmıyorum. Cevaplara ulaşmadan, bu şey kendi kendine durmayacak."

"Kendi haline bırakırsak daha kötü hale geleceğinden emin olabilirsiniz," dedi Grant. "Bir evdeki hayalet hareketliliği bu seviyeye ulaştığında müdahale edilmeden geçmeyecektir." Wyatt'a dönerek devam etti. "Hepimiz buradayız. Ona hiçbir şey olmayacak."

Tess etrafına baktı. Bir kişi eksikti. Jane nerelerdeydi?

"Jane burada değil," dedi Tess. Bunu söyler söylemez etrafını bir karanlık sardı, sanki bir şey pusuya yatmış, bekliyor gibiydi ve Jane de onunlaydı.

"Hep böyle başını alıp gider," dedi Hunter, Tess'in düşünceleri arasından. "Geri kalan katları kontrol ettikten sonra atölyeye çıkmamız gerekiyor."

Çalışma odasından çıkarak ikiye ayrıldılar. Grant ve Hunter bir yöne, Tess'le Wyatt ise diğer yöne ilerledi. Ellerinde cihazlarla yavaşça salondan geçtiler. Tess elinin titrediğini fark etti. Ama cihazın ibresi sıfırdıydı. Aktivite yoktu.

"Herhangi bir şey yakalayan var mı?" diye seslendi Grant.

Wyatt, "Burada hiçbir şey yok," diye cevap verdi.

Ön merdivende bir araya geldiler. Grant gruba başıyla işaret verdi ve hep birlikte yukarı doğru çıkmaya başladılar, her biri çeşitli kayıt cihazlarını önlerine tutuyordu. Tess, Hunter'ın ortada durduğunu fark etti, elindeki video kamerayı merdiven girişine doğru çevirmiş arkalarında olanları kaydediyordu. Takip mi ediliyorlardı? Tess arkalarında dolaşan bir şey olduğu düşüncesiyle titredi.

Üst kat koridoru ürkütücü bir sessizlik ve boşlukla doluydu, insani herhangi bir varlıktan yoksun gibiydi, kendi varlıkları da dâhil. Evi lanetleyen her neyse, yaşamı tamamen buradan dışarı itmiş gibiydi. Orada hüküm süren tek şey ölümdü sanki.

Havada bir tür sis asılıydı, köşelerde birikmiş, yüz hizasında asılı duruyordu. O kadar somuttu ki Tess EMA'sını önünde sallayarak onu dağıtmaya çalıştı ve beklendiği üzere tam da o anda cihaz çalışmaya başladı.

"İşte," dedi Grant sessizce Hunter'a ve İskoçyalı kamerayı Tess'in EMA'sına çevirdi. Tess, sıcaklığın düştüğünü hissetti ve Grant ile göz göze geldi. Başını sallayarak onayladı.

"Sen kimsin?" dedi Grant. "Tess'ten ne istiyorsun?"

Wyatt ses kaydını Tess'in olduğu tarafa yakın tuttu.

Dördü birbirlerine baktı, EMF dışında hiç ses yoktu. Cihazdan çıkan ses Tess'e inanılmaz yüksek geliyordu, sanki ses kafasının içinde yankılanıyormuş gibi.

Grant atölyeye doğru başını salladı. Tess'in midesi sıkıştı. O da, diğerleri de atölyenin her şeyin merkezi olacağını biliyorlardı.

Ve Jane'i orada buldular.

Ana odadaki masayı mumlarla kaplamıştı, mumlardan yükselen alevler karanlıkta dans ediyor gibi duruyordu. Tess havada keskin fakat hoş bir koku olduğunu fark etti. Adaçayı olduğunu tahmin etti.

Jane zeminin ortasında oturuyordu, etrafında mumlar vardı. Gözleri kapalıydı ancak dudakları hafifçe hareket ediyordu. Dua ediyormuş gibi görünüyordu. Ya da ölümlere fısıldıyordu.

Grup odaya girdiğinde, Jane gözlerini açarak onlara gülümsedi.

“Sadece odayla kendi enerjimi dengelemeye çalışıyordum,” dedi.
“Bir şey buldunuz mu?”

Grant başını salladı ve Wyatt'ı işaret etti. “Ses kayıt cihazında bir şey yakaladık.” Wyatt, ses kaydını geri sardı ve Jane için yeniden çaldı.

“Şaşırmadım,” dedi Jane, Tess'in elini sıkarak. “Burası senin evin. Elbette odak noktası da sen olacaksın.”

Grant de böyle demişti ama aynısını Jane'den duymak Tess'in gerginliğini almaya yetmedi. Tess tırmalama sesleri duydu. Ama bu atölyeden gelen sesler gibi değildi. Elektronik bir tırmalama gibiydi. Statik gibi.

Ve sonra, müzik havada yayıldı, uzun zaman önce, başka bir dönemden, başka bir çağdan uzaklardan bir melodi.

*Sen benim güneşiğimsin, benim tek güneşiğim
Gökyüzü griyken, beni mutlu ediyorsun
Asla bilemeyeceksin sevgilim, seni ne kadar sevdiğimi
Lütfen, güneşiğimi alıp uzaklara götürme...*

Bu şarkıyı biliyordu. Herkes biliyordu. Küçükken babası ona bu şarkıyı söylerdi. Çoğu insan bu şarkıyı tatlı bir aşk şarkısı olarak düşünürdü. Ama Tess bunu hep üzücü hatta korkutucu bulmuştu. Bu şarkıdan hep nefret etmişti, çocukken bile.

Ama bu, bildiği canlı ve hızlı versiyon değildi... Çok daha yavaş ve tehditkârdı, sanki her kelime bir şeytan tarafından hırıltıyla söyleniyor gibi.

Tess hızla etrafına bakındı, diğerlerinde bu şarkıyı duyduklarına dair bir işaret göremedi. Grant, cihazını kurcalıyordu. Hunter, Wyatt'a bir şeyler söylüyordu. Jane mumlardan birini almış dumanını havaya savuruyordu.

Tess, hiçbirinin ne söylediğini anlayamadı. Ve odadaki çok hava boğucuydu, içeriyi saran bir sis varmış gibi. Tess aniden başka bir yere çekilmiş gibi hissetti ama hâlâ odadaydı.

Yalnızca Jane, Tess'i izliyordu. Bir şey söyledi ardından gözleri büyüdü. Tess onun ağzını oynattığını gördü. Jane "Tess," dedi ancak Tess onun sesini duymadı.

Jane ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyordu. Su altında gibi. Diğerlerine işaret etti ve hepsi Tess'e döndü, onları görebiliyordu ama iletişim kuramıyordu. Etrafını saran büyüden ya da onu yakalayan şeyden kurtulamıyordu.

Ve sonra, şarkı daha yüksek sesle devam etti. Dünyadaki tek sesmiş gibiydi. Tess'in içinden, dışarıdan, etrafından yayılıyormuş gibi. Tess, elindeki cihazları bırakarak kulaklarını kapattı. Wyatt her iki kolunu da kavradı ama Tess bunu da tam olarak hissedemedi.

Ve sonra şarkının devamı geldi, bu kısmı daha önce hiç duymamıştı. O tehditkâr, korkunç şarkı hakkında her zaman düşündüğü şeyi doğrular gibiydi.

*Sana her zaman âşık olacağım ve seni mutlu edeceğim
Tabii sen de aynısını söyleyeceksen eğer
Ama eğer beni terk edip başkasını seveceksen
Bir gün buna pişman olacaksın...*

Tess kendini sıkışmış hissediyordu, bir kutunun içine konulmuş gibi. Tırnaklarıyla kazıyarak dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi. Ardından yere düştüğünü hissetti. Sonra her şey karardı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Tess gözlerini açtığında atölyenin zemininde sırt üstü uzandığını fark etti. Jane yanına diz çökmüş soğuk bir bezle alnını siliyordu. Wyatt diğer yanında durmuş elini tutuyordu.

“İşte böyle,” dedi Jane. “Doğru yoldasın. Şimdi bize geri dön.”

Tess inledi. Başının arkası ağrıyordu. “Bayıldım mı?” diye sordu.

“Evet tatlım, bayıldın,” dedi Jane, ellerini tutarak onu oturttu. Tess, başı dönüyormuş gibi hissediyordu.

“Off,” diye mırıldandı.

O sırada odadaki tüm ışıkların açık olduğunu fark etti. Grant mumları söndürüyordu, herkes başlıklarını çıkarmıştı.

“Bitirdik mi?” diye sordu Tess.

“Evet, kesinlikle bitirdik,” dedi Wyatt.

“En azından bugün için,” diye ekledi Jane. “Hayalet avlama kısmım tamamladık. Şimdi toplanalım, kayıt cihazlarını bilgisayarlara bağlayalım ve neler yakaladığımızı görelim. Ama önce bize neler yaşadığından bahset.”

Tess Wyatt'a baktı. “Başım ağrıyor,” dedi.

Wyatt, “Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu.

“Sanırım.”

Wyatt kolunu Tess'in beline sararak ona destek verdi. Sarsılmıştı ama iyiydi.

“Hadi,” dedi, “Alt kata geçelim.”

Tess, Wyatt’ın onu odadan çıkmasına ve tanıdık, sıcak mutfağına geri götürmesine izin verdi. İçeri girince şöminede yanan ateş ve AGA fırınının sıcaklığıyla onu bekleyen yumuşacık koltuğuna doğru ilerledi. Diğerleri odaya girerken Tess kendini koltuğa bıraktı.

Grant’le Hunter masaya geçerek topladıkları tüm cihazları ve Grant’in getirdiği çantadan çıkarttıkları iki dizüstü bilgisayarı ortaya koydular. Hunter bir yığın kablo çıkardı.

Bu arada Jane ocaktaki çaydanlığı kontrol etti. “Herkes çay istiyor mu?” diye sordu, odadakilere bakarak. “Çaydanlık hâlâ sıcak.”

“Çay da neymiş,” dedi Hunter.

Her şeye rağmen, Tess gülümsemeden edemedi. “İstersen dolapta iyi bir şişe viskim var,” dedi, sesi biraz titriyordu.

“Şimdi oldu işte,” dedi Hunter. “Evde viskin olacağını tahmin etmişim. Siz istediğiniz kadar hayalet avlayabilirsiniz ama ben viskiyi bir kilometre uzaktan hissedebilirim. Bence bu daha kullanışlı bir yetenek.”

Tess Wyatt’ın bakışını yakaladı. O da gülümsemesini bastıramamıştı. “Soldaki alt dolap,” dedi Tess.

Wyatt dolabı açarak içinden viskiyi aldı. “Başka isteyen var mı? Hunter dışında.”

Grant elini kaldırdı. Wyatt da.

“Biraz şarap alırım,” dedi Tess. “Jane, sen?”

“Neden olmasın?”

Wyatt bir bar şefi edasıyla herkese içkilerini doldurdu. Tess titreyen elleriyle bardağını aldı. Ama boğazından aşağı kayan soğuk şarap iyi gelmişti. Kalp atışlarını sakinleştirmek için nefes almaya çalıştı.

“Onlar elektronik cihazlarla oynarken biz de yukarıda olanlar hakkında konuşalım,” dedi Jane, bir sandalyeyi alarak Tess’in koltu-

ğuna yakın bir yere yerleştirdi. Wyatt de önündeki ayak taburesine yerleşti.

Tess içkisinden bir yudum daha aldı. “Gerçekten bilmiyorum,” dedi. “Bir anda şey duymaya başladım...” Ancak sözlerine devam edemeyerek yalnızca başını salladı. Ne duyduğunu nasıl açıklayabilirdi?

“Biliyorum,” dedi Jane. “Bazen yaşananları kelimelerle ifade etmek zor olabiliyor. Ne hissettin?”

Tess hatırlamaya çalıştı. “Başka bir yerdeymişim gibi hissettim ama aynı zamanda odadaydım da,” dedi. “Hepinizi görebiliyordum ama sanki size başka bir yerden bakıyormuşum gibiydi.”

Jane ona anlayan bakışlarla, gülümsedi. “Bir perdenin arkasından bakıyormuş gibi mi hissettin?”

Bu soru Tess'in ürpermesine neden oldu. İşte tam da böyle hissetmişti. Başını sallayarak onayladı.

Şimdi odadaki herkes ona bakıyordu. Sanki odanın kendisi dâhil herkes nefesini tutmuş onun sözlerine devam etmesini bekliyordu.

Jane Tess'in elini tuttu. “Oradayken ne gördün?” dedi.

“Hiçbir şey görmedim,” dedi. “Yani sizi gördüm; odanın içindeydim. Nasıl açıklayacağımı pek bilmiyorum ama görmekten çok ne duyduğum önemli.”

“Neydi peki?” diye sordu Wyatt. “Ne duydun?”

Tess derin bir nefes aldı. Bu saçmalığı yüksek sesle söyleyecekti. Neden olmasın? Hayalet avcılarıyla dolu bir odadaydı. Şarkı söylemesini çılgınca bir hareket olarak göreceklerini sanmıyordu.

“Bir şarkı duydum,” dedi. “Çıtırtıdayan, uzaklardan gelen bir şarkı. *You Are My Sunshine*.” Şarkının adını söylemek bile içinin ürpermesine neden olmuştu.

* You Are My Sunshine: Amerikalı bir folk şarkısıdır. İlk kez 1939'da Jimmie Davis ve Charles Mitchell tarafından yazılmıştır.

“O şarkıyı biliyorum,” dedi Wyatt. “Annem küçükken beni uyutmak için söylerdi.”

“Benimki de,” dedi Grant.

Ama Jane dikkatle Tess'in gözlerine bakıyordu. “Sanırım bu hepimizin çocukken duyduğu ninni gibi değildi. Değil mi, Tess?”

Tess başım salladı. “Hayır. Bu kısık sesle, yavaşça ve... Neredeyse şeytani bir şekilde söyleniyordu. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, tehditkâr bir sesle yani. Bir erkek söylüyordu. Ve içinde daha önce hiç duymadığım bir dize vardı.”

“Biliyorum,” dedi Jane. “Herkes onun tatlı bir aşk şarkısı olduğunu düşünüyor. Çocuklarına, sevgililerine söylüyorlar. Ama öyle değil. Bu şarkı aslında...”

“Saplantıyla ilgili,” diye fısıldadı Tess.

“Anlamıyorum,” dedi Wyatt. “Saplantı mı? İkinci dizede ne diyor?”

Tess gözlerinde yaşlarla ona baktı. “Her zaman onu seveceğini söylüyor ama yalnızca aynı şeyi o da hissediyorsa. Ve eğer başka birini seviyorsa...” Kelimeleri söyleyemedi.

“Bir gün buna pişman olacak,” dedi Jane, onun da sesi titriyordu.

“Vay canına,” Grant fısıldadı. “Bu kulağa hiç hoş gelmiyor.”

Ve birdenbire Tess'in zihninde tüm parçalar yerine oturdu. Eğer bu saplantılı tabloların bir sesi olsaydı, bu ses o şarkı olurdu.

Daisy de bir başkasını sevmişti. Acaba bir gün pişman olacak kişi o muydu?

Grant düşüncelerinin akışını kesti. “Tüm verileri gecenin ilerleyen saatlerine veya yarına dek almış olurum,” dedi. “Bunlar bize soğuk noktaların nereleri olduğunu, etkinliğin en çok hangi alanlarda meydana geldiğini ve ne zamanlar gerçekleştiğini gösterecek. Ama öncelikle dizüstü bilgisayarımı video kameramla eşleştirip Tess bayıldığı sırada atölyede bir şeyler yakalayıp yakalamadığına bakacağım.”

Sözlerini bitirdikten sonra USB kablosunu cihazına ve ardından bilgisayara bağlamakla uğraşmaya başladı.

Loş gece görüşlü video oynarken hepsi mutfak masasının etrafında toplandılar...

Diğerleri atölyeye girerken Jane orada, mumlardan bir çemberin ortasında oturuyordu. Etrafında sisler toplanmış gibi duruyordu.

“Tüm kayıtlar tamamlandığında, çözümlemek veya daha sonra incelemek için zamanım olana kadar,” dedi. “Soğuk noktaların nerede olduğunu, etkinliğin nerede olduğunu ve saat kaç olduğunu gösterecek. Ama şu an, bilgisayarımı video kaydedicimle senkronize edip, Tess bayıldığı sırada atölyede bir şey yakalayıp yakalamadığını görmek için kullanacağım.”

USB kablosunu cihazına ve ardından bilgisayara bağlamakla meşgul oldu.

Gece görüşü modunda çekilmiş loş videoyu izlemek için mutfak masasının etrafında toplandılar.

Videodaki ilk kare Jane’i gösteriyordu. Mumların çevrelediği bir çemberin ortasında oturuyordu, sonra diğerleri odaya girdi. Jane’in etrafında bir sis dalgası var gibi görünüyordu.

“Bunlar ne?” dedi Tess, sislere işaret ederek.

Jane, Tess’i susturmak istercesine elini kaldırdı. “İzle,” diye fısıldadı.

Videodaki Jane gözlerini açarak gülümsedi. *“Sadece odayla kendi enerjimi dengelemeye çalışıyordum. Bir şey buldunuz mu?”*

Grant konuşmaya başladı. *“Ses kayıt cihazında bir şey yakaladık.”*
Tesssss.

Kamera Jane’e döndü. *“Şaşırmadım. Burası senin evin. Elbette odak noktası da sen olacaksın.”*

Tam o anda statik sesi duyuldu. Kamera Tess’in tepkisini yakala-

dı. İlk önce anlamayarak etrafa bakınıyor, ardından kaşlarını çatarak başını yana eğip dinlemeye başlıyordu.

Ve sonra şarkı başladı.

"Sen benim güneşiğimsin, benim tek güneşiğim..."

"Vay be!" dedi Grant, sestən uzaklaşmak istiyormuş gibi aniden masadan kalkarak.

"Gökyüzü griyken, beni mutlu ediyorsun..."

"İnanamıyorum," diye Hunter fısıldadı. "Sesi bir hırlama gibi çıkıyor."

*"Asla bilemeyeceksin sevgilim, seni ne kadar sevdiğimi
Lütfen, güneşiğimi alıp uzaklara götürme..."*

"Biz de habersizce orada öylece duruyoruz," diye devam etti Hunter. "Ben bunların hiçbirini duymadım."

Tess, videoda Grant'ın sözlerini duydu. *"EMF deli gibi çalışıyordu."*

"Bak," diye fısıldadı Jane, ekranı işaret ederek. Kamera odanın içerisini çekerken etrafta dolanan sis biraz daha katı bir hal almaya başlamış gibiydi. Üç figür ortaya çıkmıştı, ilki açıkça bir kadına benziyordu ancak yalnızca duman, sis veya eter gibi bir şeyden oluşuyordu. Yüzleri, kim oldukları net değildi.

Video devam ederken Tess olduğu yerde yüzünde boş bir ifadeyle duruyordu. Ve Jane'in bunu fark edişi açıkça görülüyordu. Jane, "Tess," diye seslendi, ardından diğerlerine hitaben, *"Tess'e bir şey oldu,"* diyordu.

Tess elindeki cihazları bırakıp ellerini kulaklarına götürdü. Wyatt, onu her iki kolundan kavradı ancak Tess'in başı oyuncak bir bebek gibi yana düştü.

Tess mutfak masasının önünde duramaz hale gelerek gözlerini kapattı, videoda olanları daha fazla izlemek istemiyordu.

Ve ardından sonraki mısra geldi.

*"Sana her zaman âşık olacağım ve seni mutlu edeceğim
Tabii sen de aynısını söyleyeceksen eğer
Ama eğer beni terk edip başkasını seveceksen
Bir gün buna pişman olacaksın..."*

Ve sonra bir kahkaha duyuldu. Korkunç, tehditkâr bir kahkaha. Tess de bunu ilk kez duyuyordu.

Şimdi sandalyesinden fırlama sırası Hunter'daydı. "Tanrım, bu da neydi böyle?" dedi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ekipteki herkes birbirine bakıyordu. Bir an kimse konuşmadı. Gerginlik, korku ve karmaşa, atölyedeki sis kadar elle tutulur hale gelmişti.

Hunter bir yudumda kalan içkisini bitirdi ve kendine bir tane daha döktü. Grant de ona katıldı. Wyatt uzandı ve Tess'in elini sıktı.

Derken gür bir ses içerideki sessizliği deldi.

“Tess!”

Aldığı o tuhaf telefondaki ses değil miydi bu? Bir an için bu sesi duyanın yalnızca kendisi olduğunu düşündü. Ancak herkes yerinden sıçramıştı. Evin enerjisi bir tür kaosa dönüştü.

“Kim var orada?” diye seslendi Wyatt.

Hepsi oturduğu yerden kalktı ve karşısındaki şeyle yüzleşmeye hazır bir şekilde beklemeye başladı.

Derken Tess onları bekleyen şeyin ne olduğunu gördü.

Indigo Bell her zamanki gibi mutfığa dramatik bir giriş yaptı. Bu adam bir odaya nasıl girilir biliyordu. Yetmişli yaşların başında bir adam için oldukça kalın ve dalgalı saçlara sahipti. Modern, kemik çerçeveli gözlüklerinin ardındaki mavi gözleri parlıyordu. Siyah bir palto ve tüylü bir şapka giyiyordu, mor renkte bir eşarp sıkıca boynuna dolanmıştı.

Tess'in annesi Jill ise hemen onun arkasındaydı. Geçen Noel Tess'in ona aldığı macenta renkli pelerini giyiyordu, üzerine dar si-

yahı pantolon ve ayağında ise yüksek topuklu siyah çizmeler vardı. Kırçilli saçları kısa kesilmişti, mükemmel cildini ve belirgin çene hattını sergiliyordu. Tess annesinin sonsuz gençliğini miras aldığını diledi.

Tess, bir an için ne gördüğünü tam olarak anlamadan onlara baktı. "İşte buradasın, tatlım!" dedi Jill.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Indigo. "Neden tüm ışıklar kapalı? Senin evde olmadığını sandık ama sonra içeriden sesler geldiğini duyduk."

Tess, annesi onu kollarının arasına almak için yanına geldiğinde oturduğu yerden kalktı. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Jill, Tess'in saçlarını okşarken.

"Seni görmek de güzel anne," dedi. "Seni de öyle baba. Ama anlamıyorum. Nasıl geldiniz buraya?"

Indigo eğleniyor gibi duruyordu. "Geleneksel yolla," dedi. "Uçakla geldik. Duluth Havaalanı'ndan buraya gelmek için de servise bindik."

"Anlayacağın her türlü taşıtı kullandık, uçaklar, trenler ve otomobiller," dedi Jill. "Her türden aktarmalar. Kışın Florida'dan Wharton'a seyahat etmenin ne kadar zor olabileceğini unutmuşuz."

Demek Tess bu yüzden onlara ulaşamamıştı.

"Sanırım bir parti veriyordun," dedi Indigo. "Ne güzel!" diyerek Wyatt'a işaret etti. "Siz, genç adam, sizi tanıdım. Anne babanız ve büyükbabanızı nasıllar?"

İki adam el sıkıştı. "Herkes gayet iyi, teşekkür ederim," dedi Wyatt. "Tess ve ben dün öğle yemeği için dedemi dışarı çıkardık."

"Aferin size," dedi Indigo, Wyatt'ın kolunu sıvazlayarak. Sonra Grant ve Hunter'a döndü. "Peki, sizler? Sizi kasabada gördüğüme eminim ama daha önce tanıştığınızı sanmıyorum. Ben Indigo Bell."

"Baba, seni Grant ve Hunter'la tanıştırayım," dedi Tess. "Onlar atölyenin kapısını açmamda bana yardımcı oldular."

“Anlıyorum,” dedi Indigo. “İyi, çok iyi.” Hafifçe gülümseyerek etrafına bakındı. “Ben hariç herkesin içkisi var gibi görünüyor,” dedi, gözleri parlayarak. “Tatlım, bana bir viski koyar mısın lütfen?”

Wyatt, Indigo'ya viski bardağını uzatma onurunu üstlendi.

Jill de bu esnada Jane'e sarılmış, sohbet ediyordu.

“Bahardan önce dönmenizi beklemiyordum,” dedi Tess. “Neler oluyor? Neden arayıp geleceğinizi haber vermediniz?”

Jill'in yüzüne suçluluk ve pişmanlık karışımı bir ifade yayıldı. “Babanı bilirsin. Bir şeyi kafasma koymuşsa...”

Tess, Grant'le Hunter'ın cihazları ve dizüstü bilgisayarlarını sessizce topladıklarını fark etti.

“Biz artık kalkalım,” dedi Grant, ağır valizini kapatarak. “Değil mi, Hunter? Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Böylesi daha uygun olacak,” dedi Indigo. “Kızımızla zaman geçirmek için uzun bir yolculuk yaptık. Anlayışınız için teşekkürler.”

“Elbette!” diye araya girdi Jane. Tess'e sarılırken kulağına, “Mesajlarınızı kontrol et,” diye fısıldadı. Ardından daha yüksek bir sesle, “Tess, yarın telefonlaşırız. Üçünüze de harika bir buluşma akşamı geçirmenizi diliyorum,” dedi.

Wyatt da giyinmeye başlamıştı.

“Seni geçireyim,” dedi Tess.

“Sizi tekrar görmek çok güzeldi, Bay ve Bayan Bell,” dedi Wyatt.

“Seni de yeniden görmek güzeldi, evlat,” diye karşılık verdi Indigo.

Tess, Wyatt ile dışarı çıktı, üstüne bir şey giymekle uğraşmamıştı. Soğuk tenine iyi geldi. Arabaya giden yolun yarılادıklarında Wyatt durdu.

“Seni burada bırakmaktan hoşlanmıyorum,” dedi. “Seninle burada kalamayacağımın farkındayım, sen de benimle gelemezsin, annenler geldi sonuçta. Hem bunca şeyden sonra onları bu evde yalnız bırakmak istemeyeceğini de biliyorum.”

“Evet,” dedi Tess. “Ama zaten başka ne yapabilirim emin değilim. Buradalar, yolculuk nedeniyle yorgunlar. Ne yapayım yani, onlara Harrison's House'da oda mı tutayım? Gerçi tutsam da gitmezler ya. Anlayacağın, doğru olmaz. Burada kalmamız gerekiyor.”

“Peki neden bu kadar ani geldiler? Sence de bu garip değil miydi?”

“Oldukça,” dedi Tess, eve doğru bakarak. “Birazdan nedenini öğrenirim.”

“Storm bu gecelik benim evde kalabilir,” dedi Wyatt. “Tabii sen onu yanında istiyorum dersen başka.”

Tess bir an için düşündü. Bir yandan o gece evde yaşananlardan sonra Storm'un hissettirdiği korunmuşluk hissini özleyecekti. Ama diğer yandan ailesi buradaydı. Köpekle birlikte ona fazla gelebilirdi.

“Bu gecelik sende kalsın,” dedi Tess. “Hem sana da sabah geri gelmek için bahane olur.”

Wyatt, onu kollarının arasına alarak kendine çekti. “Seni bırakmaktan gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Ben de.”

Wyatt dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu, kendilerini ebeveyn denetimi altındaki ergenler gibi hissediyorlardı. İç çekerek, “Gece yatağa girince bana mesaj atar mısın? Her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyorum. Bu gece burada olanlardan sonra...”

“Biliyorum. Ama şimdi annemler burada, o yüzden sorun olmayacaktır. Kendimi odama kilitleyip sabaha kadar dayanacağım.”

“Tamam,” dedi Wyatt. “Yine de benimle eve gelmeni tercih ederdim.”

“Ben de öyle,” dedi Tess.

İçeri döndüğünde annesini, elinde bir kadeh şarapla mutfak masasında otururken buldu. Jill çok yorgun görünüyordu.

Tess de kendine bir kadeh şarap alarak annesinin yanına oturdu.

“Anne, neler oluyor böyle?” diye sordu. “Neden haber vermeden, böyle aceleyle geldiniz?”

Jill'in yüzünde yine o suçlu ifade belirdi.

“Baban tabloları kendi gözleriyle görmek istedi,” dedi. “Onun nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Yukarı mı çıktı?” diye sordu Tess.

“Evet, duvar kasasını açmaya gitti,” dedi Jill. “Ben de seni bekliyordum.”

Tess sandalyesini iterek annesiyle birlikte çalışma odasına doğru aceleyle ilerledi. Koridordaki havanın bir saat öncekinden çok farklı olduğunu fark etti. Etrafta dolanan hiçbir şey yoktu. Ortalıkta gezinen herhangi bir hayalet de. Tess, o yaşananların yalnızca gösterinin bir parçası olup olmadığını merak etti. Onca elektronik cihaz, hayalet ölçer, kayıt cihazları hayal güçlerini mi tetiklemişti?

Ama sonra bunun bir histerik tepki olamayacağını fark etti. Bir hile olamazdı. Hissettiği şeylerin gerçek olduğuna emindi. Gördüğü şeylerin de. Tüyler ürperten o sesleri de gerçekten duymuştu. Bayılmıştı ve bu hali Grant'in çeşitli elektronik cihazlarına kaydedilmişti.

Çalışma odasına girince babasının kasayı açtığını ve resimleri tek tek dışarı çıkardığını gördü.

Onları kasadan çıkarmaya kararlı olmanın yanı sıra çılgına dönmüş gibi görünüyordu.

“Tıpkı düşündüğüm gibi, ben tahmin etmiştim,” diye mırıldandı Indigo kendi kendine.

“Baba?” dedi Tess.

Indigo başını çevirdi, şaşırmış görünüyordu. “Tatlım, sadece tablolara daha yakından bakmak istedim.”

“Ama neden? Neden bunca yolu geldiniz? Annemle artık kış aylarında hiç Wharton'a gelmezsiniz. Size fotoğrafları da gönderdim zaten, değil mi?”

Ama Indigo resimleri sırayla dizmekle meşguldü.

Hepsini kasadan çıkarıp duvara dayadıktan sonra derin bir nefes aldı ve daha yakından bakmak için onlara yaklaştı.

“Baba, neler...”

Ama Jill kızının koluna dokunarak onu susturdu. Tess o zaman anladı ya da anladığını düşündü. Bu, Indigo'nun babasının resimlerini ilk kez görmesiyle ilgiliydi. Babasını golf sahalarından, yatlardan ve Florida'daki şık golf kulüplerinden uzaklaştırabilecek tek şey bu olabilirdi. O yüzden sessiz kalmalı ve onun bunu deneyimlemesine izin vermeliydi.

Jill, Tess'in beline kolunu dolayarak onu kendine çekti. Tess başını annesinin omzuna dayadı, yaşadığı günün ardından bu çok iyi gelmişti. Birlikte Indigo'nun babasının resimlerini incelemesini izlediler.

O anda Indigo onlara dönerek, “Şimdi atölyeye gitmem gerekiyor,” dedi. Odadan çıkarken Tess babasının kolunu tuttu.

“Baba, tüm gün boyunca size ulaşmaya çalıştım,” dedi. “Atölyeye çıkmadan önce konuşmamız gerekiyor. Bilmediğiniz şeyler var.”

Bu sözü, Indigo'yu kısa bir an durdurmaya yetti. Gözlerini kısarak kızına baktı. “Ne tür şeyler?”

“Gelin mutfakta konuşalım. Ve neler olduğunu öğrendikten sonra atölyeye çıkarız.”

Indigo'nun yüzünde öfke belirdi. Ama geldiği gibi hızlıca kayboldu.

“Indy,” dedi Jill. “Tess'i dinleyelim. Sonuçta burada yaşayan o. Atölyenin kapısını açtırıp tablolarla ilk uğraşan da o oldu. Al,” dedi, tablolardan birini tutarak, “bunları yeniden kasaya koyalım ve mutfığa gidip Tess'i dinleyelim. Sonra odalarımıza dağılmadan önce de gidip bir atölyeye bakarız. Zira çok yorgunum, eminim sen de öylesindir. Anlaştık mı?”

Indigo iki kadına bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belir-

di. "Bir erkek ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmeli," dedi. Ardından tabloları kasaya koyarken Jill'e yardım etti. "Zaten bir viskiye daha ihtiyacım var."

Mutfağa geri döndüklerinde anne babası ateşin yanındaki koltuklara yerleşirken Tess de onların arasındaki puf koltuğa oturdu.

Tess, "Baba, bu evin hayaletli olup olmadığını sorduğum günü hatırlıyor musun?" diyerek sözlerine başladı.

Indigo eliyle bunu savuşturdu. "Yine mi aynı konu?" dedi. "Ben bu evde büyüdüm."

Tess annesinden destek bekledi ama Jill omuzlarını silkerek, "Bu konuda babanla aynı fikirdeyim Tess," dedi. "Evliliğimiz boyunca tüm tatillerimizi burada geçirdik ve bir ses dahi duymadık."

"Pekâlâ, artık hayaletli," dedi Tess, kesin bir tonla. "Atölyeyi açmadan önce başladı. Ve bu gece..."

Indigo, onun sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Tess, beni affet. Ama annen ve ben çok yorgunuz. Yıllar sonra ilk kez babamın atölyesine bakmaya gidip odamıza geçeceğiz."

"Ama baba atölye hakkında bilmeniz gereken bir şey var."

Babası yeniden lafını kesti. "Şu an zamanı değil Tess."

Bunları söyledikten sonra sandalyesinden kalkarak elini karısına uzattı. Jill ile merdivenlere doğru ilerlediler. Tess de hemen arkalarından gidiyordu.

Indigo koridorda aceleyle ilerledi ancak atölye kapısına gelince birden durdu. Tess, annesinin elini kocasının sırtına koyarak ona destek olduğunu gördü. Bu jestin tatlılığı Tess'in gözlerini yaşarttı. Babasında hayatı boyunca hiçbir zayıflık izi görmemişti. Her zaman güven yayan, güçlü bir kule gibiydi. O yüzden Tess babasının bu zayıf anına şahit olduğu için ne hissetmesi gerektiğinden emin olmamıştı.

Babası sonunda odaya girdi. Jill ve Tess de hemen onu takip ettiler.

Indigo Bell, babasının atölyesine girince nefesini tuttu. Tess'e

sanki odanın kendisi de beklenti içindeymiş gibi geldi. Babası yavaşça odanın ortasında duran masaya doğru yürüdü, adımları tüm odada yankılanıyordu. Ellerini masanın üstünde gezdirdi.

“Babam çalışırken Grey’le masanın altında oynamamıza izin verirdi,” dedi Indigo.

Derken gözleri duvardaki kırmızı ize kayd, kaşları çatarak Tess’e döndü. “Bu da ne böyle?”

“Sana söylemeye çalıştığım şey baba,” dedi Tess. “Sana önceden kibarca anlatmaya çalıştım ama sürekli lafımı kestiğin için böyle pat diye söylemek zorundayım. Bu atölye bir suç mahali. Ya da öyleymiş.”

Indigo’nun şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Ne demek bir suç mahaliymiş?”

“Haydi gel,” dedi Tess, babasını banyoya doğru götürerek. Birlikte içeri baktılar. “İşte resimleri bulduğum yer burası,” dedi. “Ve tüm bu duvarlardaki, zeminde ve küvetin içindeki lekeler var ya? Bunların hepsi kan, baba. İlk başta boya olduğunu düşünmüştüm ama polis geldiğinde...”

Indigo başını salladı. “Polis mi? Ne diye polisi işin içine...”

“Eğer beni dinleyebilirsen sana anlatacağım,” dedi Tess, her zaman babasıyla yaşadığı iletişim sorunları yine yüzeye çıkıyordu. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Artık yetişkin sayılabilecek bir oğlu olan yetişkin bir kadın olsa bile. “Sorun da bu. Asla dinlemiyorsun. Ama bu sefer bir şeyler söylemem gerekiyor ve senin de bunları duyman gerek.”

“Pekâlâ, hayatım. Özür dilerim. Devam et, lütfen.”

“Wyatt’la köpekleri gezdirdikten sonra tam eve dönüyorduk ki atölyedeki ışıkların açık olduğunu gördük. Ben açık bırakmamıştım. Derken pencerenin önünde bir figür gördüm, ikimiz de gördük.”

Indigo kaşlarını çatarak karısına baktı. Jill elini koruyucu bir edayla Tess’in koluna koydu. “İyi ki evde değilmişsin.”

“Penceredeki figürü Jim de görmüş. Biz eve girmeden beni aradı ve misafirimiz var mı diye sordu çünkü atölyede hareket eden birini açıkça görebildiğini söyledi. Eğer polisi ben aramasaydım, o arayacaktı.”

Indigo elini saçlarından geçirdi. “Ben de bundan korkuyordum işte,” dedi.

Tess başını salladı. “Hayır baba. Polis hemen geldi ama eve kimseyi hatta eve birinin girdiğine dair bir iz bile bulamadılar.”

“Demek birini gördük sandınız,” dedi Indigo. “Ama kimse yokmuş, öyle mi?”

“Tam olarak değil. İçeri zorla giren birini bulamadılar ama polis evi ve atölyeyi ararken bunu buldu.”

Tess kan lekelerini işaret etti. “Testler yaptılar. Sonucunda bu lekelerin kurumuş kan olduğu kesinleşti.”

Indigo başını yavaşça salladı. “Hayır, hayır, hayır,” diye fısıldadı. “Bu doğru olamaz.”

“Polis öyle olduğunu düşünüyor,” dedi Tess. “Dün gece burada kalmama bile izin vermediler. Adli tıp ekibi geldi.”

“Bu konuda içimde kötü bir his vardı ve ona kulak vermeliydim,” dedi Indigo. “Neyi açığa çıkardığının farkında değilsin.”

Tess kollarını kavuşturdu. “Sanırım bir fikrim var,” dedi. “Her şeyden önce, resimler Wharton’da yaşayan bir kadınla ilgili takıntılı sahneler içeriyor. Eğer fark etmediysen resimler oldukça rahatsız edici. Sebastian kadını takip ediyor gibi görünüyor ya da en azından resimlerde öyle duruyor. Evinin önünde bekleyip gördüklerini resmetmiş! Onu sokakta takip edişini! Ve sonra o portre. Kadının yüzündeki ifadeyi fark ettin mi? Neredeyse dehşete düşmüş bir hali var. Bunun üstüne atölyede bir de kan çıktı, durum gerçekten kötü görünüyor baba. Sebastian Bell’in bu kadına karşı bir takıntısı varmış sanırım. Ve onun kim olduğunu da biliyoruz. Daisy Erickson! Ve kadın kayıp, büyükbabam onu öldürmüş bile

olabilir. Bu atölyenin her yerinde onun kanı var. Bu resimler itiraf olarak yapılmış gibi.”

Indigo Bell'in yüzü solgundu, sanki kızının sözleri vücudundaki tüm kanı çekip almış gibiydi. Gözlerinde yaşlar belirdi. Beyaz saçlarını geriye doğru iterek iç çekti.

“O tabloları resmeden kişi babam değildi,” dedi. Sesinde mağlup bir hava vardı. “Bunları resmeden kişi Grey.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tess şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı.

“Annen bana resimleri bulduğunu söylediğinde çok sevindim ama aynı zamanda şüphelerim vardı,” dedi Indigo.

“Gerçekten mi?” diye sordu Tess.

“Evet,” dedi. “Dedeni hiç tanımadın, bu yüzden işine nasıl âşık bir adam olduğunu bilemezdin. O adamda öyle bir ego vardı ki...”

Tess büyük egolara sahip babalar hakkında bir şeyler biliyordu aslında.

“Onun bu eserlerini sergileyeceği bir açılış için hazırlamış olabileceğini düşündüm ama annemin bu tabloları babam öldükten sonra herkesten gizlemeye çalışması mantıklı değildi,” dedi Indigo. “Unutma, bu yalnızca sanatla ilgili değildi. Aynı zamanda ailemizin ana geliriydi.”

Tess başını salladı. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Ah evet,” diye devam etti Indigo. “Ve vakfı kurduğunda kesinlikle bu resimleri vakfı finanse etmeye yardımcı olmak için satardı. Sebastian Bell'in son eserlerinin ne kadar değerli olurdu, düşünebiliyor musun?”

“Düşündüm,” dedi Tess.

“Resimlerin babama ait olduğuna dair umudumu kesmedim. Ta ki sen o fotoğrafları bana atana kadar. O zaman gerçeği anlamıştım.”

“Nasıl?” diye sordu Tess.

“Her şeyden önce resmedilen Daisy’di,” dedi Indigo. “Babam onu hiç sevmezdi. Grey’le çocukluktan beri sevgiliydiler. Sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanılan meşhur çiftlerden biriydiler. Ama Daisy, Frank Erickson denilen saçma adamla evlendiğinde, Sebastian onu defterden sildi. Annem de öyle. Çok kızmışlardı. Grey’in kalbini kırmıştı.”

“Yani Sebastian Daisy’nin portresini asla çizmezdi diyorsun, öyle mi?”

“Asla,” dedi Indigo. “Hiçbir zaman portre resmetmedi, nefret ettiği birininkini ise asla. Tablolarının tamamında resmedilen insanlar ya yandan ya da arkadan çizilidirler. Babam hayatmda hiç geleneksel bir portre yapmamıştır.”

Tess gördüğü tüm Sebastian Bell tablolarını düşündü, tamamını hatırlayabiliyordu. Indigo haklıydı. İçlerinde bir tane dahi geleneksel portre yoktu.

“Grey’in de bir ressam olduğunu bilmiyordum,” dedi Tess.

“Evet, öyleydi. Gördüğün gibi oldukça iyi bir ressamdı hem de. Stili babaminkine benziyordu ama daha karanlıktı. Çok daha karanlık. Yine de, Grey’in tarzı da böyleydi sonuçta. Her zaman bunalımdaydı.”

Tess, resimlerin ima ettiği takıntıyı düşündü. “O zaman Daisy’ye takıntılı olan Grey’di?”

Bunu yüksek sesle söyler söylemez tüm parçalar yerine oturmuştu. Tabii ki öyleydi. Kadın başka bir adamla evlenmişti. Yalnızca bu bile aşkı takıntıya dönüştürmeye yetebilirdi. Bir de onun evlendiği adamla mutsuz olduğunu bilmek... Bu bir yangına benzin dökmeye benziyordu.

Pencerelerine bakıp onu sokakta takip eden kişi elbette o kadın tarafından terk edilen Grey olacaktı. Grey’in babası değil. Şimdi

tüm bunları yapanın Sebastian Bell olduğunu düşünmek Tess'e saçma geliyordu.

"Peki, burada ne oldu?" diye ısrar etti Tess. "Büyükannem atölyeyi kapattırdı. Her yer kan içindeyken hem de. Burada kim öldü baba? Daisy mi? Kim yaptı? Ve Grey de kayıp. Birlikte mi kaçtılar... Gerçi kan, durumun pek de böyle gelişmediğine işaret ediyor ama?"

Indigo iç çekti. "Gerçek şu ki kızım, ben de bilmiyorum. Ben o zamanlar üniversitedeydim. Grey'in benden birkaç yaş büyük olduğunu biliyorsun. Babamın ölümüyle hemen hemen aynı zamanlarda kaybolmuştu. Ben eve döndüğümde büyükannen atölyeyi çoktan kapattırmıştı bile, ben de bu kadar biliyorum."

"Ama sormadın mı ..."

Annesi, "Tess," diye araya girdi. "Şunu unutma. Indy uzakta okuyorken, abisi ortadan kayboldu ve babası vefat etti. Tüm dünyası, hatta tüm dünyamız diyeyim çünkü o sırada ben de aileye dâhil olmuş sayılırdım, başımıza yıkıldı. Serena'yı avutamıyorduk. Bu evde yaşanan üzüntüyü hayal bile edemezsin. Onca üzüntünün bu evin temeline, çatlaklarına hatta tavanındaki deliklere kadar dolup taşmamasına şaşıyorum."

Belki de taşıyordur, düşündü Tess. Belki de.

Tess, anne babasının bavullarını almak için hızla merdivenlerden indi. Gün boyunca yaşadıkları yolculuk, atölyedeki konuşulanlar onları oldukça yormuştu. Tess babasını daha fazla bilgi edinmek için darlamadan önce adamın iyi bir gece uykusuna ihtiyacı olduğunu düşündü.

Onlar misafir odasına yerleşirken Tess de babasının geleneksel gece içkisini hazırladı. İki kadehe boşalttığı konyakla bir sürahi suyu ve birkaç çikolatayı tepsiye yerleştirdi. Odalarına girdiğinde onla-

rı yataklarına yerleşip sırtlarını yastıklara dayamış bir halde kitap okurken buldu. Tess, tepsiyi şifonyerin mermer tezgâhının üstüne yerleştirdikten sonra bardakları gece komodinlerine koydu. Ardından odadaki şömineyi yaktı.

“Hayatım, bizi şımartıyorsun,” dedi Jill, konyağından bir yudum alırken.

“Mükemmel bir pansiyon sahibi,” dedi Indigo, hafifçe gülümseyerek. “Gerçek mesleğini buldun.”

Tess de gülümsedi. Ne kadar hoş bir iltifat. Gerçi ailesi, ne kadar tuhafta olsalar, hayatında yapmak istediği her şeyle ilgili her zaman onu desteklemişlerdi.

Bir açıdan Sebastian ve Serena'nın, oğullarını reddettiği için Daisy'e karşı hissettikleri kızgınlığı anlayabiliyordu çünkü kendi ailesinin de zamanında Matt'e karşı aynı şeyi hissettiğini hatırlıyordu.

Tess, özel bir tasarımcıya ait olduğuna şüphe duymadığı pijamalarıyla yatakta kıvrılmış babası Indigo'yu düşündü. Küçülmüş görünüyordu. Kırılğan. Çocukken hayal ettiği o dev adam gibi değildi. Babasını Joe'nun olduğu bakımevindeki bir dairede yatarken, girip çıkmak için imza atmak zorunda olduğunu hayal etti ve ailesinin daha çok uzun yıllar boyunca böyle bir bakıma ihtiyaç duymamasını ümit etti.

Onlara sıkıca sarılıp öptükten sonra, Tess de odasına çekildi. Kapısını kapatmak üzereyken vazgeçip azıcık da olsa açık bırakmaya karar verdi. Anne babasının gece uyanıp bir şeye ihtiyacı olabilirdi. Şöminesini yaktı, dişlerini fırçaladı ve günün yorgunluğunu yüzünden silerek pijamalarını giydi. Yatağa girdikten sonra telefonunu eline aldı, şarj olsun diye önceden komodininin üstüne koymuştu. Telefona baktığında iki mesaj geldiğini gördü.

İlki Wyatt'dan gelmişti. “İyi geceler. Yaşananlardan sonra umarım biraz uyuyabilirsin. Gece herhangi bir şey olursa, tırmalama sesleri ve saire, beni ara. Telefon hemen yanımda. Bir şey olmazda sabah Storm'la

birlikte oradayım." Wyatt Storm'un yatakta uyurken çekilmiş bir fotoğrafını da göndermişti.

Diğer mesaj Jane'dendi. "Selam, babanların önünde söylemek istemedim ama onlar gelir gelmez evdeki enerjinin nasıl değiştiğini fark ettin mi? Her şey bir anda değişti. Bu gece ruhlarla ilgili bir sorun yaşayacağınızı sanmıyorum. Olursa beni ara. Telefonu yanı başımda tutuyorum." Tess gülümsedi. İkisi de onun için nasıl da endişeliydi. "Ama unutma, o hayaletler hâlâ evdeler. Yarın geleceğim ve bazı cevaplar almaya çalışacağız."

Şimdilik bu kadar gitmeleri bile yeterliydi. Gün içinde yaşanan onca şeyden sonra Tess bitkin düşmüştü. Hayaletler olsa da olmasa da uyumak zorundaydı. Telefonunu şarj cihazına takarak odanın ışığı söndürdü. Alevlerin şöminede dans edip sallandığını izleyerek uykuya dalarken, anne babasının koridorun hemen yanındaki odada olduğunu bilmek için rahatlatıyordu.

Ancak rüyaları korkutucu ve uğursuzdu. O resimlerden birinin içindeymiş gibi tüm dünya karanlık girdaplarla doluydu. Bir tür manik takıntı hissetti, çılgınca bir ihtiyaç, bir açlık. Bu yüzden Wharton sokaklarını aradı.

Tess terden sıırılsıklam olmuş çarşafının içinde uyandı. Ateş sönmüştü. Saate baktı, 05.00 olmuştu. Tess inledi. Kalkması gereken zamandan saatler önce, yalnızca tamamen uyanmasına yetecek kadar erken kalkmıştı.

Bir süre gözleri kapalı orada öylece yattı, yeniden uykuya dalmaya çalışırken annesinin sesini duydu.

"Haydi, yatağa dön Indy," dedi annesi, sert bir fısıltıyla konuşuyordu. "Böyle Tess'i de uyandıracağız."

"Hayır," dedi babası "Bunu yapmam gerekiyor. Şu anda."

Tess örtüyü iterek yataktan çıktı. Koridora yürüdü ve nasılsa onları atölyede bulacağını biliyordu.

Başını içeri soktu ve annesini küçük banyo kapısında gördü.

“Anne?” dedi Tess. “Neler oluyor?”

Jill döndü ve kızına gözleriyle yalvardı.

“Orada temizlik yapıyor,” dedi.

Tess aceleyle koşturup banyoya girdi, içeride babasını deterjanlı su dolu bir kova ve süngerle uğraşırken buldu.

“Duvarlardaki bu kanı temizlemem lazım kızlar,” dedi babası. “Odanın böyle kanla kaplı kalmasına izin veremeyiz.”

“Baba? Şimdi sakın ol. Bu lekeleri bunca zaman sonra böyle temizleyemezsin. Odayı yeniden boyamamız gerekiyor.”

Babası süngeri kovanın üstünde tutarak sıktı. Sabunlu su kovaya geri aktı.

“Görmüyor musun? Burası bir kan banyosu. Anladın mı? Burası da bir banyo. Ve kanla kaplı. Bir kan banyosu.” Sonra güldü. Korkunç bir gülüş. Sadece birkaç saat önce bu odada duyduğu gibi.

İşte o zaman Tess gözlerindeki vahşeti fark etti. Gözlerinin içinde kültürlü babasına ait olmayan bir şey vardı.

Tess ışığı açtı. “Baba!” diye bağırdı. “Uyan!” Odayı hızla geçti ve onu kollarından yakaladı. Kova yere düştü, içindeki sular etrafa döküldü.

Indigo ise gülmeye devam etti. Sanki Tess’i hiç duymuyormuş ya da orada değilmiş gibi.

Bu, babası değildi.

Jill Tess’in ardından odaya girmiş kocaman gözlerle öylece orada kalakalmıştı.

“Indigo!” dedi, sert ve alçak bir tonda. “Indigo, hayatım.”

Tess babasını sarstı. “Baba! Uyan!”

Indigo inleyerek yere çöktü. “Hayır,” dedi, kelimeyi uzatıyor. “Hayır, Daisy.”

Tess annesinin elini tuttu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Indigo boğazını temizledi ve eliyle saçlarını sıvazladı. Kafasını

sallayarak doğruldu. Onu ele geçiren şey gitmişti. Indigo etrafa baktı. “Neler oluyor?” diye sordu.

Tess ona ayağa kalkmasına yardım etti.

“Uykunda yürüyordun,” dedi Jill. “Şimdi seni şu ıslak pijamalardan kurtaralım. Ardından yatağa geri dönebiliriz.” Tess, odadan çıkarmak için babasının koluna girdiğinde annesiyle göz göze geldi.

Indigo, “Ne saçma bir şey bu,” diye mırıldanıyordu.

Tess artık uyuyabileceğini sanmıyordu o yüzden duşa girdi ve uzun bir süre boyunca üzerine akan suyun keyfini çıkardı. Babasının uykuda yürümesini nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilmiyordu. Joe'nun her gece yaşadığı nöbetler gibi bu da babasının buna olduğunu gösteren bir işaret miydi? Yoksa tamamen farklı bir şey mi? Tess'in bu eve geldiğinden beri gördüğü rüyalar da oldukça rahatsız ediciydi. Belki babasına da aynı şey oluyordu.

Ya da belki de daha karanlık bir şey. O odanın içindeki bir şey onu ele geçiriyordu. Ona orayı, geride bıraktığı karmaşayı temizlemeye zorlayan bir şey.

Tess üstüne rahat bir hırka ve kot pantolon geçirdikten sonra mutfağa indi, şömineyi yaktı ve kahve demledi. Sıcak bir fincanla masanın başına oturdu ve gölün üzerinden doğan güneşi izledi. Bu da Wharton'daki gün batımı kadar etkileyiciydi ama yıllar boyunca pek sık doğan güneşi gördüğünü söyleyemezdi.

Ebeveynlerinin üst kattan gelen seslerini işittiğinde kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı. Babasının pankek sevdiğini biliyordu ama geleneksel kabarık türden olanları değil. O daha çok Fransız kreplerine benzeyen, ince pankekleri severdi. Tess bir su bardağı un, iki yumurta, bir buçuk su bardağı süt, bir tutam tuz ve çeyrek su bardağı şeker kullanarak basit bir hamur hazırladı ve beklemeye bıraktı.

Aynı hamuru muffin kalıplarına boşaltarak fırın pankekleri yapmak için de kullandı. *Başka bir kahvaltı seçeneği daha,* diye düşündü. Dondurucudan kahvaltı için birkaç sosis çıkararak tavaya koydu, ardından yumurtaları çırpmaya başladı.

İlk pankekleri tavaya attığı sırada anne babası merdivenden inip mutfağa girdi.

“Neler oluyor burada?” dedi Indigo yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

“Dün yaşadıklarımızdan sonra sıcak bir kahvaltıya ihtiyaç duyabileceğinizi düşündüm,” dedi Tess.

“Hayatım, bunu yapmak zorunda değildin ama ellerine sağlık!” dedi Jill, kocası ve kendine birer fincan kahve alırken.

Tess, masaya tepeleme yığılmış pankekler, yumurtalar ve sosislerden oluşan tabaklar yerleştirdi ve hep birlikte yemeğe daldılar. Havadan sudan sohbet ederlerken, Tess vakit kolluyordu. Bu mutlu havayı bozmak istemese de babasından daha fazla cevap almanın tam zamanı olduğunu biliyordu.

Tess, “Bunların hiçbirine inanmadığınızı biliyorum ama bu evde bir sorunla karşı karşıyayım. Yine saçma bulacağınızı biliyorum ama bu evde hayaletler var,” diye lafa girdi.

“Ay hayatım, yine aynı konu mu?” dedi Indigo.

“Hayır, baba. Beni dinlemek zorundasın. Bu olaylar çözüme ulaşana dek bu evi bir pansiyon olarak kullanamayacağımın farkındasıdır. Dün gece buradaki herkes o yüzden bana yardım etmeye çalışıyordu.”

“Hayalet avcılığı mı?” diye sordu Jill, yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle. İkisi de gülümsemeye başladılar.

“Dün başımıza gelenleri görseydin böyle gülmezdin,” dedi Tess, kapıyı bakarak. Jane ve Wyatt kapının önünde duruyorlardı. “Kanıt-sız bu işi halledemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden size bazı şeyler göstermemde bana yardım etmesi için birkaç kişiyi çağırdım.”

Tess onları içeri davet etti, herkes birbirine *günaydın* dedi, kahve bardakları dolduruldu ve Jane laptopunu çantasından çıkararak masada açtı.

Ve böylece, La Belle Vie'nin mutfağında, güneş ışıklarının aydınlığı altında, önceki gece atölyede yaşananların olduğu video izlendi.

Tess'in anne babasının şaşkınlıkla afallamış yüzlerine baktı.

“Mutlaka mantıklı bir açıklaması vardır,” dedi Jill.

Ancak Indigo başını sallıyordu.

“O şarkı,” dedi, gözleri hafızasını yokluyormuş gibi sağa sola kayarak. “Grey sürekli bu şarkıyı söylerdi. Daisy'ye.”

Tess'in içi ürperdi, Wyatt'la göz göze geldiler. Jane'in yüzünde anladığını gösteren bir gülümseme vardı.

“Hiç şaşırmadım,” dedi. “Benim üçüncü gözümün açık olduğundan haberiniz olabilir. Gecenin ilerleyen saatlerinde üstesinden gelemediğim bir şey hissettim. Zihnimde onu çevirip durdum. Ve yıllar önce atölyede yaşananların Grey ve Daisy arasında olduğundan neredeyse eminim.”

Indigo'ya döndü. “O dönemden hatırladıklarınızı bize anlatabilir misiniz? Çok yardımcı olur.”

Indigo kahve fincanını dudaklarına götürdü, gözünün ucuyla karsısına baktı. O da başını sallayarak onay verdiğini ifade etti. “Vakti geldi, Indy,” dedi.

Neyin vakti? Demek söylemedikleri bir şeyler vardı.

Tess'in babası derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

“İçimden bir ses, her şeyin böyle sona ereceğini biliyordu. Bu yüzden atölyeyi açmanıza izin verdim. Gerçeğin orada yattığını hissetmiştim, yıllarca sessizce bekleyen bir gerçek.”

Kahvesinden bir yudum aldı ve söylediklerinin yarattığı etkinin büyümesi için bir an bekledi.

“Üniversite üçüncü sınıfta, yaz tatilinde, Minneapolis Sanat

Enstitüsü'nde staj yapıyordum. Babam gibi büyük bir sanatçı olmayacağımı biliyordum ama yine de sanatı seviyordum. Bir müzenin ve koleksiyonun nasıl yönetileceğini öğrenmenin, onun dünyasının bir parçası olmamı sağlayacağını düşünüyordum. Haklıydım da bu arada. Her neyse, bir öğleden sonra müzenin direktörü geldi ve bana bir telefon geldiğini söyledi. Arayan annemdi. Büyük artist Sebastian Bell ölmüştü. Bir kalp krizi sonucu öldüğünü vefat ettiğini söyledi ve acilen eve dönmem gerekiyordu. Elbette, her şeyi bıraktım ve annemin yanına koştum. La Belle Vie'ye geldiğimde, annemi yasta ve yalnız olarak buldum. Atölyenin kapısı tahtalarla kapatılmıştı.

“Babam vasiyet ettiği üzre yakılmıştı ya da en azından ben öyle biliyorum ve atölyeye de bir daha asla girmem gerektiği söyledi. Son nefesini verdiği yerde, şövalyesinin yanı başında, sonsuza dek. O zaman bilmediğim şey Grey'in kaybolduğuydu. Elbette anneme nerede olduğunu sordum, neden bizimle olmadığını ve bana birkaç gün önce gitmiş olduğunu söyledi. Daisy'nin de. Onların birlikte kaçtığını düşünüyordu. Ama bu bana hiç mantıklı gelmemişti. O yüzden etrafımdaki insanlara sordum. Grey'in arkadaşlarına, Daisy'nin arkadaşlarına. Ama kimse onları görmemişti. Kimse bir şey bilmiyordu. Hatta Frank'le bile konuştum, ondan her zaman nefret etmişimdir ama adam için üzgün hissetmekten kendimi alamamıştım. Karısı belli ki abimle kaçmış, onu bir başına iki genç çocukla bırakmıştı.”

Indigo kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Babamın cenazesinden sonra, ki tüm dünyadan yüzlerce insan katılmıştı, İkiz Şehirler'deki stajıma geri döndüm. Başka ne yapabildim bilmiyordum. Annem yas tutuyordu elbette ama beni de kendinden uzaklaştırmıştı. Kendimle kalmam gerek, dedi bana. Sen eğitimi bitirmelisin, dedi. Tüm bunlardan sonra eve gelip babamın mirasına bakma işini üstlenebilirmişim. Artık hepsi benim elimdeymiş. Ve ben de aynen öyle yaptım. Sanat tarihi ve işletme alanında diploma aldım ve geri döndüm. Zaten ondan sonrasını biliyorsun. Grey'den bir daha haber almadık, yıllarca onu aramamıza

rağmen. Frank Wharton'dan taşındı, onu veya Daisy'nin çocuklarını bir daha hiç görmedik. Annenle evlendik, sen doğdun ve geri kalan yaşamımı vakfı yönetmeye harcadım. Şimdi Eli onu devralmaya hazırlanıyor.”

“Ama hikâyenin tamamı bu değil, değil mi?” diye sordu Jane.

Indigo mağlup olduğunu kabullenerek bir iç çekti. “Hayır,” dedi. “Hikâyenin tamamı bu değil. Çünkü görmezden gelemezdim. Sadece kabul edemezdim. Grey, birdenbire ortadan nasıl kaybolmuş olabilirdi? Bu çok saçmaydı. Eğer o ve Daisy birlikte kaçmış olsalardı, bana mutlaka haber ulaştırırdı. Annemize haber verirdi. Düşündükçe, kaçmak için nedenleri bile olmadığımı fark etmiştim. Babamın tüm gücü ve etkisiyle Frank'i aradan kolayca çıkarabilirlerdi. Bir milyon dolar aradan çekilmesine yetmez miydi? Frank anında kabul ederdi. Ama beni en çok rahatsız eden detay, Daisy'ydi.” Indigo başını salladı. “Çocuklarını çok seviyordu. Kardeşimi ne kadar sevse de çocuklarını on kat daha çok seviyordu. Çocuklarını bırakıp gitmezdi. Adım gibi emindim.”

Tess, ateşin önünde oturuyor olmasına rağmen soğuk bir rüzgârın içinden geçtiğini hissetti. Jane'e baktı. O da aynı şeyi hissetmişti.

Babası sözlerine devam etti. “Ve daha da kötüsü var. Daisy'nin Frank ile evlenmeden önce Grey'den ayrılmak için haklı bir nedeni vardı. Çok haklı bir neden hem de.”

Wyatt, Tess ve Jane, Indigo'nun ağzından çıkan her kelimeyi pür dikkat dinliyorlardı.

“Neden neydi?” diye fısıldadı Tess.

Indigo, bir an için gözlerini kapadı. “Delilik hayatım,” dedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Babasının sözleri odadaki oksijeni emmiş gibiydi. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Hatta nefes almıyor sayılırdı. Jill kocasının elini tuttu.

“Sorun değil, tatlım. Artık bilmeleri gerekiyor.”

Indigo kızına döndü. “Atölyede bitmiş tablolar bulduğunu söylediğinde, dün gece söylediğim gibi, bunların babamın eseri olamayacağını biliyordum. Ne annem ne de babam asla onları dünyadan gizlemezdi. Onların yüksek bir olasılıkla Grey'e ait olduğunu düşündüm ve bir bakışta da haklı olduğumu anladım. İçlerinde koşan çaresizliği apaçık ortada. O doğuştan böyleydi. Günümüzde, bu tür rahatsızlıklar için artık başka isimlerimiz var. Bu tür bir hastalıktan mustarip olan insanlara yardımcı olabilen ilaçlar var. Ama gerçeği söylemem gerekirse ben onun akıl hastası olduğuna inanmıyorum. Bence ondaki başka bir şeydi. Daha derin ve ilkel. Gizli bir perdeden sızıp bir şekilde onu ele geçiren bir kötülük.”

“Hep orada mıydı?” diye sordu Tess. “Ama bana hep Wharton'da harika bir çocukluk geçirdiğinizi anlatmıştın.”

Indigo onayladı. “Evet, tatlım. Bir bakıma da öyleydi. Ama eğer bu evde çocukluk travması yaşayan biri varsa, o da bendim.” Tess şaşkınlıktan nefesini tuttu. Indigo elini onunkinden ayırmadı. “Sorun değil. Uzun zaman önceydi. Ama anne babamın bana yaşattığı bir travmadan bahsetmiyorum. Onlar mükemmel, sevgi dolu insanlardı. Sorun her zaman Grey'di. Her zaman. Bazı günler en iyi arka-

daşımdı, göl kıyısında ve kasabanın etrafındaki ormanlarda sonsuz maceralar yaşırdık. Ama diğer günler... Sanki farklı biriydi. Öfkeli. Saldırgan. Sadece bana karşı değil, hayvanlara karşı da. Başka insanlara da. Geceleri evden çıkıp sokaklarda dolanırdı. Annemler gece yarısında ne yapıyor diye meraklanırlardı, Ben sonra ona Dr. Jekyll ve Mr. Hyde* demeye başladım. Çünkü neredeyse gerçekten başka bir insana dönüşüyordu gibiydi. Kötü bir insana. İnsandan çok bir şeye dönüşürdü sanki, kurt adamların dolunayda başka birine dönüştüğü gibi. Bunun gibi anlarda, sesi bile değişirdi. Korkunç, neredeyse şeytani bir tona bürünürdü.”

Tess Wyatt’la göz göze geldi. Aynı şeyi düşünüyorlardı. Atölyede duydukları ses buydu.

“Bir sabah uyanıp bir gece önce birini öldürdüğünü duyacağımı bekler oldum. Durum o kadar kötüydü. İnanılmaz öfke nöbetlerine girerdi. Benimle, annemlerle hatta Daisy’le bile kavga ederdi. Ama ikisi birlikteyken, Daisy’nin onun üstünde şaşırtıcı bir etkisi vardı. Onu gerçekten seviyordu ve mutluydu. Kendi olabiliyordu. Gerçek kişiliğiyle. Karanlık hali değil. Daisy, onun ruhunu zehirleyen neyin antidotuydu. Ama bu mutluluk hali de uzun sürmedi. Hyde her zaman dışarı çıkmanın bir yolunu buluyordu. Daisy onu terk ettiği gece, tamamen ortaya çıktı. Hyde uzun zamandır ortalıkta yoktu. O gün Daisy’yi gerçekten korkutmuştu. Onu boğmaya başlamıştı ve annem müdahale etmeseydi onu öldürebilirdi. Minicik bir kadının olmasına rağmen, Grey’i Daisy’in üzerinden çekti ki kızcağız kaçabilmesin diye. Daisy bu evden koşarak, bir bakıma direkt Frank Erickson’ın kollarına kaçtı. Ve orada da kaldı.”

“Peki, ondan sonra Grey ne yaptı?” diye sordu Tess.

“İyi değildi,” dedi Indigo. “Hiç iyi değildi. Önceden bunun bir *takıntı* olduğunu söylemiştin, gerçekten de öyleydi. Geceleri gizlice

* Dr. Jekyll ve Mr. Hyde: İskoç yazar Robert Louis Stevenson’ın 1886 yılında yayımladığı Gotik uzun hikâye. Çift kişilikli ana karakteriyle İngiliz Edebiyatı’nın en ünlü eserlerinden biridir ve Gotik korku türünün öncü eserlerinden biri olarak kabul edilir.

dışarı çıkar ve Daisy'i bulmaya çalışırdı. Bunu tahmin edip birkaç kez onu takip ettim, yapacaklarından korkuyordum. Açıkçası, bu durum hepimiz için oldukça yorucu bir hal almaya başlamıştı. Üniversiteye kabul edildiğimde gitmek istemedim ama ailem, özellikle de annem gitmemde ısrar etti. Normal bir yaşam sürmemi, mutlu olmamı istediler."

Tess, babasına yeni gözlerle bakıyordu. Ne kadar korkunç bir çocukluk yaşamıştı. "Gerçekten Grey ve Daisy'nin birlikte kaçtığına inanmadın," dedi.

"Annemin kasabaya yaydığı, resmî hikâye buydu," dedi Indigo. "Ama hayır. Hiç inanmadım. Grey'in onu öldürdüğüne inanmaya başlamıştım. Ve sonra, belki kendini de öldürmüştür."

"Ah babacığım, çok üzgünüm," dedi Tess. "Tüm bunların yeniden ortaya çıkmasına neden oldum. O kapıyı hiç açmasaydım keşke."

"Hayır hayatım," dedi. "Senin suçun değil. Aileler böyle sırları gömmeye çalışırlar. Ama sonunda, gerçek en derin, en karanlık deliklerden tırmalayarak bile olsa dışarı çıkmanın bir yolunu bulur. Ve gerçekte ne olduğunu asla bilemeyebiliriz."

"Öğrenmenin bir yolu olabilir," dedi Jane, çantasından küçük gümüş bir kutu çıkararak.

Kutu, *Oz Büyücüsü'nün** komodininde olabilecek kıvrımlar ve sihirli sembollerle kaplıydı. Kutuyu açtı ve içinden uzun gümüş bir zincire bağlı, büyük, mor bir kristal çıkardı. Kristali kaldırdığında üzerine yansıyan güneş ışıkları odanın her yanına mor lekeler yansıttı.

"Bu bir pandül**," dedi. "Dün gece kullanma fırsatımız olmadı. Diğer tarafla iletişim kurmanın başka bir yoludur. Grant'ın kayıt cihazları olabilir ama bu bize gösteri olmadan doğrudan cevaplar

* *Oz Büyücüsü*: L. Frank Baum tarafından yazılıp W. W. Denslow tarafından resimlendirilen bir çocuk romanıdır. Kitabın 1939 yılında filmi çekilmiştir.

** Pandül: Bir zincirin veya ipin ucuna sallanabilecek bir kütenin bağlanmasıyla meys dana getirilen basit düzeneğe pandül adı verilir. Bu, 'sarkaç' olarak da bilinir.

verebilir. Bu evde hayaletler olduğundan eminim ve onlar atölyede yaşadıkları travma ve dökülen kan sonucu buradalar. O odada ne olduğunu gerçekten bilen tek kişiler. Neden direkt onlara sormuyoruz?”

Güneş battığında La Belle Vie’de buluşmaya karar verdiler, ki bu da aralık aylarında saat dörde tekabül ediyordu.

Tess ve Wyatt bu zamanı köpeklerle birlikte uzun bir yürüyüş çıkararak değerlendirdiler. Storm’un bu sarkaç işi bitene kadar Wyatt’ın evinde kalmasına karar verdiler. Indigo ile Jill’se dinlenmek için odalarına çekildiler. Tess, bu olayların babasını derinden etkilediğini görebiliyordu. Bu akşam yaşanacaklarla yaraya tuz basmış olacaktı.

Saat dörde gelirken mutfakta toplandılar. Indigo’nun üstünde siyah, yüksek yakalı bir kazakla bej pantolon vardı, öğleden sonrayı dinlenerek geçirdiği için rahatlamış görünüyordu. Jill ise boynunda gümüş zincirler bulunan koyu mor bir elbise giyyordu.

“Ruh çağırma seansına ne giyerek gidilir bilemedik,” dedi, omuz silkerek.

“Harika görünüyorsunuz,” dedi Tess, ikisini de yanaklarından öperken.

“Hâlâ tüm bunların bir saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyorum,” dedi Indigo, hırsla.

“Haydi ama İndy, biraz açık fikirli ol,” dedi Jill. “Önyargılı olma lütfen.”

Indigo karısının elini tuttu ve öptü. “Seninle her şeye varım,” dedi.

Mutfak masasındaki yerlerini aldıktan sonra Jill Tess’e döndü. “Bize biraz Wyatt’tan bahset bakalım,” dedi. “Aranızda basit bit arkadaşlıktan çok daha fazlası var gibi görünüyor.”

Tess gülümsedi. “Evet,” dedi. “Henüz ne olduğundan emin değilim ama birlikte bir yola adım attığımız kesin.”

“Daha şimdiden yaşlı, evli bir çifti andırıyorsunuz,” diyerek araya girdi Indigo. *Ne tuhaf*, diye düşündü Tess. Birkaç gün önce Jane de aynı benzetmeyi yapmıştı.

“Benim rızamı aldın say,” diye devam etti Indigo. “Sağlam bir adam. Nazik. İlgili. Ailesi gibi.”

“Kendine eş olabilecek birini bulduğun için çok mutluyuz tatlım,” dedi Jill, kızının elini tutarak. “Bu dünyanın sunabileceği tüm mutluluğu hak ediyorsun. Elbette kimse biricik kızımız için yeterince iyi olamayacak ama Wyatt işe yarar biri gibi duruyor,” dedi, gözleri parlıyordu.

Çok geçmeden Jane’le Wyatt kapıyı çaldı. Artık zamanı gelmişti.

Atölyeye geçerek bir daire oluşturdular. Jane yanında tütsü paketleri ve mumlar getirmişti. Alevlerin yumuşak ışığı ve yaydıkları kokularla odayı ferahlattılar.

Jane dışa uzattığı elinde pandülün zincirini tutuyordu.

“Bu pandülü ruhlara evet ya da hayır soruları sormak için kullanacağız,” diye açıkladı Jane. “Talimatlar verip bazı sorular soracağım ve oradan sonra nasıl ilerleyeceğimize bakacağız. Hiçbir şey için garanti vermiyorum.” Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp bir an için tuttuktan sonra dışarı üfledi. “Odanın enerjisiyle senkronize olalım. Derin bir nefes alın, verin. Alın, verin.”

Tess’in bir elini Wyatt diğerini ise annesi sıktı.

Jane gruba dönerek, “Başlayalım,” dedi. “Bizimle olan ruhlara sesleniyorum. Sizlerle konuşmak için buradayız. Saf niyet ve sevgi ile geldik. Huzursuz olduğunuzu biliyoruz. Size yolunuza devam etmeniz için yardımcı olabiliriz.”

Tess odada bir soğuk hava akımı hissetti. Gözü Wyatt’a ilişti. O da değişikliği hissetmişti.

“Bizimle iletişim kurmak için korkunç bir çaba ve uğraşa girdiniz,” diye devam etti Jane. “Neden daha kolay bir yolla anlaşmaya çalışmıyoruz? Tüm bu yaşanan karmaşaya gerek yok.”

Jane'ın sözleri Tess'i biraz eğlendirmişti. Ruhlarla sanki önlerinde duran insanlar gibi konuşuyordu. Belki bir bakıma öyleydiler.

“Size bazı sorular soracağım. Diğerlerinin de size sormak istedikleri olabilir. Evet demek için pandülü sola, hayır demek için sağa sallamanızı isteyeceğim. Sorular arasında pandülü sallamamanızı rica ediyorum. Böylece yanıtlarınızı yanlış yorumlamamış olacağız.” Elinde tuttuğu pandülü aşağı sarkıttı. Kımıldamadan havada duruyordu.

“Size ilk sorum şu; bu oyunun kurallarını anlıyor musunuz?”

Tess nefesini tuttu ve pandülün sola doğru sallanmasını izledi. Annesi elini sıkıttı.

“Dur,” dedi Jane.

Pandül durdu. *Pandülü kendi de sallamış olabilir*, diye düşündü Tess. Jane bunu kimseye fark ettirmeden rahatça yapabilirdi. Ama sallanırken bir anda yamuk bir şekilde havada durmasını sağlamak? Tess bunun bir hile olamayacağından emindi.

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Indigo.

“Sessiz ol,” dedi Jill.

“Daisy bu gece bizimle mi?”

Sola sallandı.

“Merhaba, Daisy,” dedi Jane. “Lütfen pandülü durdur. Peki, Grey de burada mı?”

Bir süre hareket olmadı ancak sonra pandül sola sallandı.

Indigo etrafa bakındı. “Abi?”

“Merhaba, Grey,” dedi Jane. “Lütfen pandülü durdur.”

Durdu.

“Amethyst'in bulduğu tabloları sen mi yaptın?”

Sola sallandı, evet.

“Atölyede neler yaşandığını bilmemizi istiyor musun?”

Pandül o kadar sert sola sallandı ki Jane'in elinden fırlayıp Indigo'nun göğsüne çarptı. Indigo onu yakalayarak Jane'e geri verdi. Jane bir nefes alıp pandülü tekrar elinden sarkıttı.

“Soruyu açıkça sormaya karar verdim,” dedi Jane. “Etrafindan dolanarak vakit kaybetmeyeceğim. Hepimizin yapması gereken işleri var, sizin de meşgul varlıklar olduğunuzu düşünüyorum. Grey ve Daisy bu odada mı öldüler?”

Pandül sağa sallandı. Hayır.

“Grey bu odada mı öldü?”

Sağa sallandı. Hayır.

“Daisy bu odada mı öldü?”

Sola sallandı. Evet.

“Grey Daisy'i öldürdü mü?”

Pandül sağa sallandı.

Tess'in şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Bu cevabı beklemiyordu.

Jane grup üyelerine bakarken, bir sonraki soruyu ne zaman sorması gerektiğini pek bilemiyor gibi görünüyordu. Açıkçası o da bu cevabı beklemiyordu.

Tess elini kaldırdı. “Benim bir sorum var,” diye fısıldadı. Jane başıyla onay verdi.

“Daisy bir yerde tutsaktı ve çıkmaya mı çalışmıştı? Mesela banyoda?” Tırmalama seslerini düşündü.

Pandül sola sallandı ve durdu.

“Daisy saklanıyor muydu?”

Sola sallandı.

“Daisy, Grey'den mi saklanıyordu?”

Sağa sallandı.

Jane, tekrar gruba baktı. Indigo boğazını temizledi ve konuşmaya başladı. "Daisy, Dr. Jekyll'dan mı saklanıyordu?"

Pandül bir an durdu. Ve sonra sola sallandı. Evet.

Indigo derin bir nefes aldı ve gözlerini karısının gözlerine kilitleyerek devam etti. "Dr. Jekyll, Daisy'i öldürdü mü?"

Ve işte o zaman pandül öyle hızlı bir halka çizdi ki Jane'in elinden fırlayıp pencerelerden birine çarparak camın kırılmasına neden oldu. Ancak pandülün kendisine bir şey olmamıştı.

Indigo başını ellerinin arasına gömerek ağlamaya başladı. Jill elini onun sırtına koydu.

"Bilmemizi istediğin şey bu muydu?" diye sordu Jane. "Bu yüzden mi buradasınız?"

Pandül önce sola sonra sağa sallandıktan sonra durdu.

"Evet ve hayır mı?" diye sordu Jane.

Sola sallandı.

"Daha fazlası da mı var?"

Sola sallandı. Evet.

O anda Tess konunun ne olabileceğini bildiğini düşündü. En azından bir kısmını.

"Daisy, çocuklarını bulmamızı ve senin onları terk etmediğini söylememizi mi istiyorsun?"

Bir anda sessizliği delen büyük bir feryat yükseldi. İçinde hüznün, çaresizliğin ve yıkımın haykırışı vardı. Gecenin karanlığında bir harpianın*, ölümün, yıkımın ve umutsuzluğun haykırışı gibiydi âdeta. Ses oda boyunca yankılandı ve Tess'in kulaklarında çınladı ancak yine bunu ondan başkası duymamış gibi görünüyordu.

* Harpia: Yunan mitolojisinde Thaumasi ile Elektra'nın üç kızını topluca belirten isimdir. Kadın başlı, akbaba bedenli Siren'lere benzeyen bu kanatlı ifritler, fırtınaların ve ölümün sembolü sayılırlardı.

“Çocuklarımı bulacağım Daisy,” dedi Tess. Ve feryat kesildi.

Tess, “Keşke evet-hayır soruları dışında başka sorular da sorabilseydik,” diye fısıldadı Wyatt'a doğru.

Jane toparlandı, tekrar enerjisini dengeledi ve sorularına devam etti. “Dr. Jekyll kendini mi öldürdü?”

Sağa sallandı.

“Grey, Dr. Jekyll'ı mı öldürdü?” diye sordu Indigo.

Sağa sallandı. Durdu.

Indigo derin bir nefes aldı. “Grey ve Dr. Jekyll'ı Sebastian Bell mi öldürdü?”

Tess onlarca yıl biriken öfke, hüznün ve çılgınlığın odaya toplandığını hissetti, duygular öyle yoğundu ki nefes alıp veren gerçek bir varlığa dönüşmüştü sanki. Ve sonra atölyedeki bütün camlar patladı.

KIRKINCI BÖLÜM

Indigo sessizce ağlarken Jill eşine sarıldı. Tess ne yapacağını bilmiyordu.

Indigo cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. “Uzun zamandır bundan şüpheleniyordum,” dedi, sesi paramparçaydı. “Grey'in kaybolduğuna hiçbir zaman inanmadım. Bu yalnızca dışarıya karşı söylediğimiz bir şeydi. Bu sözleri yüreğimin en karanlık köşesinde yıllarca sakladım, dillendirmek istemedim. Onca gizlilik, odanın kapatılması. Tüm bunlar bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi ancak annemin izinden gittim. Onun da bir şekilde her şeyi öğrenip olayı örtbas etmeye çalıştığını düşünüyorum.”

“Artık olaylardan şüphe duymanıza gerek yok,” dedi Jane, sakın bir sesle. “Onlar buradalar, kendilerine soralım.”

Yine bir çember oluşturdular. Bu kez gruba Indigo öncülük etti.

“Grey, abicim, babam Hyde'ın öfkeli bir anına mı denk geldi?”

Pandül sola sallandı.

“Mr. Hyde Daisy'i zaten öldürmüş müydü?”

Sol sallandı. Durdu.

“Çocuklarını bırakmayı reddettiği için mi Daisy'i öldürdü?”

Sol sallandı. Durdu.

“Mr. Hyde babamıza da saldırdı mı?”

Pandül hareketsizdi. Sonra sola sallanarak durdu.

Indigo gözlerini eşine çevirdi. “Durumu çözmeye çalışalım,” dedi ve ardından grubun kalanına dönerek, “Sebastian, Grey'in öfke nöbeti içinde Daisy'i öldürdüğünü gördü. Grey Sebastian'a saldırdı. Ama nasıl...”

“Ne yapmaya çalıştığını anladım,” dedi Tess. “Neler oldu da Sebastian, Grey'i ve Mr. Hyde'ı öldürmeye çalıştı?”

Jane gruba baktı. “Başka sorusu olan var mı? Aklınıza gelen başka bir...”

Indigo elini kaldırdı. “Tanrım, bana yardım et. Benim bir sorum var. Bu beni yıllarca uykusuz bırakan ve beynimin içinde dolanıp neredeyse çıldırmama neden olan bir soru.”

Jane başını salladı ve pandülü sarkıttı.

“Cenazeleriniz nerede?”

Tess'in kalbi hızla atmaya başladı; yüzünden kanı çekilmiş gibi hissediyordu. Wyatt'ınsa eli terlemişti.

“Biliyorum bu bir evet-hayır sorusu değil ama başka nasıl sorabilirim bilmiyorum,” dedi Indigo, gözleri dolmuştu.

Pandül bir daire çizdi.

“Evde mi?”

Sağa sallandı. Durdu.

“Gömülü mü?”

Sağa sallandı. Durdu.

Birdenbire Tess anladı. Bedenlerin nerede olduğunu bir şekilde biliyordu. Konuşmak için izni ister gibi elini kaldırdı. Jane başıyla onayladı.

“Bedenleriniz Salmon Koyu'na giden yoldaki uçurumun aşağısında mı?”

Pandül sola sallandı. Jane sanki alev almışçasına pandülü yere düşürdü.

“Bir dakika,” dedi Tess. “Bu mantıklı değil. Grey, cinayetten sonra en azından uçurumu resmeden tabloyu yapmış olmalı.”

Sonraki birkaç gün, bir dizi olayın hızla yaşandığı günlerdi. Nick, atölyedeki kanın iki kişiye ait olduğunun tespit edildiğini söyledi. Tess karşılaştırma için bir kan örneği vermişti, buna göre içlerinden biri Tess'in DNA'sıyla örtüşüyor diğeri ise örtüşmüyordu. Yani Grey ve Daisy.

Tess, Nick'ten Daisy'nin çocuklarını aramaya başlamasını rica etti. Kadına bir söz vermişti ve onu tutmaya niyetliydi. İnternet üzerinden yaptığı aramalar hiçbir sonuç vermemişti ancak Nick onları bulacağına emindi. Tess, çocuklara bu haber kendisinin verip veremeyeceğini sordu.

Tess, polis şefine evdeki hayaletlerden ve yaptıkları ruh çağırma seansından da bahsetmişti. Uçurumun aşağısındaki kıyıyı araştırıp neler bulabileceğine bakmasını istemişti. Wharton'daki tuhaf ve ötesi polis isteklerine alışkın olan şef, bu aramayı gerçekleştirmek için sorun çıkarmadı. Bulunan kemikler analiz ediliyordu. Ancak Tess'in aklında onların kime ait olduğuna dair herhangi bir şüphe yoktu.

Bu onlara Grey'in nasıl öldüğünü, o odada tam olarak neler olduğunu, Serena'mn nasıl her şeyi örtbas etmeye çalıştığını veya o korkunç gece yaşananlar hakkında başka bir açıklama getirmemişti. Ancak Bell ailesinin nihai bir sona ulaşmalarını sağlamıştı. Ve bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Bu olayların ardından gelen günler tamamen sıradan geçiyordu. Artık tırmalama sesleri yoktu. Hayaletler yoktu. Gecelere yaşanan tuhaf olaylar yoktu. Tess ve annesi yeni yıl için evi süslediler, ağaca asmak için eski aile yadigârlarını ve Tess'in kar fırtınasının olduğu o

korkunç geceki alışverişinde aldığı yeni süslemeleri kullanmışlardı. Tess, o gecenin üstünden yıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Cumartesi gününün erken saatlerinde, Tess süsledikleri dört Noel ağacının son dokunuşlarını yaparken içerisi bir anda soğumuştur. Ancak bu sefer nedeni bir hayalet değildi. İçerisi gerçekten soğumuştur çünkü kapı açılmış ve dışarıdaki soğuk hava odaya dolmuştu. Eli açılan kapıdan içeri girdi.

Günün ilerleyen saatlerinde, Tess, Eli, Indigo ve Jill sıkıca giyinip Wharton'ın Harikalar Diyarı'ndaki yılbaşı ağacının ışıklarının yakılacağı festival için göl kıyısına gittiler. Storm onlara öncülük ediyordu. Donmuş gölde ilerledikçe etrafta birçok insan olduğunu gördüler. Harrison's House'dan Simon'la Jonathan, Kate'le eşi Nick Stone ve Beth St. John, etkinlik için kapanmış olan Superior Café'den gelen insanlar, adada yaşayan Tess'in daha önce gördüğü ancak tanışmadığı aileler.

Grant buz bardan onlara el salladı, bir yandan da sıcak şarap ve diğer festivali temsil eden içecekler servis ediyordu. Hunter'sa ateşin önünde durmuş, "bocking" yapıyordu. Bu sıcak bir çubuğu biranın içine daldırarak bir nevi onu karamelize etmek demekti. Eli bunu fark etti ve denemek istediğini söyledi.

Sanatçılar ve yerel esnaf takı, seramik, tekstil, makrame hatta çizimlerini sattıkları masalar kurmuşlardı. Karada büyük bir mangal yapılıyordu, Jim sosis ve burgerler pişiriyordu. Birisi büyük bir patlamış mısır makinesi getirmişti ve taze patlamış mısır torbaları dağıtıyordu. Bir grup şarkıcı, kostümler giymiş, bir flüt eşliğinde Rönesans şarkıları seslendiriyordu.

Her yerde ışıklar parlıyordu, dev bir Noel ağacı ile bir menora* her şeyin ortasında duruyordu.

Kurlamalar Wharton'da resmî olarak başlamıştı.

* Menora: Yahudi bayramlarında kullanılan dokuz kollu şamdan.

“Ne kadar hoş,” dedi Indigo Jill'e gülümseyerek. “Neden buradan taşındık ki?”

“Her gün golf oynayabilmen için,” dedi Jill ve kocasının kolunu sevgiyle sıktı.

Wyatt da onlara katıldı ve serbest bırakılan köpekler gölde hep beraber oynamaya başladılar.

Tess için hayat daha iyi olamazdı. Bu insanlardan, bu kasabadan başka bir yerde mutlu olabileceğini sanmıyordu.

O manzarayı izlerken, Tess'in aklına pandül seansının sabahı geldi. Wyatt'ın Storm'u eve getirdiği sabah. Mutfak kapısını açılmış ve köpek büyük bir neşeye içeri atlamıştı ancak Tess'in kucağına değil. Storm doğruca Indigo'ya doğru koşmuştu.

“Ay, aman!” dedi Indigo, köpek boynuna burnunu sokup kucağına zıpladığında. “Merhaba! Nasıl gidiyor, koca adam!”

Köpek kuyruk sallayıp havladığında, Indigo Tess'e döndü. “Çocukken bizim de böyle bir köpeğimiz vardı,” dedi. “Beyaz bir çoban köpeği. Babam tüm şehirde onunla dolaşırdı.”

Tess'in kalbi hopladı. Joe'da buluştukları gün bundan bahsetmişti, şu anda o gün bir ömür kadar uzak görünüyordu.

“Hiç unutmam,” diye devam etti Indigo, “Annem hep onun beni korumak için gönderildiğini söylerdi. Ve öyle yaptı. Ben ve Grey arasına geçen kavgalarda hep beni korudu, hem de sayamayacağım kadar çok kez.”

Köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı.

“İşin ilginç yanıysa şu,” diye devam etti Indigo. “Köpek bir kar fırtınasında arka kapımızda belirmişti. Yerel halka göre, insanların zor anlarında beyaz bir köpek ortaya çıkarmış. Bir tür koruyucu melek gibi.” Gülümsedi. “Ama tabii ki, bu sadece eski bir hikâye.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

La Belle Vie, 1970

Sebastian ve Serena, bir sanat sergisi için New York'taydılar ancak eve geldiklerinde yalnızca bir katliam olarak tanımlayabilecekleri bir manzarayla karşılaşmışlardı. Eve girdikleri anda bunu hissetmişlerdi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sebastian içgüdüsel olarak merdivenlere yöneldi.

Ve sonra tüm dünyası başına yıkıldı.

Oğlunu kandan sıırsıklam olmuş bir halde, elindeki parlak kırmızı kanı duvara sürerken buldu. Sebastian, bir an sersemlemiş halde etrafa bakındı. Duyguları karmakarışıkı. Yeni tuvaler tarafa saçılı duruyordu. Banyoya girince nefesi kesildi. Tüm oda kanla kaplıydı. Yerde bir bıçak duruyordu.

“Banyo duvarlarını temizlemeye çalıştım,” diye fısıldadı Grey. “Ama çıkaramadım. Korkarım lekeler kalıcı.”

Sebastian ana odaya geri döndü. “Grey, Tanrı aşkına burada neler oldu böyle?”

“Bilmiyorum baba,” dedi Grey, yalvaran bakışlarla babasından veremediği cevapları istedi. Başını salladı. “Uyandım ve bunları buldum.” Tuval yığınlarına işaret etti. “Ve diğer her şeyi.” Eliyle odayı işaret etti.

Sebastian Bell, oğlunun çizdiği tabloları bakıyordu. Oğlu için büyük umutları vardı, yeteneği onunkinden daha büyüktü. Ancak bu tabloların neyi tasvir ettiğini fark ettiğinde içini dehşet ve korku kapladı. Takıntı. Korku, resimlerin içine işlemiş gibi duruyordu.

Daisy, zavallı kız. Baba oğluna bu sözcükleri söylemek için kendini zorladı.

“Onu öldürdün mü?” Sözler sert bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Grey hıçkırıkların etkisiyle yere yığıldı. “Hatırlamıyorum,” diye cikledi.

“Kızın vücudu nerede?” diye tısladı Sebastian.

Grey hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Ama sormasına gerek yoktu. Uçurum resmi ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Oğlunu yakasından çekip ayağa kaldırdı.

“Topla kendini,” diye homurdandı. “Bu durumu düzelterek. Düzeltilebileceğimiz kadar.”

Oğlunu merdivenlerden aşağı sürüklerken eşiyle göz göze geldiler. Kadın onlara doğru birkaç adım atıp konuşmak için ağzını açtı ancak Sebastian hayır dercesine başını salladı. Bakışlarıyla birbirlerine her şeyi anlatmışlardı zaten. Konuşmaya gerek yoktu. İkisinin kapıdan çıkmalarını izlerken elleri ağzına kapattı.

Sebastian arabayı uçuruma doğru sürdüğünde, Grey bir tür katatonie girmiş gibi görünüyordu. Babasının sorularına yanıt vermiyordu. Sadece yüzünde hafif bir gülümsemeyle dümdüz önüne bakıyordu. Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Ve sonra uçuruma vardılar.

Sebastian Bell, Wharton dışındaki uçurumun kenarında duruyordu, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Aşağıya baktı ancak yalnızca kıyıya vuran dalgaları gördü. Nasıl bu noktaya gelmişlerdi? O çocuk, oğlu, başından beri kötüydü. Hem o hem de Serena bunu biliyorlardı. İlk başta kabul etmek istememişlerdi ancak Grey bir genç adam olmaya başladıkça, bu daha bariz bir hal almıştı. Hep di-

şarı çıkmak isteyen bir güçle doluydu ve bazen gerçekten de dışarı çıkmıştı.

Ama böyle bir olay? Sebastian'ı bir dehşet duygusu kapladı. Eğer oğlu her şeyden çok sevdiği Daisy'e böyle bir şey yapabildiyse, daha neler yapabilirdi? Onu nasıl durduracaktı? Durdurabilir miydi?

Karşısındaki oğlu değildi. Şimdi bunu görüyordu. Çocuğun gözleri gece kadar siyahtı.

“Burası mı?” diye sordu Sebastian.

Grey'in dudaklarından alçak bir hırlama çıktı, ardından bir kahkaha attı. “Beni terk etmemesi gerektiğini bilmeliydi.”

Ancak ses Grey'e ait değildi. Bu bir canavarın sesiydi. Sebastian'ın diğer oğlunun Bay Hyde olarak adlandırdığı yanıydı. Grey doğduğu günden beri ailesini rahatsız eden şeytanın.

Ve Sebastian birdenbire kararlılıkla doldu. Yıllardır örttükleri hataları, kötü muameleleri ve yaralanmaları düşündü. Sevgili eşi Serena'yı, her gece acı içinde ağlarken hatırladı. Zavallı Indigo'yu, kardeşinin öfkesi karşısında korkmuş ve siper olurken görebiliyordu. Ve şimdi de bu. Hiçbir şey bu durumu düzeltemezdi. Oğlunu eski haline döndürmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Karşısında duran oğlu muydu ki? Yoksa bir şeytan mı?

Ve böylece düşünmeye hatta eylemlerinin ciddiyetini kavramaya başlamadan, Sebastian sahip olduğu tüm gücü topladı ve canavarın üstüne koşarak onu uçurumdan aşağı itti.

Oğlunun uçurumdan düşüp aşağıdaki kayalara çarparken çıkardığı sesle Sebastian'ın göğsü sıkıştı, dayanamadığı bir ağrıyla sarsıldı. Gözlerini yıldızlarla dolu gökyüzüne çevirdi.

Ölmek için çok da kötü bir yer değildi. Oğlu da burada ölmüştü. Ve niceleri.

Ama hayır. O an, orada ölemezdi. Kasabaya, La Belle Vie'ye geri döndü. Yere düşmeden önce girişe ulaştı.

Serena yanma koştu. Ona, “James'i ara,” diye fısıldadı, Bells'in

sadık adamına atıfta bulunarak. “Uçurum. Cesetleri saklaması gerekiyor.”

Serena anlamıştı.

Ve sonra, Sebastian savaşmayı bıraktı.

Ambulans geldi ve adamın bedenini götürdükten sonra Serena, James’i aradı. Ardından kocasının atölyesine yürüdü. Bir sakinlik onu sarmıştı. Şimdi sıra Sebastian’ın mirasında ve Indigo’nun geleceğindeydi.

Çok fazla kan vardı. O anda tuvalleri fark etti. Onlara attığı bir bakışla, bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Onları topladı ve banyoda yığdı. Belki bir gün onları yakarım diye düşündü. Ama bir şeyden emindi. Onlar asla gün ışığını görmeyeceklerdi. O zaman kapıdaki tırnak izlerini gördü, uzun, derinlere gömülü çizikler. Burada ne olmuştu böyle? Grey, sen ne yaptın? Daisy’i bu odada hapsetmiş gibiydi. O ve Sebastian başka şehirdeyken mi olmuştu tüm bunlar?

Serena atölyeden çıkarak kapıyı ardından kapattı. James diğer işi hallettiğinde bu odayı da tamamen kapatmasını isteyecekti. O odayı bir daha asla görmek istemiyordu.

Ve geçen zaman içinde odanın içindeki o korkunç sır ve şeytanlar kapıya sardılar, ona sıkıca tutundular. Serbest kalmak için doğru zamanı bekliyorlardı.

Son.

TEŞEKKÜR

Bu kitap pandemi sırasında yazıldı ancak bu yeni gerçekliği kitabımda kullanmadım. Editörlerim ve ben, herkesin pandemi yorgunu olduğunu düşündük ve birçok okuyucumun kitaplarımla yaptığım söyledikleri gibi, kaçış için bir roman okurken bu hikâyeye sarılmak ve kendinizi tekrar bu korkutucu ve zor zamanın içinde bulmak zorunda değilsiniz. Bu yüzden herhangi bir atıfta bulunmuyorum ve karakterlerim onun sonuçlarıyla başa çıkmıyorlar. Belki başka bir kitapta, gelecekte, bunu yaparım.

Eğer teşekkür kısmını ilk okuyanlardan biriyseniz, benim gibi, bu yazıda kitapla ilgili herhangi bir sürprizi kaçırmak istemiyorum ancak bu kitaptaki zaman çizelgesi benim için biraz kafa karıştırıcıydı. Okuyunca ne demek istediğimi anlayacaksınız. Bu yüzden ilk teşekkür etmek istediğim kişiler, editörlerim Alicia Clancy ve Faith Black Ross. Bazen geçmiş ve şimdiyi doğru bir şekilde bir araya getirmek için koca bir ekibe ihtiyacınız olabilir. Her zaman olduğu gibi, bu kitabı daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı en iyi haline getirmek için sizinle çalışmayı seviyorum.

Lake Union'dakiler, kopya editörlerim, yazar ilişkileri yöneticisi Gabriella Dumpit, halkla ilişkiler müdürüm Ashley Vanicek; hepiniz harikasınız. En iyisisiniz. Size ve benim adıma yaptığınız her şeye minnettarım.

Ve sevgili arkadaşım Jennifer Weltz, seni seviyorum. Daha söyleyeceklerim var ama çok uzatmamak için burada kesiyorum.

KİTAP KULÜBÜ SORULARI

1. Wharton'ın doğaüstü olayları nasıl beslediğini düşünüyorsunuz?
2. İlk duyduğunuzda tırmalama sesleri hakkında ne düşünmüştünüz?
3. Tırmalama sesini çıkaranın kim veya ne olduğunu düşünüyorsunuz ve neden?
4. Tess kapıyı açtığında neyi serbest bıraktı?
5. Serena'nın kocasının atölyesini kapatmasının nedeni sizce nedir?
6. Beyaz köpeğin anlamı neydi?
7. John Wharton'ın hikâyesine inanıyor musunuz? Köyde gerçekte ne olduğunu düşünüyorsunuz?
8. Indigo, Grey için bir Dr. Jekyll / Mr. Hyde benzetmesi yaptı. Siz ne düşünüyorsunuz?
9. Atölyede Indigo'ya ne olduğunu düşünüyorsunuz?
10. Wharton'ın hemen dışındaki uçurumda geçen olaylar hakkında ne düşünüyorsunuz?